

Dễ Dàng Đến Gần

Contents

Dễ Dàng Đến Gần	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tây Tạng (1)	3
3. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tây Tạng (2)	9
4. Chương 3: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tây Tạng (3)	16
5. Chương 4: Bất Ngờ Từ Chức (1)	20
6. Chương 5: Bất Ngờ Từ Chức (2)	24
7. Chương 6: Bất Ngờ Từ Chức (3)	28
8. Chương 7: Trái Phải Hai Người (1)	32
9. Chương 8: Trái Phải Hai Người (2)	36
10. Chương 9: Trái Phải Hai Người (3)	39
11. Chương 10: Giữa Hè Ở Malaysia (1)	43
12. Chương 11: Giữa Hè Ở Malaysia (2)	46
13. Chương 12: Giữa Hè Ở Malaysia (3)	50
14. Chương 13: Em Yêu Anh Nhất (1)	54
15. Chương 14: Em Yêu Anh Nhất (2)	58
16. Chương 15: Em Yêu Anh Nhất (3)	61
17. Chương 16: Mơ Hồ Lo Lắng (1)	65
18. Chương 17: Mơ Hồ Lo Lắng (2)	68
19. Chương 18: Mơ Hồ Lo Lắng (3)	72
20. Chương 19: Không Đơn Giản Như Vậy (1)	76
21. Chương 20: Không Đơn Giản Như Vậy (2)	79
22. Chương 21: Không Đơn Giản Như Vậy (3)	83
23. Chương 22: Có Bao Nhiêu Người (1)	87
24. Chương 23: Có Bao Nhiêu Người (2)	90
25. Chương 24: Có Bao Nhiêu Người (3)	94
26. Chương 25: Trong Đám Người Để Vuột Mắt (1)	98
27. Chương 26: Trong Đám Người Để Vuột Mắt (2)	101
28. Chương 27: Trong Đám Người Để Vuột Mắt (3)	105
29. Chương 28: Từ Từ Đi Lùi Lại Xa Dần (1)	109
30. Chương 29: Từ Từ Đi Lùi Lại Xa Dần (2)	113
31. Chương 30: Từ Từ Đi Lùi Lại Xa Dần (3)	116
32. Chương 31: Gặp Lại Ở Tả Ngạn (1)	120
33. Chương 32: Gặp Lại Ở Tả Ngạn (2)	123
34. Chương 33: Gặp Lại Ở Tả Ngạn (3)	128
35. Chương 34: Mọi Người Đã Thay Đổi (1)	131
36. Chương 35: Mọi Người Đã Thay Đổi (2)	135
37. Chương 36: Mọi Người Đã Thay Đổi (3)	139
38. Chương 37: Cứng Chiều Đến Cỡ Nào (1)	142
39. Chương 38: Cứng Chiều Đến Cỡ Nào (2)	146
40. Chương 39: Cứng Chiều Đến Cỡ Nào (3)	150

41. Chương 40: Thật Ra Thì Anh Yêu Em (1)	153
42. Chương 41: Thật Ra Thì Anh Yêu Em (2)	157
43. Chương 42: Thật Ra Thì Anh Yêu Em (3)	161
44. Chương 43: Đã Từng Tan Rã (1)	165
45. Chương 44: Đã Từng Tan Rã (2)	168
46. Chương 45: Đã Từng Tan Rã (3)	172
47. Chương 46: Một Người Tác Thành (1)	175
48. Chương 47: Một Người Tác Thành (2)	178
49. Chương 48: Một Người Tác Thành (3)	182

Để Dàng Đến Gần

Giới thiệu

Converter: Ngocquynh520Editor: hoa hồngSố chương: 49 chương Nhiều năm như vậy, nhiều người nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-dang-den-gan>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Hôm nay là ông cụ nhà họ Hứa mừng thọ, vẫn quy cũ, trong nhà ăn với nhau, không có người ngoài.

Cô đến ngoài cửa đại viện nhà họ Hứa, hơi ổn định chút tinh thần, mới đưa tay lên nhấn chuông cửa. Cửa được bà dì mở ra, không ngờ, hoàn toàn không có không khí náo nhiệt, mà ngược lại im lặng có chút dọa người.

Cô liếc nhìn hỏi ý bà dì: “Sao im lặng như vậy?”

“Ông cụ nổi nóng.”

Vào tầng một, tủ giày bên cạnh cửa đã để không ít đôi giày, cô liếc sơ một vòng cũng biết Hứa Nam Chính đã tới đây. Đoán là anh lại chọc ông cụ phát cáu, loại mồm miệng này, lại vẫn trêu chọc một ông cụ gần trăm tuổi giận dữ: “Có phải ở phòng sách hay không?”

Dì cẩn thận cất kỹ giày của cô xong: “Ừ, ở phòng sách tầng hai, hai ông cháu đã ở trong nửa tiếng rồi.”

Một mình nói chuyện là cực kì nghiêm trọng rồi.

Giống như lần trước lúc mình vẫn còn học ở trường cấp ba, anh buông tha cơ hội học lên, muốn đi Thượng Hải mở công ty.

Khi đó cũng như thế này, hai ông cháu ở trong phòng sách một buổi chiều, cuối cùng lúc anh đi ra chỉ đập đập lên người mình nói, cô bé, anh sẽ đi Thượng Hải. Cũng bởi vì một câu nói của anh, cô bỏ qua nguyện vọng Thanh Hoa, tập trung tinh thần thi đến Thượng Hải.

Lên tầng hai, từ ghế sofa đến ghế dựa, rồi đến bên ngoài ban công, ước chừng tập hợp hai mươi mấy người.

Không khí cực kỳ nghiêm trọng, có người nhỏ giọng không mặn không nhạt trò chuyện với nhau, cũng phần lớn nói năng thận trọng. Thật ra thì cô đã sớm thành thói quen, các thế hệ ở nhà họ Hứa đều là quân nhân, đồng lứa này trừ Hứa Nam Chính và em gái họ vẫn còn học cấp ba, cũng không có ngoại lệ đều là quân trang quần thân. Người của gia đình như vậy đi ra ngoài, nói chuyện đều là cùng một giọng điệu, ngay cả em trai họ học ở trường quân đội cũng như vậy.

Cho đến khi đi theo mẹ Hứa vào phòng bếp, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Lần này là vì chuyện gì? Chọc ông tức giận như vậy?”

Mẹ Hứa tự mình rửa tay, đi rót trà: “Bên ngoài rất nhiều lời ra tiếng vào, truyền vào trong đại viện rất khó nghe, lúc đầu ông cụ nghe tâm trạng lập tức không tốt, vừa đúng hôm nay có không ít người tới chúc thọ, cũng ít nhiều lên lút hỏi một câu, có muốn giúp đỡ Nam Nam chút gì đó hay không. Thật ra thì cấp dưới cũ đều có lòng tốt, nhưng ông cụ cũng lớn tuổi như vậy rồi, nhất định là sĩ diện, chỗ nào chịu được lời như thế.”

Tiêu Dư gật đầu, ý bảo mình hiểu rõ. Mấy ngày này báo đưa tin quá dữ luôn rồi.

Trang báo mạng đưa tin bài báo về 3GR của Hứa Nam Chính không tới mấy ngày, đã truyền khắp trên mạng. Sáu tháng cuối năm lỗ vền vền 17 triệu, gần như gấp mấy lần năm ngoái, còn có tin đồn nói 3GR sẽ lập tức bị NASDAQ* đẩy lui khỏi thị trường, đương nhiên có rất nhiều lời khó nghe.

(*NASDAQ: National Association of Securities Dealers Automated Quotation System là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay)

2. Chương 1-2: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tây Tạng (1)

Ngay cả trợ lý của mình cũng ở phòng giải khát hưng phấn tám chuyện, nói gì mà đoán chừng 3GR sẽ ngã xuống đóng cửa, mạng internet muốn chấn động rồi.

Cô bưng khay trà đi tới cửa phòng sách, tập trung nghe động tĩnh bên trong, dường như không có tiếng động gì, gõ vài cái lên cửa, vẫn không có phản ứng như cũ. Đến cuối cùng cô cũng chỉ có thể nhắm mắt, mở miệng: “Ông nội, là Tiểu Tiểu đây ạ, tới để chúc thọ ông nè.”

Nói hết lời rồi, mà bên trong vẫn không có động tĩnh như cũ.

Cô thực không có chủ ý gì, quay đầu lại muốn trưng cầu ý kiến, mới nhìn đến người trong phòng khách, trên ban công đều có chút im lặng, dường như cũng không biết nên làm cái gì. Tiêu Dư bưng khay trà, khi đang khó xử nên đi tới hay lùi lại, rốt cuộc bên trong nói vọng ra: “Vào đi.”

Nghe lời này, cô mới xem như thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đẩy cửa ra.

Ông cụ bởi vì thị lực không tốt, bình thường đều thích bật đèn. Hôm nay lại bật đọc nhất chiếc đèn trên tường, ánh sáng màu vàng rọi vào mỗi một góc, không có chuyện gì cũng làm người ta khấn trương. Ghế bằng gỗ đồ bóng loáng, ông cụ ngồi thẳng, một tay dùng sức nắm gậy, một tay vẫn còn không ngừng lật từng trang báo.

Hứa Nam Chính chỉ dùng một tư thế rất cung kính đứng ở phía trước ông cụ, từ vai đến chân gần như sắp thành một đường thẳng. Mỗi lần đều như vậy, lúc mình mấy tuổi đã nhìn thấy anh gần mười tuổi đứng loại tư thế ngay ngắn như quân nhân này, đến ba mươi vẫn như thế.

Cho đến khi cô để khay trà xuống, ông cụ mới đột nhiên hỏi: “Tiểu Tiểu à, xem qua tin tức Nam Nam chưa?”

“Đã xem qua ạ.” Cô qua loa nói: “Đều là nói bậy, ông cũng không thể đều tin.”

Thật ra thì ngay từ một tuần trước, trước đó em họ của anh Hứa Viễn Hàng đi làm đã đề cập tới chuyện này.

Khi đó cô vẫn còn ở Tân Cương chụp quảng cáo xe hơi, gió thổi phần phật quét qua mặt rất đau, khăn lụa trên mặt bị thổi hất lên. Hứa Viễn Hàng ở đầu bên kia điện thoại nói sinh động như thật, cô quên cả việc đưa tay kéo khăn lụa che mặt lại, cho đến khi điện thoại ngắt, cũng sững sốt thật lâu.

Nghe loại tin tức như thế, không phải là cô không sợ.

Buổi tối hôm đó lập tức xin nghỉ với ông chủ, định đáp chuyến bay sớm nhất về Bắc Kinh, nhưng vừa đến sân bay thủ đô lại do dự. Mình cái gì cũng giúp không được, cái gì cũng không làm được, đi công ty anh cũng chỉ là thêm phiền toái mà thôi.

Cũng chính vì như vậy, ước chừng chần chừ một tuần lễ, cũng không đi công ty anh nhìn một cái.

Ông cụ từ tốn nói: “Không thể tin hoàn toàn, cũng không thể không tin.”

Trưởng bối mở miệng, chưa từng có đạo lý tiểu bối cãi lại.

Cũng đang bởi vì như thế, từ nhỏ Hứa Nam Chính bị phạt, đều là cô xuất hiện làm giảm bớt không khí, nhưng mà cô cũng chỉ ý vào cô không phải là người nhà họ Hứa: “Ông nội, hôm nay là đại thọ của ông, ngoài phòng các chú và dì cũng đều đang chờ đấy ạ. Ban đầu cháu vừa mới bắt đầu làm việc thì ông còn đặc biệt dặn dò cháu không thể làm quảng cáo gạt người, thật ra thì quảng cáo và tin tức báo chí không khác biệt lắm, ông đừng thấy cũng viết nghiêm chỉnh, có nhiều tin là không thật đâu ạ.”

Cô nói xong, cúi thấp ở trước bàn, bưng ly trà đưa cho ông: “Mấy năm trước một vị sư huynh bạn ở đại học cháu kết hôn, ngày đó có tờ báo còn viết cả ‘Bắc Kinh rơi xuống tuyết may mắn, cô dâu đẹp tuyệt kết hôn.’ thật ra thì chính là nhà bọn họ an bài, tìm chút tin tức, để cho hình đám cưới hai người lên báo, lấy một điềm tốt mà thôi.”

Ông cụ thở dài, nhận lấy ly trà. “Sao những con dâu của ông không dám vào? Mỗi lần cũng là để cháu đi vào khuyên?”

Tiêu Dư ngầm oán thầm, cái gì gọi là số mệnh vật hy sinh? Đây chính là ví dụ sống sờ sờ.

Cô nói vài ba lời linh tinh mà mình cũng thực sự không muốn ông tức giận, lại cười ha hả, nói ngàn dặm xa xôi từ hòn đảo tổ quốc chạy về chúc thọ, cũng không muốn cứ như vậy mà đối bụng đi về.

Vắt hết óc, đồ ước chừng mười phút, mới đổi được nụ cười của ông cụ.

Cũng bởi vì sự việc xen vào giữa này, mà bữa cơm chúc thọ mọi người đều ăn không ngon.

Quy củ là từ nhỏ đã có, ăn không nói ngủ không nói. Trừ ông Hứa thỉnh thoảng ngắc đầu nói: “Tiểu Tiểu ăn nhiều chút, vẫn gầy như vậy.” Một bàn đầy người, mấy chục đĩa thức ăn, rõ ràng là khó có được lúc gia đình liên hoan, lại không người nào dám lên tiếng nói chuyện. Ngoại trừ bà dì không ngừng đổi lại món ăn nóng, đều chỉ là tiếng chiếc đũa đụng vào chén vang lên.

Thẳng đến khi ăn cơm tối xong, hai đứa cháu học cấp ba nhà họ Hứa mới ồn ào một chút, không ngừng chúc thọ, Tiêu Dư lại nhân cơ hội lấy lễ thọ ra đưa cho ông, được một phen tán dương hết sức. Náo nhiệt như thế một lúc lâu, ông cụ mới cười vào nhà ngủ.

Lúc này cô mới xem như là thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Cửa ải này coi như là đã qua, sau này là do Hứa Nam Chính rồi.

Xuống tầng thì đang có hai chiếc xe lái ra trước tầng. Ánh đèn lần lượt thay đổi, ở trong màn đêm xẹt qua mấy đạo ánh sáng nhúc nhích, cô dùng cánh tay che mắt, quét mắt bốn phía, mới nhìn thấy xe Hứa Nam Chính vẫn còn ở đó.

Đứng bên cửa xe là em họ của anh, hình như đang ghé đầu vào bên trong nói gì đó.

Cô do dự có cần tới chào hỏi hay không, thăm hỏi tình trạng công ty của anh. Nhưng lại cảm thấy những bài báo kia đã đưa tin rất cận kề, hỏi cái gì nữa cũng chỉ giả dối mà thôi, đang chần chừ thì Hứa Viễn Hàng đã quay đầu lại nhìn cô một cái, khẽ huýt sáo: “Em đi đây, anh em nói muốn đưa cho anh.”

Tầm mắt rơi vào trong xe, có thể nhìn thấy Hứa Nam Chính đang nghe điện thoại, ngón trỏ rất chậm rãi gõ lên tay lái, nghe thật lâu, mới rất chậm nói: “Không có đường lui nữa rồi.”

Âm thanh trầm thấp của phái nam, mang theo chút mệt mỏi. Đây là lần đầu trong tối nay anh mở miệng nói chuyện.

Cô cẩn thận liếc nhìn Hứa Viễn Hàng, dùng khẩu hình miệng hỏi một câu: Không có chuyện gì lớn chứ?

Hứa Viễn Hàng nhún vai, cũng không tiếng động đáp một câu: Tự mình hỏi anh ấy đi.

Cô cau mày: Tôi sợ anh ấy.

Hứa Viễn Hàng thả lỏng tay: Cả đời oan gia.

Cô buồn bực nhìn anh ta, hung hăng đá anh ta một cước.

Hứa Viễn Hàng đau đến nhe răng trợn mắt, nâng quả đấm lên quơ quơ về phía cô: Cô bé chết tiệt kia.

Người trong xe còn nghe điện thoại, chợt gõ xuống cửa sổ xe, ý bảo Tiêu Dư lên xe.

Cô không dám trì hoãn, vừa mạnh mẽ đá một cước, lập tức đi vòng qua ghế lái phụ bên kia lên xe. Mới vừa đóng cửa xe, Hứa Nam Chính cũng đã cúp điện thoại, nói với Hứa Viễn Hàng: “Người trong nhà hỏi em cái gì cũng chú ý một chút, chớ cái gì cũng nói, có nghe thấy không?”

Hứa Viễn Hàng cười hắc hắc: “Anh già, có một số việc nhỏ em hiểu, thật có chút chuyện đúng là không biết nói làm sao.”

Hứa Nam Chính lấy bao thuốc lá từ trong túi áo ra, ngậm một điếu trong miệng, mơ hồ nói: “Chuyện gì?”

“Ngày đó mẹ anh đã len lén hỏi em, cũng không biết là đứa trẻ nhà ai nhìn thấy anh bùng nổ từ trong mạng, trực tiếp có người hỏi ông tổng 3GR có mấy bà vợ, nghe nói có người nói chắc như đinh đóng cột nói bối cảnh sâu như vậy, sớm đã có nhiều người rồi. Anh xem một chút, mẹ anh cũng nóng nảy, quả nó không chứng không cứ, thế nào cũng muốn mang về một người cho xem?”

Thật đúng là tìm chết.

Tiêu Dư làm bộ như không nghe thấy, tiện tay chỉnh radio.

“Trái lại anh cũng muốn lắm.” Hứa Nam Chính xuy cười một tiếng: “Một năm nay cũng ở trong công ty, cũng không thời gian trở về nhà họ Liên, còn nuôi mấy bà vợ không có ích ư?”

“Lúc hỏi em thì em cũng đã nói rồi, xem chừng Kim Ốc Tàng Kiều có luôn mấy người.” Hứa Viễn Hàng nói sinh động như thật. “Tóc dài, tóc ngắn, em đều đã gặp, cũng đều không đẹp mắt hơn Tiểu Tiểu.”

Tay cô dừng lại, lập tức nâng quả đấm lên, hung hăng vung về phía anh ta: Tiểu tử chết toi.

Hứa Viễn Hàng cười đến mịt mờ, vừa định thêm dầu thêm mắm đôi câu, anh đã tiện tay tháo cà vạt xuống trước ngực, chậm rãi nói một câu: “Đủ rồi, ” Sắc mặt nặng nề trong đáy mắt, không có cười gì. “Lần sau lại lấy Tiểu Tiểu làm chuyện cười, xách chú tới ném xuống hồ thành hà* đó nghe chưa.”

(*Hộ thành hà (sông đào bảo vệ thành: người ta đào sông (cũng là hào) quanh thành để bảo vệ, chỉ bắt một câu từ bờ bên kia vào thành để không cho địch xông vào.)

Người ngoài xe vẫn cười đùa tí tởm như cũ, nằm ở trên cửa sổ xe còn muốn lắm mồm đùa giỡn nữa, anh đã đạp chân ga, vút một tiếng phóng xe ra ngoài. Hứa Viễn Hàng suýt nữa bị anh mang ngã trên mặt đất, chân lão đảo, rống lên mang theo ba phần tươi cười: “Toàn bộ hộ thành hà của thành Bắc Kinh là bản nhất, anh già anh cũng quá đạt đến một trình độ nào đó rồi!”

Cho đến khi lái ra khỏi cửa, hai người vẫn không có nói chuyện.

Điều hòa bên trong được để ở chế độ lạnh nhất, đây là thói quen đã vài chục năm của anh, luôn giữ vững trạng thái thanh tĩnh chuẩn bị chiến tranh.

Tiêu Dư chỉ cảm thấy lạnh lẽo, vòng tay ôm người lại, làm cho mình ấm một chút. Hứa Nam Chính không nói lời nào, cô cũng không thể làm gì khác hơn là tiện tay điều chỉnh radio, chính là lúc đó đang buổi chiều, đại đa số là tiết mục ca hát giải trí, xoay một vòng trở lại vẫn dừng ở chỗ cũ.

Không biết là người nào chọn bài hát cũ của Mạc Văn Úy.

Người con gái tóc đen mắt đen lười biếng, cuối cùng dùng giọng mũi nhàn nhạt tới suy diễn, mang theo âm áp, rồi lại phần nhiều là có chút không hiểu lòng chua xót.

Rốt cuộc cô không nhịn được, mở miệng trước: “Rất nghiêm trọng sao?”

Anh không lên tiếng, chỉ quay nhìn cửa sổ xe bên phía của mình.

Gió cứ như vậy mà thổi vào, khí nóng khô ráo xâm nhập vào đến bên trong mỗi một góc xe, thổi tóc cô bay tán loạn, thế nhưng anh lại đốt điều thuốc, hít sâu một cái, giống như là muốn hít hết vào trong phổi, mới xem như đã nghiền.

Qua một lúc lâu, anh mới mỉm cười quay lại nhìn cô: “Rất nghiêm trọng.”

Giọng nói trước sau như một như thế, giống như không để ý lắm, cũng không quá để ý. Thậm chí cô hoài nghi trời có sập xuống, anh cũng nói những lời này.

Anh rất nhanh chuyển đề tài khác: “Vừa nãy thấy khẩu vị em không tốt, sao thế? Dì làm không hợp khẩu vị sao?”

Cô lắc đầu: “Không có gì, đoán chừng là buổi chiều ăn quá muộn, mới vừa nãy còn không cảm thấy đói.”

Thật ra lúc cơm tối anh cũng như thế, chỉ nhanh chóng ăn cơm trong chén mình cho xong, lại không ăn một miếng thức ăn nào.

Chợt vang lên tiếng chuông, phá vỡ cuộc nói chuyện hiếm có của hai người.

Trước mặt đúng lúc đèn xanh, anh vừa lái xe về phía trước vừa dùng tay phải ấn nút tai nghe bluetooth bên người. Thật ra thì tay của anh đã đến khoảng cách rất gần, lại liên tiếp bỏ qua. Tiêu Dư quét mắt chỗ khe hở giữa ghế lái và tai nghe, cầm lên đeo lên giùm anh.

Lúc anh nghe điện thoại phần lớn là im lặng, không thích nói nhiều, nếu quả thật có chuyện quan trọng, sẽ trực tiếp gọi cấp dưới đến công ty đi họp. Trước mặt đúng là trạng thái như vậy, từ đầu đến cuối anh đều nghe, ngón tay không ngừng gõ lên tay lái, giống như là đang xem kĩ từng chi tiết, hoặc là đang cân nhắc tự hỏi.

Cô chỉ nhìn như vậy, đã cảm thấy cả trái tim bị ngón tay của anh tác động vào, đập rất chậm rất chậm.

Một số gần như chậm đến nghẹt thở.

Chờ Hứa Nam Chính nói xong, cô mới tiếp tục chủ đề chưa xong: “Có muốn đi ăn trước cái gì hay không? Em có chút đói bụng.”

Anh giơ tay nhìn đồng hồ: “Không có thời gian, tối nay đi họp rồi, bọn họ đều đang đợi anh.”

Cô à một tiếng: “Mà em không muốn tự mình đi ăn, anh đi ăn với em rồi lại về, cũng sẽ không mất bao nhiêu thời gian.”

Lời này nghe như ả vạ, thật ra thì cô cũng chỉ là muốn cho anh nghỉ ngơi một chút.

Trước khi đi mẹ Hứa nhỏ giọng dặn dò với cô, Hứa Nam Chính đã vài ngày ngủ trễ rồi, để cho mình nghỉ biện pháp hóa giải tâm trạng của anh. Ngủ là không có khả năng, nhưng thần kinh phải thả lỏng mới được, dù là ăn chút đồ gì, nghe mình nói chuyện tào lao đôi câu phong tình Đài Bắc cũng tốt.

Hứa Nam Chính đưa cánh tay ra ngoài cửa sổ, bắn rớt một đoạn tro thuốc lá rất dài, cười nói: “Tiểu Tiểu, đừng hồ nháo. Tất cả mọi người được mời về công ty rồi, ngày mai lại ăn khuya cùng với em.”

Cuối cùng lúc xuống xe, anh ném thẻ nhân viên cho cô, lập tức sải bước đi vào trong tòa nhà. Tư thế như thế, bảo vệ trực ban ở cũng bị hù dọa rồi, do dự không dám đi lên cản, ngược lại đưa tay cản Tiêu Dư đi theo sau lưng anh lại.

“Công ty nào? Không có quy củ như vậy?” Bảo vệ rất không nhận được oán trách.

“3GR.” Cô lấy thẻ nhân viên ra, trên sợi dây xanh đậm in nhàn nhạt vô số 3GR.

“Không phải là tôi làm khó dễ cô.” Bảo vệ vừa nghe là công ty này, giọng nói lập tức mềm xuống. “Không ghi tên đi vào, mất đồ tôi sẽ cuốn gói đi mất.”

Cô cười khổ nhận lấy bút, ký tên qua loa.

Đợi lúc cô đi lên, Hứa Nam Chính đã vào phòng họp. Ngay cả quan hệ mình và anh tốt, cũng không phải là người 3GR, lập tức đi theo thư ký vào phòng làm việc của Hứa Nam Chính.

Nhiều năm như vậy, mặc kệ là ở Thượng Hải hay Bắc Kinh, phòng làm việc của anh trước sau vẫn một bộ dạng.

Bốn tầng giá sách gần như chất đầy, phần lớn là bản gốc tiếng nước ngoài, còn có sách chuyên ngành công trình bằng gỗ. Ban đầu anh học ở Thanh Hoa là kiến trúc, nếu không phải là bởi vì cuộc Hội nghị thượng đỉnh về internet cần quét toàn cầu, anh cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tiếp tục học lên. (Hội nghị này là để mở rộng cơ hội tiếp cận mạng Internet toàn cầu, các bạn có thể hỏi bác gg nếu muốn biết rõ thêm chi tiết)

Trên bàn rất sạch sẽ, chỉ bày cái khung hình, là lúc đầu gây dựng sự nghiệp chụp chung với nhân viên. Trong hình giống như anh lúc này ngồi ở giữa mọi người, chống cằm nhìn ống kính, quần jean áo thun đơn giản, gương mặt lại trẻ tuổi dọa người.

Cô ngồi ở sau bàn làm việc lật sách một lát, đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cho đến khi bị không khí máy điều hòa làm cho lạnh cóng tỉnh lại thì đã là bốn giờ sáng.

Chân bị lạnh cóng một đêm, đã đuổi không thẳng được, chỉ có thể lấy tay không ngừng xoa, giảm bớt đau đớn ở các khớp xương.

“Tiểu Tiểu.”

Cửa chợt bị đẩy ra, thư ký Lưu ghé đầu hỏi cô: “Có muốn ăn chút gì đó hay không?”

Cô suy nghĩ một chút: “Hiện tại thời gian này, xung quanh đây sẽ không có chỗ nào để gọi cơm chứ?”

Thư ký Lưu thở dài: “Đi theo tổng giám đốc Hứa năm năm, tính tình của anh ấy còn không rõ ràng sao? Đã sớm chuẩn bị bánh sủi cảo đông lạnh rồi.”

Lại là bánh sủi cảo đông lạnh.

Ban đầu ở Thượng Hải ở nhờ ở nhà Hứa Nam Chính, cô tự động học vài món ăn, mấy con nhóc ở ký túc xá ăn xong mắt đều sáng lên, lấy ăn chực làm niềm vui lớn nhất. Nhưng đến cuối cùng cô mới phát hiện, loại tay nghề này hoàn toàn không có đất dụng võ chút nào, anh luôn là rạng sáng mới về đến nhà. Nào còn có khẩu vị ăn những thứ thức ăn màu sắc hương vị rực rỡ kia?

Đến cuối cùng tất cả tay nghề của cô đều tiện nghi cho mấy con nhóc kia, ở nhà lại chỉ có thể làm thứ gì đó đơn giản.

Nấu cháo, hoặc là nấu nhanh thực phẩm đông lạnh.

Không ngờ trở lại Bắc Kinh, vẫn là nhu cầu như vậy.

Kết quả vì cho người trong phòng họp ăn no, ước chừng hai người xé tám túi sủi cảo.

Đến cuối cùng cô một người đường đường là khách của tổng giám đốc đã hoàn toàn trở thành dì nấu cơm, nhìn nước bọt dâng lên từ đáy nổi, lại ném sủi cảo vào một lần nữa, cầm đũa đảo hai cái.

Cô đang chỉnh lửa thì nghe sau lưng có tiếng bước chân, thuận miệng hỏi một câu: “Cũng không biết chút này có đủ hay không, có muốn đi cửa hàng tiện lợi mua nhiều thêm chút nữa không?” Một bàn tay nhận lấy đôi đũa trong tay cô: “Đoán chừng không đủ, em đang đối mặt với đám sói.”

Vốn tưởng rằng là thư ký Lưu, lại không có ngờ tới là anh người điên cuồng làm việc.

Cô không có quay đầu lại, tiện tay gõ trên nắp nồi, cười nói: “Nếu như là sói, cũng là bị anh ép. Đi theo ông chủ như anh vậy, chính là không phá sản nhảy lầu, cũng nhất định sẽ quá lao lực mà chết.”

Anh đã cởi áo vest ra, chỉ mặc áo sơ mi màu đen, trên cổ còn đeo thẻ nhân viên công ty, nghiêm nhiên một bộ dạng thanh niên IT tốt: “Đã nhiều năm chưa ăn sủi cảo em nấu, vốn định ăn thật ngon mấy cái, nhưng toàn bộ đã bị bọn họ đoạt sạch sẽ rồi.”

Cô dở khóc dở cười: “Người ta vì anh bán mạng, ngay cả sủi cảo cũng tiếc không làm cho người ta ăn?”

“Không tiếc.” Trong miệng anh ngậm một miếng thuốc, trực tiếp bưng nồi lên, cứ như vậy mà ghé vào trên miệng lò châm lửa, cho đến khi đã đốt được, mới cười nói. “Cho dù không tiếc, cũng muốn bày ra dáng vẻ ông chủ, cho nên chỉ có thể trộm đi tới chiếm đoạt tiên cơ.”

Tiêu Dư bị anh chọc cho cười lên.

Nhìn anh một lát cầm nắp nồi lên, một lát lại lấy chiếc đũa đảo sủi cảo, rốt cuộc không nhìn được lấy chiếc đũa đi: “Em nói này tổng giám đốc Hứa, anh vừa không cho em tiền lương lại còn phá đám, em cũng mặc kệ anh đấy ”

Hứa Nam Chinh cố ý nâng cánh tay lên, Tiêu Dư đưa tay đến lấy, nhưng bởi vì mang giày cao gót suýt nữa ngã xuống. Anh đưa tay trước một bước đỡ lấy cô, Tiêu Dư oán hận thu tay lại. “Em mặc kệ rồi, chính anh nấu đi.”

Cô ở trong đám con gái chưa tính là lùn, đi giày cao gót đã tới gần 1m75, khi học ở Thượng Hải gần như có thể nhìn thẳng bất kỳ người đàn ông nào. Cũng không biết tại sao, thế nhưng đối mặt với anh lại luôn ngẩng đầu nói chuyện, từ nhỏ đến lớn đều bị áp bức như vậy.

Nào có thể đoán được vốn không khí đang tốt lắm, thế nhưng anh lại chợt thu lại nụ cười: “Không ngờ bữa ăn tối cuối cùng này, lại là ăn sủi cảo em nấu. Lúc trước khi anh ở Thượng Hải hình như em cũng nấu sủi cảo cho anh mấy lần, nấu đông lạnh, thời điểm đó sủi cảo thật khó ăn.”

Quá chuyên tâm nhìn vào trong mắt, dường như có một tia sáng chớp qua trong nháy mắt.

Cô muốn nhìn rõ thì Hứa Nam Chinh đã dùng chiếc đũa gấp lên một cái, để nguyên nuốt vào trong miệng: “Rất lâu không có ăn đồ em nấu, bao lâu rồi em không có đi nhìn anh rồi hả?”

Tiêu Dư cố ý tránh vấn đề này: “Còn chưa có chín sao?”

“Năm đó ở Thượng Hải mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, bây giờ trở về Bắc Kinh, ngược lại khó gặp mặt rồi.” Anh lại gấp một cái bánh sủi cảo, đưa tới bên miệng cô. “Chín rồi, mùi vị không tệ.”

Cô sừng sốt một chút, mới cẩn thận cắn bánh sủi cảo, lập tức nuốt vào.

Anh nhìn cô: “Như thế nào?”

Về mặt này, trong sáng vô tư giống như chính mình nấu vậy.

Tiêu Dư có chút buồn cười, cố ý nói: “Còn thiếu một chút nữa, nửa chín nửa sống .”

Kết quả cả đêm ở cùng với bọn họ, khi cô đi ra khỏi thang máy của công ty thì đã là bình minh sáng sớm tỉnh mơ.

Cả đại sảnh trống trải yên lặng, vẫn chưa có người nào đi lại. Cửa bên tối hôm qua lúc đi vào, thấy bảo vệ đang ngủ gà ngủ gật, lqđ đầu dùng một chút không gật gù nữa, làm như đang vật lộn qua lại trong giấc mơ để tỉnh táo lại.

Cô tìm tên mình ở trên sổ đăng ký. Chữ viết ẩu dọa người, giống như là vội vã đuổi theo cái gì đó, hấp tấp như thế.

Thật ra thì, cô luôn một mực đuổi theo bước chân của anh, không chỉ là đêm qua.

Mực tàu hình như là dùng hết rồi, chữ viết xuống bên đậm bên nhạt, nhìn thấy cũng chẳng phân biệt được gì.

Cô đang suy nghĩ có muốn viết đề lại một lần nữa hay không, bảo vệ đã tỉnh lại quá: “Ồ một đêm à? Ông chủ của các người thật là vô nhân đạo, hôm nay không cần trở lại làm nữa chứ?”

Cô cười một cái, thuận miệng nói: “Đúng vậy, Tư Bản Chủ Nghĩa bóc lột người.”

Đi làm ngược lại cũng thoải mái, sáng hôm nay cô đáp chuyến bay đi Tây Tạng, chụp hình ngoại cảnh. Máy ngày trước Chế Phiến còn dặn dò mình nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, để tránh phản ứng Cao Nguyên* quá lợi hại, ai có thể ngờ tới trước khi lên máy bay một ngày còn thức trắng suốt đêm chứ?

(*Phản ứng Cao Nguyên: khi cơ thể tiếp xúc với môi trường thiếu oxy – là đặc trưng phổ biến của vùng cao nguyên. Thường có các biểu hiện như đau đầu, mất ngủ, thèm ăn hạ thấp, mệt mỏi, hít thở khó khăn... Và chứng bệnh phản ứng Cao Nguyên này còn có tên gọi khác là say độ cao hay sốc độ cao)

3. Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tây Tạng (2)

Khi đó, đường hàng không bay từ Bắc Kinh đến Tây Tạng, mỗi ngày chỉ có một chuyến bay. d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn

Trước khi lên máy bay đến Thành Đô, Tiêu Dư mới đi mua ly cà phê và bánh ngọt, ngồi xuống nhanh chóng vào internet, lật xem bưu phẩm gửi vào sáng sớm hôm nay. Tốc độ internet không tốt lắm, xem bưu phẩm ước chừng mất bốn phút, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ bưng cà phê và bánh ngọt lên.

Bọt màu trắng ngà, phía trên còn dùng nước đường vẽ ra hình nửa trái tim, mới vừa đặt lên bàn thì lúc lắc một cái.

Cô có chút không nhịn được gõ lên bàn, đơn giản là hình trái tim như vậy, lại có chút phiền não không hiểu.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?” Bỗng nhiên có người hỏi cô.

Tiêu Dư ngẩng đầu, vừa chống lại khuôn mặt tươi cười của người đàn ông kia, mắt trong veo, giống như là thu lấy tất cả ánh sáng mùa hè vậy.

Cô sững sốt một chút, mới quét mắt bốn phía, quả nhiên cũng đã ngồi đầy: “Ngồi đi, dù sao tôi chỉ ngồi một mình.”

Người nọ ngồi xuống, rất nhanh lấy máy vi tính ra.

Bởi vì cái bàn hai người ngồi chung rất nhỏ, hoàn toàn bị cô chiếm hết, trái lại anh ta không đặt máy vi tính lên trên bàn

Cũng hình như là anh ta không để ý lắm, chỉ đặt máy vi tính ở trên chân mình, cúi đầu gõ chữ, khiến cho cô có chút ngượng ngùng, nhanh chóng uống xong cà phê kêu nhân viên phục vụ dọn dẹp cái bàn, ngay lúc khép máy vi tính lại, mới nói: “Tôi phải đi, anh có thể đặt máy vi tính lên bàn mà gõ tiếp.”

Nào có thể đoán được, anh ta cũng thuận tay khép máy vi tính lại: “Tôi cũng cần phải lên máy bay rồi.”

Sau khi lên máy bay, hơn phân nửa khoang máy bay phía dưới trống rỗng.

Khi Tiêu Dư ném hành lý lên, mới nhìn đến người đang ngồi một bên chính là người nọ vừa nãy, hai người cách nhau bảy ghế trống. Ngay tại lúc cô ngồi xuống, người nọ cũng vừa vặn ngẩng đầu, cô đành phải lễ phép cười một cái.

Đến tận khi tới Tây Tạng, mới vang lên âm thanh nhắc nhở, nữ tiếp viên hàng không bắt đầu dịu dàng nhắc mọi người nhìn ra ngoài cửa sổ, tất cả mọi người đều lấy máy ảnh lớn nhỏ ra để ở bên cửa sổ, nhìn núi tuyết nối tiếp nhau.

Cô cũng mở kính vải che mắt ra, nhìn từ cửa sổ xuống.

Núi tuyết nối tiếp nhau, không có cuối, đây là lần đầu tiên ở trong nước cô thấy loại phong cảnh này.

Ánh mặt trời xé những tầng mây, keo kiệt cho một chút ánh sáng, quay đầu nhìn lại màu trắng vô biên.

Trong lòng cô rất nghệ thuật một phen, lấy máy ảnh ra ấn shutter*. Bởi vì đạo diễn công ty chế tác và Chế Phiến muốn chuẩn bị sớm trước thời hạn, ngày hôm qua đã đi Tây Tạng trước, Chế Phiến của công ty bọn họ và Giám đốc sáng tạo lại muốn đi họp, định là hành trình ngày mai, cho nên, chỉ có một mình cô ở trên chuyến bay này, xem ra càng giống như là chi phí cho một khách đi du lịch.

(*shutter: lá chắn sáng, màn trập; thiết bị mở ra để cho ánh sáng vào qua thấu kính của máy ảnh)

Cùng trên máy bay còn có một đoàn du lịch, cô chen chúc ở trong đám người đi tới đại sảnh sau chuyến bay, nhìn quanh bốn phía. Sân bay rất nhỏ, gần như là vừa nhìn đã thấy điểm cuối, vẫn chưa có bảng tên của mình, xem ra người tiếp đãi còn chưa tới.

Bốn phía rất ồn ào náo, người hướng dẫn viên xe du lịch tiếp đón đoàn du lịch và bàn giao cho người hướng dẫn viên du lịch, kiểm lại nhân số. Khi cô đang suy nghĩ tránh ra, thì thấy một người có khuôn mặt ngăm đen quàng một cái khăn Cáp Đạt*. Cho đến khi đoàn du lịch đi hết, cô mới nhìn đến trên cổ mình cũng quàng một cái khăn Cáp Đạt trắng như tuyết.

(*Khăn Cáp Đạt: dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.)

Người đàn ông kia cũng chú ý tới cô, thân thiện cười một tiếng, nói một câu. Bên trong lỗ tai của cô vẫn còn đang hồi phục lại, chỉ cảm thấy lời kia như có như không vô cùng xa xôi, hình như là “Cô cũng đang chờ người?”

Lúc anh ta nói câu này, một đôi mắt hơi cong lên.

“Đúng vậy, một ngày đi một chuyến bay, thế nhưng vẫn đến trễ.” Tiêu Dư đáp lại bất đắc dĩ cười khổ, nhìn bên ngoài nắng gắt chiếu xuống, không giống quang cảnh mùa thu chút nào, ngược lại càng giống như mới vừa đi qua giữa hè.

Cũng may, trước khi đến cô đặc biệt lên mạng tìm hiểu, chuẩn bị tốt quần áo bốn mùa xuân hạ thu đông, hôm nay cũng đã nhét vào bên trong vali hành lý bên người.

Chào hỏi xong, tiếp tục chờ đợi.

Mười phút sau, một chiếc xe dừng ở ngoài sân bay Cổng Dát. Cổng Dát tuyệt đối là sân bay nhỏ nhất cô thấy ở Trung Quốc, máy bay hạ cánh rồi đi xuống cầu thang sân bay, xuống cầu thang sân bay chính là đại sảnh rộng lớn. Bên ngoài đại sảnh chính là nơi dừng xe, trong ít ỏi mấy chiếc xe thì gần như tất cả đều là xe buýt du lịch cơ quan, nhưng chiếc xe này rất đặc biệt.

Trên xe, một chàng trai đi xuống, xem chừng khoảng hai mươi, đi thẳng về phía bên này, đến chỗ đầu tiên là gật đầu với Tiêu Dư, nói: “Là Tiêu tiểu thư sao?” Cô gật đầu, người nọ lập tức nhận lấy vali hành lý vào trong tay, ngay sau đó nói với người bên cạnh: “Là Hàn tiên sinh sao?” Người đàn ông có dung mạo xinh đẹp gật đầu, ngay sau đó cũng nhận lấy vali hành lý của anh.

Thì ra là cùng một đường.

Theo lý thuyết, người này cũng không tính là ở trong phạm vi hành trình của bọn họ, công ty chế tác tiếp nhận một cuộc làm ăn, sao có thể thuận đường mang theo người ngoài? Cô ngồi lên xe, liền lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Chế Phiến: Tổ nói này bạn học Chế Phiến, sao còn có người ngoài quay quảng cáo với chúng ta vậy? Đây chính là cơ mật thương nghiệp, đừng trách tổ không nhắc nhở cậu.

Qua hai phút, có tin nhắn trả lời lại: Hỏi qua rồi, chính là thuận đường chiêu đãi. Người đó là bạn bè của ông chủ công ty, vừa vặn đi du lịch Tây Tạng. Nghe nói là người rất có tài sản. Thế nào? Không mượn cơ hội quen biết sao? Ngược lại môn đăng hộ đối với cậu.

Tiêu Dư cong khóe miệng, khép lại slider phone. (Điện thoại nắp trượt)

Đầu năm nay có xuất thân đã không đáng giá, mấu chốt là có bao nhiêu tài sản mới đủ rung động.

Người tiếp đãi cực kỳ nhiệt tình, không ngừng giới thiệu chút quang cảnh trên đường đi.

Trong lúc nói chuyện đơn giản với nhau, cô mới biết người đàn ông này gọi là Hàn Ninh.

Bởi vì ngày chụp hình là vào ngày kể, sau khi đăng ký ở khách sạn, cô liền lấy máy ảnh chạy thẳng ra khỏi khách sạn tới chùa Đại Chiêu*. Nói thật, cô không biết một chút gì về quan điểm cơ bản của văn nhân, nhưng nếu đã đến Tây Tạng như vậy rồi mà không đi phố Bát Giác chiêm ngưỡng chùa Đại Chiêu, vậy thì thật lãng phí phản ứng Cao Nguyên kèm theo.

(*Chùa Đại Chiêu (Jokhang tempel): là là ngôi chùa theo Phật giáo Mật Tông Tạng truyền nằm trong trung tâm phố cổ Lhasa, nằm trong danh sách di sản thế giới của UNESCO từ năm 2000 thuộc Lhasa, là một ngôi chùa nổi tiếng ở Barkhor. Chùa nằm trên đường phố Bát Giác – lấy Đại Chiêu tự làm trung tâm. Theo wikipedia)

Cái gọi là chùa ‘Đại’ Chiêu, nhưng mà cũng chỉ là hai tầng kiến trúc bằng gỗ. Nhưng cũng chính là ngôi chùa nhỏ như vậy, lại trải dài từ cửa đến khoảng cách rất xa, xếp hàng dài trông không thấy đầu hàng.

Mua phiếu ra vào cũng tương phản rất rõ ràng, đội ngũ rất ngắn, ít ỏi mấy người, nhưng còn có anh ta.

“Thật là trùng hợp.” Tiêu Dư chạy tới, vỗ xuống vai anh ta. “Nhiều người xếp hàng như vậy, hôm nào trở lại thôi.”

“Những người xếp hàng kia chính là người dân Tạng, bọn họ vào chùa chắc là sẽ không mua vé, đều là lặn lội đường xa đi bộ, có lúc chờ thêm một ngày một đêm mới có thể đi vào.” Hàn Ninh chìa tay đưa tiền mặt ra, nói với bên trong: “Hai phiếu.” Bên trong nhanh chóng đưa ra hai phiếu, chốt đóng cửa sổ lại. Anh ta đưa phiếu cho Tiêu Dư, nói tiếp: “Coi như cô tới kịp thời, ở đây mỗi ngày hạn chế đi vào.”

Tiêu Dư nói cảm ơn liên tục, vội muốn lấy ví tiền ra, thế nhưng anh ta lại đưa tay ngăn lại, cười nói: “Thôi, không đắt.”

Cô cũng không có kiên trì, cười nói câu cảm ơn, hai người một đường vào chùa, chạy thẳng tới cửa ra vào thấp bé. Chỉ là một đường đi vào thấp bé chật hẹp, đẩy áp người ra ra vào vào, Hàn Ninh lập tức đứng ở bên người cô, gần như ngăn cách cô với đoàn người ở phía ngoài.

Bốn phía bên trong là bàn thờ Phật ở vách tường, đều là Phật Tổ, tất cả mọi người chậm rãi thuận theo kim chỉ giờ đi về phía trước, thành kính cúi người.

Dầu thắp hương, mồ hôi chảy trên người du khách ở bốn phía, ngửi vào đầu cô căng ra. Bước chân của cô có chút không vững, hay bởi vì đám người chật chội, chỉ cảm thấy ngực khó chịu kịch liệt, anh ta chợt nhỏ giọng nói: “Tự đi du lịch* chính điểm ấy là không tốt, chúng ta đến gần ở phía sau đoàn du lịch nghe đi.”

(*Tự đi du lịch (nguyên văn là tự giá du) có nghĩa là một loại hình tự mình đi du lịch khác với truyền thống tập thể đi du lịch. Tự mình lái xe tự mình chọn địa điểm du lịch...)

Tiêu Dư gật đầu một cái: “Thấy anh thật là có kinh nghiệm, không phải lần đầu tiên tới?”

“Năm ngoái đã tới một lần, là tự đi du lịch, năm nay tập hợp không đủ người nên lười.” Tự đi du lịch? Trong đầu cô lóe ra tất cả đều là từ đồng nghĩa với điểm ngộ*, không khỏi nhú mày, rất mập mờ nhìn anh ta một cái.

(*Điểm ngộ(): Điểm tức là mỹ lệ (duyên dáng, xinh đẹp), Ngộ chính là gặp được, gặp phải. Cái gì là đẹp? Nước chảy, hoa nở, quả đã chín, phong cảnh ven đường đều rất đẹp. Bạn thấy được, chính là ngộ, điểm ngộ = thấy được thứ gì đó xinh đẹp.

ý trong câu này có thể hiểu như là đi chơi xa gặp được người con gái đẹp)

Hàn Ninh không biết nên khóc hay cười, lập tức dời đề tài: “Muốn đi chiêm ngưỡng vị Tiểu Kim Phật kia hay không?”

Tiêu Dư ngẩng đầu, đang thấy đoàn người cung kính xếp hàng bên cạnh tượng Phật làm bằng vàng nguyên chất cao cỡ nửa người.

Ở trong Phật Đường chật chội này, vị trí này cũng không dễ thấy, cũng là tiêu điểm của mọi người.

Cô suy nghĩ một chút mới hạ thấp giọng: “Tôi không phải tín đồ Tạng truyền Phật giáo*, tùy tiện bái lạy, sợ Bồ Tát chê tôi không thành tâm.”

(*Tạng truyền Phật giáo hoặc xưng là hệ Phật giáo Tiếng Tạng, hoặc tục xưng là Đạo Lạt Ma, chỉ truyền vào chi nhánh Phật giáo Tây Tạng. Muốn biết thêm thì hỏi bác gg nhà)

Hàn Ninh cúi đầu nhìn cô: “Bị cô nói như vậy, tôi cũng không dám bái lạy.”

Tiêu Dư cười, chỉ cảm thấy có chút thở khê ra, đoán chừng thật sự là phản ứng Cao Nguyên rồi.

Cô đi theo dòng người lên trên đỉnh, sân thượng thật giản dị không màu mè, từ nơi này có thể thấy trước cửa chùa Đại Chiêu đầy người dân Tạng thành kính, tấm thảm rất đơn giản lót ở phía dưới, mỗi người đều không để ý gì, không ngừng lặp lại cả người phục sát đất dập đầu bái lạy.

Cổ chấp mà lại yên bình, tay cô chống ở trên tường đất, nhìn thấy mà có chút mất hồn.

Hàn Ninh giờ máy ảnh lên, gần như chụp mỗi góc một lần, mới chuyển ống kính sang cô: “Nơi này ánh sáng rất tốt, có muốn chụp một tấm hay không?” Tiêu Dư quay đầu lại, cũng không còn nhăn nhó, thuận miệng nói: “Tùy tiện chụp một tấm đi, cảm ơn.”

Anh ta theo lời ấn shutter*, lấy đưa cho cô xem hiệu quả, Tiêu Dư đến gần xem thì lại ngửi được trên người anh ta có mùi thơm không dễ phát giác, cười ngắc đầu nói: “Đàn ông phương Bắc dùng nước hoa, hiếm thấy.”

(*shutter: lá chắn sáng, màn trập; thiết bị mở ra để cho ánh sáng vào qua thấu kính của máy ảnh)

Hàn Ninh sửng sốt một chút, mới hiểu được cô nói cái gì: “Tôi không phải người phương Bắc.”

Cô chợt hiểu cười một tiếng: “Nghe anh nói chuyện chân thành như người phương Bắc, tôi còn tưởng rằng anh giống tôi, cũng bị Ma Đô* đồng hóa.”

(*Ma Đô (Magic) là một trong những biệt danh của Thượng Hải trong những năm 1920 và 1930, trái ngược với người phương Tây gọi Thượng Hải là The Greatestity of the Far East“, ”Paris of the Orient” (“Các thành phố lớn nhất của vùng Viễn Đông”, “Paris của phương Đông”). Ma Đô là lúc đó người Nhật đến Thượng Hải gọi theo thói quen.)

“Thượng Hải?”

Tiêu Dư gật đầu: “Chính là đại học tôi đã học qua, Giao Đại*.”

(*Giao Đại: Đại học giao thông)

Anh ta cũng có chút ngoài ý muốn: “Nếu như có thể thi đậu Giao Đại, ở Bắc Kinh cũng có trường học tốt rồi. Giống đứa trẻ lớn như cô vậy, thi không đậu Thanh Hoa Bắc Đại cũng sẽ ra nước ngoài, khó thấy được chịu đi Thượng Hải .”

Tiêu Dư nửa thật nửa giả than thở: “Vì đuổi theo một người, đuổi tới Thượng Hải, sau đó lại trở về Bắc Kinh cùng với anh ấy.”

Anh ta nhất thời im lặng, không biết nên nói tiếp thế nào.

Cuối cùng, là Tiêu Dư Tiên đổi đề tài: “Người công ty chúng tôi cố ý giới thiệu anh, nói là rất có tài sản, không tự giới thiệu mình một chút ư?”

Anh giờ máy ảnh lên tiếp tục chụp ảnh: “Nhân viên kỹ thuật viễn thông, gia tộc Nguyệt Quang, cha mẹ là quân nhân, vợ không có.”

Tiêu Dư nhìn làn da ở cổ tay anh ta, lại cùng một dạng với Hứa Nam Chính: “Trước kia anh ở đâu? Trục thuộc, hay là quân khu?”

Hàn Ninh để máy ảnh xuống, nghiêm túc quan sát cô: “Đừng nói với tôi, cô đã từng gặp thoáng qua tôi, tôi sẽ thật đáng tiếc vì không sớm nhận ra cô.” Cô cười ra tiếng: “Tôi cũng vậy thật đáng tiếc, đáng tiếc trước kia trong lớp tiểu học của tôi chỉ có chín người, học sáu năm đều biết rõ nhau, sẽ không có anh chứ?”

Thật ra chỉ vì vẻ bề ngoài này, làm cô không hỏi có cảm giác thân thiết với anh ta.

Hàn Ninh nửa cười mà lại như không cười, tiếp tục cầm máy ảnh lên chụp ảnh, nhưng vẫn luôn ấn play chụp cô. Tiêu Dư bị anh làm cho có chút không được tự nhiên, nghiêng đầu đi nhìn phố Bát Giác: “Quán

rượu Mễ Cát A Mễ* ở chỗ nào? Nghe nói đời thứ sáu nào đó** viết qua một bài thơ tình***? Trong công ty mọi người nói tôi nhất định phải đi xem thử.”

(*Quán rượu Mễ Cát A Mễ nằm ở phía góc Đông Nam phố Barkhor thủ phủ Lhasa Tây Tạng.

**Đời thứ sáu nào đó chính là nhắc đến Đại Lai Lạt Ma đời thứ sáu Thương Ương Gia Thố.

***Về bài thơ tình như thế nào thì các nàng hỏi bác gg nhá)

“Mang cô đi, có chỗ tốt gì?” Anh cất máy chụp ảnh, mang cô đi xuống dưới. “Cô biết ở chỗ này một hướng dẫn viên du lịch đất thế nào không?” Tiêu Dư bị lời này của anh làm cho ghen, nửa ngày cũng không trở lại bình thường.

Đi dọc theo chùa Đại Chiêu, du khách tập trung ở các cửa hàng ngoài trời hai bên phố Bát Giác, lưỡi người bán sáng rực như hoa. Hoàn toàn là buôn bán thuần thực, cũng làm cho cô nổi lên chút hăng hái mua đồ. Mỗi lần đi vài bước, đều dừng lại cúi đầu nhìn đồ trang sức, chỉ hai ba câu, là có thể vô cùng thuần thực mặc cả giá cả, không chút nào sợ những người bán thỉnh thoảng bực mình.

Hàn Ninh có chút hứng thú nhìn, cô là một người con gái đẹp, không thể nghi ngờ. Đối thoại vừa rồi, cũng có thể nghe ra được cô hẳn là cơ áo không lo, cô gái trong gia đình này bình thường khi ra ngoài đều được cưng chiều, rất tự mãn. Có lẽ từ lần đầu tiên nhìn thấy, anh cảm thấy cô hình như rất không có cảm giác an toàn, ngược lại giống như là cô gái rất buồn rầu.

Phần lớn thời gian đều là ánh mắt mơ hồ, giống như là đang do dự chần chừ. Mặc kệ là không khiên nhẫn gõ máy vi tính, hay là đang trên máy bay ngơ ngác nhìn phía trước, ngồi ngẩn người, chỉ cần là một thân một mình, giống như đang suy nghĩ gì đó, trong lòng ẩn chứa gì đó cực kỳ không chắc chắn.

Nóng đến mức người có chút khô hanh, Tiêu Dư lấy khăn giấy ra, đưa cho anh ta, mới tự mình lau mồ hôi.

Sau khi nói tốt giá tiền, cô mới soi gương trực tiếp đeo khuyên tai lên, vén mái tóc dài xuống bên vai, có thể nhìn thấy lỗ mờ được trên lỗ tai có rất nhiều đinh thật nhỏ xuyên vào bên trong, từ viên tai đến vành tai, thậm chí là trên cửa tai nhỏ xinh xắn đều có khuyên tai. (*Cửa tai: bộ phận sụn nổi lên che ngoài lỗ tai)

“Ở đây sẽ ảnh hưởng đến thánh lực.” Anh đưa tay chạm vào vòng tròn đen nhánh trên cửa tai của cô. “Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người xâu khuyên ở đây.”

Cô soi gương cười một cái, lại vuốt mái tóc về chỗ cũ, ở trong mái tóc dài chỉ có thể như có như không thấy khuyên tai mới mua, còn lại đều giống như cổ ý muốn giấu đi vậy.

“Xâu nhiều như vậy không phải là vì để cho người ta nhìn ư? Tại sao lại muốn che?” Anh đột nhiên hỏi.

“Lúc còn trẻ.” Cô nói xong lại cảm thấy không ổn. “Phải là lúc học đại học, cảm giác có rất nhiều cảm xúc muốn bùng nổ ra, có loại thiếu niên không biết cảm giác buồn, lại cố gắng phải mạnh mẽ nói cảm giác buồn. Nhưng lại không thích ốm đau bệnh tật, chỉ có thể mỗi lần kiểm chế không được phải đi xâu lỗ tai, dần dà sẽ xâu đầy. Thật ra thì không phải là vì biểu hiện ra mình có bao nhiêu đặc biệt.” Cô lấy tiền ra đưa cho chủ quán, nửa đùa nửa nói. “Chỉ là đang trong lúc gieo họa cho xã hội và gieo họa cho mình, quyết đoán lựa chọn cái sau.”

Cho đến khi đi tới chỗ giao nhau giữa hai con đường, cô mới thấy quán nhỏ hai tầng màu vàng phía trước chính là nơi mình muốn tìm.

Lúc hai người lúc vào, nữ phục vụ người Nga vừa thấy Hàn Ninh lập tức cười lên, nhỏ giọng trò chuyện với anh, một bộ dạng quen biết đã lâu, Tiêu Dư nghe không hiểu nửa câu, cho đến khi ngồi xuống mới nhỏ giọng hỏi: “Kỹ thuật viên, anh chuyên ngành tiếng Nga?” Trừ ngôn ngữ chuyên ngành ra, ở thời đại này người đi học tiếng Nga thật sự là phượng mao lân giác rồi. (vô cùng hiếm có)

Hàn Ninh giúp cô rót trà bơ* vào chén: “Khi còn bé lúc ba tôi nói với người ta, tôi ở ngay bên cạnh học vẹt, không ngờ chó ngáp phải ruồi học được, thật ra thì nói không tốt, cũng chỉ miễn cưỡng có thể trao đổi.”

(*Trà bơ là loại đồ uống đặc sắc ở Tây Tạng.)

Học vẹt cũng có thể học được một môn ngoại ngữ, đây cũng là thiên phú.

Lúc đất bước bắt đầu đổi mới bất kỳ chỗ nào cũng có tiếng Anh, tự nhiên một ít người đồng lứa thời đó hưởng ứng kêu gọi hữu nghị giữa Trung - Xô, học đều là tiếng Nga, mình còn bị ông nội và ba bắt buộc đi học, nhưng đáng tiếc, chính là đầu lưỡi uốn không tới. Hứa Nam Chính cũng như anh ta, có lúc đi ra ngoài nói chuyện làm ăn với người Nga, ngược lại còn chỉ điểm một hai cho người phiên dịch tiếng Nga

Cô lại nghĩ tới tiếng Anh thăm đậm của mình, thở dài: “Từ khi học nhà trẻ tôi đã học vẹt tiếng Anh cùng với giáo viên, điều chỉnh đến đại học cho tới bên ngoài, đường đời mệnh mông, đi học tiếng Anh hai mươi năm.”

“Cô học giáo dục mầm non rất đúng thời điểm.” Hàn Ninh cười nhìn cô: “Trà bơ có thể thuyên giảm phản ứng Cao Nguyên, thử một chút.”

Cô bưng chén sứ lên, uống một hớp, cảm thấy ấm áp: “Cho nên tôi vẫn cho rằng người chậm cần bắt đầu sớm là giả, khi đó vì để cho tôi học tiếng Anh, đặc biệt chuyển nhà trẻ, không ngờ học hai mươi năm, vẫn là rút lui phía sau đuôi người ta.”

Hàn Ninh cười một tiếng, nói: “Cô là những đứa bé những năm tám mươi sao? Khi đó ngay cả giáo viên đều nói không được, như thế nào lại dạy tốt.” Tiêu Dư suy nghĩ, nhất thời có chút thoải mái trong lòng, lại uống một hớp trà: “Xem ra anh rất biết an ủi người khác.”

Hai người cứ như vậy mà thuận miệng trò chuyện, Tiêu Dư mua năm phần kem que, nói không cần bỏ tiền ra đến hồ bơi, lại ngoài ý muốn nói chuyện lúc đó một lần nữa, từ đầu đến cuối Hàn Ninh đều nghe cô nói, thỉnh thoảng khuyên giải đôi câu, lại toàn những câu đúng trọng tâm. Hai người nói thẳng đến mặt trời lặn mới rời khỏi quán rượu, bóng đêm sáng tỏ dọa người, Tiêu Dư cảm thán thật lâu, mới chỉ vào bầu trời nói: “Anh đẹp trai này, xin giúp tôi chụp bầu trời đêm Tây Tạng.”

Hàn Ninh bắt đầu đi giữa đầu, đứng ở trong đám người giúp cô chụp bầu trời sao. Thật ra thì anh muốn nói cho cô biết bầu trời đêm ở nơi chụp hình mấy ngày nữa mới là đẹp nhất, nhưng không còn cách nào cự tuyệt hăng hái khó có được của cô. Bốn phía lộn xộn, anh vẫn rất nghiêm túc, nhất định phải chọn góc độ tốt, Tiêu Dư nhìn anh bị người chen lấn, ngược lại cảm thấy mình quá đáng.

Rốt cuộc cũng chụp xong, anh mới lấy tới, mỉm cười cho cô nhìn: “Muốn lấy đi, cần phải thu lệ phí.”

Bầu trời sao sạch sẽ, tinh khiết như thế. Nhìn cô vui vẻ, rất nghiêm túc gật đầu: “Được, tối nay tôi mời ăn cơm.”

Cứ như vậy, giống như là bạn bè lâu năm vậy, hai người cùng đi dạo một ngày, lại cùng đi ăn tối sau mới trở về khách sạn.

Khách sạn ở Lhasa đặt ở làng du lịch, cô trở về phòng thì một bé gái dân tộc Tạng biệt đến nhắc nhở buổi sáng có thể không có nước nóng, nếu như cô muốn tắm thì nên tắm vào buổi tối. Bởi vì câu này, cô mới đóng cửa lại tiến vào nhà vệ sinh tắm, bởi vì nóng, chỉ bọc khăn tắm đi ra, lọn tóc nhỏ nước, nhưng lại không lau.

Vốn cô cho mình sẽ không có phản ứng Cao Nguyên, trước khi lên máy bay còn đặc biệt uống viên nang Hồng Cảnh Thiên*. Nhưng tắm xong mới cảm thấy thở không nổi, nằm lỳ ở trên giường do dự có muốn tìm bác sĩ trong khách sạn hay không. Điện thoại di động lại để ở bên cạnh máy bàn, cả ngày trừ điện thoại cho công việc, không có bất cứ tin tức gì của Hứa Nam Chính, cuối cùng cô lại bị quỷ thần xui khiến, gọi điện thoại cho anh.

(*Viên nang Hồng Cảnh Thiên: Hồng cảnh thiên là loại cây thân thảo lâu năm chỉ có ở vùng núi tuyết Tây Tạng có độ cao từ 3,500 đến 5,000m so với mực nước biển, loài dược liệu thân thảo mọc sâu ở dưới lớp tuyết dày và có hoa màu hồng này hàm chứa nhiều loại thành phần dinh dưỡng, người ta ước có đến hai chục loại axit amin (bao gồm sáu loại cần thiết cho cơ thể người) như salidroside, axit nucleic glucozit đơn, tyrosol, progesterin ... cùng với nhiều loại vitamin và nguyên tố vi lượng như vitamin C, B1, B2, B6, B11, sắt, kẽm, selen, coban ..., Vì thế, Hồng Cảnh Thiên là loại dược phẩm được đánh giá là tốt và giàu chất dinh dưỡng nhất. Công dụng nổi trội của nó là giảm nhanh mệt mỏi, tăng khả năng miễn dịch, làm cơ thể khỏe mạnh, tăng cường sức hoạt động của não bộ và đặc biệt là làm chậm lại sự lão hóa.)

Chờ rất lâu, Hứa Nam Chinh mới nhận điện thoại, rất trầm thấp, hơi có vẻ khàn khàn lại vẫn rất êm tai: “Tiểu Tiểu?”

Cô ừ một tiếng: “Gọi điện thoại xem anh ăn cơm chưa.”

“Có một chút, có muốn lái xe đi đón em không?”

Cô nhìn ảnh của đèn bàn trên gương, im lặng: “Em đang ở Tây Tạng.” Bên anh không lên tiếng, hình như là uống một ngụm nước, mới hỏi tiếp: “Sao bỗng nhiên đi Tây Tạng rồi.” Giọng nói của cô thoải mái: “Chụp hình, khách hàng sợ nguy hiểm không chịu, em đại diện toàn quyền rồi.” Anh cười, phảng phất như là thật muốn ra mặt cho cô: “Là nhà nào sai bảo em như vậy? Lần sau anh cho bọn họ đi học một khóa.”

Cô cảm thấy có chút choáng váng, hình như hơi thở ra cũng có chút nóng, vừa định tiếp tục nói đùa cùng với anh, thì nghe được có người ở bên kia hỏi Hứa tổng, có muốn đi ăn cơm tối hay không? Là giọng nói của Hướng Lam.

Không hiểu sao không có hứng thú nói chuyện, cô vội vã nói có người gõ cửa, rồi ngắt điện thoại.

Gian phòng im lặng, sao sẽ có người tới chứ?

Ồn ào náo động ở thành phố sầm uất, cũng chỉ là cảnh tượng đầu trong anh. Tiêu Dư dựa vào đầu giường xem TV một hồi, càng cảm thấy nhức đầu, cuối cùng chui vào trong chăn mơ hồ ngủ một lát. Bởi vì quá mức thiếu ngủ, ngược lại có loại cảm giác ngủ mơ mơ màng màng. Cổ họng khô phát đau, giấy dựa thể nào cũng vẫn không tỉnh lại, cũng may điện thoại di động vang lên liên tục, không biết là người nào cố chấp như vậy, liên tục gọi mười cuộc điện thoại, mới xem như lời cô từ trong mộng ra ngoài.

Cánh tay vươn ra, đều là mồ hôi.

Là Chế Phiến, cầu nhàu nói sắp xếp hành trình công việc ngày mai, cô mơ màng nghe, cảm giác mình sắp đi gặp Diêm Vương rồi, ước chừng bốn - năm phút sau, người tham công tiếc việc ở đầu bên kia điện thoại mới cảm thấy có chút không đúng: “Không phải là cậu bị phản ứng Cao Nguyên chứ?” Cô ừ một tiếng, cổ họng đau như muốn rớm máu: “Đoán chừng là, đang sốt.”

Đau đớn giống như khắc vào làn da, nóng rực từng khúc.

“Mẹ nó.” Người bên kia sợ hết hồn. “Cậu bị phản ứng Cao Nguyên còn phát sốt? Không sợ phù phổi trực tiếp đi gặp thượng đế?”

Cô ho hai tiếng, sâu kín nói một câu: “Tôi tin Phật, đoán chừng sẽ không nhìn thấy Thượng Đế.”

Bên kia cực kỳ tức giận, mắng vài câu, nói gọi điện thoại cho bác sĩ đến xem cô thế nào.

Cô mới để điện thoại lên trên bàn, thì nghe thấy tiếng gõ cửa, còn có người đang gọi tên của cô. Thật đúng là năng suất, cô thâm thở dài, chao đảo từ trên giường xuống, mới nhớ tới mình chỉ trùm khăn tắm, người tới là bác sĩ, đối mặt với loại nghề nghiệp này mình cũng không kiêng kỵ gì. Mà cũng không còn hơi sức mặc quần áo, quyết định đi tới mở cửa.

Không ngờ chính là, đứng ngoài cửa không chỉ có bác sĩ, còn có Hàn Ninh.

Lần này thật là ngoài dự đoán rồi, tuy rằng ngủ một giấc, tóc vẫn chưa hoàn toàn hong khô, vẫn là trạng thái nửa ướt như cũ. Cứ như vậy bọc một chiếc khăn tắm, không có mặc áo khoác ngoài, bị anh ta nhìn một cách sạch sẽ.

Cho đến khi kim châm vào mu bàn tay, cô mới sâu kín nhìn anh ta: “Rót cho tôi ly nước.”

Cả một ngày, buổi trưa ở sân bay Thành Đô hai người quen biết, đi dạo chung cả ban ngày, cô vẫn còn rất rộng lượng tặng một bữa cơm tối. Không thể nghĩ tới đến nửa đêm còn phải trùm khăn tắm, ngồi ở bên cạnh anh ta treo ngược nước biển.

So với nỗi oán hận trong lòng của cô, trái lại Hàn Ninh thản nhiên, rót ly nước nóng đưa cho cô: “Mới vừa rồi tôi đi cùng với bác sĩ kê đơn thuốc, nghe điện thoại của đồng nghiệp cô, nói giống như sẽ lập tức hạ sinh vậy, nên tò mò theo tới xem một chút.”

Chưa từng thấy qua người sinh bệnh? Có cái gì tò mò chứ.

Vì vậy bị ép buộc đến hơn nửa đêm, cũng may bác sĩ Tây Tạng đều có kinh nghiệm, dùng đều là thuốc đặc hiệu. Một túi nước biển đã hoàn toàn đẩy lui cơn sốt, cô nhìn bác sĩ thay túi thứ hai, rất khẽ hỏi, lần này không chết được chứ? Bác sĩ bị cô mở miệng không để ý gì sợ hết hồn, mặt nghiêm khuyên bảo lần sau đừng tắm xong mà không mặc quần áo, tốt nhất ở chỗ này tắm ngày cũng đừng gội đầu.

Tiêu Dư bị bác sĩ dọa cho ngẩn người, âm thầm oán hận thể này còn không thú vị?

Hàn Ninh không biết ở chỗ nào lấy được lê, dùng dao găm Thụy Sĩ mang theo bên người gọt vỏ rất cẩn thận, một vòng thật mỏng xuống dưới, hoàn toàn không đứt, trực tiếp kéo tới trên đất. Cuối cùng mới dùng hai ngón tay kéo đứt, đưa cho cô: “Ăn đi.”

Cô nói một câu cảm ơn, nhận lấy cắn, lượng nước quá nhiều, rất nhanh đã có nước lê chảy xuống theo tay cô. Chính là chán nản khi anh ta lại đưa một tờ khăn giấy tới, cô có chút sững sờ, không nhận lấy.

“Vào trước cũng không nhìn hạng mục công việc một chút.” Anh nhét vào trong lòng bàn tay cô. “Sao không mặc quần áo?”

Tiêu Dư nhìn anh ta một cái, cái người này hỏi như vậy, là muốn cô nói gì?

4. Chương 3: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tây Tạng (3)

Cô nằm sấp ở trên tay vịn của ghế sofa ngủ một lát, tỉnh lại nhìn thấy anh ta ôm máy vi tính, an vị ở bên người mình lên mạng. Bởi vì có người trong cùng nhóm cũng phát sốt, bác sĩ cũng không thể luôn ở trong gian phòng này, ngược lại còn hai người bọn họ đơn độc ở đây.

Tiêu Dư nhìn anh ta, đột nhiên hỏi: “Anh kết hôn chưa?”

Anh liếc nhìn Tiêu Dư một cái, giơ tay trái lên cho cô nhìn. Ngón tay rất sạch sẽ, không có bất kỳ trang sức nào.

Cô à một tiếng, kéo chăn từ trên giường kéo bao lấy cả người mình lại: “Có bạn gái chưa?”

Anh cười như không cười nhìn cô, đầy ắp mập mờ: “Đồng chí Tiêu Dư, ở trong loại không gian thời gian này, cô còn dưới tình trạng như vậy, cũng không cần thảo luận chủ đề như thế này chứ?”

Tiêu Dư cũng gập chân lên, lui ở trên ghế sofa cười: “Ý của tôi là, tôi và anh quen biết chưa tới hai mươi bốn giờ, ở trong loại không gian thời gian này, thế nhưng anh vẫn còn ngốc ở trong này giúp tôi, chẳng lẽ không sợ người đẹp trong nhà có dị nghị?” Anh lắc đầu khếp máy vi tính lại: “Bác sĩ không có ở đây, tôi sợ cô có vấn đề gì không có người quan tâm, nếu đã nói như vậy, tôi về đi ngủ đây.”

Tiêu Dư vẫy tay từ biệt: “Ngủ ngon.”

Ngày kế Chế Phiến và giám đốc sáng tạo cũng tới đúng giờ, bởi vì phải đi ô-tô mấy giờ chụp Thánh Hồ Tây Tạng, đều sớm trở về phòng của mình ngủ một chút, chỉ có những người vừa tới hưng phấn ở trong đại sảnh khách sạn nói chuyện phiếm. Sáng sớm rời giường đi ô-tô tiến về phía trước, mỗi một người đều không có tinh thần. Cũng may bởi vì cao nguyên uy hiếp, theo xe có hướng dẫn viên du lịch người Tạng và bác sĩ, không sợ trên đường xảy ra bất trắc.

Tiêu Dư lên xe thì hàng trước đều đã chất đầy dụng cụ, nhân viên làm việc và diễn viên đều ở đây nhỏ giọng tán gẫu, chỉ có hàng cuối cùng xem ra không có ai. Cô đi tới thì Hàn Ninh đang cúi đầu xem sách, tiện tay cầm áo nằm ở trên chỗ ngồi khác lên, ý bảo cô ngồi. Đêm qua lén lút tiếp xúc không có gì khác thường, dưới mắt giữa ban ngày, ngược lại có chút lúng túng.

Một đường cô đều nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ đến ngẩn người, hai người cũng không nói chuyện.

Xe vòng quanh đường núi đã hai giờ rồi, mắt thấy từ nắng chói hừng hực tới trời đầy bão tuyết. Cho đến khi lên đỉnh núi tuyết thì ngược lại dừng lại, xe phía trước đều ở đây xếp hàng qua núi, xem ra phải chờ thêm một lát.

Từ ngày hè chói chang, đến tuyết rơi trên đỉnh núi, người trên xe đều có chút không kìm nén được, rồi rít xuống xe chụp hình.

Hàn Ninh chợt vỗ lên người cô: “Đi xuống xem một chút.”

Tiêu Dư gạt đầu, lấy áo gió* từ trong bao ra, theo anh xuống xe.

Hướng dẫn viên du lịch ngồi ở hàng trước nhất, chỉ kéo cửa sổ xe xuống dặn dò bọn họ không nên tùy ý nhảy về phía trước, để tránh thiếu dưỡng khí té xỉu. Bởi vì dạo hôm qua, cô đã khắc sâu trải nghiệm sự lợi hại của phản ứng Cao Nguyên, chỉ rất yên tĩnh đi tới trên dốc một đồng tuyết nhỏ, nhìn phong cảnh phía xa.

Tuyết trắng xa gần, dãy núi nhấp nhô.

Trên máy bay vội vã liếc mắt một cái còn cảm thán, hôm nay người ở trong lúc này, càng lộ vẻ không rõ.

Hàn Ninh đi tới bên người cô, cởi áo gió trên người mình ra: “Khoác lên đi, cô mặc quá ít.” Lúc lên núi cô chỉ mặc áo sơ mi tay lỡ, lúc này mặc thêm áo gió này cũng lạnh, cho đến khi phủ thêm áo của anh ta mới cảm thấy ấm áp hơn.

Một mùi thuốc lá nhàn nhạt bay vào mũi, lại pha trộn chút nhiệt độ của cơ thể xa lạ.

“Vẫn không thoải mái?” Anh cúi đầu đốt điếu thuốc, thở khê ra sương trắng nhàn nhạt. “Thấy cô buồn bực không vui.”

Cô lắc đầu, nhìn lá cờ bay trong tuyết.

Xanh da trời, trắng, đỏ, vàng, màu xanh lá cây, trộn lẫn với nhau, bị gió ở đỉnh núi thổi gần như muốn xé rách ra vậy.

“Anh đã từng thăm mềm người khác chưa?” Cô đột nhiên hỏi.

Anh nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Chưa thử qua.”

Cô cười: “Cũng đúng, anh hẳn là số mệnh đào hoa, khẳng định chỉ có người khác thăm mềm anh thôi nhỉ?”

Anh từ chối cho ý kiến, ngậm lấy điếu thuốc, gảy nhẹ nhúm cầm.

“Lúc tôi còn rất nhỏ, phải nói từ khi bắt đầu biết chuyện đã bắt đầu thăm mềm một người.” Ở trên đỉnh núi tuyết này, bỗng nhiên có dũng khí muốn nói ra hết. “Anh ấy rất tốt, thật sự rất tốt, cho nên anh ấy có rất nhiều bạn gái, có thể nói là ai đến cũng không cự tuyệt.”

Cô nói xong, lại như có như không quét mắt nhìn anh ta một cái, đổi được một câu nói không biết nên khóc hay cười của anh ta: “Sợ cô rồi, không cần cái gì cũng đều bao chụp lên người tôi.” Nhìn vẻ mặt không tin của cô, anh mới ho nhẹ một tiếng, nửa thật nói. “Cô có thể hiểu như vậy, khi chưa tới lúc kết hôn, chúng tôi vẫn rất tôn trọng tự do yêu đương.”

“Cũng đúng.” Cô cười. “Từ đầu đến cuối anh ấy đều không muốn nhìn tôi lâu lấy một lần, có lẽ là nhìn thấy quá nhiều, ngược lại không có cảm giác nữa” Cô làm một động tác tay. “Khi tôi còn con nít, anh ấy đã sáu tuổi rồi, chính là như vậy mà nhìn tôi lớn lên.”

Anh gạt đầu: “Thế giao, tôi cũng có không ít em gái thế giao, chỉ là đều sớm kết hôn rồi.” (thế giao: quan hệ nhiều đời, hai bên gia đình thân nhau mấy đời)

Cô ừ một tiếng: “Bạn gái của anh ấy rất nhiều người tôi chưa từng thấy qua, nhưng có biết. Có sinh viên của ông nội tôi, có lẽ, sau này cũng sẽ có sinh viên tôi đã từng giúp đỡ qua.”

Anh im lặng một lát, mới muốn an ủi cô, đã bị cô đoạt trước: “Không cần an ủi tôi...Tôi chỉ muốn tìm người nói ra hết một chút, đoán chừng là người ở Cao Nguyên đều có chút ầm ỉ, khó trách du lịch dễ dàng có diễm ngộ đoán chừng cũng là đạo lý này.”

Anh cười ha hả, ở trong trời tuyết lại có một chút cảm giác chói mắt, nhất là một đôi mắt, trong veo thấu đáo, cái góc độ này rất là sáng ngời.

Sau một lát, Anh quay đầu lại nhìn Tiêu Dư, thoải mái nói: “Cô đang ám chỉ tôi sao?”

Cô sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng được anh ta chỉ “diễm ngộ”, dở khóc dở cười nhìn anh ta một cái, ôm chặt quần áo leo lên xe.

Cho đến khi xe mở ra, Hàn Ninh mới xuất hiện, hướng dẫn viên du lịch cả kinh sợ hãi nhìn thấy anh mặc áo khoác đơn bạc, oán giận người trẻ tuổi không chú ý cơ thể, Tiêu Dư nghe vào trong tai, mới phát hiện ra mình còn khoác áo của anh ta.

Ngày chụp hình này có chút thuận lợi, từ chỗ cây cối đan xen nhau này đám người bọn họ trở về nơi nghỉ ngơi nữa là xong.

Kể từ buổi tối tới đây, mưa đang rơi lác đác.

Cả một ngày từ hè nóng bức đến bão tuyết, cuối cùng lại dầm mưa liên tục, cả tổ diễn kịch ngã bệnh hơn phân nửa, từ Bắc Kinh tới trừ cô và Chế Phiến thân kinh bách chiến, hầu như đều treo ngược nước biển.

(*Thân kinh bách chiến: ý chỉ người có kinh nghiệm vì đã tự trải qua rất nhiều lần rồi)

Hai người ở trong phòng xem TV hồi lâu, mới cảm thấy đói bụng, dứt khoát đi ra ngoài kiếm gì ăn. Vừa mới đi tới đại sảnh khách sạn, xuyên qua thủy tinh nhìn thấy một bóng dáng cao gầy dựa vào tường bên ngoài khách sạn, vẫn mặc áo gió ban ngày, ngậm lấy điều thuốc đang nghe điện thoại, thấy cô ra ngoài, cười gật đầu một cái.

Thật đúng là khéo. Cô cũng khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Vừa vặn xe taxi dừng ở trước cửa, hai người mới vừa mở cửa xe ra, đã nghe thấy có người sau lưng gọi một tiếng Tiêu Dư.

Cô quay đầu lại thì Hàn Ninh đã ném điều thuốc, che điện thoại lại: “Trẻ như thế tốt nhất không nên đi ra ngoài, trị an ở đây không thể so với Bắc Kinh được, hai người con gái các cô rất nguy hiểm.” Nói xong, lập tức vội vã dặn dò vài câu với chiếc điện thoại, rồi nhanh chóng cúp, đi mấy bước tới trước mặt họ: “Tôi đang muốn đi mua bao thuốc, mọi người cùng nhau chen chúc trên một chiếc xe là đủ rồi.”

Tiêu Dư thấy anh nghiêm túc, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy cánh tay bị Chế Phiến kéo: “Hai người đi là được rồi, chính tôi chờ ở khách sạn.” Nói xong, còn chuyển cho cô một ánh mắt cố gắng lên.

Không đợi cô nói chuyện, Chế Phiến đã chạy mất.

Bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể như vậy.

Cô mới vừa ngồi vào trong xe, đã nhìn thấy ghế lái phụ có ngồi một người đàn ông, thì giật nảy mình. Hàn Ninh chui vào trong xe, nhỏ giọng giải thích với cô: “Tây Tạng cứ âm u cả một ngày như vậy, một người lái xe một người áp xe, để ngừa gặp chuyện không may.”

Cô ừ một tiếng, mới phát hiện anh cách mình rất gần, không thể làm gì khác hơn là không biến sắc dịch cách ra.

Dọc theo đường đi cô đều nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, từ chối thật lâu, mới dùng một loại giọng điệu rất bình thản nhắn tin cho Hường Lam: Tối hôm qua Hứa Nam Chính có ăn cơm thật ngon không?

Rất nhanh tin nhắn đã gửi trở lại: Em đi ăn món ăn Vân Nam cùng với Hứa tổng, khẩu vị của anh ấy rất tốt, yên tâm.

Món ăn Vân Nam.

Cô nghiêng đầu nhìn nước mưa không ngừng chảy xuống trên cửa xe. Từ trước đến nay anh ấy không bao giờ để tâm phải dỗ con gái thế nào, lại cố ý đi theo cô ấy ăn món ăn quê hương, thì ra là không phải tự mình nghĩ nhiều, có lẽ, tình hình của hai người bọn họ bản thân cô đã sớm không biết thế nào nữa rồi.

Trước mắt chợt hiện ra hình ảnh đêm đó, gạt không đi, đánh không tán:

”Phía cuối bàn hội nghị, Hứa Nam Chính dùng một loại tư thế thoải mái nhất dựa vào thành ghế, chân tùy ý gác lên ven mép bàn nghỉ ngơi. Áo vest choàng ở trên người, mí mắt nhìn văn kiện trên đùi.

Thư ký thực tập Hường Lam cúi nửa người, nhỏ giọng giải thích nội dung văn kiện. Bởi vì giọng nói rất nhẹ, mình nghe không rõ cô ấy nói cái gì, chỉ thấy ngón trỏ của cô ấy rất nhẹ để lên trên văn kiện trên đùi anh, dường như đang nói cho anh biết ký tên ở chỗ nào.

Vì tư thế này, cổ áo Hướng Lam vốn đã rũ xuống, lại rũ xuống sâu hơn.

Khéo léo lộ ra.

Hứa Nam Chính im lặng nhìn văn kiện một hồi lâu, không ngừng khẽ xoay bút máy ở giữa ngón tay, cho đến khi ký chữ xuống mới khép văn kiện lại đưa cho cô ấy. Ngẩng đầu chớp mắt một cái cười, tầm mắt mơ hồ dời đi rất nhanh, nhỏ giọng nói một câu.

Cô gái nhỏ lập tức cúi đầu nắm lấy cổ áo, im lặng đỏ mặt.

Giống như là ống kính bị phóng to, anh ấy lơ đãng, cô ấy xấu hổ tươi cười, bị vô hạn phóng đại ngay trước mắt.

Hướng Lam là sinh viên mình giúp đỡ nhiều năm qua, Tiêu Dư nhớ rất rõ ràng, ban đầu lúc biết Hướng Lam thi đậu đại học dân tộc trung ương, mình có bao nhiêu phần vui vẻ thay cô ấy. Thậm chí bốn năm sau khi cô ấy tốt nghiệp, còn thuyết phục Hứa Nam Chính thu cô ấy vào công ty thực tập.

Không ngờ, từ trước đến nay một người không để tâm đến con gái như Hứa Nam Chính, lại có cảm tình với Hướng Lam như vậy.

Tiêu Dư chợt có chút phiền não, dứt khoát ấn tắt máy, tháo pin ra.

Hàn Ninh nhìn cô, không lên tiếng.

Xe quẹo vào một con đường nhỏ, hai bên gần như hiện đầy những ngôi nhà màu hồng, đáng vẻ ướm át mơ hồ, không kém chút nào với khu làng chơi.

“Tôi vẫn cho là Cao Nguyên này sẽ không giống, nhưng có chút địa phương vẫn còn rất tương thông.” Tiêu Dư đưa tay lau đi hơi nước trên cửa sổ xe, nửa cười nói. “Hóa ra cho dù là ở đâu, trước khi phát triển lên, vĩnh viễn là hành nhè ** cung cấp nhu cầu thân thiết nhất cho mọi người.”

Cô nói không rõ ràng, nhưng người bên cạnh lại lập tức hiểu được: “Rất có sức quan sát, cô gái khác đến Tây Tạng đều là cảm thán núi tuyết Cao Nguyên, cái gì mà thoát khỏi thế tục ..., cô cũng rất chú ý sự nghiệp dân sinh của Tây Tạng.” Anh nói rất có ý tứ, cặp mắt sáng lấp lánh, bí mật mang theo nụ cười vụn vặt.

Cô ừ một tiếng, đột nhiên hỏi: “Ở đây có quán bar không?”

Anh cười: “Ở đây cái gì cũng có, hoàn toàn không khác biệt với trong nội địa. Người đẹp ngồi lộ bắp đùi trên xích đu ở đại sảnh KTV, em gái vẩy ngực ở quán bar, cũng tuyệt đối sẽ ngăn đến làm cô trở mặt nhìn.”

Cô bị anh chọc cười: “Được, đi xem một chút.”

Khi xe đến nơi thì cô mới nhớ tới cái cớ anh lấy để ra ngoài: “Không phải là anh muốn mua thuốc sao?” Hàn Ninh mỉm cười lấy ra nguyên một gói thuốc, ở trước mắt cô quơ quơ: “Thuốc như vậy, ở trong khách sạn tôi còn có một gói. Mới vừa rồi thấy sắc mặt ghét bỏ của cô, vẫn cần lấy cái cớ mới có thể xuống đài được.”

Cô hé miệng cười: “Nhận ý tốt, trêu chọc tự động bỏ qua.”

Vào quầy rượu, quả thật theo như lời anh nói, giống nhau không ít, nếu như không phải là vẫn có chút phản ứng Cao Nguyên, cô sẽ quên mình ở Tây Tạng. Hai người ước chừng uống hai chai rượu đỏ, cô mới cảm thấy hoảng sợ, lớn tiếng hỏi anh còn có quán bar yên tĩnh nào hay không, hay là chuyển sang nơi khác? Hàn Ninh suy nghĩ một lát, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, sau đó ra dấu tay ok với cô.

Hai người ra khỏi cửa chính, đã là mưa như trút nước. Anh cởi áo gió xuống, che ở trên đầu hai người, đứng ở ven đường đón xe, cô ồn ào lộn xộn trong tiếng mưa rơi, rất lớn tiếng nói: “May mà tôi chỉ thấp hơn anh nửa cái đầu, nếu không cái áo này sẽ không che được hai người.” Anh cười nhìn cô, không lên tiếng.

Hai người đứng yên thật lâu, mới xem như gọi được xe.

Cuối cùng cũng chỉ chạy xe bảy tám phút, đã đến trước một ngôi nhà hai tầng rất nhỏ. Quả thật như mình yêu cầu vậy, một nơi rất thanh tĩnh, gần như không có khách gì.

Anh gọi hai chai bia budweiser 330, dựa lưng vào trên mặt tường điêu khắc, nhấp một hớp bia: “Tối nay mưa lớn quá, ông chủ cũng lười rồi, nếu là ngày thường, còn sẽ có người đàn dương cầm.”

Cái này nếu ở Thượng Hải, Bắc Kinh, không có lý kỳ gì, nhưng vừa đụng phải hai chữ “Tây Tạng”, đều làm cô có cảm giác rất bí ẩn. “Anh đã đến Tây Tạng mấy lần? Thậm chí còn cầu được ước thấy, loại chỗ này cũng tìm đến.”

Anh cười, ở bên trong ánh đèn mờ mờ, hoảng hốt tính toán: “Thật ra thì không có mấy lần, đến một chuyến đã đánh mất bạn gái.” Tiêu Dư không ngờ tới anh nói như vậy, chỉ có thể im lặng, chờ anh kết thúc đề tài này, hoặc là tiếp tục nói hết.

5. Chương 4: Bắt Ngờ Từ Chức (1)

”Tôi với cô ấy vừa mới bắt đầu đã đi theo một đám người tới Tây Tạng, trên đường gây gỗ không ngừng, cuối cùng cô ấy lại một mình lái xe rời khỏi đội ngũ. Đêm hôm đó, một người đàn ông đi cùng đi tìm cô ấy, cuối cùng cũng về lại đội ngũ.

Tiêu Dư nhìn anh.

Anh chợt cười: “Cô đừng nghiêm túc nhìn tôi như vậy, thành thật mà nói, vừa mới bắt đầu tình cảm sẽ không sâu nặng. Lại nói tôi và cô cũng giống như người kia, nếu như có người đẹp ngậm trao trái tim, cảm giác lại không tệ, tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Chỉ là người ấy của cô ‘ai đến cũng không cự tuyệt’ thì có chút nghiêm trọng, ai lúc tuổi còn trẻ không có Phong Hoa Tuyết Nguyệt chứ? Nên dừng lại đúng lúc, là được rồi.” Anh lại uống một hớp bia, làm tổng kết. “Tháng giêng năm nay, tôi còn đi ăn tiệc đầy tháng con của bọn họ.”

“Duyên phận.” Tiêu Dư cũng cầm chai rượu lên, một hớp uống cạn.

Anh giương nhẹ lông mày nhìn cô, cười như không cười, nhưng không biết làm thế nào: “Thật đúng là lần đầu tiên gặp cô đã an ủi cô thế này.”

Cô cũng học dáng vẻ của anh, giương nhẹ lông mày: “Anh đã không thêm đề ý, sao không thành toàn duyên phận cho người ta?”

Nghe rất có đạo lý, nhưng cũng có chút quái dị.

Đến cuối cùng, vẫn là anh nhận thua trước: “Cũng đúng.” Rất nhanh đã uống xong một chai, anh lại mở chai bia mới ra, mới đột nhiên hỏi cô: “Người ấy của cô, là có dáng vẻ thế nào.”

Cô ngậm miệng chai, nhìn đàn dương cầm ở góc tường, rất đơn giản nói ba chữ: “Hứa Nam Chính.”

Anh sợ run lên, lặp lại: “Hứa Nam Chính?”

Cô ừ một tiếng: “Anh biết anh ấy?”

“Không biết, nhưng đã thấy qua.” Anh vung chai bia trong tay. “Tướng môn Hồ Tử*, rất nổi danh.”

(*Tướng môn Hồ Tử để hình dung người có thành tích xuất sắc trong một gia đình xuất sắc)

Tiêu Dư à một tiếng, tiếp tục uống bia. Đôi tình nhân trẻ ở bàn cuối cùng cũng đi rồi, chỉ còn lại hai người bọn họ, bà chủ đưa chiếc ghế nhỏ dựng bồng ngô được làm từ tre trúc tinh xảo tới: “Chỉ còn hai người, Hàn tiên sinh, đặc biệt chuẩn bị cho anh.” Hàn Ninh bốc lên một nắm, ném vào trong miệng: “Cám ơn bà chủ.” Bà chủ đẩy rổ tới trước mặt Tiêu Dư: ”Là bạn gái? Cô thật xinh đẹp.

Tiêu Dư cười, không lên tiếng, chỉ chỉ đàn dương cầm: “Cái đàn đó, tôi có thể đàn không?”

“Có thể, dù sao hiện tại cũng trống không.”

“Cám ơn.” Cô để bia trong tay xuống, đi tới trước đàn dương cầm rồi ngồi xuống, rất nhẹ nhàng thử mấy âm. Sau đó rất chậm rãi đàn thử một khúc, rất chậm rãi, cũng rất đơn giản. Tiêu Dư cũng học qua đàn dương cầm, chỉ là không phải ba mẹ sẽ rất căng thẳng khi thi lên cấp gì đó sao, đến cuối cùng cũng chỉ là đàn được bài hát mình thích, bây giờ việc này, cũng sẽ có rất ít người có thể luyện.

Tiêu Dư trở lại ngồi xuống thì mới hỏi anh: “Nghe ra bài nào không?”

“First love.”

“Không phải chứ?” Lần này ngược lại đổi lại cô bất ngờ. “Anh cũng xem phim Nhật?”

Là nhạc phim Ma Nữ điều kiện *, mười năm trước may mắn thì không thể may mắn nữa, lúc cô đàn, Hứa Nam Chính nghe thật lâu cũng không có cảm giác, thế nhưng đến cuối cùng hỏi một câu, sao bài nhạc thi lên cấp lại đơn giản như vậy? Nhìn đáng vẻ Hàn Ninh cũng không kém mấy tuổi so với anh ấy, không thể ngờ đến là biết bài hát này.

(* Ma Nữ điều kiện là phim truyền hình Nhật Bản năm 1999)

“Khi đó rất nhiều sư muội, còn có các bạn học nữ đều thích xem.” Hàn Ninh giải thích lời ít mà ý nhiều, Tiêu Dư lập tức hiểu ngầm trong lòng, “à” một cái kéo dài ba âm, mới cười tổng kết: “Anh rất biết dỗ con gái.

Anh cầm cốc lắc xúc xắc trên góc bàn lên, lắc hai cái, rung lên: “Bài hát này rất quan trọng với cô?”

Cô cầm cốc xúc xắc lên, để ở trong lòng bàn tay lúc ẩn lúc hiện: “Đúng vậy, tôi một Thiếu Nữ Thời Đại dùng bài hát đó để bày tỏ, đáng tiếc là anh ấy sẽ không bao giờ xem phim Nhật.” Nói xong, mới úp lên trên bàn. “Đánh cuộc lớn nhỏ?”

Kết quả đêm đó thắng đến hai giờ, bọn họ mới trở về khách sạn.

Cửa thang máy mới vừa đóng lại, Tiêu Dư đã nói: “Vòng một vòng, thế nhưng đồ ăn gì đó cũng không mua về.” Cũng không biết Chế Phiến đói chết chưa? Sau lưng không vang lên âm thanh, ngược lại trực tiếp nhấn tầng cao nhất.

“Không phải tầng bốn sao?” Cô có chút kinh ngạc, quay đầu lại nhìn anh, chợt cảm giác phía sau cổ bị bàn tay của anh nắm lấy, ánh sáng trước mắt dễ dàng bị che đi hơn phân nửa. Tất cả đều quá nhanh, cô hoàn toàn chưa suy tính được bất kỳ đường sống nào, cứ như vậy không một tiếng vang bị anh chặn miệng lại.

Cảm giác thang máy đang đi lên, bí mật mang theo tạp âm rất nhẹ, bổ sung vào từng góc.

Cửa thang máy đột nhiên đình một tiếng mở ra, anh cũng không có ý buông cô ra, ngược lại ôm sát hơn, gần như dùng sức ôm vào trong ngực. Cảm giác quá mức lạ lẫm, giống như là lại có phản ứng Cao Nguyên nghiêm trọng thêm lần nữa, dưỡng khí không đủ, nhịp tim càng lúc càng nhanh, cho đến khi đầu lưỡi của anh thử dò xét xâm nhập vào, trước mắt cô mới thoáng qua một chút ánh sáng, hoàn toàn kéo lý trí trở về.

Tiêu Dư chợt đẩy anh ra: “Được rồi, đã được rồi.” Cô thở hổn hển giữ lại cửa thang máy, chỉ là trong tiềm thức cô không muốn ở cùng một chỗ với anh trong không gian nhỏ hẹp này. “Tôi không có ý này với anh.”

Anh dựa vào cạnh thang máy, không lên tiếng, chỉ cười trừ xin lỗi.

Thời gian kế tiếp, dường như Hàn Ninh rất thức thời, đặc biệt mượn ông chủ công ty chế tác một chiếc xe, phần lớn thời gian đều là một mình du lịch, cũng tránh cho hai người lúng túng.

Đến khi thuận lợi chụp xong phim, trên cổ tay Tiêu Dư đã hiện rõ dấu ấn đồng hồ.

Cả tổ tách ra ở sân bay Cổng Dát, có người đi chuyến bay từ Tây An đến Thượng Hải họp, cũng có người đi chuyến bay từ Thành Đô về Bắc Kinh cùng với cô. Ở bên trong phòng chờ của sân bay, mọi người trong cả tổ chế tác rối rít cáo biệt, chỉ có cô cúi đầu nhìn vé máy bay lặng tránh.

Ánh mắt lơ đãng quét vòng vây nơi xa, Hàn Ninh đang bị mấy nữ diễn viên, người của công ty chế tác vây quanh, trao đổi số di động. Anh ta lại rất có kiên nhẫn, không ngừng nhớ số điện thoại mỗi người, sau đó. Hình như là nhìn về phía cô một cái.

Chỉ liếc mắt một cái như vậy, cô đã đưa vé máy bay ra, lên máy bay trước một bước.

Đến Thành Đô, đội ngũ tự động ít đi hơn phân nửa người. Trời tối dần buông xuống, chuyển bay đến Bắc Kinh vẫn còn đang đến trễ, cô kéo hành lý lưỡng lự nếu đi ăn vài thứ lót dạ, khi đến Bắc Kinh còn nghiêm túc ăn cơm lần nữa, vẫn là dứt khoát giải quyết ở sân bay, lập tức nhìn thấy Hàn Ninh ngồi ở một nhà hàng từ xa, ngoắc ngoắc mình.

Cô làm bộ như không nhìn thấy, kéo hành lý đi về phía trước, dù sao cũng không quá đói bụng, định lên máy bay ăn chút điểm tâm là được.

Trong bóng đêm, sân bay, cầu sân bay*, còn rất xa trên trời cao một ít đèn tín hiệu máy bay chợt lóe lên, đều yên tĩnh như vậy. Ở Cao Nguyên cảm xúc kiên định bị nâng lên cao giờ đã lắng đọng xuống chút xíu, trong đầu cô bắt đầu xoay chuyển không ngừng các kế hoạch, hạ mực, khách hàng hàng năm, sắp xếp làm ra quảng cáo hàng tháng, sắp xếp truyền thông đưa lên hàng tháng.

(*Cầu sân bay: nguyên văn là cầu hàng lang tức là có mái vòm mái che. Cũng có tên gọi khác là cầu thang sân bay hay hành lang sân bay, khi máy bay hạ cánh thì cầu sân bay này sẽ được đưa tới cửa máy bay để hàng khách đi xuống hoặc máy bay sẽ hạ cánh ở chỗ có cầu sân bay cố định này để hành khách đi ra. Sẽ có hình minh họa ở dưới)

Còn nữa, chuyện nguy cơ sự nghiệp lần này của Hứa Nam Chính.

Cô suy nghĩ thật lâu, ở các góc khuất vẫn không thấy ai cả, ngồi xuống mặt hướng về phía sân bay, gọi điện thoại cho anh ấy.

Tích vang lên một tiếng nhỏ, điện thoại vừa mới được kết nối, nhưng đã thấy điện thoại hiện lên thông báo hết pin.

“Tiểu Tiểu?”

Là lời mở đầu mãi mãi không thay đổi, chỉ là có lúc giọng nói rất mệt mỏi, có lúc mơ hồ đọc rõ từng chữ, nếu đúng phải lúc đang họp, còn là cứng rắn dọa người. Nhưng mà bây giờ, lại có chút thoải mái.

Hai chữ như vậy, không rõ lý do làm cho tâm trạng của cô trở nên tốt hơn nhiều: “Trát Tây Đức Lặc*, em đã trở về.” (Tiếng tạng: ý nói người Tạng hoan nghênh, nói lời chúc may mắn.)

Anh cười ra tiếng: “Đi Tây Tạng chơi vui không?”

“Chơi thật vui, em nói trước một câu, điện thoại di động của em đã hết pin, rất có thể sẽ ngắt kết nối bất cứ lúc nào.” Cô dựa vào ghế, nhìn máy bay bên ngoài chậm rãi lái về phía cầu sân bay. “Tây Tạng có rất nhiều nhà cửa màu hồng, cũng có quán bar cùng với KTV, người đẹp đều rất đúng giờ.” Cô nói xong, cố ý dừng lại, sau đó chỉ nghe thấy anh ấy ừ một tiếng: “Tiếp tục.”

“Nhà vệ sinh ở Cung điện Bồ Lạp Đạt, là em ấn tượng sâu nhất, anh biết cả cung điện Bồ Lạp Đạt đều xây ở trên núi, em leo lên cực kỳ mệt, vào nhà vệ sinh mới cảm thấy sợ hãi. Rất nhiều hồ còn nguyên thủy như ban đầu, từ bên trên chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn đến dưới chân núi, nếu như có đứa bé tới nhất định sẽ té xuống.”

Hứa Nam Chính chợt ho khan hai tiếng, giống như là cảm giác bị sặc thuốc lá, sau đó mới nói: “Tiểu Tiểu, năng lực quan sát của em luôn rất tốt.”

Tiêu Dư nhìn nhãn hiệu trên cái thùng gửi vận chuyển, rậm rạp chằng chịt gần như muốn dán đầy, mấy năm này vẫn như vậy, đi làm cần thường xuyên chụp ảnh hộ khách hàng, muốn đi khắp nơi một chút, thử xem có thể đi tới một chỗ để sáng tỏ thông suốt hay không, để không hề rối rắm với anh nữa.

Nếu năng lực quan sát không tốt, sao có thể xua tan đi những cực khổ trong quá trình chụp hình?

Anh ừ một tiếng: “Anh đến sân bay thủ đô ngay, có muốn ở đó chờ em hay không?”

Tiêu Dư thuận miệng nói: “Em còn chưa có cất cánh đâu, anh đi sân bay tiễn người sao?”

“Trong nhà Hương Lam có một chút chuyện, vội vã trở về Vân Nam, anh tới tiễn cô ấy.”

Lời nói thật bình tĩnh, nhưng từng chữ đều làm bỏng lòng cô, sau khi im lặng rất lâu, Hứa Nam Chính mới gọi một tiếng Tiểu Tiểu. Cô không nói gì, chỉ nghe thấy điện thoại bên cạnh có giọng nói quen thuộc hỏi có

phải tín hiệu không tốt hay không? Cô dứt khoát cúp điện thoại. Giống như là có cái gì đó đè ở ngực, mỗi một lần hít thở đều làm đau thắt tim, mặc kệ là nhẹ hay nặng, cuối cùng chỉ có thể ngừng lại rồi tức giận, dùng sức nắm chặt điện thoại di động.

Ngón tay không ngừng dùng sức, dùng đến ê ẩm, vẫn không khống chế được cảm xúc, cuối cùng còn hung hăng ném điện thoại ra xa.

Cạch một tiếng, vỏ máy, pin chia năm xẻ bảy, theo quán tính trượt xa trên nền. Cô cúi đầu, nhìn chăm chăm cái khóa valy hành lý, ra sức tự nói với mình nên tỉnh táo.

Thông báo nhắc nhở lên máy bay, truyền đến mỗi một góc phòng chờ trong sân bay, CA1415 đi Bắc Kinh sắp sửa cất cánh, xa xa đã xếp hàng ở cửa lên máy bay, cô vẫn ngồi ở trong góc như cũ, cố gắng đè nén chua xót trong mũi. Tiếp đó thì nhìn thấy một đôi giày leo núi dùng ở trước mặt: “May là cô dùng Nokia, thích hợp để phát tiết, ném rồi có thể tiếp tục dùng.”

Điện thoại di động đã được lắp lại đưa tới trước mắt cô, Tiêu Dư chăm chú nhìn nửa ngày, mới nhận lấy, ngẩng đầu nhìn anh: “Cám ơn.”

Ánh mắt của anh cứ như vậy mà nhìn thẳng cô, cười hỏi: “Là bởi vì anh ta từ chức sao?”

Từ chức?

Tiêu Dư không hiểu nhìn anh.

“Xem ra cô còn chưa biết.” Hàn Ninh quơ quơ điện thoại di động. “Sáng sớm hôm nay 3GR tuyên bố với bên ngoài, Hứa Nam Chính đã từ chức tổng giám đốc khu hành chính tập đoàn Á Thái, bắt đầu từ hôm nay CEO của 3GR đổi người rồi.”

Từ chức? Trong nháy mắt ở trong đầu đều là gương mặt của anh ấy, còn có giọng nói thoải mái trong điện thoại mới vừa rồi. Thế nhưng anh đã từ bỏ rồi? Từ đưa vào hoạt động quản lý đến bây giờ, mặc dù vẫn bị người ta nói có bậc cha chú che chở thế nào, nhưng 3GR thật sự là tâm huyết của anh ấy, sao có thể dễ dàng buông tha chứ? Cô mở máy lên theo bản năng, nhưng màn hình điện thoại di động chợt sáng rồi tắt ngúm, đã hoàn toàn hết pin rồi. Bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn Hàn Ninh: “Còn tin tức sau đó thì sao?”

Cửa đăng kí máy bay đã bắt đầu đọc tên tuổi của cô và Hàn Ninh, Hàn Ninh đưa tay tiếp nhận valy hành lý của cô: “Lên máy bay lại nói tiếp.”

Tình trạng như vậy, cô cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể đi theo anh lên máy bay trước.

Rất khéo chính là, hai người lại ở một dãy, vẫn như trước, sắp theo dãy cũng chỉ có hai người bọn họ. Tiêu Dư ngồi ở sát cửa sổ, liếc nhìn bên ngoài, lúc này đến Bắc Kinh cũng đã hơn mười hai giờ rồi. Cô không thích bay đêm, quá mức yên tĩnh, mỗi người cũng đều từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, làm cho cô có loại cảm giác rời xe quê hương.

Ngay cả về Bắc Kinh, loại cảm giác này vẫn rất mãnh liệt như cũ, giống như là ở trong yên tĩnh bị đưa đến địa phương xa lạ, không có bất kỳ người nào có dính dáng gì đến mình, cũng không có bất kỳ chuyện gì có liên quan đến mình, tất cả đều sẽ thực sự kết thúc.

Nhưng cô sợ kết thúc, ngay cả không thấy được hi vọng, thì cô cũng sợ Hứa Nam Chính thực sự rời đi.

Hàn Ninh nhận nước đá từ nữ tiếp viên hàng không đưa tới, uống một hớp.

“Trừ tin tức này, cơ bản là không đưa tin tức nào khác, ngay cả ai sẽ tiếp nhận chiếc ghế trống này ở 3GR, cũng không có tin tức từ phía chính phủ.” Anh rất đơn giản nói xong, muốn đưa ly nước chanh cho cô, nửa thật nửa giả nói. “Tôi sẽ không tự làm khổ như vậy. Nhất định phải chú ý tin tức của Hứa Nam Chính.”

Tiêu Dư nhận lấy nước chanh, yên lặng một lát mới nói: “Anh thôi đi, đừng nói như mối tình thâm thiết vậy, chúng ta chỉ quen biết nhau hơn mười ngày mà thôi.”

Anh ngửa ra dựa vào trên ghế ngồi, rất chậm nói: “Tôi thực sự có cảm giác với em.”

Tiêu Dư nhìn hình ảnh thành phố thu nhỏ bên ngoài máy bay, nói: “Làm bạn bè thì có thể, ngàn vạn lần đừng nghiêm túc tới trên người tôi.” Anh khẽ thở dài, khẽ nhếch khóe miệng nói: “Sao tôi lại có cảm giác

với bé gái thế này, vừa môn đăng hộ đối, giống nhau trong hoàn cảnh lớn lên, hoàn toàn sẽ không bị ba mẹ bài xích, rất khó tìm đó.”

Rốt cuộc cô bị giọng điệu của anh chọc cười, quay đầu lại nhìn anh: “Anh có biết có bao nhiêu cô gái lớn tuổi môn đăng hộ với anh vẫn còn chưa có gả ra ngoài không? Không thì tôi tạo cơ hội cho anh đi tìm bạn trăm năm?”

Anh buồn cười nhìn cô: “Em thật sự cho rằng tôi cần tìm bạn gái, tìm bạn trăm năm?”

Tiêu Dư không tiếp tục nói nữa, chủ động kết thúc cuộc đối thoại thẳng thắn thế này.

Vì sẽ giữ một khoảng cách với anh, cô đưa tay tắt bóng đèn LED, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Mới vừa nãy lẩm lờn đùa giỡn với anh tới tôi đi đều chẳng qua là phản xạ có điều kiện, chỉ cần yên tĩnh, thì liên tục là chuyện anh ấy từ chức. Đến khi máy bay phải hạ cánh, lỗi tai của cô bắt đầu đau, ngồi máy bay lâu như vậy, chỉ cần là trạng thái không tốt sẽ như vậy.

Cô lấy kẹo cao su ra, đưa vào trong miệng, nhìn thấy anh cũng đang nhắm mắt lại ngủ.

Hàn Ninh đang nhắm mắt lại thoảng cái như trở nên bình thường, đường nét ngũ quan rất nhu hòa, không chút nào giống như diện mạo của người phương Bắc. Môi rất mỏng, khe mí mắt, giống như là đang phân cao thấp với ai, có chút chơi thật vui. Cô nhìn thấy khóe miệng của anh có chút nâng lên, mới phát hiện anh đã mở mắt ra, nhìn mình.

Bị bắt như vậy quả là xấu hổ, cô chỉ có thể đưa kẹo cao su cho anh: “Muốn ăn không?”

Anh nhận lấy, ăn một viên: “Lỗi tai cô đau?”

“Ừ, nghỉ ngơi không tốt thì sẽ như vậy.”

Cứ nói chuyện câu được câu không như vậy, cho đến khi đi ra cầu sân bay anh mới hỏi: “Có người đến đón không?” Tiêu Dư nhớ tới lời Hứa Nam Chính nói, đoán chừng mình cứ cúp như vậy, anh ấy cũng sẽ không thể luôn chờ ở sân bay: “Không có, tôi trực tiếp thuê xe.”

Anh rất tự nhiên cầm lấy valy hành lý trong tay Tiêu Dư: “Vậy tôi tiễn em một đoạn đường.”

Có lẽ là bởi vì đã đến Bắc Kinh, có lẽ thật sự là vừa mới đáp xuống, đau đón kích thích, Tiêu Dư không hiểu sao có chút phiền não, nhất là thấy anh làm như chuyện đương nhiên vậy, lúc đang suy nghĩ nói chào tạm biệt thế nào để thoát khỏi anh, thì nghe thấy có người gọi mình.

Bởi vì thính lực còn chưa có khôi phục, cô không xác định nhìn xung quanh một chút.

Qua lại ở trong đám người, Hứa Nam Chính đứng ở đằng xa ra dấu tay với cô. Bởi vì ưu thế chiều cao, ra dấu tay rõ ràng trực tiếp rơi vào trong mắt của cô, dùng không được, vĩnh viễn dẫn mọi người đi về phía trước người, giống như đứng tại chỗ, chỉ thấy cô, rồi ngoắc ngoắc cô.

Hình ảnh như vậy, dường như bị phong ấn lẫn trốn thật lâu rồi.

6. Chương 5: Bất Ngờ Từ Chức (2)

Hiếm có lúc anh ấy không mặc tây trang, chỉ mặc cái áo ngắn tay màu đen, tùy ý mặc quần rằn ri cùng với ủng quân nhân.

Nếu đàn ông mặc quân trang trên người đều sẽ tăng thêm bảy phần quyền rũ, cũng tuyệt không khoa trương. Tiêu Dư chợt nhớ tới mấy năm trước đi Nga du lịch cùng với anh, mặc đồ rằn ri còn lộ vẻ khí thế hơn so với dân bản xứ, thân hình khí phách đều áp chế mạnh mẽ người đi cùng.

Chỉ tiếc, khí phách quân nhân trời sinh, lại cứ không nghĩ đến trường quân đội.

Bên người anh ấy đi qua mấy cô gái nhỏ người Nhật Bản, đều không ngừng cầm điện thoại di động chụp hình. Khi Tiêu Dư đi qua, nhìn thấy anh ấy đang cau mày nghe mấy cô gái nhỏ kia nói chuyện, sau đó nghiêng đầu làm vẻ mặt mơ hồ, nhún vai nói một câu sorry.

Cô nhìn từ xa đã cảm thấy buồn cười, mấy cô gái nhỏ kia tiếp tục nói bô lô ba la xong, rốt cuộc anh ấy cũng bắt đầu nhìn Tiêu Dư đang đâm đầu đi tới: "Nói với mấy cô bé giùm anh, anh không thích chụp ảnh."

Tiêu Dư cười ra tiếng: "Lừa gạt ai đó? Tiếng Nhật anh nói còn tốt hơn em mà."

Hứa Nam Chính liếc mắt, làm cô hoàn toàn đầu hàng, nói với mấy cô gái nhỏ kia hai câu. Thật ra thì hai chuyên ngành của cô là tiếng Tây Ban Nha, và tiếng Nhật không được giỏi lắm, cũng chỉ có thể ứng phó mấy câu, cũng may mấy cô gái nhỏ kia coi như nể tình nghe hiểu, chỉ thất vọng, hai mắt nhìn Hứa Nam Chính, mới nói câu gặp lại, ôm nhau đi mất.

Lúc này Tiêu Dư mới nhớ tới Hàn Ninh, lễ phép lui phía sau một bước, đứng ở bên người Hàn Ninh: "Đây là Hàn Ninh." Sau đó lại tỏ ý chỉ về phía Hứa Nam Chính. "Hứa Nam Chính."

Đêm khuya ở sân bay thủ đô, dòng người vẫn di chuyển không ngừng như cũ.

Hứa Nam Chính mang theo mấy phần quan sát kỹ nhìn anh, Hàn Ninh cũng cười không nói.

Sau một lát, vẫn là Hứa Nam Chính đưa tay ra trước, một phen nắm ở bắp vai anh nói: "Đã lâu không gặp."

Hàn Ninh cười ha ha: "Thật sự là đã lâu không gặp rồi."

Tiêu Dư sợ run lên, lập tức gạt mình, trước kia hai người đã thật sự gặp nhau.

Mình lại bị Hàn Ninh lừa, trong nháy mắt trong đầu cô đều là lời đã nói với Hàn Ninh, lập tức có chút không được tự nhiên. Những lời này trừ mình và Hàn Ninh ra Hứa Nam Chính hoàn toàn không biết, khi sống cùng phòng với bạn ở Thượng Hải xa xôi, cô cũng chưa từng nói với người ta.

"Gây hơn năm năm trước."

"Có thể sau khi đến Bắc Kinh, ngược lại do thủy thổ bất phục." (không thích nghi được khí hậu, đất đai, nước.. ở Bắc Kinh)

Hứa Nam Chính vỗ vai anh một cái: "Thật không nghĩ tới, ba cậu chịu cho cậu đi tới Bắc Kinh."

Hàn Ninh nheo mắt lại, nửa thật nửa giả nói: "Làm sao bây giờ, chịu đựng trường quân đội bốn năm sắp hỏng rồi, ngay cả nói chuyện với bạn học nữ cũng phải viết bản kiểm điểm. Ba tôi lại không để cho tôi ra nước ngoài, sợ đi quá xa không thấy được, cuối cùng chỉ có thể chạy trốn tới Bắc Kinh."

"Tính cách vốn có thì không có dưỡng khí, nhưng ngoài miệng thì luôn phong lưu." Hứa Nam Chính ném chìa khóa xe cho Tiêu Dư. "Cùng nhau ăn khuya chứ?"

"Trước khi lên máy bay đã sớm ăn rồi." Hàn Ninh nhìn Tiêu Dư. "Nếu Tiêu Dư có người đón, vậy tôi đi trước."

Nói xong rất tự nhiên đưa hành lý của Tiêu Dư cho Hứa Nam Chính, cứ như vậy mà vẫy tay một cái đi đây.

Hứa Nam Chính rất quen thuộc thói quen của Tiêu Dư, mấy năm này bởi vì đi công tác quá thường xuyên, mặc kệ là rất trễ, cũng sẽ ăn bữa cơm sau khi hạ cánh. Cho nên hoàn toàn không hỏi ý kiến gì, trực tiếp mang cô tới khách sạn Bắc Kinh, tùy tiện ăn vài thứ.

Cơm nước xong, cô an vị ở bên ngoài sân quần vợt nghỉ ngơi, nhìn anh luyện xong mấy trăm lần ra sức đánh bóng, mình cũng vừa vận uống xong tách cà phê thứ ba.

Khi anh đi ra, đột nhiên hỏi cô: "Làm thế nào mà em biết Hàn Ninh vậy?"

Hai chân của Tiêu Dư gác lên trên tay vịn của ghế sofa, chân lắc lư không ngừng cười: "Gặp ở Tây Tạng."

Hứa Nam Chính đứng ở bên người cô, im lặng trong chốc lát, mới cười cầm lấy vợt tennis gõ lên đầu gối của cô: "Lựa chọn tốt, cũng chọn không tốt, muốn xem em có thể trấn áp anh ta hay không." Tiêu Dư không lên tiếng, mở nắp chai nước đưa cho anh: "Anh thật có thể lực, em đã không đứng lên nổi nữa, chỉ muốn ngủ." Anh nhận lấy nước, ngồi xuống: "Em có muốn được đưa về đến tận phòng hay không?"

Cô suy nghĩ một chút, mới nói: “Được, dù sao em cũng lười vận động rồi.”

Thật ra thì cô ở khách sạn nhiều ngày như vậy, càng muốn về nhà tắm, ngủ một giấc thật ngon. Nhưng đã trễ như thế, cô không muốn để anh phí sức lực đưa mình về.

Một nữ phục vụ khách sạn rất cao đưa tới hai chiếc khăn nóng, khom lưng đưa tới trước mặt anh.

Anh tiện tay cầm một chiếc, ném cho Tiêu Dư.

Không phải rất nóng, nhiệt độ vừa vặn, cô cầm đến trong tay thì có một loại thoải mái như mệt mỗi đều bốc hơi hết, cầm xoa xoa tay, lại cảm thấy chưa đã ghiền, định phủ ở trên mặt, ngửa mặt nằm trên ghế sofa.

Hơn ba giờ sáng, trừ hai người bọn họ ra không có những người khác, rất yên tĩnh.

Cô nằm mơ màng, chỉ cảm thấy như vậy mà ngủ đến say như chết cũng được. Chỉ là có chút buồn bực khó chịu khi chiếc khăn lông bị lấy đi, lại cảm thấy ấm áp biến mất, trên mặt chỉ còn lạnh lẽo. Cô mệt mỏi mở mắt ra, phát hiện anh đang cúi người nhìn mình.

Đôi mắt gần trong gang tấc, chỉ cần nhìn vào, sẽ không dời tầm mắt được.

Cô ngửa đầu nhìn anh, lại trong nháy mắt kích động muốn ôm lấy anh, nhưng đến cuối cùng, cả ngón tay cũng không động dấy chút nào, chỉ miễn cưỡng cười: “Hơi thiếu ngủ.”

Anh hỏi cô: “Làm sao vậy? Thật sự mệt mỏi như vậy?”

Cô híp mắt nhìn anh, không trả lời mà hỏi lại: “Anh từ chức?”

“Quyết sách sai lầm, dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm.” Anh ném khăn lông tới trên bàn. “Cũng không thể để cho các anh em làm dưới quyền của anh rời khỏi? Cho dù bọn họ muốn chịu trách nhiệm, mặc kệ bên trong công ty hay bên ngoài cũng sẽ không có người biết họ, anh đi, ngược lại cũng sẽ nể mặt mũi lưu lại chỗ ngồi cho bọn họ.”

Tiêu Dư đổi một tư thế thoải mái, nằm ở trên tay vịn ghế sofa luôn miệng phụ họa: “Đúng vậy, đều nhìn chăm chăm vào anh thôi, cho nên em đã nói phạm là người làm việc, phần lớn phí sức lại chẳng có kết quả tốt. Chú Hứa nói thế nào?”

Hình như anh không để ý lắm: “Hắn là đã biết rồi, nhưng không nói cái gì, đường đi đều là tự bản thân mà ra.”

Lời này không phải lần đầu tiên cô nghe.

Thật ra thì, anh luôn nhận được rất ít sự yêu thích từ bậc cha chú. Loại cảm giác này cô cũng cảm nhận được, đoán chừng là vì gia đình quân nhân, chính là kế thừa độc lập từ trong xương cốt, nên vì chính mình mà có trách nhiệm. Ban đầu học đại học, mỗi học kỳ cô cũng có thể nhận được điện thoại của ba, đều là vài phút rồi tắt, phần lớn nội dung đều là dặn dò đừng phạm sai lầm gì.

Ngoài ra anh có khổ sở thì cũng chính bản thân anh gánh vác.

Ngay cả người thân thiết nhất, cũng không tìm được lối vào mở miệng an ủi anh.

Hứa Nam Chính mở cửa phòng cho cô rất nhanh, cho đến khi người phục vụ kia lấy thẻ phòng ra, anh mới giống như là chợt nhớ tới cái gì đó, vừa ném thẻ phòng cho cô, vừa rất chậm rãi nói một câu: “Rất nhanh nữa anh sẽ tiếp quản một công ty, có hứng thú làm quản lý quan hệ xã hội không?”

Tiêu Dư sững sốt một chút: “Tiếp quản một công ty? Nhanh như vậy?”

Anh từ chối cho ý kiến: “Làm nghề này không thể dừng lại, cũng chỉ là chuyện đàm bạn bè, tạm thời liên quan đến.”

Tiêu Dư nhìn vẻ mặt anh hình như không phải nói đùa, cười chế giễu: “Thế nào, lắc mình một cái, thành nghề người quản lý rồi hả?”

“Chuyển tiếp mà thôi.” Anh đứng dậy: “Không cần phải gấp gáp nói cho anh biết, trước hết suy cho nghĩ rõ ràng.”

Cô ừ một tiếng, đứng lên đi theo anh lên lầu.

Phòng của hai người là cùng một tầng, anh giúp cô cất valy hành lý xong, Tiêu Dư mới chợt nhớ tới chuyện của Hường Lam, làm bộ như không để ý hỏi một câu: “Anh từ chức, vậy Hường Lam đâu? Không phải cô ấy còn chưa được tuyên bố chính thức sao?” (Tuyên bố chính thức: tuyên bố những nhân viên không chính thức trong công ty thành nhân viên chính thức)

Hứa Nam Chinh kéo rèm cửa sổ lên giúp cô, thuận miệng nói: “Em chỉ giúp đỡ một học muội, chẳng lẽ còn để anh chịu trách nhiệm cho công việc cả đời của cô ấy?” Chỉ một câu nói, đã làm cho cô thả lỏng tất cả cảm xúc ra.

Vừa thiên đường, vừa địa ngục, dùng ở trên người Hứa Nam Chinh thích hợp hơn hết.

Đối với lời mời của Hứa Nam Chinh, cô lưỡng lự thật lâu.

Hơn nữa cực kỳ khó trị những khách hàng hay giãy vò, quả thật sẽ làm cho cô sút đầu mẻ trán.

Ngày chụp hình đó, người minh tinh đại diện cho nhãn hàng ước chừng nhai kẹo cao su cho tới trưa, cô nhìn cũng muốn nôn, khách hàng lại vẫn ghét bỏ hình dáng miệng của minh tinh không đủ hoàn mỹ, khi ăn về mặt không đủ hưởng thụ.

Mất thấy minh tinh cũng muốn trở mặt không làm nữa, cô mới có chủ ý, lập tức nói khê với chân chạy vật: “Em đi liên hệ với thợ mát xa, trực tiếp đến studio. Nửa giờ sau khách hàng dùng cơm xong, nhất định phải tới đây.” Chân chạy vật căng thẳng như đi chết: “Nửa giờ? Chúng ta ở đây thiên vị như vậy, làm sao có thể”

“Nhất định phải như thế, không có chỗ thương lượng.”

Đến cuối cùng thợ mát xa tới, Tiêu Dư đỡ khách hàng đi vào phòng nghỉ ngơi, mới xem như hơi dập tắt lửa.

Không ngờ buổi tối mệt nhoài đến công ty, chân chạy vật lại đứng ở trước mặt cô nói từ chức.

Tiêu Dư có chút sững sờ: “Sao lại đột nhiên từ chức? Có công việc tốt hơn?”

Chân chạy vật giống như bị uất ức to lớn: “Chính là không muốn làm, ở chỗ này mỗi ngày cũng không làm được cái gì, chính là mua cơm hộp cho người trong tổ, gọi taxi, dọn dẹp phòng họp, làm người hầu photo, hôm nay thế nhưng còn đi tìm thợ mát xa. Em cảm thấy những gì em học được trong đại học, đều vô dụng.”

Cô cười, mở ra một lon Gà tinh*: “Cho nên, em cảm thấy em có thể làm cái gì?”

(*Gà tinh: thức ăn đóng hộp)

Mặt cô gái nhỏ gần như đỏ lên, nghẹn không nói lời nào.

“Đều làm từ chân chạy vật lên.” Tiêu Dư khê thở dài, đẩy một cái ghế qua để cho cô ấy ngồi xuống: “Nhớ năm đó khi mới bắt đầu làm việc, đúng lúc chị đụng phải một chương trình FEN—DI (thương hiệu thời trang Ý), vì để photo bản thảo đưa cho tất cả người trong phòng quan hệ xã hội vào ngày hôm sau, cả một buổi tối một ngày trước đó trông chừng máy photo, đến trời sáng mới sắp xếp ổn thỏa tất cả. Kết quả cuối cùng, vẫn bị ông chủ mắng cho máu chó đầy đầu, cũng bởi vì chị dùng ghim ghim tài liệu, ảnh hưởng đến mỹ quan.” Cô lắc lắc bình nhỏ trong tay. “Uất ức chứ? Cả buổi tối không ngủ, cuối cùng vẫn bị chửi.”

Chân chạy vật vâng một tiếng: “Không có công lao, cũng có khổ lao mà.”

Cô cười. “Làm sai chính là gây tổn thất cho công ty, tổn thất trước mặt không ai sẽ tính đến ai ăn khổ, chỉ biết tính lên ai đã phạm sai lầm, ai lập được công. Đây chính là điều chị học được từ việc lặp đi lặp lại ở trung học.”

Không biết có phải quá mệt mỏi hay không, cô chợt nhớ tới Hứa Nam Chinh.

“Chị có bạn rất thân, đối xử với anh ấy như một người trong nhà, nhưng hàng ngày rất cứng đầu, cái gì đều muốn dựa vào chính mình. Ban đầu ở Thượng Hải gây dựng sự nghiệp, một mình anh ấy vì nói chuyện làm ăn mỗi ngày đều uống rượu cùng với một bàn người, khi đó chị sợ anh ấy gặp chuyện không may, buổi tối

lái xe đến ngoài cửa chờ anh ấy, một đấng mày râu cứ uống đến bất tỉnh nhân sự như vậy, nhiều lần cũng trực tiếp vào bệnh viện.”

Đáng sợ nhất có lần những người được gọi là khách hàng kia uống say, cãi nhau với một đám người khác, khi chị lái xe đến thì đã không can ra được, còn phải sắp xếp cho bọn họ sau đó. Khi đó chị mới vừa lên đại học, vốn chưa gặp qua loại trường hợp đó, đến nay nhớ tới anh ấy lấy ví tiền từ trong áo vest ra bồi thường, bên cạnh còn có rất nhiều tiểu thư không mảnh vải che thân ngồi đó, đã cảm thấy buồn cười.

Người khác Phong Hoa Tuyết Nguyệt sao mà lãng mạn, anh ấy thì ngược lại gió tanh mưa máu.

Tiêu Dư có chút im lặng, cho đến khi cô gái nhỏ hỏi một câu sau đó thì sao, cô mới cười nói: “Không có sau đó nữa. Em xem, người ngậm thìa vàng đều có thể liều mạng như vậy, tại sao em không thể? Đã lựa chọn, vậy thì làm cho tốt nhất, ai cũng muốn thành công, nhưng ngay cả mấy chục đồng tiền xe taxi cũng thu xếp không xong, làm sao có thể đi thu xếp mấy hạng mục chục triệu?”

Chân chạy vật nghe chuyện nhiều đau buồn như vậy, đoán chừng cũng thẳng băng lại. Vừa muốn ra khỏi phòng làm việc, lại giống như chợt nghĩ đến cái gì đó, thần thần bí bí quay đầu lại nhìn cô: “Chị chủ, chị nói người bạn kia, có phải là Hứa Nam Chính 3GR hay không? Em xem qua ghi chép quá trình gây dựng sự nghiệp của anh ấy, giống như có một đoạn này.”

Tiêu Dư bị cô ấy hỏi dở khóc dở cười, nhưng bất đắc dĩ là chân chạy vật này đã sớm biết mình biết Hứa Nam Chính, cũng chỉ có thể ừ một tiếng.

“Anh ấy không phải là bạn trai của chị ư?” Mắt chân chạy vật sáng lên. “Không phải lúc trước chị nói học đại học ở Thượng Hải, vừa tốt nghiệp đã trở về sao? Vẫn còn học đại học, mà có thể nửa đêm lái xe đi chờ anh ấy, đừng nói không có quan hệ gì, em cũng không tin.”

7. Chương 6: Bất Ngờ Từ Chức (3)

Tiêu Dư cắn miệng chai cười: “Thật sự không phải.”

Cô gái nhỏ bày ra vẻ mặt em hiểu: ”Sếp, chị yên tâm, đều là người mình, em tuyệt sẽ không nói lung tung ở trên diễn đàn.

Tiêu Dư bật cười: “Anh ấy còn có Postbar*?”

(*Postbar (Bách Độ Thiếp Ba (Bǎidù Tiēba)) là diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ của Trung Quốc lập ra. Năm 2012, Bách Độ mở thêm phiên bản tiếng Việt dành cho thị trường Việt Nam, lúc đầu gọi là quán Baidu Trà đá, sau đó lần lượt đổi tên là Baidu Tieba và Postbar. Theo Wikipedia)

“Dĩ nhiên, hiện tại người nào không có Postbar? Hơn nữa loại người như anh ấy chưa tới ba mươi đã làm CEO, lại có bối cảnh như vậy, đã sớm thăng cấp lên nhân vật thần tượng rồi.” Cô gái nhỏ thở dài. “Tuy rằng đã từ chức, nhưng em tin tưởng anh ấy còn có thể Đông Sơn Tái Khởi. Chị không biết trong Postbar mỗi ngày đều có bao nhiêu người bùng nổ vì tình sử của anh ấy, tự xưng biết tuốt, em thấy mà muốn cười.”

Tiêu Dư im lặng, ngược lại bị cô ấy nói một câu liên quan đến chuyện của Hứa Nam Chính, thuận miệng nói có lệ đôi câu: “Chuyện tình sử như vậy, cũng nhiều khi dùng để tuyên truyền. Anh ấy có thể khi hai mươi tám tuổi làm được CEO, ít nhiều cũng có liên quan đến ngành nghề này. Mười năm trước là thời đại mạng internet bùng nổ, ban đầu Baidu vừa lên trước đài giá trị con người cũng trăm vạn, không phải là thời điểm tốt để em đuổi kịp.”

Cô gái nhỏ ôi ôi hai tiếng, rất là cảm thán câu sinh ra không gặp thời.

Cho đến khi cổ đóng cửa kính, cô mới cảm thấy đôi môi có chút đau, liếc mắt nhìn trong gương, lại không hiểu sao môi bị nứt, mơ hồ có chút đau.

Lúc ra khỏi công ty trời tối dần buông xuống.

Cô lái xe lên đường Bắc Tam Hoàn, đang suy nghĩ xem nên đi chỗ nào ăn cơm tối, Hứa Nam Chính đã gọi điện thoại tới rồi. Giọng nói bên kia rất vẫn còn rất âm ỉ, đầu tiên là Hứa Nam Chính kêu một tiếng ‘chú ý phòng ngự’, mới hỏi qua điện thoại: “Tan sở chưa?”

Đoán chừng là mới trải qua vận động kịch liệt, giọng nói có chút trầm, hơi mang theo cảm giác khàn khàn.

Cô ừ một tiếng: “Mới từ công ty ra ngoài.

“Anh đang ở Thanh Hoa, có muốn tới cùng ăn cơm hay không?”

Cô nhìn bên ngoài, tính nhẩm thời gian: “Em chạy nhanh qua đó cũng mất nửa giờ, giống như bên đó có rất nhiều người đang chờ, cần tới gấp không?”

“Không sao, anh chờ em.”

Anh nói vị trí cụ thể, liền ngắt điện thoại.

Tiêu Dư dừng xe ở gần Thanh Hoa, đi thẳng một đường từ cửa trường vào. Chính là thời gian cơm tối, có rất nhiều sinh viên lui tới, cô cũng bởi vì hôm nay gặp khách hàng, ăn mặc rất chỉnh chu, làm cho trên đường liên tiếp có người quay đầu lại nhìn. Cho đến khi đi tới sân bóng rổ, thấy Hứa Nam Chính đã đứng ở bên ngoài, mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Cách rất xa, chỉ có thể nhìn thấy anh khoác áo lên trên bả vai, cúi đầu nói chuyện điện thoại.

Bởi vì đưa lưng về phía cô, trừ hình dáng, không thấy rõ bất kỳ chi tiết nào.

Cô mới vừa đi hai bước, đã nhìn thấy Hứa Nam Chính cúp điện thoại, bất giác nổi lên chút tâm tư chơi đùa, định cầm điện thoại bấm số của anh, cứ như vậy mà đứng ở phía sau nhìn anh. Bốn phía rất nhanh vang lên nhạc chuông quen thuộc, Hứa Nam Chính lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhận rất nhanh.

“Đến rồi?”

Tiêu Dư ừ một tiếng: “Ở trong sân trường, nhưng mà em lại lạc đường, không tìm được sân bóng rổ.”

Hứa Nam Chính giơ tay lên liếc nhìn bên ngoài: “Nói tên tòa nhà bên cạnh em, bây giờ anh đi qua đón em.” Anh vừa mới nói xong, còn nói một câu với trợ lý ngồi ở biên đối diện sân bóng rổ, loáng thoáng là chuẩn bị xe, nói là ở ngoài cửa đông hội hợp cái gì đó.

Cô chỉ nhìn anh nói chuyện như vậy, lại bỗng nhiên nhớ tới chuyện đã đi qua.

Khi đó bản thân còn ở trường trung học phụ thuộc Thanh Hoa, cứ mặc đồng phục học sinh như vậy mà trốn lớp tới nơi này đi dạo, cũng nhiều lần lạc đường nhiều lần cầu cứu, rồi lại khi anh tìm được cô, không ngừng cảm thán không hổ là Thanh Hoa, thế nhưng lớn như còn có thể để cho mình lạc đường. Mà anh đều sẽ nhường mày cười nói: “Chờ em thi đậu, đúng lúc anh học tiến sĩ.”

Thật ra thì lúc thi tốt nghiệp trung học điểm số của mình đã vượt qua điểm chuẩn của trường, nhưng bởi vì anh, bỏ qua giấc mộng này.

Anh buông tha cơ hội học lên, mà mình cũng bởi vì anh đi Thượng Hải mở công ty, thi đậu trường ở Thượng Hải.

Chuyện này ông cụ Liên cũng cảm thấy tiếc nuối, ngay khi tất cả các bạn học lo lắng cuống cuống lên nghiên cứu điểm chuẩn của các trường học, cô lại kiên trì tình nguyện điền tên một ngôi trường bên ngoài vào phiếu đăng kí.

Khi đó chỉ nghĩ đến, trường học nào không quan trọng, chỉ cần có thể ở cùng một thành phố với anh.

Đại khái nói xong, trợ lý đã lấy điện thoại di động ra bắt đầu sắp xếp hành trình. Lúc này anh mới lấy bao thuốc lá ra, gọi một tiếng Tiểu Tiểu: “Tại sao không nói chuyện?” Cô vốn định tiếp tục lừa, nhưng cuối cùng không nhịn được bật cười: “Bạn học Hứa Nam Chính, ở trước mặt mọi người học cùng trường cũ hút thuốc lá cũng không phải là tấm gương tốt.”

Hứa Nam Chính hơi ngừng tay, bắt đầu ngẩng đầu chậm rãi quan sát bốn phía, cho đến khi xoay người thấy cô thì mới lắc đầu cười một tiếng, tiếp tục nói với di động: “Đã tới bao lâu rồi?”

Tiêu Dư vừa đi qua, vừa nói: “Không bao lâu.”

Anh cúp điện thoại, cười đưa tay chỉ với cô: “Giới thiệu cho em đồng nghiệp mới.”

Thốt ra lời này xong, mặc kệ là mọi người đang lườm biếng, hay là đang đá bóng trong sân đều dừng lại, vô cùng hứng thú mà nhìn chăm chăm vào Tiêu Dư.

Cô có chút bất đắc dĩ đi tới, lúc này Hứa Nam Chính mới nói với đám người kia: “Quản lý tương lai của phòng quan hệ xã hội, Tiêu Dư.” Nói xong lại quay đầu nhìn những người đó. “Đây đều là sinh viên vừa tốt nghiệp mới kí hợp đồng.”

Tất cả người làm trong ngành internet đều trẻ tuổi, cũng không có quan niệm rõ ràng về cấp trên cấp dưới, nghe tin tức này lập tức gào khóc kêu to, không ngừng ồn ào lên nói phải giới thiệu cận kề bối cảnh, nhất định phải cụ thể đến vấn đề cá nhân. Đối với những gương mặt trưng ra nhiệt tình này, Tiêu Dư chỉ dờ khóc dở cười nói đôi câu, cuối cùng vẫn rất ngưỡng mộ lời nói xã giao như trong quá khứ khi ở Thanh Hoa.

Cho đến khi trận đấu tiếp tục, cô mới vừa nhìn náo nhiệt bên trong sân bóng, vừa nói với anh: “Em còn chưa nghĩ ra, vẫn chưa từ chức.”

“Anh hiểu rõ.” Anh chỉ hơi cúi đầu, nhìn cô, giũ ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá, cúi đầu dùng răng cắn “Cũng gần một tuần lễ rồi, nên quyết định thôi.”

Tiêu Dư nhìn xéo anh: “Anh hoàn toàn không đưa ra những điều kiện làm động lòng người.”

Anh phì khói, mới bất đắc dĩ nói: “Anh. Đối với em mà nói, anh được xem như là một điều kiện tốt không?”

Tiêu Dư nhìn ánh mắt của anh, nhịp tim chợt đập nhanh một chút.

Anh khởi động bả vai, hình như chuẩn bị ra sân: “Như thế nào?”

Anh vừa nói xong, trong sân đang có người lên giọng nói ném được ba điểm, bốn phía lập tức ồn ào hẳn lên.

Tiêu Dư bất đắc dĩ, đưa tay chỉ vào sân bóng, cười nói: “Ném được bóng ba điểm như trong lời nói đó, em sẽ đi theo anh.”

Vốn là câu nói đùa, cô nói rất tự nhiên, nhưng mà vượt ra ngoài dự đoán, Hứa Nam Chính hoàn toàn không có lập tức trả lời lại.

Anh rít hai cái, mới thở khè ra sương khói rất nhạt: “Tiểu tử Hàn Ninh kia thật là may mắn, anh hao hết hơi sức, cũng mới được nghe em nói câu này.” Anh chợt đảo ngược điều thuốc lá, đưa cho cô: “Cầm giúp anh một phút.”

Cô mới vừa nhận lấy điều thuốc, Hứa Nam Chính cũng đã cầm áo ném cho trợ lý bên người, hướng giữa sân nói to: “Ném quả bóng sang đây.”

Cho đến khi Hứa Nam Chính nói xong, Tiêu Dư mới phản ứng được là anh chỉ cái gì.

Không ngờ mình tùy tiện một câu như thế, anh cũng tưởng thật, thật ra thì sau khi trở về từ Tây Tạng, cô ngay cả số điện thoại cũng không để lại cho Hàn Ninh. Hai người giống như là người xa lạ vô tình gặp nhau, lại đường ai nấy đi rất hợp lý, đã sớm mất liên lạc.

Anh nói một câu, trong sân lập tức có người ném bóng rổ qua, tốc độ rất nhanh ném hướng mặt đất, gây ra âm thanh rất lớn: “Sếp! Đừng làm mất mặt chúng tôi!”

Hứa Nam Chính thoải mái nhận lấy bóng, nhìn khung giỏ bóng rổ từ xa, đập bóng từng cái, bên người đã rất nhanh có hai người rất cao vây quanh phòng thủ, muốn khi anh chưa ổn định trạng thái đoạt lấy bóng. Nào có thể đoán được hai người kia còn chưa có tới gần người, Hứa Nam Chính cũng đã nhanh chóng dẫn bóng bỏ rơi bọn họ, dùng tư thế tương đối xinh đẹp ném quả bóng rổ trong tay.

Một đường vòng cung đi thẳng tới khung giỏ bóng rổ, không hề trì hoãn rơi vào giỏ, rơi xuống đất.

Đang lúc mọi người ồn ào lên ở bên trong, anh xoay người đi trở về, đưa chân đá vào đám người đang ngồi xổm trên đất: “Đều đi rửa sạch sẽ, ăn cơm.” Nói xong, mới đi đến trước người Tiêu Dư, nhận lấy thuốc

trong tay cô: “Hai ngày nữa sẽ có người nói chuyện chia hoa hồng của Tổng thanh tra với em, có ranh giới cuối cùng gì không?”

Tiêu Dư không sao cả nhún vai: “Anh xem rồi giao cho em.”

Anh để trợ lý lái xe đi, mình đi lấy xe cùng với Tiêu Dư, vừa đóng cửa xe, lại hỏi một câu: “Còn có yêu cầu gì đặc biệt không?” Tiêu Dư lắc đầu một cái, rồi lại như nhớ tới cái gì đó, chợt gật đầu nói: “Có một yêu cầu riêng tư.”

Anh thật không có chút do dự nào, chỉ nhàn nhạt nói chữ ‘được’.

Tiêu Dư cười ra tiếng, tiện tay lấy hai chai nước suối từ phía sau, mở nắp chai đưa cho anh: “Còn chưa nghe là cái gì, đã dám nói được?” Hứa Nam Chính nhận lấy: “Chỉ có chút yêu cầu, sẽ tận lực toại nguyện.”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Cô cố ý dừng lại, uống một ngụm nước. “Em muốn đổi xe, hiện tại chiếc này lái quá mệt, hơn nữa dừng xe còn gặp khó khăn, hôm nào đi theo mua giùm em.” Anh ngược lại có chút ngoài ý muốn: “Ban đầu lúc em mua xe này, anh đã nói cô gái nhỏ không thích hợp lái SUV, bây giờ hối hận rồi hả?”

Tiêu Dư và anh liếc mắt nhìn nhau, mới quay đầu đi nhìn bên ngoài cửa sổ: “Khi đó em chỉ muốn đi đón anh, anh lại không có thói quen để cho em lái xe chở anh. Người anh cao, cuối cùng em cũng không thể lấy chiếc xe đồ chơi, chẳng lẽ mua xe thể thao cho anh lái ư?”

Bởi vì câu này, bên trong xe nhất thời có chút yên tĩnh.

Từ trên mặt kính cửa xe cô có thể nhìn thấy dáng vẻ hơi hợt, còn có gò má của Hứa Nam Chính. Đường như là anh nghiêng đầu nhìn mình một cái, lại không nói thêm lời nào, cho đến khi xe được mở ra, mới nhắc nhở một câu: “Cài chặt dây an toàn.”

Tiêu Dư ừ một tiếng, rút dây an toàn qua cài lại, tiện tay mở nhạc lên, hóa giải yên tĩnh làm người ta xấu hổ.

Giữa cô và anh quá mức quen thuộc, vốn không cần giống như người xa lạ mới quen, lời nói em thật sự yêu anh, lại nóng lòng chờ trả lời cho chắc chắn. Tính cách Hứa Nam Chính cô hiểu, nếu như anh yêu mình, nhất định sẽ trực tiếp đến gần, mà không phải là lý trí kéo dài một khoảng cách như vậy, duy trì quan hệ như anh trai như bạn bè.

Cô một mực chờ đợi, chờ anh yêu mình. Không thể vào, cũng không muốn lui.

Không phải là chưa từng tránh xa, cũng không phải là chưa từng cố gắng đến gần, đều chẳng qua là tổn công vô ích. Có lẽ đợi đến ngày anh âm thầm yêu một người, tuyên bố tin cưới thì mới xem như kết thúc tất cả.

Ngày hôm sau khi đưa đơn xin từ chức, ông chủ người Mỹ còn chưa kịp phản ứng, không ngừng hỏi tại sao, có phải có công ty khác đãi ngộ tốt hơn hay không. Cô chỉ giải thích chịu sự nhờ vả của bạn bè, thật sự khó có thể cự tuyệt, cuối cùng hai người ở trong phòng làm việc nói chuyện, nói chuyện gần một tiếng, rốt cuộc ông chủ mới vung bút lên, ký tên.

Thời gian nghỉ phép trong hai năm này vẫn chưa dùng đến, chỉ cần cô nguyện ý lập tức có thể đi, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý với ông chủ làm tiếp một tuần lễ nữa, bàn giao tất cả công việc trong tay rồi mới được nghỉ.

Người Mỹ nói chuyện tình cảm, đặc biệt mở một party nhỏ ở phòng giải khát, sau khi mấy chai sâm banh xuống bụng, chân chạy vật đã dựa sát đến gần, nhỏ giọng hỏi: “Ông chủ, có phải có công ty nào muốn lên thành phố hay không, ngài nhân cơ hội chia cổ phần? Rồi mang tôi theo cùng với.”

Tiêu Dư suýt nữa bị sặc, chỉ thầm than nhóc con bây giờ đều muốn thành công và của cải, quá mức đơn giản rồi.

Cô đang muốn nói gì thì điện thoại di động chợt vang lên, trên màn hình thoáng hiện tên Vương Tây Dao.

Cô ấy đã trở lại? Không ngờ ra khỏi nước lâu như vậy, lại vẫn giữ lại số của mấy năm trước.

Vương Tây Dao, cái tên này từ nhỏ đã có rất nhiều hào quang, ba mẹ đều là nhà văn, chỉ thích nuôi con gái như các cô nương cổ đại, cầm kỳ thi họa không chỗ nào không học, mà cuối cùng là người có tay viết chữ đẹp nhất làm người ta khen ngợi, bao nhiêu trận thi đấu lớn nhỏ ở cấp hai, cấp ba chưa bao giờ bị thua.

Chỉ là vào thập niên chí mưới, cô ấy một cô nhóc mười mấy tuổi viết chữ lại bán được bảy - tám vạn.

Cho nên rất tự nhiên, cô ấy là học trò ông nội thích nhất, luôn nhắc đến mỗi khi dạy cô viết chữ.

Thật ra thì cô cũng luyện chữ, chỉ là đủ để đối phó ký tên lên văn kiện.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên cô lôi kéo Hứa Nam Chinh, từng giới thiệu với Vương Tây Dao rằng: "Đây là anh trai em Hứa Nam Chinh, tên của em chính là bắt đầu từ anh ấy. Nghe nói khi đó hai nhà nghĩ tới hơn một trăm tên, anh ấy mới sáu tuổi, thế nhưng nỗ lực chống lại ý của đám đông, không phải là nói 'cười tức có âm thanh' không tệ. Khi đó anh ấy là Tiểu Bá Vương, người nào chọc nổi anh ấy? Xui xẻo là em, cái tên kì lạ như vậy ra đời.

Cho nên, cô mới bị gọi là Tiểu Tiểu.

Ai có thể nghĩ đến, duyên phận của Vương Tây Dao và anh ấy, cũng bởi vì mình mà bắt đầu.

Tiêu Dư một mực suy đoán, đến cùng Vương Tây Dao có phải là bạn gái mối tình đầu của Hứa Nam Chinh hay không. Chỉ là đến nay, đến khi bọn họ chia tay nhau gần mười năm, vẫn không có đáp án như cũ.

8. Chương 7: Trái Phải Hai Người (1)

Không nhớ chuyện xưa không hỏi han, chỉ có rất lạnh nhạt hỏi thăm.

"Tiểu Tiểu?"

"Chị đã trở lại?" Tiêu Dư cười hỏi.

"Chị muốn tìm Hứa Nam Chinh, em biết số điện thoại của anh ấy không?"

Chợt vang lên một trận tiếng reo hò, Tiêu Dư quay đầu lại, không biết là người nào cắt một đoạn Video, từ hộp hàng năm đến ra ngoài chụp hình, chiếu lên nửa mặt tường, một tấm một tấm tất cả đều là ảnh của mình.

Nhà họ Hứa và nhà mình là thế giao, mình và Hứa Nam Chinh coi như là lớn lên cùng nhau, sao lại không biết số điện thoại của anh ấy chứ?

Vì vậy, cô chỉ có thể cười nâng chén, một bên cười với đồng nghiệp đang ồn ào, một bên đọc một dãy số với chiếc điện thoại.

Vương Tây Dao nhẹ nhàng nói câu cảm ơn, rồi cúp điện thoại.

Cô nhìn chiếc điện thoại di động, cả quá trình chỉ mất năm mươi ba giây.

Một người giúp mở video clip phối với phiên bản convert lại ca khúc Without you kích thích lòng người của Mariah Carey, kích thích đến cực điểm. Không ngừng có người đi lên ôm ấp, kề mặt hôn môi, đến cuối cùng làm cô thật sự chịu không nổi, đang suy nghĩ nên lấy cớ gì chuẩn đi, thì giám đốc sáng tạo người Mã Lai hợp tác đã lâu đi tới đây, cố gắng trưng bày ra vẻ đau thương: "Chúng tôi sẽ rất nhớ cô."

"Nếu như anh bỏ tất dùng lẫn lộn tiếng Mã Lai, tiếng Việt, tiếng Anh theo thói quen, tôi sẽ càng muốn nhớ anh."

Cô rút tay về, làm một vẻ mặt tan nát cõi lòng càng khoa trương hơn.

Hoàn cảnh làm việc quá quen thuộc.

Vậy mà vì Hứa Nam Chinh, mình lại từ bỏ nơi làm tăng ca mấy chục tiếng thế này, cao hơn Nguyên Hạ studio, trên danh nghĩa đi khắp các nước lại chỉ có thể ở đây ăn cơm hộp cùng với đồng nghiệp đáng yêu không cùng quốc gia của công ty chế tác.

Cho đến chủ nhật nhận được điện thoại của Hứa Nặc, cô mới nhớ tới buổi gặp mặt bạn học lớp tiểu học đã sớm quyết định.

Những năm này mặc kệ mọi người ở nơi nào, cuối cùng cũng sẽ trở về đây gặp mặt, vừa vặn năm nay là ở nhà cô, vì ông chủ phản đối chuyện cô từ chức nên hoàn toàn quên sạch sẽ.

“Vương Tây Dao trở lại?” Hứa Nặc ngồi ở trên xích đu, lúc tới lúc lui.

“Đây là cho cháu bảy tuổi của tớ ngồi, cẩn thận té xuống giờ.” Tiêu Dư ngồi ở trên ghế mây nhắc nhở cô bạn.

Mùa đông năm nay tới sớm, mới chỉ cuối tháng mười, cô đã khoác lên áo lông cừu. Chỉ ngồi ở bên ngoài còn cảm thấy lạnh, ở trên đùi đắp tấm chăn mỏng, xuyên thấu qua cửa gương ban công, nhìn vào bên trong bảy bảy tám tám người hươu tay múa chân trò chuyện.

“Cô ta tuyệt đối là ông tổ ngã vào, cậu lại vẫn cho cô ta số điện thoại của anh tớ?” Hứa Nặc thở ra. “Nếu như cô ta dính sát lần nữa, tớ nhất định không buông tha cho cậu.” Tiêu Dư thu hồi tầm mắt: “Cậu nghe ai nói? Tớ nhớ được cậu hay nói chuyện nhiều với cô ấy mà.”

“Trước đây Hứa Viễn Hàng học cấp ba, âm thầm ở nhà cũng gọi cô ta là em gái Quỳnh Dao.” Hứa Nặc tiếp tục đu xích đu. “Chính là tự mình đưa tới cái gì mà con hạc giấy ngôi sao nhỏ, đều có mấy chục chai rồi. Tương truyền rằng năm đó cô ta ở bên ngoài phòng học chuyên ngành của anh tớ, chính là chân chừ mười mấy tiếng, ruột gan đứt từng khúc, còn thiếu chút hát tình ca đau buồn.” Cô bạn thuận tay cầm tấm chăn mỏng trên người Tiêu Dư lên, đắp lên trên chân mình. “Tớ luôn đánh cuộc với Hứa Viễn Hàng, tớ đoán nhất định là tại một đêm khuya nào đó, cô ta thừa dịp thừa anh tớ ở trong phòng học chuyên vẽ đồ họa thì chủ động cởi áo tháo dây lưng một bước thượng vị.”

Cô tiện tay nhỏ cổ đại trong khóm hoa cúc, lười phải nói tiếp.

Những thứ này cô ít nhiều cũng biết một chút, chỉ là không có bản lĩnh như Hứa Viễn Hàng, nói chuyện xưa sinh động như thật như thế.

“Đáng tiếc anh tớ cũng không nói lịch sử tình cảm thế nào, tiền đánh cuộc không biết khi nào bắt đầu phiên giao dịch.” Hứa Nặc cầm bình phun, ý bảo tính làm việc một chút. “Chỉ là người tham công tiếc việc kia có cái gì tốt mà dính vào, mỗi ngày ở nhà nhiều nhất năm tiếng, năm tiếng đo, còn ngủ chưa đủ nữa, đoán chừng sinh hoạt tình dục khẳng định không hạnh phúc.” Cô bạn tiếp tục đu xích đu, cầm bình phun trong tay tưới nước loạn.

Tiêu Dư suyết nữa cũng nhỏ hoa Cúc luôn: “Anh ấy biết cậu quan tâm loại vấn đề này như vậy, đoán chừng chuyến du lịch ba năm trong thời gian tới của cậu cũng bị ngâm nước nóng rồi.” Hứa Nặc nghe rằng trợn mắt cầu xin cô: “Cậu tha cho tớ đi mà, Tiểu Tiểu.”

Cô giương nhẹ lông mày, đang muốn nói gì đó, di chợt chạy đến nói có điện thoại của cô.

Kể từ sau khi đi làm, cô đều ở lại trong sân không lớn lắm của bộ Tổng tham mưu. Người quen đều trực tiếp gọi điện thoại, ai sẽ mất công đi gọi điện thoại nhà như vậy? Cho đến khi vào phòng sách, cô nhìn thấy ống nghe giắt một bên không phải ngoại tuyến, mà là quân tuyến* thì ngoài ý muốn hơn.

(*Quân tuyến: là sử dụng điện thoại cố định để thông tin liên lạc trong quân đội hiện nay. Quân tuyến chỉ dùng trong nội bộ quân đội)

Liếc nhìn số điện thoại hiện lên, là ở ngoài cổng phòng cảnh vệ.

Cô cầm ống nghe lên: “Xin chào.”

“Hôm nay tôi đi ngang qua đại viện các cô, muốn vào thăm cô một chút.” Giọng nói bên kia mang theo nụ cười. “Nói mấy câu với phòng cảnh vệ các cô giùm tôi.” Tiêu Dư sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng là ai, hình như người ta đã đến cửa đại viện rồi, cũng không tiện cự tuyệt như vậy.

Cuối cùng cũng chỉ có thể nói: “Đưa điện thoại cho người ghi tên.”

Bên kia rất nhanh nhận lấy điện thoại, cô báo địa chỉ cùng với tên của ông nội, sau khi kiểm tra không sai lầm mới cúp điện thoại.

Khi đi ra từ phòng sách thấy Hứa Nặc đang rót nước uống, rất kỳ quái nhìn cô: “Ai vậy? Điện thoại quân tuyến?”

“Một người bạn không quá quen.” Cô định đi giày vào, dặn dò đám người kia chơi đùa nhẹ một chút, mình đi xuống lầu mang người lên. Cô nói câu này, tất cả mọi người đều có chút vẻ mập mờ, Tiêu Dư chỉ có thể rất bình tĩnh nhìn trở lại: “Quân khu Nam Kinh, nói không chừng mấy người các cậu đi học ở Nam Kinh sẽ biết.”

Sau đó mới đẩy cửa, một đường nghênh đón đi ra ngoài.

Tầng một bên kia chính là đầu gió, cô vừa ra khỏi cửa, tóc đã bị gió thổi rối loạn, đang chuẩn bị đội mũ phía sau áo lên, đã nhìn thấy một chiếc xe lái tới. Bảng số xe màu trắng, lại là chữ Nam () đứng đầu, đoán chừng là xe của Hàn Ninh.

Vì sợ anh không nhìn thấy mình, Tiêu Dư lập tức đi tới, đứng ở trước xe cách đó không xa, nào có thể đoán được xe kia lái thẳng đến rất gần nơi mới bỗng nhiên phanh lại, ngược lại dọa cô giật nảy mình.

Cô chưa kịp tức giận mắng chửi người, người trên xe đã mặt lạnh đi xuống, trực tiếp đứng ở trước mặt cô: “Có phải cô đi bộ không nhìn thấy xe hay không?” Anh mặc áo khoác màu đen, càng có vẻ cao, đi tới đứng trước xe như là sĩ quan phát biểu.

Tiêu Dư đã nở nụ cười trước: “Anh cho rằng tôi lao vào xe anh tìm chết? Là tôi sợ anh không thấy mới đi tới trước.”

Hàn Ninh nhìn chăm chú vào cô mấy giây, mới bị tức giận đến bật cười, mặt mày giãn ra: “Lần sau chú ý một chút, xe không có mắt.”

Tiêu Dư được gió yêu thích mà phát đau, quét mắt nhìn xe của anh: “Anh lái xe một mạch từ Nam Kinh tới đây?”

Hàn Ninh không vội trả lời, như có điều suy nghĩ hai mắt nhìn cô, mới nói: “Hóa ra em thích ngăn dậm đuổi theo vợ? Lần sau tôi sẽ cố gắng biểu hiện. Hôm nay vừa đúng ba tôi đến, bản thân đã quên lái xe, nên mượn xe của ông ấy đi tới đây.”

Cô còn muốn nói tiếp cái gì đó, đã có hai người đàn ông choàng vai nhau từ trên ban công nhà mình, nhìn xuống lớn tiếng gọi: “Đây là ai vậy, trực tiếp đuổi tới nhà?” Một người khác càng thêm buồn bã cảm thán: “Vốn là sói nhiều thịt ít*, lại vẫn muốn nội bộ chế thuốc cho Nam Kinh.”

(*Sói ít thịt nhiều () là một thành ngữ ý chỉ cung không đủ cầu, cũng giống như “mật ít ruồi nhiều”)

Tiêu Dư làm như không nghe thấy, thật bình tĩnh chỉ vào một vị trí để xe đang trống, nói với Hàn Ninh: “Dừng nơi đó.”

Hàn Ninh đi đậu xe, mới vừa vào cửa, đã bị cô đưa tay ngăn lại: “Sao anh biết được số điện thoại của nhà tôi?”

Anh gơ chìa khóa xe lên, mỉm cười đi lên trước một bước, Tiêu Dư lui về sau một bước theo bản năng, anh lại lập tức tiến lên trước một bước, mắt thấy cô sắp mặt lạnh, mới cười nói: “Đi vào thôi, bạn bè của cô đang nhìn đây.” Tiêu Dư theo lời nói của anh, liếc nhìn ban công, quả thật theo như lời anh nói.

Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, để anh đi vào trong cửa.

“Cô và Hứa Nam Chính quen thuộc như vậy, đại khái là cô có thể đoán được tôi ở nơi nào, ông nội của tôi là ai. Như vậy thì đơn giản rồi, trực tiếp gọi điện thoại đến tổng đài chỗ các cô, để người nghe chuyển tới đây. Thật ra thì cũng chỉ là thử vận may một chút thôi.”

Anh giải thích hợp tình hợp lý, cũng may không phải đi hỏi Hứa Nam Chính.

Lúc này cô mới thoải mái một chút: “Cũng thông minh biết dùng điện thoại quân tuyến, lần sau đừng gọi loạn, tôi bình thường không ở đây.”

“Được.” Anh lấy điện thoại di động từ trong túi ra: “Cô cho tôi số điện thoại di động.”

Cô vốn là người mạnh mẽ, trừ Hứa Nam Chính, thật đúng là lần đầu đụng phải người làm cho mình bó tay.

Đã thế Hàn Ninh vẫn còn rất thản nhiên.

Tiêu Dư đang lo lắng nên làm như thế nào mới có thể khéo léo cự tuyệt anh, cửa tầng một cũng đã bị Hứa Nặc đẩy ra, cô gái kia tựa vào trên khung cửa uống nước, rất nhanh đọc một dãy con số, cuối cùng còn hỏi một câu: “Nhớ chưa?”

Hàn Ninh giờ điện thoại di động lên, cười nói: “Cảm ơn.”

“Đừng cảm ơn em.” Hai tay Hứa Nặc cầm cái ly, cười nói. “Ai bảo anh là sư huynh của em đây. Ban đầu vừa vào học viện, là có thể nghe người ta nói về anh, không may còn thấy anh được tôn vinh trên điện thoại di động của mấy bạn học.” Cô ý vị sâu xa nói liếc nhìn Hàn Ninh. “Tiểu Tiểu là Tường Đồng Vách Sắt, trong nhà thì có thiếu niên thanh xuân không biết sống chết theo đuổi cậu ấy, tất cả đều oanh liệt rồi. Sư huynh à, chỉ còn nhìn vào anh thôi.”

Hàn Ninh vòng qua Tiêu Dư, vừa sai bước đã bước trên ba bậc thang, mỉm cười vươn tay: “Chính thức giới thiệu, Hàn Ninh.”

Hứa Nặc á một tiếng, bắt tay anh: “Hứa Nặc.”

“Lại một người họ Hứa sao?” Hàn Ninh thuận miệng thở dài một câu.

Tiêu Dư đã đi lên, đóng lại cửa bên ngoài: “Cậu ấy là em họ của Hứa Nam Chính.”

Hứa Nặc lấy đôi dép lê cho Hàn Ninh: “Anh cũng biết anh em à?”

Anh đáp ngắn gọn súc tích: “Biết, coi như quen thuộc.”

Hứa Nặc như có điều suy nghĩ ừ một tiếng: “Chỉ là cho dù anh biết anh ấy, cũng sẽ không nghe anh ấy đề cập tới em đâu. Trong mắt của anh ấy, em gái, cũng chỉ có một mình Tiểu Tiểu.”

Bình thường nhạo báng còn chưa tính, nhưng lần này ngay trước mặt Hàn Ninh, Tiêu Dư chỉ có thể giả cầm vờ điếc, thậm chí tự mình xui xẻo. Lần sau còn bộc lộ tâm sự nữa thì dứt khoát đào một cái hố trồng cây luôn, ngàn vạn lần đừng quay về phía chân nhân.

Sau khi giới thiệu Hàn Ninh cho mọi người xong, cô đi phòng bếp lấy nước đá, Hứa Nặc nhắm mắt theo đuôi đi theo cô, thấy bốn bề vắng lặng, lập tức có tâm trạng tám chuyện: “Mình nhất định phải thông báo với toàn quân, khẳng định sẽ sôi trào, Hàn Ninh đó, đây chính là Hàn Ninh đó, Hàn Ninh của học viện* chỉ huy chúng ta. Tiểu Tiểu! Cậu thế nhưng bắt được trai đẹp mười năm không ra một người của học viện chỉ huy chúng ta, Tiểu Tiểu! Mình ghen tỵ với cậu chết mất.”

(*Học viện: trường cao đẳng đào tạo một chuyên ngành đặc biệt)

Tiêu Dư cố ý không để ý đến cô bạn, đi ra ngoài đưa nước cho Hàn Ninh.

Không ngờ một đám này trừ Hứa Nặc, thật đúng là có nghe qua Hàn Ninh, cũng đều là từ một hoàn cảnh lớn lên, mặc dù nhỏ hơn anh mấy tuổi, cũng rất nhanh đánh thành một mảnh. Đến cuối cùng cũng đều cảm thấy mình dư thừa, chỉ tiện tay lật đồng báo giết thời gian.

Chỉ là khi thấy tin tức xã hội, bốn phía chợt yên tĩnh lại.

Tiêu Dư ngẩng đầu lên, thấy Hàn Ninh đang chống một tay lên trên tay vịn của ghế sofa, lại gần mình: “Lần đầu tôi đến thăm, cô suy nghĩ một chỗ nào đó, để tôi mời nhóm bạn học cũ ăn một bữa ngon.”

Tiêu Dư né tránh gương mặt đang lại gần của anh: “Đây là nhà tôi, hẳn là tôi nên làm chủ chứ?”

Anh nhún vai, quay đầu nói với bọn người đang đùa vui ồn ào kia: “Tiểu Tiểu không để cho tôi bỏ tiền, quần quá nghiêm, không có biện pháp.”

Giọng điệu nói đùa đó, lại rước lấy một trận ồn ào, đều là lần đầu tiên thấy đàn ông có thể đến gần Tiểu Tiểu, quả thật còn kích thích hơn cả gả con gái. Cuối cùng ồn ào quá lợi hại, cô chỉ có thể đá mỗi một người ra khỏi cửa nhà, để cho bọn họ đi khách sạn trước.

Trong nhà chỉ còn lại hai người bọn họ, ngược lại yên tĩnh quá mức. Cô đứng ở trước mặt Hàn Ninh, chợt có chút nghèo từ, nên nói đều đã nói rồi, nếu để cô lặp lại những lời nói ở trên máy bay kia, mình cũng cảm thấy giả dối.

Mà anh cứ như vậy ngồi vùi ở trong ghế sofa, mặc cho cô nhìn, sau một lát, mới quét mắt không nhiễm một hạt bụi gạt tàn thuốc, khẽ thở dài: “Đây rốt cuộc là để trang trí, hay để cho người ta dùng?”

9. Chương 8: Trái Phải Hai Người (2)

Cũng may Hàn Ninh rất biết đúng mực, không tiếp tục vạch trần cái gì nữa, cô cũng thuận nước đẩy thuyền, xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Bởi vì mới vừa vào công ty mới, cô đều rất bận, anh hai ba lần muốn mời ăn cơm cũng bị thoái thác.

Dĩ nhiên con người luôn muốn được đối xử khác biệt, hai tuần lễ này Giai Hòa luôn ở chỗ cô, coi như là cô bao ăn bao ở, ngay cả ăn khuya cùng với tán gẫu cũng tặng miễn phí. Cô ôm một đồng tài liệu, mang hộp sầu riêng vào cửa nhà thì ngoài ý muốn không thấy Giai Hòa xuất hiện: “Người đâu rồi?”

Sau khi nói một câu, không biết cái gì trong phòng sách rớt xuống, truyền đến một trận tiếng vang luống cuống tay chân.

Lúc Giai Hòa đi ra hai con mắt đã đỏ ửng, im lặng nhận lấy một nửa đồ trong tay cô: “Đang gọi điện thoại.”

Cô nhìn Giai Hòa, ước chừng có thể đoán được cái gì: “Lại là người đồng nghiệp cũ nào của cậu nhiều chuyện, nói với cậu bạn trai trước của cậu không xong rồi hả?”

Giai Hòa mở cái hộp ra, mở miệng cắn một ngụm, ăn ba cái mới cảm thấy ngẹn, cảm lon coca cola, xì một tiếng mở ra: “Cậu là bà cốt sao?” Tiêu Dư nói chuyện cùng với người nửa quen biết cả một buổi tối, đã sớm sức cùng lực kiệt, trực tiếp nằm ở trên ghế sofa nói: “Xin đi thẳng vào vấn đề.” Giai Hòa lại cắn nửa cái, mới nói: “Anh ấy thăng chức rồi, tổng biên tập, nghe nói cũng sẽ nhanh chóng đính hôn.”

Quả đúng như vậy.

Tiêu Dư lật người, cầm lấy tài liệu, lật xem trợ lý báo cáo các chủ đề tạp chí kinh tế tài chính. “Ngàn vạn lần đừng vì tiện nam mà khóc, người đã khóc vì hành động này, ngày sau nhớ lại, một trăm phần trăm đều quy về vết dơ bẩn của cuộc sống.”

Giai Hòa hít mũi một cái, cam chịu, qua thật lâu mới chợt nhìn cô: “Tiểu Tiểu, nói rõ ràng với Hứa Nam Chính đi, xong hết mọi chuyện, chết mới sáng khoái.”

Tiêu Dư mím môi cười, không lên tiếng.

Giai Hòa nhấp một hớp cola: “Không được, cũng có thể tiếp tục làm bạn bè.”

“Không làm được.” Cô tiếp tục xem tài liệu, tốc độ lật rất chậm, giống như là đang bắt đầu chuyên tâm suy nghĩ, thật ra thì cũng chỉ là nhìn từng hàng chữ viết kia được sắp xếp ngay ngắn, nghe thấy giọng nói của mình nói. “Mình có thể có rất nhiều bạn bè, nhưng có người yêu không thể làm bạn bè. Nếu quả thật đã bỏ lỡ rồi, tốt nhất không bao giờ gặp mặt, không có tin tức gì, cả đời không qua lại với nhau.”

Giai Hòa im lặng, tính cách của cậu ấy chưa bao giờ quá cực đoan, tự nhiên không biết làm sao cậu ấy lại nói ra loại lời nói này. “Ở cùng người khác thì coi như thôi, hai người các cậu sao có thể không thấy mặt, trừ phi là đi xa quê hương. Đó không phải là muốn cả đời không qua lại với tớ rồi sao?”

Tiêu Dư cười cười, nghe giống như là trấn an cô bạn: “Thật ra thì phương án lựa chọn rất phong phú, A, anh ấy yêu tớ, B, đầu óc mình nóng lên yêu người khác, C, ” Cô đổi một tập tài liệu khác, tiếp tục xem. “Anh ấy kết hôn, dựa vào việc tổ thích sạch sẽ, chỉ có thể hoàn toàn mất hết hy vọng.”

Cô có thói quen làm cổ vắn cho người khác, không có thói quen docks bầu tâm sự, chấm dứt đề tài như vậy.

Lúc Hứa Nam Chính trở lại, vừa đứng buổi chiều.

Bởi vì Tiêu Dư nói thời gian hẹn trước, anh bận rộn nữa cũng muốn nhân nhượng, chỉ có thể thừa dịp cô đi phòng ngủ chọn tây trang cà vạt rồi điện thoại cho mấy chủ quản đến, giao phó nội dung phải chuẩn bị cho cuộc họp buổi tối.

Không ngờ mới bắt đầu ba bốn phút, thì một cuộc điện thoại rất quan trọng vang lên.

Một đám chủ quản ngành, cộng thêm cô núp ở bên trong phòng ngủ của quản lý bộ phận quan hệ xã hội, chỉ có thể chờ anh nói chuyện điện thoại xong. Người bên ngoài trái lại không gấp, cũng đang cầm ly trà yên lặng chờ, nhưng ở đây mười phút sau cô đã bố trí phỏng vấn, mắt thấy Hứa Nam Chính đi tới đi lui nghe điện thoại, rồi lại không thể đẩy cửa đi ra ngoài thúc giục.

Công ty mới đồng nghiệp mới, vốn là cô đột nhiên nhảy dù vào, càng không muốn vừa tới đã có điều bàn tán.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thừa dịp lúc Hứa Nam Chính xoay người, ở sau cửa kính chỉ chỉ đồng hồ của mình.

Ý tứ rất rõ ràng, nếu không cúp điện thoại, sẽ tới trễ buổi phỏng vấn.

Vốn là Hứa Nam Chính tựa vào bên bàn làm việc thấy cô ra dấu tay mới không chút để ý đi hai bước, vừa lúc đứng ở cạnh cửa kính, xem ra giống như là đang tìm sách, lại vừa vịn chặn lại tầm mắt của mấy người sau lưng.

Tiêu Dư thở phào nhẹ nhõm, không ngờ, thế nhưng anh lại tiếp tục đứng ở cạnh cửa kính nghe điện thoại như thế, không có chút ý định nào muốn kết thúc cuộc điện thoại.

Cần nhắc nửa ngày, cô đành phải lấy điện thoại di động ra nhấn một tin cho trợ lý: Nếu như phóng viên tới, mang tới phòng họp ở tầng mười hai chờ một chút. Trong một cái túi hơi mở ngổn ngang lộn xộn đầy cả một đồng đồ trang điểm, lúc cô để tay xuống vội vã liếc mắt nhìn qua, ngược lại cảm nhận được linh cảm nhắc nhở của anh.

Trước kia ở bên ngoài phòng học chuyên ngành chờ anh ấy ăn cơm, cô thường dùng tấm bảng đen và bút viết phản màu hay mang theo bên người, nhắc nhở chính anh ấy muốn chết đói.

Không ngờ năm đó vui đùa, hôm nay cũng có đất dụng võ.

Ở bên trong mơ hồ nghe thấy tiếng điện thoại bên ngoài, cô lấy son môi ra, viết lên kính mờ hai chữ: Hurry up. Cho đến khi viết xong, mới phát hiện ra mình cầm son môi hồng nhạt, viết ở trên kính thủy tinh như vậy, không hiểu sao có chút mập mờ.

Hứa Nam Chính khẽ nheo mắt lại, cách kính mờ nhìn chữ cô viết, vẽ mặt mơ hồ.

Chỉ chốc lát lại đưa mắt nhìn, nhưng mà lại như nhìn thật lâu. Không lên tiếng, cũng không còn nhúc nhích nữa.

Đến cuối cùng anh cũng cúp điện thoại, khi mấy chủ quản ngành trước sau đứng dậy rời đi mới phát hiện mấy chữ viết màu hồng phấn trên cửa, lập tức nói giỡn mấy câu, đại ý chỉ ông chủ cũng là tư tưởng linh tinh lời nói mập mờ.

Tiêu Dư ở bên trong nghe được thì mặt đỏ tim đập nhanh, đợi đến khi hoàn toàn không có ai, lập tức cầm khăn ướt lau chữ sạch sẽ.

“Cúi đầu thấp xuống chút.” Cô lấy caravat đã được thắt xong. “Anh chờ ở phòng làm việc, em sẽ đi mang phóng viên lên đây, đến lúc đó nhớ nói theo những gì em đã ghi trong bản phác thảo cho anh, ngàn vạn lần đừng nói cái gì không nên nói.”

Anh cảm thấy như có gì đó ở trong ngực, cúi đầu xuống nhìn cô.

Tiêu Dư lập tức đeo caravat cho anh, điều chỉnh chừng hai cái, dường như vẫn không hài lòng, lại lui về phía sau hai bước nhìn: “Anh cảm thấy màu xám xanh tinh khiết này được, hay là sọc nghiêng được?”

“Cái này. ” Trong mắt anh mang ý cười, hỏi ngược lại cô. “Không phải rất vội sao?”

“Phóng viên ở tầng mười hai, đi lên nói cũng mất hai ba phút, còn chưa kịp đổi caravat. Thôi, lấy cái này vậy.” Cô muốn chỉnh lại caravat xuống phía dưới, chợt phát hiện động tác mập mờ đến cực điểm, lập tức không biến sắc thu tay.

Phóng viên rất thuận lợi, cô ngồi ở trên ghế sofa nhìn Hứa Nam Chính phóng viên ở phía sau, thẳng thắn mà nói. Hai phóng viên tạp chí kinh tế tài chính vốn là có bộ mặt nghiêm trang, bị lấy vẻ thả lỏng của anh, cũng liên tục cười vang.

Vậy mà, vấn đề tránh như thế nào nữa, cũng lại rơi vào tin tức từ chức vào hai tháng trước.

Bởi vì không khí quá tốt, người phóng viên kia ngược lại hỏi rất cẩn thận, nửa đùa giỡn hỏi anh đối với việc rời khỏi 3GR, bỗng nhiên nhảy dù đến Hồng Kông này đầu tư công ty, có gì muốn bùng lên sao?

Tiêu Dư trầm mặc một câu, chỉ sợ Hứa Nam Chính bài xích vấn đề này.

Dù sao 3GR cũng là tâm huyết nhiều năm của anh.

Hứa Nam Chính chỉ cầm cái bật lửa gỗ nhẹ lên mặt bàn, âm thanh rất có tiết tấu vang lên ở bên trong, cười nói: “Internet ở Trung Quốc mới mười mấy năm, có trên có dưới rất bình thường, năm đó Vững Dịch (1) cũng chỉ là công ty tư nhân của Đinh Lỗi (2), Tân Lãng (3) chính là một trang tán gẫu cá nhân, Đằng Tấn (4) khởi bước cũng chỉ có mấy người mà thôi. 3GR từ một công ty có mười mấy người nhân viên cuối cùng được đưa ra thị trường, tuy có bài học kinh nghiệm, nhưng không có thất bại, đối với cá nhân tôi mà nói chính là một người đã đi qua thành công.”

(1)Vững Dịch (Netease): là một công ty dẫn đầu về internet ở Trung Quốc.

(2)Đinh Lỗi: Nam, sinh 01 tháng 10 năm 1971, sống ở tỉnh Chiết Giang, là người sáng lập ra công ty Vững Dịch, hiện đảm nhiệm chức hủ tịch hội đồng quản trị kiêm chủ tịch chấp hành công ty Vững Dịch

(3)Tân Lãng (Sina): là tên một công ty Internet, có nhiệm vụ chính là phục vụ cho người Hoa ở trong nước Trung Quốc và hải ngoại, Sina có một số trang web trong khu vực, thông qua năm ngành nghề kinh doanh chủ yếu để cung cấp các dịch vụ mạng cho người sử dụng.

(4)Đằng Tấn (Tencent Holdings Limited): Là một công ty cổ phần đầu tư Trung Quốc với các công ty con cung cấp dịch vụ truyền thông, giải trí, Internet và dịch vụ giá trị gia tăng điện thoại di động, và hoạt động các dịch vụ quảng cáo trực tuyến tại Trung Quốc. Các trụ sở chính của công ty ở Nam Sơn, Thâm Quyển, Thâm Quyển.

Tiêu Dư hé miệng cười, nhìn anh vẫn kiêu ngạo như cũ, cảm thấy lòng ấm áp.

Trái lại phóng viên bị khơi lên hứng thú: “Đều là công ty internet, ở đây có tài nguyên gì đặc biệt sao?” Hỏi xong, lại rất lễ phép bổ sung thêm một câu. “Nếu như có gì làm khó, có thể bỏ qua vấn đề này.”

Anh cười: “Vốn là không có gì.” Nói xong lại dừng lại, tầm mắt rơi vào bên cửa sổ sát đất, khe thở dài. “Đáng tiếc, trước khi bắt đầu buổi phỏng vấn này quản lý phòng quan hệ xã hội của chúng tôi đã rất nghiêm túc cảnh cáo tôi, ngàn vạn lần đừng nói cái gì không nên nói.”

Tất cả mọi người quay đầu lại, nhìn Tiêu Dư.

Cô chỉ có thể nhún vai, khe thở dài: “Xin hiểu sự bất đắc dĩ của một quản lý phòng quan hệ xã hội, đề phòng trước khi sự việc xảy ra, dù sao cũng tốt hơn sau đó mới dập lửa.” Một câu nói làm cho tất cả mọi người đều cười lên.

Buổi phỏng vấn hoàn thành tốt đẹp, lúc Tiêu Dư ăn cơm tối tâm trạng cũng cực tốt.

Đến cuối cùng Hứa Viễn Hàng gọi điện thoại tới, nói đã sớm hẹn với Hứa Nam Chính đi bơi lội, nhưng vẫn không gọi được điện thoại của anh. Tiêu Dư nhìn Hứa Nam Chính trước sau vẫn nghe điện thoại, dùng khẩu hình miệng hỏi anh: Tiểu Hàng hỏi anh, còn đi bơi không?

Hứa Nam Chinh gật đầu, tiếp tục cuộc họp qua điện thoại với bên kia.

Nào có thể đoán được một cú điện thoại, anh nói luôn ba giờ, từ khách sạn đến hồ bơi cũng không có kết thúc. Anh ngồi ở trên ghế dựa gọi điện thoại, Tiêu Dư ngồi an vị ở trên ván nhảy nói chuyện với Hứa Viễn Hàng. Nơi xa có bạn gái mới của Hứa Viễn Hàng, đương nhiên anh ta rất muốn biểu hiện một chút năng lực nhảy cầu của mình, hoạt động nửa ngày mới cười híp mắt nhìn Tiêu Dư: “Bạn học Tiểu Tiểu, so một lần không?”

Tiêu Dư gật đầu một cái, thừa dịp anh ta còn cười, một cước đá anh ta rơi xuống.

Thẳng đến khi nghe được một tiếng rơi xuống nước rất nặng, qua mấy giây mới nghe được Hứa Viễn Hàng ở phía dưới kêu to Tiêu Dư em đạt đến một trình độ nào đó rồi, cô ngồi ở trên ván nhảy cười, vận động tay chân, dùng một tư thế thường dùng nhảy xuống.

Trong nháy mắt rơi xuống nước kia, áp lực cực lớn phong bế tất cả các giác quan.

Sảng khoái thoải mái, chỉ có xúc cảm của nước, cô một hơi lặn đến bên bờ, vừa mới muốn chui ra khỏi mặt nước đã nhìn thấy gợn nước dập dờn ở bên trong, Hứa Nam Chinh xuống nước, mà cô thì bất ngờ không kịp đề phòng, như thể đụng phải cánh tay anh.

Chỉ đụng chạm một cái như vậy, làm cho sự thoải mái khi cô vừa mới xuống nước biến mất, đến trên bờ rất mất mặt sắc một miệng nước.

Chính là khi cô lộ đầu liễu mạng ho khan, cũng cảm giác eo được một đôi cánh tay ôm lấy, kéo đến trước ngực. Từ cổ họng đến lỗ mũi đều chua xót, cảm giác quá mức khó chịu, nhưng mãnh liệt hơn là hai người tiếp xúc.

“Có muốn lên bờ hay không?” Âm thanh của anh rất thấp, mơ hồ nghe không rõ.

Tiêu Dư mở mắt ra, nhìn cặp mắt gần trong gang tấc kia, trong đầu lại một mảng trống không, không có bất kỳ phản ứng nào, cứ như vậy mà nhìn anh.

Bốn phía trừ bỏ tiếng bơi trong nước cũng chỉ còn lại tiếng nước vỗ vào dọc theo bề bơi vang lên. Sau một lát, dường như Hứa Viễn Hàng mới phát hiện ở đây khác thường, ở phía xa cao giọng hỏi làm sao thế, nhưng không có ai trả lời.

Rõ ràng hồ bơi rất lớn, nhưng mà lại như là một không gian độc lập mà nhỏ hẹp, chỉ còn lại anh và hơi thở của mình.

10. Chương 9: Trái Phải Hai Người (3)

Kỹ thuật bơi lội của cô rất tốt, nhưng bị anh ôm như vậy, giống như là kẻ mới học bơi vậy.

Cho đến khi Hứa Viễn Hàng bơi từ đằng xa tới, cô mới bị Hứa Nam Chinh nâng lên bờ.

“Báo ứng hả?” Hứa Viễn Hàng tiện tay lấy khăn tắm tới, ném tới trên người cô. “Em nói em nhảy xuống đẹp như thế, mà cũng có thể sặc nước được?” Tiêu Dư không lên tiếng, liếc anh ta một cái.

Hứa Viễn Hàng lại lải nhải mấy câu, chợt nhớ tới cái gì đó: “Tiểu Tiểu, có phải em có bạn trai hay không? Hứa Nặc nhắc tới ngày đó nó họp mặt bạn học, nói với anh đúng hai tiếng đó là sư huynh vĩ đại của nó.”

Tiêu Dư dùng khăn tắm lau tóc, trực tiếp đánh gãy lời của anh ta: “Anh ta không phải là bạn trai của tôi.”

Động tác lau tóc không ngừng, cô liếc mắt nhìn Hứa Nam Chinh. Vốn là anh muốn xuống nước bơi, nhưng bởi vì mình bị sặc nước mà lên bờ, chính lúc này đưa lưng về phía hai người, lau nước trên người.

“Nhiều năm như vậy, anh thấy chờ ở dưới lầu công ty của em, dưới lầu nhà em, lại chưa từng thấy qua có thể đi vào trong đại viện, tự mình tới cửa hỏi thăm ông nội em.” Ở phía xa, bạn gái của Hứa Viễn Hàng

không nặng không nhẹ kêu tên của anh ta, vừa lúc làm trong lòng người ta mềm nhũn, thế nhưng anh ta lại còn bình tĩnh tự nhiên mà nhìn Tiêu Dư.

Tiếng kêu rất trong trẻo, Hứa Nam Chính liền đốt điều thuốc.

Từ nơi này nhìn đến chỉ có thể nhìn thấy gần nửa mặt bên của anh, dáng vẻ không rõ ràng như vậy, cũng đột nhiên hiện rõ khói thuốc trong tay anh. Tiêu Dư nhìn ngón tay hơi gấp khúc kia, trong đầu hiện ra chính là một màn bị anh ôm lấy vừa nãy, đoạn ngắn nâng lên bờ, tiếp xúc da thịt quá mức trực tiếp, cảm xúc chân thật quá mức. Trong nháy mắt thất thần, mới lập tức thu hồi tầm mắt.

Hứa Viễn Hàng lại tiếp tục ép hỏi đôi câu, từ đầu đến cuối cô đều không nói lời nào.

Nói thế nào? Hay là biết khi ở Tây Tạng, không hiểu sao bị ôm hôn, sau đó thì sao? Cô đều không biết vì sao ngày đó Hàn Ninh sẽ xuất hiện, tiếp đó sẽ làm cái gì. Đến cuối cùng bạn gái của Hứa Viễn Hàng cũng bơi tới rồi, anh ta vẫn ngồi ở bên cạnh hồ, làm một câu tổng kết: “Tiểu Tiểu, em đã trưởng thành rồi, chẳng lẽ đều luôn chờ anh, mới thủ thân như ngọc như vậy?”

Tiêu Dư bĩu môi, ý bảo phía sau anh có người.

Anh ta cười hì hì, vẫn không biết sống chết nói một câu: “Nếu như em yêu anh, lén lút nói cho anh biết, anh cũng là cõi trường cùng lớn lên với em, coi như là thấy em hết sạch, thời điểm nên chịu trách nhiệm nhất định nghĩa bất dung từ.”

Tiêu Dư cười rất dịu dàng, một cước đá anh ta xuống.

Bọt nước văng tung tóe lại làm cô ướt thêm một lần nữa, nhìn người bên dưới lật người, gần như bị sắc chết, cô vừa định nói một câu giết người không thấy máu, thì nghe thấy điện thoại của Hứa Nam Chính vang lên. Anh rất nhanh nhận điện thoại, im lặng một lát, mới hỏi một câu: Trở về nước khi nào?

Chỉ một câu này, Hứa Viễn Hàng cười mắng cũng đã xa, giống như chỉ có giọng nói của anh, rõ ràng thâm nhập vào tim như thế.

Cô quay đầu lại liếc nhìn, Hứa Nam Chính lại cũng vừa đúng lúc ngẩng đầu lên, nhìn cô, mày khê cau.

Tiêu Dư ngồi xuống, uống nước, nhìn Hứa Viễn Hàng đi về phía ván nhảy ở phía xa.

Vẫn tiếp tục nghe điện thoại, từ đầu đến cuối anh chỉ nghe, lại không nói lời nào.

Người ở ngoài xa đã đứng lên ván nhảy, giờ ngón tay giữa về phía này, sau đó dùng tư thế tự nhận là đẹp trai nhất, nhảy xuống. Tiêu Dư đỏ khốc đỏ cười nhìn, có lúc thật hoài nghi, Hứa Viễn Hàng làm thế nào mà làm được bác sĩ nội khoa, tính cách như vậy, nói anh ta đang trên bàn mổ chính là kể chuyện cười, cũng tuyệt đối có người tin.

“Hiện tại có thời gian, lát sau muốn đi họp.” Hứa Nam Chính chợt nói. “Em đi qua hẳn là không xa, Tiểu Hàng và Tiểu Tiểu cũng ở đây.”

Nói xong cũng báo ra địa chỉ, rồi cúp điện thoại rất nhanh.

Tiêu Dư không ngờ anh trực tiếp gọi Vương Tây Dao vào nơi này, dứt khoát giả bộ ngu: “Ai vậy?”

“Vương Tây Dao.” Hứa Nam Chính dập tắt khói, lại tiếp tục đốt một điều nữa.

Tiêu Dư à một tiếng: “Anh có thể từ từ rồi hút lại được không?”

Ngay cả thư ký Lưu cũng đã từng nhỏ giọng nói qua với cô, có thời gian nên khuyên nhủ vấn đề hút thuốc lá của Hứa tổng. Từ sáng đến tối, trước sau vẫn duy trì tần số như vậy, thật sự hù dọa người.

“Em đưa số điện thoại của anh cho cô ấy?” Anh đột nhiên hỏi.

“Cô ấy hỏi em, em có thể nói là không có sao?”

Hứa Nam Chính không lên tiếng, dụi tắt điều thuốc thứ hai vừa mới đốt lên, đứng lên đi dọc theo bể bơi. Đối với người ngoài, anh kiêu ngạo, tự tin, thậm chí có đôi khi luôn liêu lĩnh ép buộc không được, nhưng bây giờ cô chỉ nhìn sống lưng thẳng tắp này, không thấy được khuôn mặt, cũng cảm thấy an tâm. Lúc mười mấy tuổi lặng lẽ nảy sinh tình cảm, cuối cùng đắm vào bao sâu, ngay cả cô cũng đều không biết.

Thời điểm Vương Tây Dao tới, anh vẫn còn bơi, hình như không định vội vã lên bờ.

Cô ấy đi tới một chỗ khác ở hồ bơi, thừa dịp anh đứng phải vách tường hồ bơi xoay người thì kêu anh một tiếng, sau đó đang lúc anh nhanh chóng bơi xa thì đứng yên ở trên bề bơi nhìn dọc theo anh. Tiêu Dư ở phía xa nhìn hình ảnh như vậy, chợt nhớ tới lời Hứa Nặc nói, không biết tại sao muốn cười.

Nụ cười không mặn không nhạt cứ như vậy mà hiện ở trên mặt, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, định xoay người nằm ở trên ghế dựa nghỉ ngơi.

Nhắm mắt nằm nghỉ, trong đầu cũng không ngừng hiện lên tất cả các việc đã làm.

Cho đến khi trên người cảm thấy nặng, cô mới hơi mở mắt, nhìn thấy Hứa Nam Chính ngồi xuống ở bên người, trên người mình đã bị anh lấy khăn tắm che lại: “Nếu mệt, nên đi ngủ sớm một chút.”

Hắn là anh đã bơi xong, đã lau khô nửa tóc, ngăn trở ánh mắt, đang vặn mở nắp một chai nước để uống.

Tiêu Dư lẩm bẩm câu cũng may, vừa muốn nói gì đó, đã nhìn thấy bóng của một đôi giày cao gót, định im lặng, nhắm mắt lại.

“Anh bơi 1000 m?” Trong giọng nói của Vương Tây Dao mang ý cười.

“1500.”

Hai người bắt đầu nói chuyện câu được câu không, Vương Tây Dao thỉnh thoảng cười hai tiếng, rất êm tai. Nhưng cô hoàn toàn không tìm ra được chuyện gì, chỗ nào buồn cười để nói chen vào, mơ mơ màng màng nghe, ở bên trong từng dãy thời gian biểu, hoảng hốt thấy được bóng lưng Chu công.

Chính là khi nửa mê nửa tỉnh, lỗ tai lại đột nhiên đau nhức, cô sợ hãi đến giật nảy mình ngồi dậy.

Tiểu tử thú vị Hứa Viễn Hàng kia đứng ngay ở bên cạnh, trong tay còn cầm một chiếc bông tai óng ánh: “Đã sớm nói với em rồi, trên lỗ tai huyết đạo nhiều. Em lại vẫn xỏ nhiều như vậy, không sợ điếc à?” Tiêu Dư bị anh ta làm như thế quả thật muốn mắng chửi người, nhưng ngại vì nhiều người ở đây, chỉ có thể nhìn anh ta chằm chằm nói: “Hứa Viễn Hàng, anh là lừa sao? Hơi chút là kéo lỗ tai của em.”

Anh ta nhe răng cười, tới gần, dùng mấy âm thanh không thể nghe thấy nói: “Tiểu Tiểu, anh muốn điên rồi, cô gái kia quá uốn éo rồi. Bạn gái của anh sẽ xuất hiện rất nhanh, em mà không giúp anh, anh sẽ trực tiếp sùi bọt mép chết ở chỗ này luôn.”

Tiêu Dư khẽ hừ một tiếng, cầm lấy bông tai ở giữa ngón tay của anh ta, vừa mang vào vừa ngồi dậy, cười hỏi Hứa Nam Chính: “Nếu không hai người trò chuyện trước, em đi uống rượu với Tiểu Hàng.”

Cô vốn định dùng Hứa Viễn Hàng để mượn cớ, né tránh trường hợp gặp lại xưa cũ này.

Nhưng cuối cùng lại thành gây đánh uyên ương, liên đới tới bị cướp mất thời gian tan tầm. Hứa Nam Chính lại trực tiếp đứng dậy, nói không sai biệt lắm đã đến thời gian họp rồi, để Hứa Viễn Hàng lái xe đưa Vương Tây Dao về, mình thì mang theo Tiêu Dư trực tiếp đi khách sạn, tiếp tục cuộc hội nghị buổi chiều kia.

Vì vậy, dưới ánh nhìn soi mói của đám chủ quản ngành, cô phát hiện mình và Hứa Nam Chính đều ướt nửa tóc.

Cũng may là anh cũng nhận ra, trong vòng mười phút đã kết thúc hội nghị.

“Trước sấy khô tóc, anh lái xe đưa em về nhà.” Anh đổ nước sôi vào trong ấm nước, nấu nước nóng.

Tiêu Dư cũng không cự tuyệt, thời tiết lạnh như vậy, không sấy khô tóc đi khắp nơi thật sự sẽ sinh bệnh.

Bị bệnh, kế hoạch tiếp theo sẽ hoàn toàn rối loạn.

Sau khi sấy ba bốn phút, tóc cũng chỉ còn lại chút ẩm ướt. Cô để máy sấy xuống, soi gương vuốt tóc, thuận miệng nói: “Anh đi gấp như vậy, không sợ mạo phạm người đẹp sao?”

Cái gì gọi là quỷ thần xui khiến, hiện tại chính là ví dụ sống động.

Rõ ràng để ý, vẫn còn phải làm bộ như vui đùa.

Anh cười lên: “Đây không phải là mong muốn của em và Tiểu Hàng sao?” Anh cởi áo ngoài, tiện tay ném lên giường.

Tiêu Dư soi gương nhìn chỗ sưng ở lỗ tai, nghe rằng trợn mắt oán trách: “Là anh ấy mong muốn mới đúng, cũng kéo hư lỗ tai của em luôn rồi.”

Trên tai phải một hàng bảy chiếc, tuy rằng chỉ bị anh ta tháo ra một chiếc ở giữa, nhưng lại làm sưng lên một vùng.

Cô thề, tuyệt đối sẽ làm cho tiểu tử kia trả giá thật lớn.

Đang suy nghĩ trong nhà còn có bactroban* không thì trong gương đã nhiều hơn một bóng người. Tiêu Dư còn chưa thấy rõ anh cầm cái gì, đã cảm thấy lỗ tai đột nhiên đau nhói, né tránh theo bản năng, mới nhìn thấy trên tay trái của anh cầm miếng bông sát trùng**, tay phải còn cầm một cái túi rất nhỏ.

(*Bactroban: Bactroban là một thuốc kháng khuẩn tại chỗ, có hoạt tính trên hầu hết các vi khuẩn gây nhiễm khuẩn da như Staphylococcus aureus, bao gồm những chủng đề kháng với methicilline.

**Bông sát trùng (nguyên văn là rượu sát trùng) thường làm từ bông gòn sạch thẩm khoảng 75% dung dịch cồn y tế. Ở Trung Quốc thường được sử dụng bông cồn nhúng nhiều hơn 90% dung dịch rượu.)

Là túi giấy, thiết kế màu xanh trắng, chắc chắn cửa hàng tiện lợi thường bán.

Cô ngạc nhiên, nhìn anh trong gương: “Khách sạn đưa cái này lúc nào?”

“Bảo Phương Ngôn mang tới.” Anh cau mày nhìn, dường như đang suy tính nên xuống tay như thế nào, xử lý đám sưng thành một vùng ở trên lỗ tai.

Phương Ngôn là chủ quản bộ phận kỹ thuật, là đại nam sinh ba mươi tuổi trời sinh hay xấu hổ, cũng sẽ không nói lung tung.

Cô thở nhẹ một hơi, nhưng lại cảm thấy buồn cười, chính trực không sợ gian tà, mình sợ cái gì chứ?

Anh cúi đầu xử lý kiệt tác của em trai mình, cô đã không chút kiêng kỵ nhìn anh từ trong gương. Bởi vì phải để ý vị trí của cô, chỉ có hơn phân nửa cơ thể của Hứa Nam Chính ở bên trong gương, theo từ cánh tay đến mặt, rồi đến tư thế dựa vào cạnh cửa, đúng là một kết cấu hoàn mỹ.

Người luôn sóng nước chẳng xao, khó có được lúc trong mắt thoáng qua tức giận: “Sao lại xâu nhiều lỗ tai như vậy?”

Đây là năm đó ở Thượng Hải đi xâu, anh đã sớm thấy qua, cũng là lần đầu hỏi như thế.

Cô yên tĩnh nhìn anh trong gương: “Trước kia không hiểu chuyện, chưa ăn qua khổ, càng muốn tự mình ăn khổ.”

Bị ngón tay anh đụng phải, cô mới phát hiện ra lỗ tai mình nóng dọ người.

Anh không nói cái gì nữa, bởi vì cúi đầu, tóc ngắn rất nhanh trượt xuống trên trán, Tiêu Dư nhìn tóc anh nửa che ở mắt, như bị một loại lực lượng hấp dẫn nào đó không cách nào kháng cự được, nghiêng đầu, rất chậm rãi vươn tay, nhẹ vén tóc của anh ra hai bên.

Dường như anh cũng đồng thời dừng lại, chỉ nhìn cô, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Nước bắt đầu có dấu hiệu sôi, ùng ục ùng ục.

Tiếp xúc như vậy, hoàn cảnh như vậy, không nghi ngờ chút nào, đều là mê hoặc trí mạng đối với cô.

Vang lên một tiếng lạch cạch rất nhỏ, tất cả ồn ào đều biến mất hết sạch, vội vàng kết thúc nhìn thẳng vào mắt nhau như vậy.

“Chính em đã suy nghĩ, muốn viết về anh ở phương diện nào.” Tiêu Dư quay đầu lại, cố gắng để cho giọng nói của mình thoải mái. “Xoa như vậy không được, quá nhiều bông tai, hoàn toàn không đụng tới vết thương.” Nói xong lập tức vươn tay, bắt đầu tháo một đám xuống. “Vương Thạch* thích thám hiểm vận động, Phan Thạch Ngật** thích nói với vợ của mình. Còn có một công ty gia đình, thích đi tàu chụp ảnh, anh thật giống như có rất nhiều sở thích, hoặc là anh muốn nói cái gì?”

(*Vương Thạch: là người sáng lập ra tập đoàn Vạn Khoa kiêm chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn kiêm thường vụ quản lý hiệp hội bất động sản Trung Quốc.

**Phạm Thạch Ngật: là đồng sự trưởng SOHO Trung Quốc, chủ quản công ty buôn bán lĩnh vực khai phá nghiệp vụ điền sản Trung Quốc có vợ là Trương Hân)

Cô giải quyết tất cả rất nhanh, mở nước rửa tay.

Không biết là lòng bàn tay quá nóng, hay là nước quá mát, lạnh dọa người.

Lúc đang thử độ ấm của nước, Hứa Nam Chính đã lấy ra bông sát trùng mới, lau sạch vết máu trên tai cô nói: “Trẻ như thế còn suy nghĩ công việc, em đang ám chỉ anh, mời em là quyết định sáng suốt nhất?”

11. Chương 10: Giữa Hè Ở Malaysia (1)

Đến giữa tháng mười một, trận bão tuyết đầu tiên đã rơi xuống Bắc Kinh.

Đã một thời gian rồi Hứa Nam Chính đều không ở công ty, phần lớn người muốn tìm anh, mặc kệ công việc quan trọng bao nhiêu, đều giải quyết qua điện thoại. Bởi vì đi làm đã lâu, Hứa Viễn Hàng cũng sẽ thỉnh thoảng tới ăn cơm cùng nhau, phần lớn mọi người trong công ty biết hai nhà Tiêu Dư và Hứa Nam Chính có quen biết, ít nhiều cũng sẽ hỏi thăm mấy câu.

“Quản lý Tiêu.” Giám đốc nhân sự ở tầng dưới đựng phải cô, thuận miệng tán gẫu. “Gần đây Hứa tổng đang bận rộn gì à? Xung quanh đây cũng không trông thấy người.”

“Đoán chừng là ở Hồng Kông?” Tiêu Dư rất nhanh bồi thêm một câu. “Có lẽ muốn khai phá nghiệp vụ mới, đang đi họp cùng với đại cổ đông ở Hồng Kông.”

Cô nói như thật, giám đốc tài vụ lập tức tỏ vẻ hiểu: “Tôi cũng cảm thấy công ty phải thay đổi tăng sách lược.”

Lần này ngược lại cô không phản đối, không thể làm gì khác hơn là qua loa: “Thật sao?”

“Lần này công ty đi chơi, vốn là sắp xếp đi Tam Á, Hứa tổng đặc biệt phê cho nhiều tiền, đi Malaysia sáu ngày sáu đêm.”

“Malaysia cũng không đắt, lại không thêm được bao nhiêu tiền.” Tiêu Dư lắc đầu cười. “Chỉ là thay đổi như vậy, ngược lại hoàn toàn biến từ du lịch trong nước thành du lịch ngoài nước, tiền không tốn nhiều bao nhiêu, lại mua được không ít lòng của nhân viên, thật là quyết sách giỏi.”

Hơn nữa trời lạnh như thế này, đưa tất cả đến bờ biển phơi nắng, nghe cũng làm người ta không muốn làm việc.

Đối với phương diện thu mua lòng người này, Hứa Nam Chính lại rất có thiên phú.

“Không phải du lịch bình thường. . . . Là làng du lịch Club Med (làng du lịch ở Malaysia), mỗi người đều nhiều hơn sáu ngàn. ” Đôi mắt giám đốc tài vụ vô hồn. “Mỗi người nhiều như vậy, tôi chỉ suy nghĩ một chút đã đau nhức.” Anh ta lại thao thao bất tuyệt nói một chút các loại dự toán, có hay không đều được, ước chừng nói hơn mười phút sau. Đến cuối cùng Tiêu Dư vào phòng làm việc, trợ lý cũng có chút tò mò: “Sếp, chị chuyển qua tài vụ từ khi nào vậy?”

Cô cười: “Đóng cửa lại.”

Trợ lý theo lời đóng cửa lại, cô gái nhỏ mới nói: “Lần này Hứa tổng chảy máu rồi, dự tính mỗi người đều chín ngàn, toàn bộ công ty đi bãi biển Cherating ở Malaysia.” Cô trợ lý nhỏ mới vừa tốt nghiệp hai năm, còn chưa có hưởng thụ chân chính cuộc đi chơi chung nào, lập tức a há hai tiếng: “Chơi rất vui sao?!” Tiêu Dư gật đầu: “Chơi thật vui, mấu chốt là thả lỏng, là hoàn toàn thả lỏng, ném em tới đó mỗi ngày em chỉ sống ăn nhậu chơi bởi là được.”

Cô trợ lý nhỏ mở cờ trong bụng đi ra ngoài, cô mới đi gọi điện thoại cho Hứa Nam Chính.

Thật lâu không có ai bắt máy, cô chỉ có thể nhấn lại, tiếp tục xem văn kiện.

Tạp chí phỏng vấn lần trước xuất bản, mặt bìa chính là hình của anh ấy, không thể không thừa nhận người ta chụp hình vô cùng tốt, từ mặt mày tới tay, đều là thỏa đáng. Cô lật đến trang phỏng vấn, khi đang đọc kỹ thì Hứa Nam Chính gọi điện thoại lại.

“Tiểu Tiểu?”

Cô ừ một tiếng, nghe thấy âm thanh của sóng biển ở đầu bên kia: “Nghe nói em định đi bãi biển Cherating, sao lại muốn đi chỗ kia vậy?”

Anh uống nước, thật lâu không lên tiếng, chỉ có âm thanh gió biển thổi vào loa, nghe được vù vù cô bĩu môi.

Cô tiện tay lật tạp chí, nhìn qua loa ba bốn tờ, giọng nói của anh mới lại vang lên: “Năm ngoái đồng ý cho em đi nghỉ phép, vì chuyện ở 3GR mà trì hoãn, đoán chừng tương lai ba năm tới cũng sẽ không có thời gian nghỉ phép cho cá nhân, thừa dịp lần này công ty đi du lịch, thực hiện tâm nguyện của em.”

Anh nói nhẹ nhàng, nhưng rơi vào tai cô, lại làm cho cô nửa ngày cũng không nói tiếp được.

Hai người nắm điện thoại im lặng một lát, Tiêu Dư mới có ý đùa giỡn một câu: “Em muốn nghỉ phép, anh sẽ mang em đi Malaysia à? Lúc trước ở công ty quảng cáo, em đi nhiều nhất chính là Tân Mã Thái*, một năm chạy hai mươi mấy lần, không ngờ làm việc cho anh rồi, vẫn là Tân Mã Thái.”

(*Tân Mã Thái: là từ ngữ du lịch chuyên dụng, gọi chung ba quốc gia Singapore, Malaysia, Thái Lan. Bởi vì 3 quốc gia này có vị trí địa lý gần, cho nên khi mọi người nhắc tới vài địa điểm du lịch đều sẽ nhắc tới Tân Mã Thái.)

Thật ra thì câu nói đầu tiên của Hứa Nam Chính, đã khiến cô có chút ngoài ý muốn.

Trào phúng vui đùa như vậy, cũng chỉ là che giấu mình luống cuống. Cô chỉ thuận miệng nhắc tới công ty du lịch, lại không nghĩ rằng anh sẽ quyết định như vậy, lại còn có quan hệ tới mình.

Hứa Nam Chính ở bên kia cười ra tiếng, lẫn vào tiếng gió, mơ hồ không rõ: “Nếu giám đốc tài vụ nghe được em nói như vậy, buổi chiều sẽ tháo dây lưng thắt lên cổ rồi.” Tiêu Dư nhớ tới sắc mặt vừa nãy của giám đốc tài vụ, cũng cười.

Không biết là người nào tiết lộ ra, ba ngày sau đã truyền khắp cả công ty.

Khi Hứa Nam Chính trở về, mà ngay cả tài xế cũng cười nói ông chủ khỏe, vừa mới tiếp nhận đã đưa ra khỏi nước đi Tam Á. Lúc anh dùng cơm tối nhắc tới chuyện này, Tiêu Dư vội khoát tay tuyệt đối không phải là mình truyền ra, thật ra thì sớm chột dạ muốn chết.

Anh cầm đĩa gõ chén canh của cô một cái, ý bảo cô uống nhanh: “Lòng người khó đoán, chỉ có thể nói ra thời gian trước.”

“Nói trước?” Tiêu Dư sợ hết hồn. “Chỉ chưa gần ba phần trăm mỗi người, mỗi ngành đều phải làm giai đoạn chuẩn bị trước, sang năm trong tay em sẽ có rất nhiều kế hoạch.”

Hứa Nam Chính tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô, tiểu thư phục vụ bên cạnh lập tức tiến lên thêm trà, Tiêu Dư bị anh nhìn có chút không hiểu: “Em nói sai sao?”

Bên ngoài phòng thuê có âm thanh người nói chuyện, cô bé Trung Quốc nói Xin chào bằng tiếng Nhật, bởi vì cửa là nửa mở, rất rõ ràng là có người nói chuyện, nhắc tới hai chữ ‘Hàn Ninh’. Tiêu Dư tạm ngừng tay, Hứa Nam Chính đã hơi nghiêng đầu, nói một câu với bên ngoài cửa: “Ăn cơm trễ như thế?”

“Cuối năm, nhiều chuyện, tăng ca thêm một lát.”

Hàn Ninh đứng ở bên ngoài cửa, nói xong mới nhìn thấy Tiêu Dư đưa lưng về phía mình, hơi chút sợ run lên, cười, lại nói: “Đồng nghiệp đều ở đây, tôi đi trước, ngày khác sẽ tìm anh ăn cơm.”

Tiêu Dư vẫn không có quay đầu lại, nghe được tiếng bước chân xa dần, mới cầm muỗng ăn canh.

Hứa Nam Chính uống rượu trắng, cũng không nói chuyện.

Cô đang muốn tìm vài đề tài để nói, cắt đứt không khí xấu hổ không hiểu này thì điện thoại di động chợt vang lên. Trên màn hình lại hiển thị tên của Hàn Ninh, cô cũng sờ không bắt máy, cho đến khi Hứa Nam Chính nhìn cô một cái, mới đưa đến bên tai, nhận điện thoại: “Chào anh.”

“Thật lâu rồi không thấy cô.” Trong giọng nói của Hàn Ninh mang theo cười, thoải mái mà hỏi cô: “Nói cho tôi biết, sao cô và Hứa Nam Chính ở cùng một chỗ?”

Cô bị hỏi có chút tức cười, im lặng một lát mới nói: “Không có.”

“Lúc ở Tây Tạng, cô hỏi tôi có thăm mền qua một người hay không.” Hàn Ninh dừng một chút, âm thanh thấp xuống. “Thật ra thì, ngày đó cùng đi ở sân bay Thành Đô, tôi đã bắt đầu để ý đến em, không thể không thừa nhận, loại cảm giác này có lúc rất làm cho người ta khổ sở. Đều nói người ở Cao Nguyên biết tung bay ở trên bầu trời, tình cảm cũng không chân thực, nhưng mà hơn bốn tháng, tôi thấy em và anh ta đi cùng nhau, vẫn rất khổ sở như cũ.”

Anh nói rất chậm, thẳng thắn làm cho người ta không phản bác được.

Cô chỉ nắm điện thoại, không lên tiếng, vốn cô cũng không tự tiện cự tuyệt người khác, hơn nữa ở trước mặt là Hứa Nam Chính, ở đầu bên kia điện thoại lại là Hàn Ninh. Cho đến khi anh cúp, cô mới tiếp tục cầm muỗng đi khuấy canh.

Rong biển xanh thắm kết lại với nhau, cắn trong miệng rất mềm, cô ăn từng miếng thật lâu.

Đến cuối cùng, kế hoạch du lịch của công ty, quả nhiên bởi vì quần chúng chờ đợi quá nhiệt liệt mà đi trước.

Bay không dài không ngắn, hơn phân nửa đồng nghiệp đi máy bay, tự nhiên thành một par-ty ở trên trời cao. Tiêu Dư nói chuyện phiếm cùng với mấy quản lý cao cấp, mấy người đàn ông mở rượu đỏ ra, càng nói chuyện càng vui vẻ, cả đám thiếu nữ thực nữ bên cạnh nghe càng thêm nghiêm túc. Cô thấy như vậy, cảm giác còn chưa bắt đầu nghỉ phép, không khí diễm ngộ đã lặng lẽ tràn ngập.

Khi trở lại khoang hạng nhất thì Hứa Nam Chính đang xem tạp chí, cô ngồi xuống, nằm sấp ở trên tay vịn bên người, cười nhìn anh: “Anh có quy định trong nội bộ công ty không thể yêu đương hay không?”

Hứa Nam Chính lật một tờ tạp chí: “Không đề xướng, không chống lại.”

Cô lập tức cười: “Bình thường ông chủ đều như vậy, đều là tự để lại cho mình đường lui.”

Anh buồn cười nhìn cô, bởi vì cô đang nằm, đương nhiên phải ngẩng đầu lên nói chuyện với anh. Tư thế như vậy, càng lộ rõ đôi mắt kia, lông mi hơi vểnh lên đều rất rõ ràng, anh chợt để tạp chí xuống, lại gần cô muốn nói điều gì đó.

Quá gần, gần đến mức làm cho nhịp tim cô đập quá nhanh, đột nhiên đứng lên.

Biết nhiều năm như vậy, không phải là chưa tiếp xúc gần gũi qua, nhưng tại sao kể từ đêm hôm đó ở 3GR, đã cảm thấy có dục vọng mãnh liệt, muốn đến gần anh, không phải cảm giác nhìn từ xa đã thỏa mãn.

“Ngày đó em gọi điện thoại cho anh, có phải anh thừa dịp thời gian rảnh rỗi khi đi họp, tập luyện lặn xuống nước hay không?” Cô gọi nữ tiếp viên hàng không, muốn uống thức uống, nhưng tay nắm cái ly vẫn còn có chút mềm. “Cầu xin anh, cũng đừng giống như trạng thái ban đầu dính vào ‘Thuốc phiện xanh’* nữa, ngày ngày cây ở sân bóng, chơi tới nửa đêm còn phải về công ty làm thêm giờ, em thật sự lo lắng anh lao lực quá mà chết.”

(*Ba loại vận động “trượt tuyết, golf và lặn” được gọi là “Thuốc phiện xanh”. “Xanh” chỉ ba loại vận động (ba môn thể thao) đều gần sát với thiên nhiên, lành mạnh và vui vẻ, mà cách nói “thuốc phiện” là chỉ ý khi tiếp xúc với ba môn thể thao này, sẽ trở thành ham mê suốt đời. Trở nên nghiện như thuốc phiện)

Anh thật giống như là có tinh lực vô tận. (tinh thần và thể lực)

Lúc trước bỗng nhiên như đang phân cao thấp cùng với ai, làm ngày làm đêm, rất nhanh sẽ phá tám mươi lỗ, nhanh tiến tới gần tay golf chuyên nghiệp rồi. Nếu mỗi ngày nhàn rỗi không có chuyện gì còn chưa tính, vấn đề ở chỗ anh là người tham công tiếc việc, lượng công việc vốn đã nhiều hơn so với người bình thường, sau khi chiếm dụng thời gian tinh lực như vậy, lại không lười biếng làm việc chút nào.

Một ngày làm việc gần hai mươi tiếng không khó, mỗi ngày như thế, cho dù ai cũng sẽ không chịu nổi.

Nhưng Hứa Nam Chính cũng không thêm để ý: “Lần sau anh dạy cho em, không phải là em cũng thích biển sao?”

Đối với loại khéo léo, thái độ cố ý pha trò này của anh, Tiêu Dư tỏ vẻ rất mệt mỏi.

Đến làng du lịch, được Trưởng thôn trực tiếp nghênh đón vào hội trường thường dùng để biểu diễn.

Nghi thức hoan nghênh rất đặc sắc, nhân viên phục vụ các quốc gia tập hợp thành một hàng, sinh động như thật rất kích thích. Nhưng rơi vào trong mắt cô, rõ ràng đã có chút cố ý ám chỉ trai đẹp, nơi này là Thiên đường của diễm ngộ. Trợ lý nhỏ chạy đến bên người Tiêu Dư nhỏ giọng dặn dò đôi câu, Hứa Nam Chính nghe thì rất bất đắc dĩ: “Tôi đây còn nói công việc, coi chừng người bên dưới em đòi cách mạng.”

“Hay là anh nói trước hành trình, em hẹn với truyền thông quanh đây, bây giờ còn chưa có lo liệu xong đâu.”

Vừa đúng lúc Trưởng thôn giới thiệu xong xuôi, Hứa Nam Chính mới cười đi lên, một bước đạp lên bậc thang, nguy hiểm nheo mắt lại: “Chỉ vì cuộc hành trình lãng mạn của đám bọn họ, giám đốc tài vụ lại dám khấu trừ tiền thưởng của tôi. Tôi chảy máu, mọi người rất vui vẻ?”

Phía dưới cười vang lên, ồn ào nói ông chủ trưởng nghĩa.

Anh gõ một cái, ý bảo còn có lời muốn nói, cả hội trường vẫn có một vài người nói chuyện, cho đến khi anh ho nhẹ một tiếng, mới hoàn toàn yên tĩnh lại: “Vì để cho mọi người tương thân tương ái hơn một chút, người nào ra nhiều máu đó, cố ý sắp xếp tiết mục huấn luyện dã ngoại.”

Tiêu Dư đang nhỏ giọng giao phó công việc, nghe thế thì choáng váng.

Trợ lý nhỏ trực tiếp buồn bã nhìn cô: “Ông chủ của chúng ta sẽ biến thành tướng quân huấn luyện sao? Còn làm ở nước ngoài nữa.”

Không chỉ ở đây, tất cả mọi người đã ghen hòng nhìn trần trời hay ‘kinh ngạc vui mừng’ có đủ.

“Lộ trình không xa, mười lăm ki lô mét thôi.” Trong mắt anh mang ý cười, lấy thuốc lá từ trong túi ra, ở bên trong một mảnh yên tĩnh tiếp tục nói. “Tuy rằng ở đây quán rượu miễn phí, có vũ hội lửa trại, muốn trắng đêm vui hết mình vẫn nên suy nghĩ lại một chút, đừng đùa quá mức.”

Anh tuyệt đối là cố ý.

Ai tới bãi biển sẽ mang giày thể thao? Tiêu Dư liếc mạng suy nghĩ trong đầu hồi lâu, chỉ có một đôi giày sandal có thể mang. Đoán chừng huấn luyện dã ngoại ngày mai có thể trực tiếp thăng thiên rồi.

12. Chương 11: Giữa Hè Ở Malaysia (2)

Huấn luyện dã ngoại.

Nặng gắt hùng hực, mấy trăm người huấn luyện dã ngoại.

Bắt đầu còn có người cười cười nói nói, hai giờ sau chỉ còn lại một đề tài: còn bao nhiêu ki lô mét nữa?

Đến cuối cùng có một người phía trước truyền lời xuống, nói còn hai ki lô mét nữa, khi nghỉ ngơi tại chỗ thì cả một đội ngũ nằm lê lết thưa thớt trên mặt đất kéo dài đến vài trăm mét.

Tiêu Dư vừa mới ngồi xuống, liền đá đôi dép ở chân ra.

Đang muốn nói chuyện cùng với trợ lý nhỏ, chợt có tay khoác lên trên vai, khi nhắc vành nón lên theo bản năng, mới phát hiện cái người từ đầu đến cuối vẫn luôn đi ở phía trước, đang khom lưng nhìn mình: “Mệt không?”

Cô tức giận trợn mắt, quay đầu lại hỏi trợ lý nhỏ: “Nói cho Hứa tổng biết, chúng ta mệt không?”

Trợ lý nhỏ nhìn cô, lại nhìn Hứa Nam Chính một chút, cuối cùng vẫn khom lưng ở dưới quyền thế: “Không mệt!”

.

Cô im lặng hoàn toàn, Hứa Nam Chính chỉ cười, quỳ một đầu gối xuống, nhìn chăm chăm chân nhỏ của cô: “Còn hai ki lô mét nữa, có thể đi được không?” Nói xong cũng muốn đưa tay chạm vào vết thương của cô, Tiêu Dư bị sợ giật nảy mình, vội né tránh: “Bẩn.” Hứa Nam Chính lại không cảm thấy gì: “Thật không sợ chết, dám mang dép lê huấn luyện dã ngoại.” Anh vừa nói xong, vừa mở nắp chai nước suối bên cạnh, đổ nước ở trên chân cô.

Nước là được để trên xe đi theo xe cùng với đội ngũ.

Nước chảy như thế, không ngừng rửa sạch máu cùng với bùn, cũng giảm bớt đau đớn.

Nhưng vấn đề là, hai bên đường cũng ngồi đầy đồng nghiệp, cô được đối xử như thế, hơi không được tự nhiên. Đến cuối cùng, xích lại gần vào người trợ lý nhỏ một bên cũng đang có chút xấu hổ, đứng dậy, cố gắng ngửa đầu, nhìn tổ chim.

Cho đến khi một chai nước cũng đã chảy hết, cô mới làm bộ như thoái mái nói: “Hứa tổng, coi như lòng ngài mang áy náy, mắt bò mới lo làm chuồng sao?”

Hứa Nam Chính giương nhẹ lông mày: “Anh sợ là chân của em bẩn thế này, làm bẩn quần của anh.”

Có ý gì?

Cô còn chưa có tiêu hóa xong, anh đã đứng lên phũ tay một cái, làm cho cả đám người có gan hấn lên, ngay cả Phương Ngôn không thích nói chuyện cũng không chịu nổi, lên tiếng hỏi một câu: “Ông chủ, ngài không nên vui mừng, chắc còn phải đi thêm vài ki lô mét nữa?”

Hứa Nam Chính còn chưa lên tiếng, mọi người đã kêu rên một trận.

Đợi mọi người gào thét đủ rồi, anh mới hắng giọng, nói: “Xét thấy tình hình tỉ lệ nam nữ 3:1 hiện nay ở công ty, chúng ta cần một ít chính sách ưu đãi đặc biệt, tới chăm sóc cho đa số nữ đồng bào.” Nói xong, chỉ Phương Ngôn. “Phương Ngôn, công Tiểu Mạch bên cạnh cậu lên.”

Phương Ngôn hả một tiếng, hoàn toàn choáng váng.

Hứa Nam Chính cho anh ta một ánh mắt ‘tiện nghi cậu rồi’: “Hế bên cạnh người đàn ông nào có nữ sĩ, cũng đều phải công các cô ấy đi hai ki lô mét, cho các cậu một cơ hội làm anh hùng.” Anh nheo mắt lại, quét mắt nhìn đám nhân sĩ hũ bại ngồi ở trên mặt đất. “Đều là bạn đồng đội trong cách mạng, đừng để ý gì mà thụ thụ bất thân.”

Một câu nói văng ra, một đám đàn ông giống như là được bật công tắc điện, toàn bộ nhảy tót lên, chỉ sợ có giống cái bên cạnh.

“Nếu bỏ chạy, phải trở về đường cũ, nhiều hơn mười ba ki lô mét.” Anh không nhanh không chậm bổ sung một câu.

Tiêu Dư ngửa đầu nhìn anh, chính là khi đang hoảng sợ, anh đã dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, nửa ngồi ở trước mặt mình: “Vị nữ sĩ này cách tôi gần nhất, em có thể leo lên.” Tiêu Dư đỏ khốc đỏ cười nhìn anh, lại ngại vì vẻ mặt nghiêm nghị của anh, chỉ có thể phối hợp đặt tay lên vai anh, bị hai tay anh ôm chân, xốc lên.

Trời rất nóng, hai người đều một thân mồ hôi.

Tiêu Dư chột dạ khịt khịt cái mũi, nhẹ nói: “Đây tuyệt đối không phải hưởng thụ, mà thói chết.”

Trong giọng nói của Hứa Nam Chính có chút trêu chọc: “Em đã thấy qua đàn ông có hương thơm chưa?”

Cô không lên tiếng.

Những người đàn ông ở xa thấy ông chủ làm gương cho binh sĩ, lập tức chấp nhận mà liếc nhìn bốn phía.

Không biết người nào gào thét lên một câu trước tiên: “Ông chủ, tôi đã kết hôn rồi.”

Hứa Nam Chinh đứng dậy, đã công cô vững vàng: “Có gia đình thì đi xin phép với giám đốc nhân sự, nói dối là muốn trở về đường cũ.”

Lại có cô gái nhỏ cười hì hì kêu một câu: “Ông chủ, chúng tôi có thể tự mình chọn người không?”

“Không thành vấn đề, cô chọn người nào thì chính là người đó, không muốn để người khác công, cũng có thể đi trở về.”

“Ông chủ.” Trợ lý nhỏ chột giơ tay lên. “Chúng tôi muốn nhìn đàn ông công đàn ông!”

Hứa Nam Chinh mới vừa đi hai bước, nghe được câu này, ngược lại thật sự là bị chọc cười: “Ý kiến hay, hễ ai không công phụ nữ, đều phải công đàn ông, về phần ai công ai tôi sẽ không quản, quả đấm giải quyết thôi.”

Vốn là anh cười giỡn, lại ép tất cả đàn ông cũng gào thét, lập tức từ nhảy tót lên tránh xa phụ nữ, lại đổi thành nản nỉ khắp nơi, chỉ sợ đều bị đoạt đi rồi, chỉ còn kết quả công đàn ông mà thôi.

Hai ki lô mét, không phải khoảng cách dài lắm.

Bước chân của Hứa Nam Chinh lại lớn, rất nhanh sẽ bỏ lại đội ngũ ở sau lưng. Tiêu Dư nhìn làng du lịch cách đó không xa, quỷ thần xui khiến buồn cười hơi tức, cầm chống ở trên vai của anh, nói: “Đi quá nhanh, người sau lưng không theo kịp.”

Mới vừa rồi còn có suy nghĩ đi về sẽ tắm rửa, nhưng bây giờ lại cảm thấy như vậy rất tốt, nếu như thêm năm ki lô mét nữa thì tốt biết bao nhiêu.

Anh hơi dừng bước chân, xoay người liếc nhìn, sau lưng đã sớm vì bố trí nhiệm vụ mà nháo thành một đoàn, từ kêu rên đầy trời chuyển thành ồn ào liên tiếp, nhưng mà lại không có mấy người dám làm thật. Anh cười nhìn một hồi, mới nghiêng đầu nói: “Tập trung đi thôi.”

Đột nhiên trở người, mặt của anh, đã ở gần trong gang tấc.

Cô nhìn anh, giống như là đang suy nghĩ, im lặng thật lâu mới nói: “Đánh cuộc gì?”

“Đoán xem, có mấy người thực sự công người trở về.”

“Số lượng cụ thể không dễ đoán.” Cô tính sơ sơ. “Ít nhất cũng hơn bảy mươi.”

Ba mươi lăm cặp là luôn có, nhất là những sinh viên mới vừa tốt nghiệp Đại học, chơi đùa quen rồi.

“Được, anh đoán bảy mươi trở xuống.”

“Anh cố ý nhường cho em ư? Trong công ty đều là người trẻ tuổi, sẽ không câu nệ như vậy.”

Anh từ chối cho ý kiến: “Mượn cơ tặng quà cho em, không tốt sao?”

“Đương nhiên là được, tiền đánh cuộc là cái gì?”

Anh cười lên: “Em muốn cái gì?”

“Muốn cái gì đều được?” Cô quay đầu lại liếc nhìn, đã có người đuổi theo tới. “Em phải suy nghĩ thật kỹ trước đã.”

Thật ra thì cô muốn, cũng chỉ cách một ngón tay, chỉ cần lại gần chút là có thể đụng phải. Nhưng đồ xa xỉ này quá đắt, chỉ sợ là có đủ tiền để mua, cũng không có người chịu bán.

Hứa Nam Chinh cười nói: “Ôm chặt một chút, anh muốn lấy thuốc.”

Nói xong, liền đưa một cánh tay ra, khom lưng lấy từ bên trong túi quần ra gói thuốc cùng với cái bật lửa.

Cho đến khi rút hơn phân nửa điều thuốc, hạng nhất đã bị Phương Ngôn công một cô gái nhỏ trên lưng chiếm lấy, về mặt đưa đám đi tới: “Hứa tổng, ngài thật là có thể lực, đứng tại chỗ, vẫn không để quản lý Tiêu xuống, đây là ngài muốn huấn luyện sức nặng sao?”

Anh ta vừa nói như thế, mấy quản lý cao cấp bị áp bức sau lưng cũng kêu to: “Hứa tổng, ngài công người tình trong mộng của chúng tôi, còn không đi mau, lại vẫn đứng ở chỗ này khoe khoang”

Tiêu Dư nghe lời này mới phản ứng lại, lại giống như anh đã đứng nửa ngày rồi.

Hứa Nam Chính lại chỉ ngậm lấy điều thuốc, hàm hồ cười mắng: “Thế lực đều không được, ngày mai trở lại một vòng như thế nào?”

Nói xong mới chậm rãi xoay người, không hề trì hoãn quăng tất cả mọi người ở sau lưng.

Bởi vì hôm nay huấn luyện dã ngoại, nên party mở màn tối hôm qua bị dời đến tối nay.

Khi Tiêu Dư run rẩy đến quầy rượu ngoài trời, mới phát hiện ra mình đã là dê vào miệng sói. Trừ cô ra trể, tất cả mọi người cũng đều bao vây ven hồ bơi, mọi người vừa nhìn cô lộ diện, lập tức gào khóc thảm thiết một trận, cũng đẩy cô vào bên trong vòng vây.

“Các ông chủ?” Nam MC cầm microphone, rất khoa trương nhìn quanh khắp nơi. “Mọi người sợ hay không sợ?”

Ánh mắt kia, nụ cười âm hiểm kia, rõ ràng là cảm giác dụ dỗ cho thật.

Giám đốc tài vụ bên cạnh lập tức thức thời cởi giày, áo sơ mi, càng dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, bắt đầu tháo thắt dây lưng. Tiêu Dư kinh ngạc nhìn anh ta: “Lão Kim, anh muốn hiến thân cho ai vậy?” Lão Kim cười hắc hắc, cởi quần, lộ ra quần bơi bên trong: “Quản lý Tiêu, ngài thật đúng là thành thật, tôi vừa thấy party ở cạnh bể bơi, cũng biết trốn không thoát.”

Tiêu Dư dở khóc dở cười, vừa cởi giày xăng-đan, vừa hung hăng liếc nhìn Hứa Nam Chính: “Bị anh hại thảm rồi.”

Mấy người khác không chuẩn bị, cũng là luống cuống tay chân cởi giày và áo, quần đương nhiên là không dám cởi.

Hứa Nam Chính chỉ nhún vai, qua loa kéo tay áo sơ mi, mở hai cúc áo, tỏ vẻ tùy ý.

Tư thế như vậy, tự nhiên khơi mào phần nộ.

Nữ MC cầm microphone, hết sức tiếc hận nói: “Hứa tổng, ngài biết công ty chúng ta có bao nhiêu nữ đồng bào hưởng ứng lệnh triệu tập, cũng là vì có thể nhìn thấy ngài không?”

Anh đá giày ra, một bộ dạng rất đáng đánh đòn làm hai lần vận động chuẩn bị: “Vô cùng vinh hạnh.”

Về mặt nữ MC lại réo rất thảm thiết: “Nhưng mà hôm nay, ngài làm tổn thương lòng chúng tôi, thế nhưng công một cô gái chạy, ở trước mặt chúng tôi, công một cô gái chạy –”

Hứa Nam Chính giống như im lặng suy nghĩ một lát, mới nhìn Tiêu Dư: “Tôi và quản lý Tiêu là vấn đề lịch sử còn sót lại, từ chối đào bới, xin miễn phỏng vấn.”

Loại đề tài mập mờ này, dĩ nhiên là làm nên một trận ồn ào.

Đến cuối cùng nam MC rốt cuộc không nhịn được nữa, vung cánh tay lên một cái: “Thời điểm báo thù đã tới, các huynh đệ, một ngày Hứa tổng còn ở đây, chúng ta cũng chỉ có thể đánh lưu manh!” Nói còn chưa dứt lời, một đám người đã ồn ào tiến lên, nhắc Hứa Nam Chính lên ném tới chỗ nước sâu.

Tiếng vang rơi xuống nước rất lớn, Tiêu Dư cảm giác cơ thể chợt nhẹ, cũng bị ném xuống nước.

Cái gì gọi là ướt như chuột lột? Ví dụ sống sờ sờ.

Vừa rơi xuống nước như vậy, váy của cô đã ướt đầm, bơi lên bờ cũng không được. Cũng may trên bờ đã ồn ào thành một đám, không ngừng có người bị ném xuống hồ bơi, uống rượu tranh cãi âm ỉ, cũng quên mấy người đáng thương bị ném xuống đầu tiên.

Bởi vì là buổi tối, chỉ có một ngọn đèn dầu sáng ngời nằm bên cạnh quầy rượu, còn lại ba bên đều là đèn chiếu sáng rất mờ.

Cô ở trong nước cân nhắc, quyết định bơi từ bóng râm này lên bờ, trở về phòng thay quần áo. Nào có thể đoán được mới vừa tới bên bờ, thì có cảm giác bị người nâng eo, bị sợ đến mức tay cô trượt, lại ngã xuống vào trong nước.

Quay đầu lại nhìn, một cánh tay của Hứa Nam Chinh đang để lên bên bờ, một cánh tay khác lại đỡ cô.

Áo sơ mi cũng đã ướt đầm, dính vào trên người, tình huống chật vật cũng không khác biệt gì với cô.

Ngăn cách trong nước, năm mươi mét bên ngoài âm nhạc xa hoa lãng phí, nơi này lại có chút yên tĩnh.

“Hôm nay trở lại hơn tám mươi người, anh thua.” Cô nghe mình nói chuyện, trộn lẫn tiếng tim đập, chỉ có mình có thể nghe được nhịp tim của chính mình.

“Muốn cái gì?” Anh hỏi.

Khoảng cách rất gần, chỉ cách một cánh tay, cô im lặng thật lâu mới đến gần anh, gần sát mặt của anh, cảm giác hô hấp giao thoa lẫn nhau. Anh từ từ rời lỏng tay đang đỡ cô, nhìn cô, hơi thở hòa vào nhau hỗn loạn.

Khi có một trận hoan hô ở phía xa, rốt cuộc cô ôm cổ của anh, tới gần. Nhắm chặt mắt, áp vào đôi môi quá mức quen thuộc này, rồi lại cực kỳ xa lạ này. Ngay lúc này đây, chỉ một lần rồi sẽ hoàn toàn rời đi, cái ý niệm này không ngừng hành hạ cô, nhưng lại vẫn ôm hi vọng nhỏ bé, thấp thỏm chờ anh đáp lại.

Thật lâu sau, cô mới mở mắt ra, há miệng dùng giọng nói rất thấp nói.

Hơi thở, cảm xúc, tất cả đều xa lạ như vậy, nhanh chóng đóng băng trái tim, từng cái một, càng ngày càng chậm.

Nước thật lạnh, lớp không khí ở trên mặt cũng hanh khô.

Đến cuối cùng anh vẫn không nhúc nhích như cũ.

Tim của cô đập giống như sắp dừng lại, nhưng chỉ ép buộc mình thối lui mấy tấc, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói: “Em.”

Một giây kế tiếp, đã bị anh kéo đến trước người, dùng miệng trực tiếp ngăn âm thanh lại.

Cách áo ướt đầm, da thịt ở dưới nước kề nhau. Lưỡi của anh trực tiếp trượt vào trong miệng cô, mang theo mùi thơm Vodka rất đậm. Sức nâng của nước, khiến tất cả đều không chân thật như vậy. Anh cọ chóp mũi vào chóp mũi của cô, nghiêng đầu, giữ chặt sau gáy cô, càng không ngừng hôn sâu, đến cuối cùng hai người đã hoàn toàn chìm xuống dưới mặt nước, đã tiêu hao hết đường khí.

Nín thở đến cực hạn, phổi đã có chút phát đau, cô mới bị nâng lên mặt nước.

“Đủ chưa?” Giọng nói của anh rất nhẹ, thể nhưng, cũng có chút thở dốc.

“Để, để em từ từ.”

Năm chữ, nói đứt quãng, hít thở không ngừng, càng cần chính là nhịp tim.

Nói còn chưa dứt lời, anh đã dán chặt lên, cúi đầu lần nữa, hôn lên môi cô vẫn còn đang liều mạng thở dốc.

13. Chương 12: Giữa Hè Ở Malaysia (3)

Phía sau là vách tường lạnh lẽo, phía trước cũng là làn da nóng bỏng. Đây là lần đầu tiên bọn họ hôn môi, nhưng không biết có phải là kết thúc cuối cùng hay không, cô để mặc cho mình không thêm nghĩ ngày mai nữa, thậm chí không thêm nghĩ một giây kế tiếp sẽ như thế nào. Chỉ hết sức chuyên chú đáp lại nhiệt tình của anh, mỗi lần cho là anh sẽ rời đi, thì đều càng triển miên sâu hơn, đến cuối cùng cô rốt cuộc cắn môi dưới của anh, thấp giọng thì thào: “Không được.”

“Có muốn lên bờ hay không?”

“Vâng.”

Sau đoạn đối thoại ngắn gọn, anh lại ăn chữ một lần nữa.

Điều nhảy ở bờ bên kia đã đến đoạn chậm rãi đông đưa, tiết tấu lạt mềm buộc chặt, mê người nhất.

Không biết là bài hát đầy cảm xúc, hay là anh hôn quá sâu, cứ để mặc anh dán chặt vào mình, đè ở bên cạnh bờ hồ, cô lại còn yên lặng trượt xuống, gần như lại muốn chìm vào trong nước, vẫn còn đang không ngừng đáp lại anh.

Cho đến khi bị bắt tay lại, đặt ở phía sau cổ anh.

Đến cuối cùng anh rút cuộc buông cô ra. Trong hồ nước, sợi dây thắt trên váy cô đã sớm rơi ra, cả chiếc váy đã rơi xuống hơn phân nửa, chỉ có thể lấy tay kéo vạt áo trước, mới tính là miễn cưỡng che ở trước ngực.

Hứa Nam Chinh cũng làm như không thấy, trực tiếp ôm cô lên bờ.

Bởi vì vậy, mà cô bất ngờ cúi đầu đưa lưng về phía anh, nhanh chóng buộc lại sợi dây, không dám nói thêm nửa câu, liền một đường chạy từ chỗ bóng râm trở về phòng. Rõ ràng khoảng cách không xa, nhưng mà lại như là đường rất dài, khi đóng cửa phòng, tim vẫn đập không ngừng như cũ.

Chỗ nguy hiểm, làm tất cả trở nên không chân thực.

Nếu như không phải là bối rối vì váy rơi xuống, thậm chí cô còn đoán không được anh sẽ nói gì, mà mình sẽ đáp lại cái gì.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài đã có tiếng người đi lại, nghe ra là mấy cô gái nhỏ trẻ tuổi đang nói chuyện. Cả làng du lịch phân phối hơn mấy chục ngôi nhà nhỏ, tất cả cao tầng ở công ty cũng ở trong những ngôi nhà này, chỉ có một cô gái là cô.

Nửa đêm như thế, giọng nói của mấy cô gái nhỏ kia đương nhiên rất làm cho người ta mơ màng.

Cô cầm quần áo lên vào phòng tắm, điều chỉnh nước ấm, mơ hồ nghe mấy cô gái nhỏ kia cười nói quản lý Tiêu và Phương Ngôn ở đây, chuyện khác là đèn trong phòng ông chủ đều không bật, cũng không biết đi nơi nào sẵn sẵn rồi. Mới vừa điều chỉnh đến độ ấm thích hợp, chỉ nghe thấy bọn họ kêu một tiếng Hứa tổng, tay run một cái, ngược lại vặn quá mức, lập tức bị bỏng tay.

“Hứa tổng, sao ngài vẫn một thân một mình thế này, cũng đã một tiếng rồi mà vẫn chưa thay quần áo.”

“Lời này có thể hỏi sao? Có thể hỏi sao?”

Nhóm cô gái nhỏ riu rít, Hứa Nam Chinh lại nửa ngày không lên tiếng, cuối cùng mới hỏi một câu: “Giám đốc nào gọi các cô tới? Trẻ như thế còn nói công việc?”

“Là chúng tôi muốn tâm sự cùng với Hứa tổng.”

“Tối nay không nói công việc.” Hứa Nam Chinh cười nói. “Lại càng không nói chuyện riêng.”

Nhóm cô gái nhỏ kia vô cùng tiếc nuối, Hứa Nam Chinh chợt kêu một tiếng Phương Ngôn, lập tức có giọng nói của Phương Ngôn hỏi Hứa tổng có dặn dò gì. Hứa Nam Chinh rất là bỏ đá xuống giếng, ném nhiệm vụ tâm sự cho anh ta. Phương Ngôn ai oán, còn có tiếng cười của một đám cô gái nhỏ kia, lẫn vào tiếng bước chân hỗn loạn, cuối cùng cũng đều biến mất hầu như không còn, khôi phục lại yên tĩnh.

Tiêu Dư bật nước ấm ra lại, nhanh chóng cúi đầu xuống gội đầu.

Ban đầu mỗi khi thấy du lịch, giám đốc sáng tạo luôn chuẩn bị vài viên kẹo cho mỗi lần nhóm cô gái nhỏ tâm sự sùng bái. Lúc ấy mình còn mỉm cười nói thật là có phúc khí, sao không thấy có chàng trai vừa mới vào công ty nào nói lý tưởng tương lai với mình nhỉ? Bây giờ nhìn lại, bất kỳ một cao tầng nào của công ty chưa cưới, cũng tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm.

Cô suy nghĩ lung tung, xoa bọt lên nhưng rất nhanh ánh mắt lại mê man, có chút đau nhói. Khi cô ngẩng đầu lên xả nước, một hình ảnh mới chợt xông tới, mãnh liệt như nước thủy triều, đè nén không được.

Khi anh ấy ôm mình lên bờ, không nói một câu, mình ngay cả một cái nhìn cũng không dám nhìn lâu.

Nụ hôn gần như không phân biệt rõ đó, giống như là kết quả cuối cùng.

Tắm xong, khi cô trùm khăn tắm đi ra, thể nhưng nhớ tới một đêm xấu hổ ở Tây Tạng, vội đi thay quần áo tay ngắn bãi biển, đứng trên ban công bắt đầu sấy tóc.

Hứa Nam Chính, ba chữ ngăn ở tim, ném không đi, thổi không tan.

Cô ngồi ở trên ban công, cầm điện thoại, cuối cùng gọi điện thoại cho Hứa Viễn Hàng. Bên kia qua thật lâu mới nhận, làm chờ muốn chết, vừa nghe chính là ‘Rầm một tiếng’.

“Đại tiểu thư, không phải là cô ở Mã Lai sao?” Giọng nói của Hứa Viễn Hàng có chút ngà ngà say, đoán chừng là đang chơi cao hứng. “Sao lại có thời gian điện thoại cho anh?” Tiêu Dư còn chưa kịp nói chuyện, anh ta đã nhớ tới cái gì đó, chợt cười to một tiếng. “Nhớ rồi, hôm nay các người huấn luyện dã ngoại, sẽ không phải là muốn trốn trở về, tìm anh lén lút trở về chứ?”

Anh ta cười, lại làm cho cô thoải mái một ít: “Sao anh biết hôm nay huấn luyện dã ngoại?”

Hứa Viễn Hàng ghen nửa ngày, mới nói một câu: “Nói cho em biết, đừng nói với anh trai anh. Bạn gái mới của anh là người trong công ty các người, mới vừa rồi gọi điện thoại oán trách anh, anh mới vừa cúp cú điện thoại kia, em đã gọi tới rồi.”

Cô nhìn bờ biển trong màn đêm, im lặng một lát, mới nói: “Đột nhiên em nghĩ đến một chuyện, muốn hỏi quan điểm của anh một chút.”

Hứa Viễn Hàng ừ một tiếng: “Nói.”

“Nếu như mà em nói cho anh biết, em rất yêu anh, anh sẽ phản ứng thế nào?”

Nói ra một câu mới phát hiện, nói với người không liên quan có thể nhẹ nhàng như thế, giống như là đùa giỡn.

Thật ra thì cô chỉ muốn biết, cũng là người lớn lên cùng nhau, gặp phải chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên sẽ là cái gì.

Bên kia bắt ngờ im lặng thật lâu.

“Nói thật?”

Tiêu Dư ừ một tiếng: “Nói thật.”

“Theo tình cảm của anh và em, nếu như đến một ngày nào đó không có ai thêm lấy em, có lẽ anh sẽ thật sự nguyện ý cưới em. Em có biết đối với đại đa số đàn ông mà nói, tình yêu không phải toàn bộ, kết hôn chỉ là tìm người thích hợp, thoải mái.” Hình như Hứa Viễn Hàng cũng cảm thấy mình nói quá nghiêm chỉnh, ho khan hai tiếng, thêm chút cảm giác vui đùa. “Em xem, anh quen biết em như vậy, khuyết điểm ưu điểm đã sớm biết toàn bộ rồi, hoàn cảnh gia đình thích hợp, em nhất định sẽ hiếu thuận ba mẹ anh, lui một vạn bước mà nói, cho dù anh lằng nhằng tìm người bên ngoài, đoán chừng em sẽ không có phản ứng gì. Không được, không thể nói thêm gì nữa, anh sắp không chịu nổi nữa.”

Cô cười, đây chính là khác nhau.

Nếu như đi chung với nhau là Hứa Viễn Hàng, đoán chừng anh ta tìm kẻ thứ ba mình còn muốn chúc anh ta hạnh phúc. Nhưng nếu là Hứa Nam Chính, cô chợt có chút không muốn nói ra, suy nghĩ này quá bén nhọn.

“Chỉ là, anh muốn nói đến vấn đề thực tế.” Hứa Viễn Hàng lại thật sự giống như là đang suy nghĩ nghiêm túc.

“Nói.”

“Anh muốn kết hôn với em, đoán chừng để cho anh và em thân thiết, anh sẽ cười tại chỗ mất. Em nghĩ lại xem, anh muốn ôm lấy em hôn em, còn phải cởi quần áo của em ra.”

Tiêu Dư theo như lời nói của anh, trong đầu phác họa ra hình ảnh như thế, lập tức lúng túng: “Đừng nói là anh, em cũng khẳng định sẽ cười một trận.”

“Được rồi, em đi uống nhiều rượu đi.” Người bên kia đã nghiêm túc không được nữa rồi. “Hơn nửa đêm hỏi anh loại vấn đề này, em thật sự sợ không ai thêm lấy em sao? Lần trước một người bạn của anh đã hỏi em.”

“Không có chuyện gì, anh tiếp tục.”

Cô dứt khoát cúp điện thoại, vùi mình vào trên giường.

Tòa nhà đối diện bờ phía nam, nước sâu dải sóng lớn, tuy rằng phong cảnh một bên này đẹp, cũng không phải nơi thích hợp để nghỉ ngơi.

Ngủ thẳng đến nửa đêm cô rút cuộc ngồi dậy, tiếng sóng biển quá lớn, mấy tiếng này đều mơ thấy mình bị sóng lớn cuốn đi, tòa nhà sụp xuống.

Chính là ở trong bóng tối chần chừ có nên ngủ tiếp hay không, thì Phương Ngôn ở phòng bên cạnh đứng lúc mở cửa phòng ra. Mấy cô gái nhỏ kia thể nhưng nói cuộc sống nói lý tưởng, ước chừng nói chuyện đến bốn năm tiếng. Đám cô gái nhỏ rất có tinh thần, cười cáo biệt, Phương Ngôn đã là sức cùng lực kiệt, không ngừng xin tha, cô nghe tiếng bước chân của mấy người xuống tầng dưới, cũng không ngủ được nữa, chỉ có thể bò dậy.

Bốn ngày kết tiếp đều là tự do hoạt động, không cần sáng sớm đã phải lo đi làm, cũng không cần lo không có thời gian ngủ.

Ở trong phòng không ngủ được, dứt khoát mở cửa đi xuống tầng dưới, dọc theo đường đá đi tới trên bờ cát.

Nước sâu sóng lớn, ở dưới bóng đêm cũng không có đẹp như thế, ngược lại có chút nguy hiểm.

Cô cởi dép để ở trên bờ, bước đi xuống, năm bước cũng đã ngập đến đầu gối, cuối cùng chỉ có thể đi về, tìm một tảng đá có thể che nửa bầu trời đêm, ngồi gẩn người.

Chỉ chốc lát sau quần áo đã bị sóng biển tạt cho ướt nhẹp, đang do dự có muốn trở về lên mạng hay không, tránh cho ngày mai cảm, thì nhìn thấy một bóng người đi tới bên bờ biển, cúi người xuống, nhặt dép của mình lên.

Bóng người này không thể quen thuộc hơn được nữa, cô lại không lên tiếng gọi, cho đến khi anh xoay người phát hiện ra mình, mới tùy ý vẫy tay.

“Sao lại ngồi ở đây?” Hứa Nam Chính ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Là có tính toán, hay vô ý?

Khoảng cách không gần không xa, nhưng chưa đụng phải.

“Không ngủ được, tiếng sóng vỗ quá lớn.” Cô nhìn mặt biển đen nhánh.

Giống như không phải là người vừa mới thân mật mấy tiếng trước, hai người chỉ tùy ý trò chuyện.

Đến cuối cùng sắc trời sáng lên, anh mới nói một câu quần áo đã ướt rồi, Tiêu Dư liền nói tiếp trời đã sáng, cũng nên trở về ngủ bổ sung rồi.

Anh đứng lên trước, Tiêu Dư muốn đứng dậy, lại phát hiện chân tê lợi hại, nghe răng trợn mắt xoa chân, khơi thông mạch máu.

Hứa Nam Chính nhìn cô như vậy, lại đứng ở trước mặt cô.

“Ngăn vịn đừng đụng vào chân em.” Nhất là khi tê mỗi khó chịu đụng được, chỉ cần khẽ chạm nhẹ thôi cũng đều là khổ hình. “Sẽ tốt ngay lập tức.”

Anh ngồi cạnh nhìn cô: “Tiểu Tiểu.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cặp mắt kia, còn sâu hơn cả mặt biển sau lưng anh.

Bầu trời đêm, cũng bị anh che đi.

Sau một lát, cô mới giống như là hiểu ra cái gì đó, rất tự nhiên nhắm hai mắt lại. Bên tai là âm thanh của sóng biển, trên môi cũng là đụng chạm dịu dàng, dẫn đường cô đi vào sâu hơn.

Không giống với thấp thỏm vội vàng ở hồ bơi.

Nụ hôn này rất im lặng, đang kinh ngạc trong tiếng sóng to gió lớn, yên tĩnh làm cho người ta muốn ôm chặt anh.

Hai người đều mặc quần đùi bãi biển, chân rất tự nhiên quấn lấy nhau, thân mật giống như là muốn hòa làm một thể, nhưng từ đầu đến cuối, chỉ hôn môi không ngừng, cô mơ mơ màng màng có vài lần có cảm giác muốn chạy trốn, rồi lại luyến tiếc triền miên không ngừng nghỉ thế này. Anh tuyệt đối là đối tượng hôn môi tốt nhất, chỉ tiếp xúc như vậy, cũng đã để cho mình nổi lên cơn nghiện.

Nhưng trong đầu còn sót lại tàn niệm cũng đang không ngừng hồi tới.

Đây coi như là cái gì? Quả nhiên là lưu luyến, hoặc là phóng túng lần nghỉ phép này?

Hạt cát vẫn còn ẩm áp của ban ngày, vuốt ve giữa hai chân, làn da trên lưng.

Anh chống cánh tay lên, cách rất gần nhìn cô: “Đói không?”

“Đói.” Cô liếm môi theo bản năng, hít nhẹ một hơi.

“Thế nào?” Hình như anh đang cười.

Cô nghiêng đầu nhìn biển, chỉ cảm thấy mặt nóng lên, lại cứ muốn giả bộ thoải mái:

“Miệng đau.”

14. Chương 13: Em Yêu Anh Nhất (1)

Khi trở về rửa mặt, Tiêu Dư vẫn duy trì động tác rất chậm, không rõ mình muốn làm cái gì. Cho đến khi mở cửa, mới nhìn thấy Hứa Nam Chính và Phương Ngôn đứng ở cửa cầu thang nói chuyện, dưới mắt Phương Ngôn phát ra ánh sáng màu xanh, ngược lại nhìn còn thiếu ngủ hơn hai bọn họ.

“Chờ tôi sao?” Giám đốc tài vụ đi từ tầng ba xuống, vẻ mặt mệt mỏi.

Bốn người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ngược lại nở nụ cười.

“Ông chủ.” Cuối cùng Phương Ngôn định nói một câu. “Bị anh hại thảm rồi, ngủ ở trong tòa nhà này, chính là không có việc gì tự đi tìm khổ.”

Tất cả mọi người bị tiếng sóng biển quấy rầy một đêm, hai người bọn họ bị mệt mỏi nhìn suy sụp không ít.

Cô ở trên ghế dựa muốn ngủ, hai thực tập sinh bộ phận PR* yên vị ở bên người, các em gái ngành IT nói chuyện đêm qua đến gần bắt chuyện với bartender đẹp trai nhất quây rượu như thế nào đó, cả đêm không về. Bởi vì công nhân viên bình thường bên dưới đều là hai người một phòng, tự nhiên sẽ lặng lẽ truyền ra, cô cứ như vậy mà nghe, chột may mắn mình phòng đơn.

(*PR: Public relations (quan hệ xã hội, quan hệ công chúng))

Chỉ là làm việc trái với lương tâm, đều sẽ luôn thấp thỏm.

“Quản lý Tiêu.” Phương Ngôn ngồi xuống ở bên người cô. “Tối hôm qua tôi bị con muỗi đốt, muốn tìm cô mượn muỗi không đốt*, gõ nửa ngày, cũng không thấy cô đáp lời. Sóng to như vậy mà ngủ ngon như thế, hâm mộ quá.”

(Muỗi không đốt: là loại thuốc chủ yếu dùng để kháng khuẩn cho làn da, phòng bị lây nhiễm, xua muỗi. Nói chung thoa nó vào muỗi sẽ không tới)

Tiêu Dư cầm điện thoại di động, im lặng bấm: “Đầu hôm bị các người làm ầm ĩ muốn chết..., sau nửa đêm đương nhiên ngủ ngon.”

Phương Ngôn à: “Đám cô gái nhỏ kia rất có thể nói là.”

Cô cười, nửa thật nửa giả nói: “Nghỉ phép chính là dùng chi phí chung để ăn chơi, giám đốc Phương, ngài đừng quá uất ức mình.”

Vừa mới dứt lời, đã có ba bốn nữ đồng nghiệp trẻ tuổi đi tới, đẩy ra một người da trắng như tuyết, nhẹ giọng hỏi Phương Ngôn, có thể khi bọn họ bơi lội trông quần áo giùm hay không. Phương Ngôn há miệng, không nói ra lời nào, ở phía xa có mấy người tụ tập vào một chỗ cười đến nửa ngày, anh mới làm bộ như rất bình tĩnh hỏi một câu: “Bơi lội còn mang theo vật đắt tiền làm gì?”

Cô gái nhỏ cười hì hì: “Không phải, chỉ trông áo khoác, không phải là người ở đây đã đặc biệt nói qua, con khi sẽ thừa dịp không có người mà trộm đồ, nhất định phải có người trông.”

Phương Ngôn liếc nhìn Tiêu Dư, cô đã sớm thức thời nhắm mắt giả bộ ngủ, bốn phía cũng đều không có ai, nhìn quanh nửa ngày cũng đành phải nói đồng ý lấy lệ. Đến khi mấy người kia nhảy xuống nước, Tiêu Dư mới chậm rãi cầm quần áo lên, đứng dậy vỗ vai anh ta một cái: “Anh bạn, tôi đi ngủ tiếp đây, anh tiếp tục trông quần áo.”

Cô trở về phòng tắm rửa qua loa rồi thoải mái ngủ một giấc buổi trưa.

Khi mới vừa tắm xong đi ra ngoài, đã nhìn thấy hai con khỉ không lớn ngồi ở trên ban công, dốc sức lấy chiếc váy cô đang phơi.

“Này, đủ rồi đó.” Cô kéo nửa cửa, túm lấy vạt váy. “Ngoan, buông tay, chị cho bọn mày chuối tiêu.”

Con khỉ tiếp tục đứng ở nơi đó, nhìn cô chằm chằm.

Cứng rắn kéo lại không được, lỗ kéo luôn bọn khỉ vào sẽ rất ồn ào, đến cuối cùng chỉ có thể dùng gần nửa sức lực, chỉ duy trì trạng thái không bị cướp đi.

“Bọn mày xem, váy dài đến đất, không thích hợp với bọn mày.” Cô lấy một cái áo tay ngắn của làng du lịch từ trên giá áo. “Cái này tương đối phong cách, cầm đi đi.”

Cô không ngừng nói đầu đầu, cặp mắt đen bóng của hai con khỉ nhỏ vẫn bình tĩnh nhìn cô như cũ.

Những con khỉ cứ tung hoành ở làng du lịch, còn nhiều hơn ở vườn thú.

Chỉ là cô cầm cự không được, chỉ nghe thấy trên tầng có tiếng cười rất thấp.

Một con khỉ nhỏ ngẩng đầu lên, bắt đầu nhìn chằm chằm vào người trên lầu, rất là đề phòng.

Hứa Nam Chính mở miệng nói: “Anh ném que diêm xuống, dọa bọn nó một chút là được rồi.”

“Không được, cẩn thận bị vu cho tội ngược đãi động vật.”

Hai người bàn bạc mấy biện pháp, cuối cùng không có hiệu quả đều trở thành phế thải. Cuối cùng anh còn thở dài một tiếng, trực tiếp nhảy từ ban công tầng ba xuống, động tác gọn gàng, không chỉ dọa sợ con khỉ, cũng dọa cô choáng váng. Hai con khỉ bỏ chạy, nhưng cô lại chỉ chân không, mặc một chiếc áo T shirt lớn, che kín lại những chỗ nên che.

Để con khỉ nhìn còn chưa tính, đã thế còn để anh nhìn nữa.

“Anh không thể nói trước một tiếng sao?” Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể sứt rồi cho vỡ luôn, cô nhìn cửa to, lại nhìn ban công: “Nhảy xuống dễ dàng, leo lên chắc khó khăn, chốc nữa em cũng không giúp được anh.”

Anh bảo cô vào nhà, tiện tay khép lại cửa ban công: “Quang minh chính đại, tại sao không thể đi từ cửa chính?”

Cũng đúng, trời trong sáng ngời, đi từ cửa chính ra thì làm sao?

Cô cố gắng thả lỏng, ném váy lên giường, đi tới bên quầy bar, cầm nước suối ướp lạnh: “Bản lĩnh vẫn như năm đó, là muốn chứng minh mình còn trẻ tuổi sao?” Khi quay người lại, Hứa Nam Chính đã cầm khay đựng trái cây, đặt ở bên cạnh quầy bar: “Mới vừa ngủ dậy, đừng uống nước đá quá nhiều.” Cô vặn mở nắp chai nước: “Rất nóng, để em uống từ từ trước hai ngụm đã.”

Ngủ hai tiếng, không mở máy điều hòa, lại đùa với khỉ nửa ngày, trên người dĩ nhiên là chảy mồ hôi ròng ròng.

Một hộp nước đá đi xuống mới tính giảm bớt, nhưng mối lửa lớn nhất cũng đang trước mặt. Ở chung một phòng sẽ rất bất an, tiếp tục như vậy nữa, cũng chỉ còn dư lại một kết quả, đó là triệt để từ bỏ luôn.

Cô uống hai ngụm nước, nhìn Hứa Nam Chính cầm trái xoài lên.

“Hứa Nam Chính.”

Anh tùy ý đáp một tiếng, dùng dao gọt trái cây gọt xoài, cắt thành 12 miếng đặt ở trong đĩa, hột rất lớn ném trong thùng rác. Vết cắt khéo léo, cô nhìn có chút mất hồn.

Nhưng lời nên nói vẫn phải nói, là chuyện mình phải làm được, phá vỡ cân bằng, sẽ phải đối mặt với hậu quả.

Cho đến khi nhìn anh cắt hết trái xoài thứ hai, cô mới buộc mình đi tới, nhìn anh: “Em muốn nói với anh vài lời.”

Anh đưa đĩa sứ cho cô: “Nói.”

“Em vẫn luôn thích anh, thích rất lâu rồi.”

Cô nhìn anh, cố gắng muốn nhìn ra phản ứng gì, lại tổn công vô ích.

Anh cầm một miếng xoài lên, ăn rất chậm, hai người im lặng thật lâu, cô mới ép buộc mình mở miệng lần nữa.

“Không phải là bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, là từ rất lâu trước kia, em chỉ thích mỗi mình anh.” Từng tưởng tượng qua vô số lần tỏ tình như vậy, ngay cả vẻ mặt nói chuyện, giọng nói cũng luyện tập qua vô số lần, nhưng mà bây giờ lại như là vừa diễn ra phim tình cảm hiện đại chất lượng kém, lo lắng mười phần. “Ngày hôm qua là lỗi của em, em chỉ muốn cho chính mình một câu trả lời thỏa đáng, nếu tiếp tục cùng với anh như vậy, em nhất định sẽ không chịu được.”

Nói xong tất cả, cô mới cầm một miếng xoài lên, đưa nguyên miếng vào miệng.

Không phải là rời đi, kết quả tệ nhất, cũng chỉ là rời đi.

Hứa Nam Chính nhìn cô, đợi cô không yên lòng ăn xong, mới cầm cổ tay của cô trực tiếp ôm vào trước người.

Chính là có chút nhẹ chút nặng, kiên nhẫn hôn lên mặt của cô, từ mắt, một đường hôn đến chóp mũi, cuối cùng lại dừng ở bên tai. Một đường im lặng rất dài, cô chờ sắp hít thở không thông, vừa định muốn tránh khỏi lúng túng này thì anh mới nhỏ giọng nói: “Tiểu Tiểu, trong lòng anh vẫn chỉ có em.”

Chỉ có giọng nói, không thấy được vẻ mặt của anh.

Nhưng giọng nói là chân thật, ôm cũng là chân thật.

Anh nói xong cũng không nói nữa. Đời này cô chỉ muốn cùng trải qua như vậy với Hứa Nam Chính, trong miệng còn có vết thương đêm qua, lẫn vào vị của xoài. Hai người gần như đồng thời hôn thắm thiết đối phương, càng đau, càng không buông tha mình, đáp án như vậy, rõ ràng là kết quả tốt nhất, nhưng càng muốn không ngừng chứng minh từ trên cơ thể.

Cho đến khi một tiếng vỡ vang lên, cô mới phát hiện ra trong tay mình còn cầm xoài, làm cho đĩa đựng trái cây vỡ nát.

Thế nhưng anh lại không dừng lại.

Rất chuyên tâm hôn, vật liệu may quần áo mềm mại mà rất mỏng, một chút chuyển qua ngang hông của cô. Cho đến khi bàn tay anh đến phía sau lưng cô, rất nhẹ kéo móc khoá, cô mới giãy dụa trốn về phía sau.

Tay của anh, phủ ở trên lưng cô, dừng lại: “Sao vậy?”

“Nơi này rất cần người.”

Anh cười, dùng chóp mũi cọ vào mặt của cô: “Được, đổi chỗ khác.”

Cô mê loạn, nhưng vẫn còn duy trì lý trí: “Anh không làm chuẩn bị sao?”

“Không phải là làm thôi sao?”

.

“Anh đặc biệt gọt xoài, mới vừa ăn xong đã quên ngay?”

Màu đen nặng nề trong đáy mắt, đều là cười, rất rõ ràng là cười.

.

Hỗn loạn như thế không chịu nổi, lại một trận tiếng gõ cửa vang lên trong im lặng.

“Quản lý Tiêu, muối không đốt, tôi đang cần ngay muối không đốt.”

Là Phương Ngôn, lại bám riết không tha đến đòi muối không đốt rồi.

Hứa Nam Chính bế cô đến ngồi trên quầy bar, ý bảo cô ứng phó.

Tiêu Dư đột nhiên cảm thấy buồn cười, cố ý chao ôi một tiếng, Hứa Nam Chính hiểu cô đang quấy rối, hung hăng lật cô lại, làm bộ muốn đánh mông cô.

Cô bấu môi, không tiếng động nói: cẩn thận em để lộ anh.

Phương Ngôn ở ngoài cửa ngược lại bị dọa không nhẹ: “Thế nào? Điện giật hả? Ngã?”

Giật điện. Làm IT quả thật thị giác rất đặc biệt.

“Không có, gọt xoài thiếu chút nữa cắt phải tay.” Cô trượt từ trên quầy bar xuống. “Anh đợi một lát, tôi tìm cho anh.”

Muối không đốt đang ở trong ngăn kéo, cô cầm lên vừa muốn đi, thì bị Hứa Nam Chính kéo lại, nhìn xuống một cái.

Cặp chân trơn bóng dài vô biên.

Cô hé miệng cười: Cởi quần anh ra.

Hứa Nam Chính nhướng mày: Hiện tại muốn ngay?

Vốn là cô nói giỡn, bị anh khích tướng như vậy, ngược lại hạ quyết tâm: Em chỉ có một cái quần, đi tắm, vẫn còn ở trên ban công. Nếu anh không muốn em để trần đi ra ngoài, thì cởi quần ra cho em mặc.

Nói xong, nói với bên ngoài cửa: “Chờ chút, không cẩn thận rơi vào phía sau học tử rồi.”

Hứa Nam Chính nửa cười mà lại như không cười, trực tiếp tháo dây lưng quần, trực tiếp cởi ra. Tiêu Dư vốn định nhìn anh rồi rấm thế nào, ngược lại bị anh kéo một đoàn quân, che mắt lại, không nhìn được lại gần một tiếng.

Phương Ngôn ở ngoài cửa ngược lại rất có kiên nhẫn, theo sát sau hỏi một câu: “Sao lại như vậy.”

Trên người nặng xuống, quần bãi biển bị ném qua một bên, cô lấy hết dũng khí đưa tay ra, vùi đầu mặc vào, lặng yên không một tiếng động quét mắt nhìn anh một cái. Cũng may cũng may, còn mặc bên trong .

.

Cuộc triển miên sau giữa trưa giống như bị muối không đốt can thiệp rồi.

Một cú điện thoại gọi đến từ Hồng Kông, tất cả các người đứng đầu các ngành đều họp trong phòng Hứa Nam Chính, ngay cả cơm tối đều để thư ký đưa tới. Tiêu Dư vẫn tự xưng là tham công tiếc việc, nhưng đụng phải Hứa Nam Chính, nhớ lại ngày đó thì phải nói là nói thêm chọc cười

Cô ăn một bàn vỏ sò, lại nhấp một ngụm nước xoài. Đang tự mình thuyết phục mình nên tiếp tục ăn no thêm một chút, tránh cho trực tiếp làm đến sau nửa đêm không chịu nổi thì Hứa Nam Chính chợt kêu cô một tiếng: “Cho anh một ngụm nước xoài.”

Đưa tới theo bản năng, mới phát giác ý trong giọng nói của anh, mặt lập tức nóng lên, tiếp tục ăn sò.

“Tổng giám đốc Phương.” Anh uống một ngụm nước cây xoài, chuyển mục tiêu sang Phương Ngôn.

Ở chỗ này, trừ Hứa Nam Chính bị gọi là “Tổng” là chuyện đương nhiên, những người còn lại một khi bị gọi thế này, tiếp theo chính là đối tượng bị đùa giỡn.

Sống lưng Phương Ngôn thẳng tắp, trông gà hoá cuốc: “Ông chủ, tôi không nghĩ sẽ lại đàm luận lý tưởng với ngài nữa đâu, ngài tìm người khác đi.”

Anh để ly xuống, cực nhanh tiêu diệt một bàn vỏ sò: ”Trong phòng của cậu rất nhiều muối sao?

15. Chương 14: Em Yêu Anh Nhất (2)

Phương Ngôn á một tiếng, lập tức đỏ mặt: “Tôi trời sinh thu hút con muối, đoán chừng có tôi ở đây, trong phòng mọi người cũng sẽ không có một con muối nào.”

Tiêu Dư nhìn Hứa Nam Chính một cái, cô chuyên tâm ăn: “Lão Kim, sau này dự toán mua muối không đốt cho giám đốc Phương. Nửa đêm hôm qua tôi bị anh ta gõ cửa tỉnh giấc, hôm nay buổi trưa muốn ngủ bổ sung, lại bị anh ta đánh thức, món nợ này tính thế nào?”

Cô nói xong một câu, những người còn lại trong phòng cũng cười lên.

Lão Kim rất là phối hợp bổ sung một câu: “Tiểu tử cậu, thành thật giao phó, nội bộ công ty BBS bình chọn cái gì hoa đỏ, có phải là tên tiểu tử cậu làm cho hay không? Rốt cuộc cho tiểu tử cậu cơ hội đến bên cạnh quản lý Tiêu rồi, muốn bồi dưỡng tình cảm cũng tìm một cái cơ thật hay một chút, sao mỗi lần đều là muối không đốt vậy?”

Phương Ngôn lại á một tiếng: “Lão Kim ông cũng đã nghe đến sao?”

Mọi người lại cười.

Phương Ngôn không ngừng giải thích mình thật không có ý đó, là thật sự bị con muối đốt chết.
Cuối cùng vẫn là Hứa Nam Chính gõ bàn một cái nói, ý bảo tiếp tục họp.

Bởi vì sinh nhật mẹ, Tiêu Dư nói với anh từ Mã Lai trở về nước trước hai ngày.

Trở về nước là chuyến bay đêm, cả một buổi chiều hai người ngâm mình ở Kuala Lumpur, dùng ước chừng thời gian ba tiếng, từ đầu con phố A La ăn đến đầu một con phố khác. Trước kia nghĩ phép đúng là như vậy, so sánh với Hứa Nặc đỏ máu, cô thích ăn hơn, còn vô cùng hứng thú đi phố quà vặt người đến người đi.

Cái bàn không lớn, bị cô gọi đầy ắp.

Thời tiết rất nóng, hai người cũng ra rất nhiều mồ hôi, món cuối cùng bưng lên còn là thịt xương trà* nóng hầm hập.

(*Thịt xương trà (Bak Kut) là một món ăn nấu chín thịt trong nước dùng kèm uống nước trà, lưu hành phổ biến ở tỉnh Phúc Kiến, Quảng Đông và những nơi khác. Súp thịt sườn heo tươi, thêm một loạt các đồ gia vị và thảo dược đun sôi, có thể vừa ăn vừa uống trà. Trong tiếng Phúc Kiến còn được gọi là Bak-Kut-Teh)

“Nói tiếng Thượng Hải cả buổi, em sẽ không nói chuyện nữa đâu.” Tiêu Dư cầm cái muỗng, ném thử một miếng.

Bởi vì người bán quá nhiệt tình, không ngừng dùng tiếng Trung tiếng Nhật tiếng Hàn đến xò xết quốc tịch, cô đành phải cố ý liều mạng nói vài câu tiếng Thượng Hải với Hứa Nam Chính, tuy anh không có nói, nhưng cũng ở Thượng Hải hai ba năm, luôn có thể nghe hiểu.

Vì vậy anh liền im lặng, mặc cho cô làm cho những người kia tiến tới gần người không phân rõ quốc tịch, không thể nào đẩy mạnh tiêu thụ.

“Nói thật chúng ta thua thiệt nhất, lúc lên đại học người khác gọi điện thoại về nhà, người nhà nói đều nghe không hiểu, dốc sức bảo vệ tiếng địa phương. Khi đó cả lớp chỉ có em và Giai Hòa là người Bắc kinh, muốn nói cái gì cũng lạng lẽ nhẩn tẩn, vừa lên tiếng ai cũng biết.”

Thật ra thì cô chỉ hâm mộ, hâm mộ người khác gọi điện thoại cho bạn trai, người trong nhà, nói tiếng quê hương, nói nhỏ giống như là rất bí mật.

Bị kích thích quá lâu, cô cũng đã từng thử ở phòng ngủ gọi điện thoại cho Hứa Nam Chính bằng giọng điệu đó. Vốn tưởng rằng khi hai người còn bé đi theo đi ở nước Pháp ba năm, dùng từ cơ bản vẫn có thể, mà dù sao học lúc rất nhỏ, rất nhiều lời cô đều nói không chuẩn, Hứa Nam Chính cũng nghe không hiểu ra sao, dở khóc dở cười.

Anh dùng chiếc đũa giúp cô lấy thịt cá kỳ dị ra, một đồng đầy áp trên bàn: “Còn ba tiếng nữa, còn muốn ăn cái gì nữa không?”

“No rồi.” Cô làm vẻ mặt thỏa mãn.

“Lần đầu tiên anh dẫn em tới Mã Lai, là ăn thịt xương trà ở nhà hàng này.” Hứa Nam Chính để chiếc đũa xuống.

Cô cười: “Đối với việc ăn giỏi của em, có phải anh đã sớm cảm thù đến tận xương tủy rồi hay không?”

Anh đẩy cả chén thịt cá nướng tới cạnh tay cô: “Thói quen rồi.”

Cô cười, lại cúi đầu ăn canh. Thịt xương trà nồng đậm rất thơm, hòa tan rất nhiều hương liệu, được liệu, còn có cả mùi tỏi.

Trong đắng có ngọt.

Đây là trong lòng cô từng có với anh.

Lần đầu tiên tới Mã Lai, vẫn là mười mấy năm trước, trạm cuối cùng trong chuyến du lịch năm đó. Có lẽ là dọc theo đường đi ăn quá nhiều cơm Tây, đến nơi này ngược lại cực kỳ vui mừng, tương tự như thói quen ăn uống, rốt cuộc dạ dày cô giảm bớt sự kêu réo. Hứa Viễn Hàng và mình đều mười mấy tuổi, chính là tuổi thích ăn nhất, gần như đi lui đi tới cả con đường ăn ba lần.

Nhớ đến lúc đó nghe hướng dẫn viên du lịch, mới đầu vẫn rất hào hứng bưng bưng, đến cuối cùng lại bị mình làm cho tức giận đến đen mặt.

“Anh còn nhớ rõ không? Lần đầu tiên chúng ta dắt tôi hướng dẫn viên du lịch?”

Anh nhìn cô: “Tháp đôi ở Mã Lai?”

Cô cắn cái muỗng cười: “Mỗi lần nhớ tới chuyện này, đều cảm thấy anh không tiếp tục học kiến trúc, thật là đáng tiếc.”

Khi đó vừa mới xuống máy bay, liền bắt đầu giới thiệu một chút phong cảnh ở Kuala Lumpur, tòa nhà Petronas Towers cao nhất Mã Lai.

Cô thuận miệng hỏi một câu cao bao nhiêu, trả lời lại là tám mươi tám tầng. Cô lập tức lắc đầu, cầm cánh tay của Hứa Nam Chính nói, Thượng Hải có tòa nhà cao như vậy, tại sao lại chạy tới đây xem? Hướng dẫn viên du lịch lập tức hiểu cô nói đến Kim Mậu*, cực kỳ cường điệu một câu, Petronas Towers cao hơn Kim Mậu 100m. Một câu nói, hoàn toàn khơi dậy tình yêu nước trong cô, trả lời cao cũng không nhất định tốt.

(*Kim Mậu: Tòa nhà Kim Mậu hay Tháp Kim Mậu (Jin Mao Building hay Jin Mao Tower) là tòa nhà chọc trời cao thứ 5 Trung Quốc, tại Phố Đông, Thượng Hải.)

Vì vậy hai người yêu nước, bởi vì chuyện này mà cãi nhau.

Khi đó cô mới mười mấy tuổi, hoàn toàn nói không lại hướng dẫn viên du lịch.

Cuối cùng chỉ có thể tức giận siết cánh tay Hứa Nam Chính, vốn cho rằng với tính cách của anh, khẳng định sẽ khinh thường giúp mình. Không ngờ, đến khi mình nghèo từ, anh rất bình tĩnh phân tích thấu đáo từ góc độ kiến trúc, liệt kê từng chỗ tốt của Kim Mậu, làm hướng dẫn viên du lịch á khẩu nói không nên lời.

Nói mười phút, một phút cô nghe cũng không hiểu, nhưng mà sùng bái không thôi.

“Nói thật, khi đó có phải anh gạt người hay không?”

Anh cúi đầu đốt thuốc, cười rất nhạt: “Đương nhiên là gạt người, khi đó mới năm nhất, có thể biết cái gì? Chính là học một đồng thuật ngữ chuyên ngành, dùng để lừa gạt người ngoài. Thấy em đã tức giận sắp khóc, cũng không thể bỏ qua.”

Nhớ lại rất lâu trước kia, hiện lên từng chuyện của cô, đại đa số nhớ lại đều có liên quan đến anh.

Giống như vò Nữ Nhi Hồng bị chôn sâu dưới đất, rượu ngon lâu năm, một khi vạch trần giấy dán nắp, đặc biệt là mùi rượu, đã say lòng người.

Cô cười, múc một muỗng canh, đưa tới bên miệng anh: “Rất thơm, mười năm như một ngày.”

Anh sấp lên muỗng, uống nửa miệng.

Thu cái muỗng lại, cô uống nửa muỗng còn lại xong: “Tính tiền đi, em muốn đi siêu thị mua chút gia vị.”

Anh cười, một bộ dạng anh bỏ qua vẻ mặt của e: “Lần trước em cũng mua, di chỉ nhớ rõ em nói muốn thả mồi tỏi, kết quả thả đầy một nồi tỏi, ba em ăn xong rất là ‘tán dương’ một phen, đã quên toàn bộ rồi sao?”

Cô cười: “Lần này để em làm, chỉ làm cho anh ăn.”

Khó được ăn ngon lại có tác dụng kèm của thuốc.

Bổ nước, bổ máu, bổ khí, nhuận phổi, mọi thứ cũng đều vì thân thể khỏe mạnh của anh.

Nhất thời vui mừng, hai người thật sự đi dạo siêu thị.

Cô đi tới giữa kệ hàng, rất nhanh tìm đến cái kệ để gia vị nấu nướng, đặc biệt là có bốn năm loại gia vị nấu thịt xương trà. Cô cố gắng xác định thật lâu, đáng tiếc là xem không hiểu, đóng gói lại nhìn không ra khác nhau chỗ nào.

“Mua loại nào đây?”

“Tùy em.”

Cô buồn bực, thật sự nhìn không ra khác nhau chỗ nào, quay đầu muốn nhìn một chút xem bốn phía có người để hỏi hay không. Không thấy nhân viên siêu thị, lại đụng vào tầm mắt của anh. Anh cũng cười nhìn cô, cách rất gần, gần đến trình độ nguy hiểm.

Cô muốn nói cái gì, lại nghe thấy ở một đầu kệ hàng khác, rõ ràng có người sắp xếp đồ lên. Người rất nhỏ bé lễ phép nhắc nhở như vậy, trong nháy mắt làm cô đỏ mặt, vẫn không quên da mặt dày đi hỏi nhân viên siêu thị đứng đối diện, những thứ gia vị này khác nhau ở chỗ nào.

Người phụ nữ trung niên kia đi vòng qua kệ hàng, một bên tỉ mỉ giảng giải cách dùng khác nhau, vừa nhìn bọn họ, ánh mắt hơi nhắc nhở.

Cô chột dạ cầm hai mươi mấy gói, Hứa Nam Chính mới nhỏ giọng hỏi: “Mua nhiều như vậy?”

“Người ta ở siêu thị làm xằng làm bậy, đương nhiên là muốn bồi thường rồi.” Cô cũng nhỏ giọng. “Đừng quên tôn giáo tín ngưỡng ở đây, anh đã phạm vào đại kỵ.”

Khi ngồi lên máy bay cô đã mệt mỏi không thôi.

Chờ nữ tiếp viên hàng không kéo màn, cô mới phát hiện chỉ có mình và Hứa Nam Chính, còn có một phụ nữ bọc từ đầu đến chân. Khi còn bé bị ông nội giáo dục quá nhiều, cô nghiện bảo vệ tôn giáo tín ngưỡng của người khác, thế cho nên ánh mắt liếc Hứa Nam Chính ý bảo đừng quá thân thiết.

Đến cuối khi cùng mơ mơ màng màng ngủ lại mơ hồ nghe Hứa Nam Chính nói với chị gái kia, đưa cho tôi là được rồi.

Cô trộm mở mắt, nhìn anh nhận lấy tấm chăn mỏng, rất nhẹ nhàng đắp kín.

Cho đến khi thu tay lại, anh mới chậm rãi nói một câu: “Em còn có thể mở mắt lớn chút nữa.”

Cô điều chỉnh tư thế, gò má dựa vào thành ghế nhìn anh. Dưới tấm chăn mỏng tay vuốt ve từ đầu ngón tay của anh, một đường trượt đến trong lòng bàn tay. Vì vậy tay hai người, liền tự nhiên nắm dưới tấm chăn mỏng, giữ chặt cùng một chỗ.

Cẩn thận, che che giấu giấu, giống như là tâm trạng yêu sớm khi còn trẻ.

Cô cười, nhẹ giọng hỏi: “Nói thật, anh và em ở chung một chỗ, có cảm giác loạn luân hay không?”

Anh cau mày: “Có một ít, trước kia anh còn rất nghiêm túc nghiên cứu qua, thay tả bú sữa thể nào cho em.”

Cô đỏ khóc đỏ cười: “Vâng, tình yêu chúng ta thuần khiết lắm.”

Anh cười, dường như thật sự nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mới nói: “Ba anh chỉ có một đứa con trai là anh, dường như ăn nói không tốt lắm.”

Lời nói rất chậm, ẩn ý rõ ràng.

Cô im lặng không lên tiếng, lại cảm giác, thiêu cháy từng tầng một từ bên trong ra ngoài, ngay cả tay bị anh nắm cũng có chút nóng lên.

Thời điểm chọn bữa ăn, cô cố ý không nói lời nào.

Nhìn anh chọn thức ăn mình thích nhất, có loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn. Thật ra thì, trước kia cũng là anh làm những thứ này, nhưng rơi vào trong mắt trong lòng càng thêm hành hạ, luôn nghĩ là, tại sao đối tốt với em như vậy, lại không thể gần một bước nữa.

Mà bây giờ, nó đã làm thỏa mãn cô.

Cô uống ngụm rượu đỏ, nhỏ giọng hỏi: “Nếu như mà toàn thân em che kín, chỉ chừa một đôi mắt, anh sẽ thích em không?”

Trái lại anh rất hài lòng với giả thiết này: “Thật ra thì anh rất thích loại khuôn phép này, phụ nữ chỉ có thể cho chồng nhìn.”

“Điện hình là chủ nghĩa Đại Nam Tử, cùng một dạng với ba anh.”

“Anh và Tiểu Hàng làm bia đỡ đạn cho em bao nhiêu lần rồi?” Anh cười. “Lúc em còn nhỏ không cảm thấy đẹp mắt bao nhiêu, không ngờ trưởng thành phiên toái cũng không ít.”

Cô nhướn mày: “Muốn khen em đẹp mắt thì nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.”

Thật ra thì, khi đó cầu xin anh giúp mình đuổi tiểu nam sinh, chỉ là muốn để cho anh tạm thời làm bạn trai của mình, cho dù là giả vờ.

Rốt cuộc anh cười lên, lại gần bên tai cô: “Nhiều người nhiều tai, chừa chút mặt mũi.”

Cô nghiêng đầu, âm thanh rất nhẹ: “Thật ra thì, em vẫn cảm thấy anh nhìn rất tốt, khi còn bé soi gương vẫn nghĩ, tại sao ánh mắt em không có sâu như anh, sống mũi không có cao như anh.”

Yếu ớt thì thầm, hai người nhìn nhau, nghe được hô hấp của nhau.

Cô khẽ nâng khóe miệng, lắc đầu, ý bảo anh không nên vượt qua.

Qua thật lâu, anh mới khẽ thở dài một hơi: “Lần sau, đi nước Pháp.”

“Tại sao? Không phải là anh không thích nước Pháp sao?”

Anh cười: “Hiện tại thích.”

16. Chương 15: Em Yêu Anh Nhất (3)

Chuyến bay không dài nhưng ngủ rất yên giấc.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, hơi động nửa thân dưới một chút, nhìn anh. Hốc mắt rất sâu, nhắm mắt lại càng rõ ràng hơn, rõ ràng là đang ngủ say, hai cánh tay vẫn khoanh ở trước ngực, một điệu bộ đúng chuẩn khi

hợp. Cô thấy thì muốn cười, nhẹ giọng hỏi nhờ nữ tiếp viên hàng không đưa một ly nước chanh, cứ như vậy mà nhìn anh, chậm rãi uống từng ngụm từng ngụm nhỏ thật lâu.

Lông mi của anh trước sau vẫn không hề động đậy, giống như là ngủ rất say.

Cuối cùng khi trả lại ly thủy tinh cho nữ tiếp viên hàng không, cô mới kéo chăn mỏng trên đùi anh lên một chút.

“Đã tỉnh rồi?” Anh khẽ mở mắt.

“Tỉnh rồi.” Cô thu tay lại, nhẹ giọng nói: “Còn một tiếng nữa, đột nhiên ngủ không được nữa.”

“Không phải em thích ngủ nướng sao?” Anh nghiêng đầu, nhìn cô. “Năm giờ sáng, nên là gọi thể nào cũng không dậy chứ.”

“Gặp ác mộng, tỉnh ngay.” Cô cố ý nói: “Mơ thấy bạn gái ở Thượng Hải của anh tới tìm em, nói rất nhiều lời.”

Anh cười: “Anh ở Thượng Hải không có bạn gái.”

Trái lại cô thật sự không ngờ, anh có thể trả lời thẳng thắn như vậy: “Nếu như đều là Phong Hoa Tuyết Nguyệt, vậy thì càng quá mức.”

“Trước kia cũng là vì bàn chuyện làm ăn với người ta, hết cách rồi, khi bọn họ vào phòng bao, anh đều đang uống rượu, không phải lần đó em thấy anh uống say không biết gì sao?” Anh yêu cầu một ly đá nước, tiếp tục nói: “Quá không hòa hợp với mọi người là không được, chỉ có thể uống.”

Trong lòng cô đang cười, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, cố ý nhìn ngoài cửa sổ, thuận miệng nói một câu trời đã sáng rồi.

Sau đó nghe thấy anh nói bên tai: “Hoặc là em nghĩ như thế này, thật sự muốn tìm tiểu thư, thì có vẻ như là anh thua thiệt, họ nên cho anh tiền bạc mới đúng.” Nữ tiếp viên hàng không đang bưng ly nước đá tới đây, mơ hồ nghe được câu này, suýt nữa làm nước rơi vãi ra.

Cô lấy cùi chỏ khẽ chạm vào anh, ý bảo anh chú ý ảnh hưởng.

Anh chỉ nhận lấy cái ly, tiếp tục nói những lời khác, cực kỳ thản nhiên.

Sáng sớm ra khỏi sân bay, anh lái xe đưa cô đến nhà ông nội, hẹn thời gian, rồi trở về công ty.

Bởi vì cả đêm ngủ thế nào cũng không được, cô ngủ ở trong phòng ngủ rất xa hoa thẳng tới buổi chiều. Trong mơ hồ thật sự nằm mơ, một giấc mơ chồng lên một giấc mơ, lại vẫn chưa tỉnh lại, đến cuối cùng đã là mồ hôi đầm đìa, mới bò dậy từ trên giường.

Không ngờ, người đầu tiên thấy khi mở cửa, lại là Vương Tây Dao.

Cô có chút hoảng hốt, phản ứng mất mấy giây, mới cười nói một câu: “Đã tới rồi?”

“Đã tỉnh rồi hả?” Mẹ thấy cô ra ngoài, mới cười đứng dậy. “Con ngồi nói chuyện với Dao Dao một lát, con bé tới đã lâu rồi, mẹ nói gọi con, con bé còn nói để cho con ngủ nhiều thêm một lát.”

Người tới là khách, tuy cô không tình nguyện, cũng chỉ có thể nói chuyện đôi câu với cô ấy.

Vương Tây Dao rất nhanh nghe ra khi cô nói chuyện có giọng mũi, hỏi một câu có phải là bị cảm không? Có muốn để đi pha nước chanh hay không? Chỉ một câu hỏi như thế, giống như coi đây là nhà của mình vậy.

Tiêu Dư cười lắc đầu, nói chỉ là do mình vừa mới tỉnh ngủ, sẽ lập tức hết thôi.

Đến cuối cùng, cô vẫn đứng lên, đi phòng bếp tìm chanh.

Khi Tiêu Dư đang muốn làm thế nào để xua đuổi nhiệt tình quá đáng này thì cửa đã bị người gõ hai cái.

Bình thường ở trong viện tương đối an toàn, khách mời trong nhà lại nhiều, cũng không có thói quen khóa cửa chính lại.

Sau khi vang lên hai ba tiếng gõ cửa, cửa đã bị một bàn tay đẩy ra, Hứa Nam Chính xách theo mấy cái hộp đi vào, Hứa Viễn Hàng đi theo phía sau, còn chưa lộ mặt đã kêu lên: “Dì ơi, sinh nhật vui vẻ.”

“Anh định la lên cho cả tòa nhà này đều nghe thấy sao?” Cô đi tới. “Mẹ em ở phòng sách, tự mình đi vào vuốt móng ngựa đi.”

Đợi đến khi bên cạnh cũng không còn người khác, cô mới nhẹ giọng hỏi anh: “Mới đi từ công ty tới đây hả?”

“Buổi sáng đã đi công ty rồi.” Anh nhìn kỹ khuôn mặt sưng vì ngủ của cô: “Ngủ bao lâu?”

Cô dựa vào cửa trước trên hành lang, khẽ nói: “Mới vừa dậy.”

Anh cười ra tiếng, vừa định nói cái gì nữa, Vương Tây Dao đã xuất hiện ở một chỗ khác trên hành lang.

Cô ấy cười tủm tỉm nhìn hai người: “Nhân lúc hiện tại không có việc, đi ra ngoài mua chanh với em không?”

“Mua chanh?” Anh nhìn Tiêu Dư.

“Tiểu Tiêu bị cảm.” Vương Tây Dao lập tức giải thích. “Hai người trở về từ Mã Lai, Bắc Kinh lại lạnh như thế, độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày quá lớn.”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Tiêu Dư có chút khó khăn chống đỡ trường hợp như thế này, thuận miệng cất ngang. “Đi vào trước cái đã.”

Tính ra tính tình của mình và Vương Tây Dao đã không hợp từ nhỏ.

Trừ lần đó ra cũng không thực sự có mâu thuẫn gì, nhưng cũng sẽ không tới nỗi nói cho nhau nghe. Nhiều năm qua cô ấy như thế nào với Hứa Nam Chính, Tiêu Dư cũng không rõ ràng lắm, hoặc là nói ban đầu cô ấy và Hứa Nam Chính bắt đầu ra sao, làm sao chia tay, phần lớn mình và Hứa Viễn Hàng đều suy đoán.

Gặp mặt lại, cô ấy nghĩ thế nào? Hứa Nam Chính nghĩ thế nào?

Tiêu Dư chợt phát hiện, chính mình vẫn luôn suy đoán, vẫn để ý.

Vốn tưởng rằng chuyện này chấm dứt.

Nào có thể đoán được đến cuối cùng khi ăn cơm, Vương Tây Dao còn nhớ rõ chuyện này, đặc biệt muốn pha nước chanh cho cô, làm cho tất cả mọi người đều biết cô bị cảm. Khi cô đang có khổ khó nói thì Hứa Viễn Hàng lặng lẽ nhắn tới một tin nhắn: Hiền lương thực đức, kính cẩn nghe theo bạn bè, trừ cái thân xác thoải tha hơi kém em, cô ta đã thành công so sánh em không bì được.

Tiêu Dư cách hai cái bàn, trợn mắt nhìn Hứa Viễn Hàng.

Sau đó lại đụng phải ánh mắt của Hứa Nam Chính. Ánh mắt rất bình tĩnh không có dao động gì.

Rất nhanh điện thoại di động nhận được một tin nhắn khác, là Hứa Nam Chính: Uống nhiều nước vào.

Cô nhìn cái ly ngay trước mắt, quả thật đàn ông không hiểu phụ nữ, một ly nước đặt ở trước mặt như vậy, vốn đụng cũng không muốn đụng.

“Dao Dao trở về dự định làm gì?” Trên bàn có người hỏi một câu.

Vương Tây Dao cười: “Con chuẩn bị ở lại nhà một năm, dành thời gian cho mẹ con.”

Điện thoại di động lại rung một cái, Hứa Viễn Hàng rất kích động đáp một câu: Thôi đi, nhất định là vì anh anh.

Vốn là tinh thần cô có chút không yên, bị anh ta nhắn tin liên tục càng làm cho tâm trạng không tốt, rất nhanh nhắn tin trả lời: Nếu anh không cảm miệng, em sẽ nói cho anh anh biết, trời người quấy rối là anh vào công ty.

Mới vừa gửi đi, chợt nghe mẹ cũng hỏi theo một câu: “Ồ Thụy Sĩ nhiều năm như vậy, vẫn không có bạn trai sao?”

“Từng có, nhưng chia tay rồi.”

Ở đây phần lớn là người trong nhà, biết rõ chuyện quá khứ của Hứa Nam Chinh và Vương Tây Dao. Nghe đến đó đều sẽ có trường bối có ý tốt, muốn tác hợp lại đoạn nhân duyên nhìn môn đăng hộ đối này. Vương Tây Dao chỉ cười liếc nhìn Hứa Nam Chinh nơi xa, nói một câu: “Chuyện như vậy còn phải tùy duyên.”

Cho đến khi ăn bánh ga-tô, cái đề tài này vẫn không kết thúc như cũ, dần dần chuyển thành nhớ lại mấy chuyện khi còn bé của bọn họ.

Tiêu Dư nghe có chút phiền não, không thể làm gì khác hơn là đi ra khỏi phòng bao, mù quáng đi dạo ở trong đại sảnh. Bởi vì đều là phòng bao, đương nhiên đại sảnh không có khách, dưới ánh đèn mờ tối này chỉ có một bể nước trong suốt dài mười thước (3.33m), những chú cá lớn nhỏ xinh đẹp bơi tới bơi lui trong làn nước, rất là nhân hạ. Cô đứng lại ở chỗ này, đang có ba con cá ghé vào một chỗ thân mật cọt cọt cọt lui.

Bạn xem, rõ ràng nên một đôi, vẫn còn muốn thêm một con vào.

Cô xem có chút mất hồn. Tại sao thay đổi quan hệ với anh, vẫn còn có cảm giác thần hồn nát thần tính?

“Tiêu tiểu thư.” Hứa Nam Chinh thường xuyên đến nơi này ăn, nhân viên phục vụ cũng sớm nhận ra cô. “Có cần gì không? Hay là muốn thêm món gì?” Cô sửng sốt một chút, mới phản ứng là mình đã quanh quẩn ở một chỗ thật lâu, đoán chừng cô gái nhỏ này đi theo mình cũng đã rất lâu rồi.

“Không cần.” Sau lưng bỗng nhiên có người nói thay cô.

Cô không quay đầu lại, sau đó liền nghe thấy anh nói tiếp: “Anh nói công ty còn có việc, đi trước cùng với em rồi.”

Cô điều chỉnh vẻ mặt, bất đắc dĩ quay đầu lại: “Bạn học à, hôm nay là sinh nhật của mẹ ruột em đấy. . . .”

Cặp mắt kia có ý cười, cũng có chút bất đắc dĩ như cô.

“Hôm nào bồi tội cho mẹ em, em cho rằng gương mặt của người này ngồi ở đằng kia, coi như là chúc mừng sinh nhật cho mẹ em? Về nhà trước rồi nói tiếp.”

Quên đi, dù sao cũng ăn bánh ga-tô xong rồi.

Nếu là “tăng ca” ở công ty Hứa Nam Chinh, cuối cùng cũng không thể đổ lỗi đến trên đầu mình.

Dọc theo đường đi anh đều không nói gì, đến dưới tầng mới tắt máy, bỗng nhiên tắt cả âm thanh đều biến mất, yên tĩnh có chút xấu hổ.

Tiêu Dư nhìn anh: “Tự em đi lên là được rồi.”

“Anh đưa em lên.” Anh rút chìa khóa.

“Không cần, một tháng này bạn bè của em đều ở nhà em.”

Cô nhanh chóng xuống xe, khi trở tay đóng cửa xe lại thì anh cũng xuống xe, vòng qua trước xe đi tới chỗ cô: “Đi theo anh một lát nữa, có được không?”

Mùa đông rất lạnh.

Thật sự là bị cảm, lỗ mũi ngứa đến lợi hại.

Cô không trả lời, cũng không nhúc nhích, chỉ để hai tay vào trong túi áo, nhìn anh đốt thuốc.

Mới vừa hút một hơi, anh bỗng nhiên đưa tay tới đây, đội cái mũ sau áo lông giùm cô. Ở dưới tầng gió thật to, lông chồn ở trên viền mũ không ngừng lay động, đúng lúc bị điều thuốc ở ngón giữa của anh bén lửa, nhanh chóng cháy sém một tầng.

Cô né tránh theo bản năng, lại bị anh kéo lại, ấn tay vào chỗ bị cháy hồng.

“Còn tức giận phải không?”

Anh đột nhiên hỏi, lúc này cô như mới tỉnh lại từ trong mộng, lúc ngẩng đầu mặt của anh đã gần trong gang tấc, sau đó, cứ như vậy mà trực tiếp nhanh chóng hôn cô.

Tiếng gió rất lớn, còn có hơi thở đầy mùi thuốc lá ở đầu lưỡi của anh, trong nháy mắt đã chiếm hết tất cả ý thức.

Hôn rất sâu, không để lại đường sống nào, đánh nát khó chịu cả một buổi tối nay.

Thật ra thì cô biết mình chỉ ghen tị, anh cũng hiểu một điểm này, cho nên mới thế này? Là ai nói qua đàn ông thông minh chưa bao giờ tranh cãi, chỉ dùng hành động làm yên lòng phụ nữ? Kịp thời mang mình thoát khỏi sự xấu hổ, dùng hành động thân mật để cho mình an tâm.

Nhưng cho dù làm được một trăm phần trăm, lo lắng lại tràn ngập không biến mất.

Cho đến khi có xe lái tới đây, cô mới đẩy ra.

Anh ngăn môi của cô lại, tiếp tục hỏi: “Còn tức giận phải không?”

“Tức giận chưa nói tới.” Cô bị hỏi đến luống cuống tay chân, không thể làm gì khác hơn là nói thật: “Là ghen, hiểu không?”

“Nói thật, hoàn toàn không hiểu.” Anh im lặng một lát, mới vừa nặng vừa nhẹ hôn lên môi một cái. “Biết rõ xử lý làm sao là được.”

17. Chương 16: Mơ Hồ Lo Lắng (1)

Không ngờ chỉ là một cơn cảm mạo, cô lại bị càng ngày càng nghiêm trọng.

Hai ngày sau toàn bộ công ty cũng trở về từ Mã Lai, lại bị yêu cầu nên toàn thể nhân viên quay trở lại cương vị của mình làm ca chiều. Bởi vì bay chuyến đêm, đại đa số mọi người đều có chút không chịu được, một nhòai gõ máy vi tính, lập tức có rất nhiều người ngủ thiếp đi.

“Sếp.” Trợ lý nhỏ bưng nước nóng vào cho cô. “Để em ngủ ở phòng của chị một lát được không?”

Cô ngẩng đầu: “Công việc đã làm xong rồi?”

“Đã làm xong toàn bộ.” Trợ lý nhỏ khẽ thở dài. “Buổi chiều Tổng giám đốc Hứa đi một vòng ở công ty, kéo hai mươi mấy người ngủ đến phòng họp. Mà em không chịu được nữa rồi, không ngừng ngủ gà ngủ gật, nhéo bấp đùi thế nào cũng đều vô dụng.”

Cô cười: “Ở trên ghế sofa ngủ một lát đi.”

Được cô đồng ý, trợ lý nhỏ lập tức nằm trên ghế sofa, rất nhanh đã ngủ say.

Cô nhìn thời gian mới hơn ba giờ, lại nhìn hơn mười đôi mắt nhắm ở bên ngoài tấm kính, dứt khoát mở cửa, sắc mặt nghiêm túc phản phó: “Hiện tại khí trời rất tốt, mọi người đi ra ngoài ăn cơm cùng với các phương tiện truyền thông, liên lạc tình cảm một chút, đừng luôn ngồi ở trong văn phòng.”

Ẩn ý rõ ràng, nên sớm chuẩn về nhà ngủ hết cho tôi, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm.

Mười mấy người vốn là mệt mỏi không chịu được, nghe được câu này lập tức hoan hô một trận, ngược lại dọa cô giật nảy mình, đưa tay ý bảo chó lên tiếng, ý bảo chó quấy rầy đến những ngành khác.

Cô nhìn cấp dưới gần như chuẩn sạch, mới muốn đi tìm Hứa Nam Chính xin nghỉ.

Mới vừa đi được hai bước, đã nhìn thấy sau bức tường kính màu đen ở đại sảnh, nhanh chóng đi ra mấy người. Đầu là mặc tây trang phẳng phiu, người cầm đầu đang nói cười với Hứa Nam Chính, lại nhìn thấy cô khi cô dừng bước chân lại.

“Đã lâu không gặp.” Cô đi tới, bắt tay Hàn Ninh. “Tôi nên xưng hô với anh thế nào?”

Ban đầu khi ở Tây Tạng, anh chỉ hàm hồ giới thiệu qua mình là kỹ thuật viên. Nhưng chỉ nhìn tình hình dưới mắt thế này, lại nhìn những người đi theo phía sau, ngay lập tức cô biết chắc chắn sẽ không như lời anh nói, thật sự là “Kỹ thuật viên” bình thường.

Hàn Ninh cười cười: “Gọi tôi Hàn Ninh là được rồi.”

Bốn phía đi theo nhiều người như vậy, cô cũng không tiện truy hỏi đến cùng, chỉ cười nói mời vào. Mười phút sau, khi ở phòng họp Hứa Nam Chính giới thiệu Hàn Ninh với phòng thị trường và bộ phận kỹ thuật, cô mới biết anh ta đúng như ban đầu từng nói, là một ‘kỹ thuật viên’.

Chỉ là giữ chức vụ ở trong công ty di động lớn nhất, vừa khéo là một kỹ thuật viên cấp cao.

Bởi vì đi theo đám bọn họ tiến vào, ít nhiều cô cũng ngồi một lát, đến khi nghỉ ngơi giữa hội nghị Phương Ngôn đều nhìn không nổi nữa, nhỏ giọng hỏi cô có muốn đi trước hay không? Tiêu Dư cười khổ, không tiếng động chào hỏi đôi câu, mới xem như thối lui ra khỏi cuộc hội nghị này.

Trở lại phòng làm việc cho trợ lý nhỏ thả lỏng, khi đang dọn dẹp túi xách thì Hứa Nam Chính chợt đẩy cửa đi vào: “Anh gọi điện thoại cho Tiểu Hàng rồi, nó sẽ chờ em.” Vốn là cô định về nhà ngủ một giấc, có thể tưởng tượng cúm gia cầm gần đây nghiêm trọng như thế, đi xem một chút cũng tốt, lập tức gật đầu nói: “Anh đi họp đi, tụi em lái xe đi.”

Thật ra thì xe của cô sớm đưa cho Giai Hòa rồi, không lái xe tới.

Chỉ là sợ anh lại để tâm sắp xếp loại chuyện nhỏ này, thuận miệng nói dối một câu.

Thật không nghĩ tới ông trời không tốt, lúc xuống tầng hoa tuyết đã rơi. Thời tiết như vậy tất nhiên khó đón taxi, cho đến khi tuyết rơi càng lúc càng nhiều, mắt thấy đường cũng đã biến thành biển xe, càng chặt đứt ý đón xe. Điện thoại di động ở trong túi xách, Hứa Nam Chính đang ở trên lầu, nhưng cô suy nghĩ thật lâu cũng không gọi điện thoại cho anh, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, đi chen chúc tàu điện ngầm đúng lúc tan tầm.

Mới vừa đi ra được hai bước, chỉ nghe thấy sau lưng có người ấn còi, quay đầu lại nhìn, là Hàn Ninh.

“Lên xe.” Khuôn mặt của anh ta thật bình tĩnh, nhưng khóe miệng cũng đang cắn chặt. “Tôi đưa cô đi một đoạn.”

Cô do dự, khi muốn cự tuyệt thì hai ba chiếc xe ở phía sau xe Hàn Ninh đã ấn còi liên tục. Cuối cùng cũng đành phải lên xe của anh ta, sau đó chỉ nghe thấy anh ta nói: “Chính tôi chờ ở đại sảnh nhìn cô mười phút, không chạy xe đến, sao không để cho Hứa Nam Chính đưa cô đi?”

Cô chỉ chỉ cổ họng, không lên tiếng.

“Đi chỗ nào?” Anh ta xem trong xe là một nơi không có gì đáng lo ngại, cởi caravat xuống, ném lui chỗ ngồi phía sau.

Về nhà, hay là đi bệnh viện?

Hứa Nam Chính gọi điện thoại cho Tiểu Tổ Tông kia, đoán chừng không đi ngược lại càng phiền toái.

Cô do dự, báo tên một bệnh viện, khi muốn nói địa chỉ cho anh ta thì Hàn Ninh đã nói: “Không cần báo địa chỉ, bạn bè của ba tôi cũng làm trong bệnh viện đó, tôi rất quen thuộc.”

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, cùng càng ngày càng lấp kín con đường.

Cần gạt nước không ngừng quét tuyết trên tấm kính trước mặt, tuyết không ngừng rơi xuống, lại không ngừng quét sạch sẽ.

Đài radio luôn nói chỗ nào có kẹt xe, chỗ nào có tai nạn, giống như là toàn bộ đường ở Bắc Kinh cũng tê liệt vậy. Khi xe đang chạy nhanh đến bệnh viện, lại gặp phải tai nạn tông vào đuôi xe trước mặt. Bình thường chỉ cần ba mươi phút đi đường, nhưng ở trên đường kéo dài ước chừng đến hai tiếng.

Khi đến bệnh viện, Hứa Viễn Hàng đã chờ đến điên khùng, thấy cô lập tức miệng đầy oán giận: “Đại tiểu thư, em muốn mạng của anh mà, điện thoại di động của em là sắt vụn sao? Thời khắc mấu chốt đều luôn tắt máy.”

Cô nhìn điện thoại di động, quả thật đã tắt máy. Khó trách vẫn luôn không có cuộc gọi nào gọi đến.

Hai người dưới sự chỉ huy của Hứa Viễn Hàng lần qua lần lại hơn nửa ngày, thử máu, kiểm tra, cũng không có vấn đề gì lớn, trực tiếp gọi y tá trưởng tới, ở phòng làm việc của Hứa Viễn Hàng treo nước biển lên. Cô nhìn hai túi lớn nước biển, nuốt ngum nước miếng, hỏi một câu, có thể truyền mau mau một chút hay không? Y tá trưởng cười nói được chứ, cô chịu được là có thể.

Nói xong, truyền cho cô nhanh một chút.

Hứa Viễn Hàng vẫn còn đang làm nhiệm vụ, sớm đã bị y tá kêu ra ngoài, để lại hai người bọn họ ngồi ở văn phòng. Cho đến khi y tá đi ra ngoài, Hàn Ninh mới rót ly nước nóng cho cô.

Cô nói một câu cảm ơn, đặt ly nước nóng trong lòng bàn tay. Bởi vì tốc độ truyền nước biển rất nhanh, tay đã sớm lạnh lẽo, lúc này cầm ly nước nóng, mới ấm áp được một chút.

Anh nửa ngồi xuống nhìn cô, im lặng một lát mới nói: “Thật là có duyên, mỗi lần đều thấy cô treo ngược nước biển.”

Tiêu Dư nhìn anh một cái: “Anh muốn nói là, anh là phúc tinh, hay muốn nói, anh là tai tinh.”

Cổ họng rất đau.

Anh từ từ nở nụ cười: “Tôi cũng không biết, cô cứ nói?”

Cô cười, chỉ chỉ cổ họng: “Đau họng, không trêu chọc lắm mồm với anh, anh đi đi, cảm ơn.”

Cô không phải là một người không tim không phổi, mặc dù vừa nãy có Hứa Viễn Hàng mang đi, nhưng xếp hàng thử máu cái gì đều là Hàn Ninh chạy lên chạy xuống. Ngay Hứa Viễn Hàng cũng ghé vào bên tai mình nói, người này thật sự là mặt hàng tốt cần phải nắm chặt. Trước kia nhiều người vây bên cạnh như vậy, Hứa Viễn Hàng chưa từng nói qua một câu tốt.

Cô nghe như thế, ngược lại rất muốn hỏi một câu, anh anh có tính là đàn ông tốt hay không?

Nhưng vẫn nuốt xuống.

Hàn Ninh đứng lên, liếc nhìn ngoài cửa sổ: “Con đường này đông nhất, hiện tại vừa lúc tan việc, chờ lát nữa tôi sẽ đi.”

Nói xong, cũng không có lên tiếng nữa, muốn lấy thuốc ra, rồi lại thu về.

Cứ lúng túng, im lặng như thế.

Cô không ngừng nhìn túi nước, lặng lẽ điều chỉnh cho tốc độ nhanh một chút.

Điện thoại trên bàn chợt vang lên, lại rất nhanh không có âm thanh, ngay sau đó điện thoại của Hứa Viễn Hàng lại vang lên, giống như là sẽ không bao giờ ngắt quãng. Không biết bao nhiêu lần, thật lâu sau cô mới nói: “Giúp tôi xem là ai được không?” Anh nghiêng đầu liếc nhìn: “Hứa Nam Chính.”

Quả nhiên.

Ba chữ như vậy, luôn làm cho tâm trạng đang suy sụp của cô tốt hơn, cô vừa định nói giúp tôi nghe điện thoại, Hàn Ninh đã cầm lấy điện thoại di động, đưa cho cô: “Tôi đi đây.” Cô chưa kịp nói gì, đã mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Nam Chính nghe điện thoại, rất nhanh nói mình đang bị ngăn ở trên đường, hỏi cô thế nào rồi. Cô nhìn túi nước biển, nói còn một nửa túi. Bởi vì cổ họng đau, cũng không có nói được mấy câu, đã cúp điện thoại. Nhưng cúp điện thoại lại cảm thấy rất nhàm chán, trong phòng chỉ có một mình mình, điện thoại di động cũng không có cuộc gọi tới, trừ ngồi ngẩn người cũng không có việc gì làm.

Y tá trưởng đến xem mấy lần, còn ăn cơm tối với cô, cho đến khi đổi một túi khác, Hứa Nam Chính mới tới bệnh viện.

Bên trên giày của anh còn dính tuyết, đi vào trong phòng, rất nhanh làm trên sàn có nước: “Tiểu Hàng đâu?” Cô nhìn tuyết trên người của anh: “Từ bãi đậu xe tới đây, rất nhanh đó, sao mà giống như người tuyết vậy?”

Anh đi tới, ngất lên chóp mũi đỏ của cô: “Bắt đầu từ bây giờ, em có thể không cần lên tiếng nữa, ra dấu là được.”

Cô cười, lè lưỡi.

Thật ra thì cô rất muốn biết điện thoại di động của mình tắt máy, anh có gọi điện thoại tới hay không. Thế nhưng loại vấn đề này đoán chừng chỉ có bên nghiệp vụ viễn thông mới có thể giải đáp, mà vừa vặn mình không có làm loại nghiệp vụ này, cũng chỉ có thể suy đoán ở trong lòng, thế nào cũng đoán đúng một hai cái chứ nhỉ?

Khi y tá trưởng đi vào lần nữa, thấy Hứa Nam Chính rõ ràng sưng sốt một chút, đoán chừng là phỏng đoán tại sao nửa trước nửa sau, lại đổi một người đàn ông khác. Tiêu Dư chỉ có thể giả bộ ngu, hỏi chị ta đại khái còn bao lâu nữa, có thể nhanh hơn chút nữa được không. Y tá trưởng liếc nhìn tốc độ nhỏ giọt, lập tức đưa tay điều chỉnh chậm một chút, nói, gấp cũng không gấp được trong một lúc, dù sao đàn ông cũng phải có kiên nhẫn chờ bạn gái.

Cô cười, tầm mắt lướt qua y tá trưởng, liếc nhìn Hứa Nam Chính.

Đến cuối cùng cũng truyền xong, Hứa Viễn Hàng vừa mang theo hai người bọn họ xuống tầng, vừa không ngừng trêu ghẹo, nói người sư huynh kia của Hứa Nặc thật không tệ. Tiêu Dư nhìn Hứa Nam Chính, anh cũng nhìn cô: “Hàn Ninh đưa em tới đây?”

Cô gật đầu một cái, còn cứng rắn nặn ra hai chữ: “Trùng hợp.”

Đoán chừng là gần đây trời giá rét, bệnh viện làm ăn cực kỳ tốt, hơn nữa kẹt xe, đại sảnh đầy ắp cả người. Không phải đang chờ xem bệnh, thì cũng là chờ người khác tới chờ đi. Ở bên trong ồn ào, ba người đi tới ngoài cửa, anh mới nói với Hứa Viễn Hàng. “Em đưa Tiểu Tiểu trở về, anh đậu xe xa, không cần chờ anh.”

Cô không lên tiếng, nhìn anh rời đi.

Mắt mác từng chút một lan tràn ra ở trong đáy lòng, khi cô ngã bệnh người muốn gặp nhất là anh, mà anh thì ở đâu?

Ngồi lên xe Hứa Viễn Hàng, nghe Tiểu Diêm Vương này không ngừng nói những chuyện lý thú trong bệnh viện, cô lười phản ứng lại, chính là rất muốn gửi cho anh một tin nhắn, nói thật ra thì cô rất muốn anh đi ăn cơm cùng với cô, đáng tiếc điện thoại di động không có pin. Về đến nhà sạc pin, ngồi ở trên bệ cửa sổ nhìn một mảnh trắng xóa bên ngoài, rốt cuộc khi mở điện thoại di động lên, cũng nhận được một tin nhắn.

“Cổ họng còn đau không?”

Trong nháy mắt trái tim ấm áp hẳn lên, thấy tên người gửi đến, lại sưng sốt.

Là Hàn Ninh.

Cô cầm điện thoại di động nhìn thật lâu, chọn xóa đi.

Sau đó rất chậm rãi gõ một tin nhắn, bốn chữ rõ ràng, cũng là gõ rồi xóa rất nhiều lần. Đến cuối cùng câu “Em rất nhớ anh” vẫn không gửi đi, vẫn còn lưu lại trong tin nháp.

18. Chương 17: Mơ Hồ Lo Lắng (2)

Cô cho là sẽ không ngủ được, kết quả là cả đêm không nằm mơ, ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh dậy.

Quần áo ném trên thảm, lộn xộn lung tung, cầm lên gối gối, có mùi của bệnh viện. Cô ôm lấy quần áo, mới nhìn thấy một tờ giấy nhét ở phía dưới cửa: Tổ đi Hoàn Hảo rồi, tiền phòng lấy nệm thay thế, có tổ yến hầm cách thủy trong nồi, nhớ đến tám giờ sáng thì rút nguồn điện, ăn hết nó.

Nếu không phải là có một hàng chữ nhỏ đầy ý nghĩa như thế này, sẽ thật sự như là có người đàn ông ở lại qua đêm.

Tám giờ? Cô nhìn đồng hồ trước mắt, đã hơn một giờ chiều. Ngày hôm qua trở về muộn, Giai Hòa hoàn toàn không biết mình ngã bệnh, khẳng định còn tưởng rằng buổi sáng mình sẽ đi làm.

Cô xuống tầng, cầm quần áo ném vào túi đựng quần áo cần giặt, liếc nhìn nồi tổ yến hầm cách thủy, quả thật đã hoàn toàn hóa thành nước.

“Tiểu Chung.” Cô rút nguồn điện, gọi điện thoại cho trợ lý. “Sáng hôm nay hình như quyết định đi họp sớm, sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Vừa nói xong, lại cúi xuống mức ít gạo trắng bên trong hộp tủ ra, chuẩn bị nấu cháo ăn.

Một nồi tổ yến hầm cách thủy thành nước, tác dụng duy nhất là chỉ có thể tiếp tục nấu cháo trắng

Trợ lý nhỏ rất là ai oán, nói là thư ký của Tổng giám đốc Hứa nói, đã phê chuẩn cho cô nghỉ bệnh ba ngày.

Nước thật lạnh, đảo lui đảo tới từng hạt gạo trắng trong tay, lần lượt vo sạch. Trợ lý nhỏ báo cáo công việc trong tuần này, âm thanh bên kia đã gần kề vào trạng thái sụp đổ, cô lại nghĩ tới ngày hôm qua anh vội vã rời đi, đã có chút để ý.

“Sếp?” Bên kia xin chỉ thị một đồng lớn vấn đề, nhưng Tiêu Dư lại không nói nửa câu, lập tức có chút thấp thỏm. “Không phải là em làm sót cái gì chứ?”

“Ừ, hình như sót một chút.” Cô đáp đương nhiên, thật ra thì hoàn toàn không biết vừa mới nói cái gì. “Như vậy đi, gọi mấy người phụ trách hạng mục này đến nhà tôi, tôi mời mọi người buổi trà chiều, thuận tiện bàn bạc công việc.”

Ở đầu bên kia điện thoại lập tức hưng phấn, cúp điện thoại rất nhanh.

Cô tưởng rằng chỉ có hai ba người, cuối cùng lại mang cả bộ phận PR đến trong nhà.

Bởi vì gần đến cuối năm, không ít tòa báo đều làm nhân vật chuyên đề hằng năm, chính là thời gian bộ phận PR bận nhất, vì vậy từ buổi trà chiều, biến thành đến nhà. Khi cô nhớ tới cháo trắng hầm cách thủy thì đã hoàn toàn hầm cách thủy quá chín, cuối cùng chỉ có thể tội nghiệp nhìn người khác ăn đùi gà, mình thì dùng khăn lông bao lấy chén sứ, ăn cháo gạo.

Trợ lý nhỏ rất là kinh ngạc nhìn cô ăn gì đó, cô chỉ có thể giải thích chén cháo này từ đâu tới, đi qua hai tay của hai người phụ nữ thế nào, lại biến từ tổ yến thành cháo gạo thê thảm thế nào.

Nào có thể đoán được một đám người nghe thấy ánh mắt lại sáng lên, đều nhất trí muốn ăn đồ bổ.

Tiêu Dư cắn răng mở miệng, mắng câu không biết chăm sóc cho bệnh nhân, lập tức đi vào trong phòng bếp, lấy ra mười chén nước yến.

Đang lúc lau khô tay thì điện thoại nhà chợt vang lên. Nhận điện thoại, chỉ nghe thấy tiếng gió rất lớn.

“Cổ họng đã đỡ hơn chưa?” Giọng của Hứa Nam Chính cũng có chút khàn.

Cô ừ một tiếng, hiện tại đoán chừng là hồi quang phản chiếu, thế nhưng một chút cảm giác cũng không có. Đoán chừng trải qua một buổi chiều làm việc với cường độ cao như vậy, ngày mai sẽ hoàn toàn hết khàn.

“Bây giờ anh đang tới, em có muốn cơm tối gì không? Muốn đi mua chút cháo Triều Châu hay không?”

“Đừng mua.” Cô mới vừa ăn một nồi giống cháo Triều Châu gì đó, chính là đang phát ngán. “Mua giúp em ba nồi hầm cách thủy... Hay là bốn đi, chính là loại nồi hầm cách thủy cắm điện, chuyên dùng để hầm cách thủy, ở chỗ em không đủ dùng.”

Anh rõ ràng sợ run lên: “Muốn đi đâu mua?”

“Em nhớ rõ ở Tân Thiên Địa có.” Khoảng cách không xa, vậy cũng thuận tiện.

Tiêu Dư ngắt điện thoại, cảm giác bên cạnh anh có người nào đó. Cho đến khi Hứa Nam Chính tới, mới hiểu được thì ra là Hứa Viễn Hàng cũng đi theo, hai đấng mày râu, trong tay mỗi người mang theo bịch nước truyền, bốn nồi hầm cách thủy Ngược lại thật sự là làm cho mười người đang nghỉ ngơi ở giữa phòng khách sợ choáng váng.

Tất cả mọi người bỗng nhiên đứng lên, không ngừng gọi Tổng giám đốc Hứa, ngay cả nháy mắt cũng không dám.

Vốn là Tiêu Dư rất thản nhiên, nhìn thấy anh vô cùng thuần thực cởi áo đổi giày, một bộ dạng mời mọi người tùy tiện chơi đùa, tiến vào phòng bếp, Hứa Viễn Hàng ngáp một cái, trực tiếp chỉ chỉ trên tầng: “Anh đi ngủ một giấc, em khỏe thì gọi anh, anh châm kim cho em.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cô đành phải nói: “Văn kiện cần Tổng giám đốc Hứa ký tên, bây giờ mọi người sắp xếp ổn thỏa, một lát nữa sẽ ký.”

Nói xong, trực tiếp chạy vào phòng bếp, kéo cửa đóng lại.

Bên ngoài thấy sếp lớn tới, vì biểu hiện bộ phận PR bận rộn, bắt đầu vô cùng có tiết tấu, có sức sống bắt đầu thảo luận vấn đề. Ngoài cửa là cả trai lẫn gái tranh chấp cũng không xong, trong cửa, Hứa Nam Chính lại kéo tay áo sơ mi, nấu nước cho cô, đi rửa sạch những thứ mới mua trở về.

Cô chống tay ở trên bàn, nghiêng đầu nhìn anh làm việc.

Ban đầu khi lắp đặt thiết bị, đặc biệt ở phòng bếp, toilet và phòng ngủ cô dùng đèn quang tỏa nhiệt, lúc này nhìn gò má của anh, mới phát hiện quyết định này có bao nhiêu sáng suốt. Ánh sáng mà cam, cũng làm cho người áp áp một chút.

Không ngờ khi anh rửa xong, lại lấy ra một đồng sợi dây điện, Tiêu Dư nhìn anh loay hoay, mới cảm thán một câu: “Em đã quên mất, nấu nhiều nồi hầm cách thủy như vậy, lại không có nhiều ổ điện.”

Nói xong, liền vớt bọt yến nổi lên trên mặt ra chén, đổ thêm chút nước ấm.

“Ngày hôm qua muốn nhắn tin cho anh.” Cô men theo đường viền, xé ra một cái. “Sợ quấy rầy đến giấc ngủ của anh, nên không nhắn tin.”

Không có tiếng động, hình ảnh phản chiếu hiện lên trước người cũng không làm mất mùi vị của nó.

Cô thật sự không kìm được, quay đầu lại liếc nhìn, một tay của Hứa Nam Chính để ở trong túi, dựa vào bên cạnh tường đá, đợi đến khi ánh mắt chạm vào nhau, mới vuốt vuốt tóc của cô: “Sau này muốn nhắn tin thì nhắn tin, chắc chắn anh ngủ trễ hơn em.”

Cô chun lỗ mũi lại, chủ động một chút sẽ chết sao?

Đến cuối cùng lừa đám tổ tông kia đi, cô mới xem như hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, Hứa Viễn Hàng ôm gối, ngủ ở trên giường cô, khỏi phải nói là quá tùy ý rồi. Lúc Hứa Nam Chính xách anh ta lên, mắt anh ta vẫn còn nhắm lim dim, cho đến khi nhìn thấy nụ cười vô cùng rực rỡ của Hứa Nam Chính, lập tức giật mình một cái, vọt vào toilet hắt nước lạnh lên mặt, rất nhanh châm kim cho Tiêu Dư, cút vào phòng dành cho khách.

Cô dựa vào trên giường, lật sách một lát, thật sự nhàm chán, khi muốn nói chuyện với anh, lại bị anh trước mặt một bước nhét giấy bút: “Nếu như không muốn ba ngày không nói được lời nào, nên dùng cái này nói chuyện với anh.”

Cô há miệng, buông tha giải thích: Có phải anh bị em lây bệnh không?

Từ khi đi vào anh đã không nói chuyện lớn tiếng, khó được lúc nói mấy câu, giọng nói cũng khàn khàn.

“Đoán chừng đúng vậy.” Anh tiện tay mở cửa sổ ra, tận lực dấn vào bên trên cửa sổ rút ra hai điều thuốc, lại nhanh chóng dập tắt, đi về chỗ cũ, như có điều suy nghĩ nói. “Ngày hôm qua anh cũng đang suy nghĩ cái vấn đề này, chưa nói với em được mấy câu, cũng không làm gì nữa, tại sao lại bị lây bệnh?”

Cô suy nghĩ một chút, tiếp tục viết: Trong phòng bếp cũng còn một chén tổ yến, bưng tới gúp em.

Anh theo lời bưng tới, không ngờ cô khuấy một lát, lại múc một muống ý bảo anh ăn, dùng khẩu hình miệng nói: Tổ yến nhuận phổi .

Trên tay cô còn cầm kim châm, bị băng dính màu trắng dán lên, lòng bàn tay lại đang cầm chén.

Chính là dưới tình trạng như thế, cô nghĩ tới, vẫn luôn là anh.

Nhiều năm như vậy, cô muốn anh làm lựa chọn, chính là chấp nhận hoặc là không chấp nhận.

Còn đối với anh mà nói, cũng là lựa chọn khó khăn, hoàn toàn có được, hay là hoàn toàn mất đi? Đời này anh chưa từng để cho mình lựa chọn qua cái gì, bất cứ chuyện gì chỉ dựa vào trực giác, nhưng với cô, ngay cả trực giác của mình cũng sẽ chắt vẩn lại.

Hứa Nam Chinh nhìn cô, rót cuộc ngồi quỵ xuống, để cho cô có thể nhìn thẳng vào mình, không cần ngửa đầu một mỗi như vậy.

Anh cầm cái tay kia, cố gắng tránh được vết kim châm: “Lạnh không?”

Trong đôi mắt kia, lặng lẽ dâng lên quá nhiều cảm xúc, xa lạ, ấm áp.

Chỉ có một động tác và hai chữ.

Cũng rơi vào nơi mềm nhũt trong đáy lòng, suýt nữa làm cho cô không trả lời được.

Cô không tiếng động nói: Cũng may, ở nhà treo ngược nước biển sẽ tốt hơn rất nhiều.

Thật ra thì cô đã sớm hiểu, khi ở Mã Lai, là mình từng bước một buộc anh quyết định.

Tình cảm thuở nhỏ chính là lợi thế lớn nhất, đẩy ra hoặc là tiếp nhận, anh lựa chọn về sau, lại giống như không đếm xỉa đến. Mặc kệ thân mật nhiều thế nào, mặc kệ tin cậy thế nào, thật sự giống như một đôi người yêu thế nào, từ đầu đến cuối anh đều đặt mình bên ngoài sự việc.

Thế nhưng chỉ một buổi tối này, bên ngoài bởi vì tuyết rơi liên tục hai ngày nên ban đêm nhiệt độ đều dưới mười độ, ở trong gian phòng này, tuy tất cả trời đông giá rét cũng bị ngăn cách ở bên ngoài cửa gương, ở trước mặt cô chính là một Hứa Nam Chinh như thế.

Một Hứa Nam Chinh dưới ánh đèn, ánh mắt dịu dàng, chăm sóc cho mình.

Cái muống rỗng nằm ở trong lòng bàn tay, mới vừa rồi múc tổ yến đã rất nhanh rót xuống, chỉ còn lại chút nước.

Cô có chút xấu hổ, lại vội múc một muống, vừa định muốn đưa lên, đã bị một bàn tay khác của anh cầm lại, làm cho cái muống cũng bị anh siết ở trong lòng bàn tay.

Bỗng nhiên cô khản trương vô cùng, cánh tay cứng ngắc, nhìn anh kéo tay của mình, tới gần khoe miệng, ăn hết toàn bộ.

Đồ bổ ngon, nhưng lại như là ăn thạch tín. Ăn rất chậm, nuốt xuống càng thêm chậm.

Cô biết từ nhỏ anh đã không ăn tổ yến, nhìn vẻ mặt anh muốn nói lại thôi, rất là buồn cười: “Có cảm giác gì?”

“Muốn vượt qua chương ngại tâm lý nghiêm trọng.” Anh hạ thấp giọng “Đơn giản mà nói, chính là không ngừng tự nói với mình, đây không phải là nước miếng của động vật, yêu cầu phải nghĩ thành thứ khác.” Cô à một tiếng, chính mình cúi đầu xuống cũng ăn một miếng.

Sao mà cảm thấy lời của anh, còn có ánh mắt của anh cũng. Kỳ lạ như vậy?

“Rất ngọt, bỏ rất nhiều đường cục?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô ừ một tiếng, nhìn anh nhích lại gần mình, chớp mũi đã từ từ dính vào nhau.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng vang lớn, Tiêu Dư ngẩng đầu, thấy Hứa Viễn Hàng đang kinh hồn bạt vía nhìn bọn họ.

“Cái này, em chỉ tới kiểm tra phòng, hai người tiếp tục, tiếp tục.”

Một người đột nhiên xuất hiện, lại vội vàng nhảy đi mất. Mặt cô có chút nóng, cúi đầu tiếp tục ăn, mới hỏi anh: “Anh không nghe thấy?” Thính lực và năng lực phản ứng của anh là số một, không thể nào một chút động tĩnh đó cũng không phát hiện ra? Anh ngồi vào bên giường, nhận lấy chén súp trong tay cô, múc một muỗng dứt cho cô: “Nghe thấy, nó gõ cửa lúc này.”

Tiêu Dư trợn mắt há hốc mồm, sao mình lại không nghe thấy nhỉ?

Anh nghe thấy, thế nhưng không nói cho mình?

Hai vấn đề xuất hiện, rất nhanh lại bị một vấn đề nghiêm trọng khác ép xuống. Mới vừa rồi có thể tính là trong sạch, cảnh mà thiếu nhi có thể xem. Tiểu tử kia chạy cái gì chứ?

Kết quả là trong đầu khuấy đảo thành trạng thái lộn xộn, thành công bị anh cho ăn cả một chén, mới lại gọi Hứa Viễn Hàng tới đây. Vừa đúng lúc anh có một cuộc điện thoại quốc tế, Hứa Viễn Hàng liếc nhìn ngoài cửa, vừa rút kim, vừa vỗ liên tục lên mu bàn tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Muốn diệt khẩu sao?”

Tiêu Dư bị anh ta làm đau, rút tay về: “Anh có chút y đức có được hay không.”

“Thế giới của anh đã sớm rối loạn khi nhìn cảnh vừa này, y đức gì đó đã sớm báo hỏng rồi.” Anh ta thở dài. “Đêm em ở Mã Lai gọi điện thoại cho anh, anh còn nảy sinh tình cảm trai gái rất mặc sức tưởng tượng đến trời sáng, nên đi chỗ nào hưởng tuần trăng mật với em thật vui vẻ, không ngờ, vậy mà người thứ ba cũng ở bên cạnh. Hai người muốn lừa gạt bao lâu?”

Cô bị tức giận đến cười lên: “Anh đừng về nhà nói lung tung, hiểu chưa?”

Hứa Viễn Hàng rất chấp nhận: “Yên tâm, biết sớm không có gì hay, ngộ nhờ chia tay.”

Tách một tiếng, anh ta đang mặt mày hớn hớn, nửa câu sau lại thành công bị tiếng bật cái bật lửa dọa lui về phía sau, anh ta tránh nhanh, ngược lại rất là nặng nề đụng vào trên đùi Tiêu Dư, đau đến cô bật thốt lên kêu một tiếng: “Hứa Nam Chính, anh muốn mưu sát vợ à.”

Chữ cuối cùng rơi xuống, hoàn toàn không có tiếng động gì, xấu hổ muốn đập đầu chết cho rồi.

Hứa Viễn Hàng trợn to hai mắt, đối mặt với cô, buồn cười mà không dám cười, kìm nén đến mức không chịu được.

Người đứng ở cửa cũng rất thần nhiên, chỉ đi tới, trực tiếp xách anh ta đi ra ngoài: “Ngủ đi.”

19. Chương 18: Mơ Hồ Lo Lắng (3)

Khi đồng hồ báo thức vang, trời vẫn còn chưa sáng.

Âm lượng rất thấp, nhưng vẫn đánh thức cô. Cảm giác giường trằn xuống, cô đang trong chấn động mơ hồ mở mắt ra, trong bóng tối thấy Hứa Nam Chính ngồi xuống, cởi áo khoác trên người ném sang một bên, hình như là muốn xuống giường. Nhưng rất nhanh lại quay đầu lại, đưa tay muốn đắp kín chăn cho cô, thấy cô mở mắt ra, mới lại cúi người, nhẹ giọng nói: “Hôm nay anh phải đi công tác, em cứ ngủ tiếp một lát.”

Cô hơi nhú mày: “Lần sau đừng ngủ như vậy, rất dễ cảm lạnh.”

Ngày hôm qua lúc ngủ, còn tưởng rằng anh sẽ đi ngủ ở phòng dành cho khách, không ngờ cứ mặc áo khoác như vậy ngủ ở bên mình cả đêm.

Anh tự tay gấp mép chăn lại cho gọn: “Được, chờ trở lại em giúp anh lấy chút quần áo, tránh cho lần sau muốn tắm cũng không có quần áo để thay.” Cô ừ một tiếng, không biết là hồi quang phản chiếu khi bị bệnh hay bị sao, vẫn bị lời của anh làm cho chấn động, có chút mơ màng, lại thấp giọng hỏi một câu: “Lấy cả áo trong và áo ngoài luôn sao?”

Cảnh tượng như vậy, đáng vẻ như thế, cô nói xong, mới cảm thấy lời này rất có cảm giác như đang ám chỉ.

“Em cảm thấy sao?” Anh hỏi, cười rất có thâm ý.

“Nếu không. Em mua mới cho anh được không?”

Muốn cô đi lấy áo trong cho anh, nghĩ tới cũng có chút chột dạ, còn không bằng trực tiếp đi mua mới.

“Được.”

Không biết là hô hấp của người nào rối loạn trước, rõ ràng là muốn lại gần, lại vẫn giằng co. Cô chịu không nổi, chống cánh tay ngồi dậy: “Em đi xem một chút coi trong tủ lạnh còn có thứ gì, chuẩn bị cho bữa sáng cho anh.” Khi mới dựa vào đầu giường, muốn lấy áo khoác phủ thêm, đã nghe anh nói: “Anh đã chỉnh thời gian trên đồng hồ báo thức, còn phải về nhà thay quần áo, không còn kịp nữa rồi.”

Anh nói xong, đứng dậy xuống giường.

“Hộc tử thứ hai bên phải bồn rửa tay, có bàn chải đánh răng và khăn lông mới.”

Nhà vệ sinh trong phòng ngủ toàn là thủy tinh trong suốt, cô dựa vào đầu giường, nhìn anh đang rửa mặt bên trong, tất cả hình ảnh đều giống như chuyển động từ từ, từng động tác được chồng lên nhau.

Kể từ tối hôm qua, giữa hai người giống như có biến hóa gì đó. Quá mức đột ngột, ứng phó không kịp.

Cho đến khi anh đi ra, cô mới bật đèn đầu giường.

“Em biết ở Mã Lai, anh là bị em dồn ép.” Cô ôm chần bông, nhìn anh dừng bước lại. “Cố ép anh, em cũng không dễ chịu.” Hứa Nam Chính liếc nhìn, dường như đang nghe, lại dường như không nghiêm túc nghe.

Cô biết anh muốn đi, chỉ có thể Nhất Cổ Tác Khí* nói xong tất cả lời nói: “Nếu như mà em không ép anh đưa ra quyết định, anh sẽ làm sao? Vẫn luôn kéo dài, hay là thật ra thì ở chung một chỗ cùng với ai cũng có thể.”

(*Thành ngữ (Nhất cổ tác khí) bắt nguồn từ câu chuyện của Tả Khâu Minh năm 389 trước Công nguyên được ghi lại trong “Tả truyện ()”. Cách dịch đúng nghĩa của thành ngữ này là “Ở hồi trống đầu tiên, sĩ khí (tinh thần chiến đấu) là cao nhất”. Ý nghĩa của nó là phải giữ vững tinh thần cho đến lúc cuối hoặc phải hoàn thành một việc gì đó bằng tất cả sức lực của mình.)

Nói gián đoạn không diễn đạt được ý trong câu.

Cô nói xong, chỉ cảm thấy hốc mắt cay cay, tiếp tục như vậy nữa mình cũng không nhận ra mình nữa rồi. Lo được lo mất giống người dẫn độn, chỉ vì anh một phút lạnh nhạt, sẽ chua xót vô cùng, rồi lại bởi vì một câu quan tâm của anh, là có thể bay lên trời. Cô chỉ nghĩ tới muốn ôm lấy anh, nhưng không nghĩ tới sau này duy trì quan hệ thế nào.

Cô đi theo anh nhiều năm như vậy, từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, lại trở lại Bắc Kinh.

Cô rất hi vọng anh có thể yêu mình, giống như tình cảm của mình với anh, nhưng nếu như anh chỉ thỏa hiệp.

Ngoài cửa chợt có tiếng vang, loáng thoáng nghe Hứa Viễn Hàng nói anh đang ở nhà em gái anh, em dừng nghĩ lung tung. Rất nhanh, tất cả âm thanh đều bị ngăn lại ở bên trong nhà vệ sinh, người yêu bình thường, có thể gọi điện thoại cho nhau, cho dù là năm giờ sáng vẫn có vẻ ấm áp thú vị như cũ, nhưng khi cô nghe ánh mắt lại càng thêm mơ hồ.

Cô nhắm mắt, cố gắng duy trì thái độ bình thường: “Lái xe chậm một chút, thực sự không kịp thì đổi chuyển tiếp theo.”

Nói xong, nghiêng người nằm xuống, ôm chần ở trước ngực, chôn mặt vào sâu bên trong.

Đề xuống dưới đáy lòng, hình ảnh vừa lo lắng vừa hạnh phúc nhiều ngày nay đều lướt qua trước mắt. Cô thậm chí ngủ như vậy để quên hết tất cả, nhưng lại không nghe thấy tiếng đóng cửa, cảm giác anh vẫn còn ở trong phòng, im lặng không tiếng động.

“Hỏi xong rồi?” Anh dán vào bên tai hỏi.

“Ừ.” Nhiều lời như thế đã là cực hạn, nói yêu nói quên đi tất cả đều là một mình cô quyết định, vậy cũng coi như là không làm mình thất vọng. Hơi thở của anh, đang ở bốn phía, cách rất gần, chỉ là im lặng như vậy, làm cô có chút không chịu nổi, liều mạng cầu nguyện ngàn vạn lần anh đừng có nói bất kỳ cái gì, cứ như vậy mà đi mới tốt nhất, giữ lại cho mình chút đường sống, không làm cho mình khóc thảm.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu.”

Anh nói rất nhẹ, lời xin lỗi sâu sắc nhất, còn có dịu dàng không tan biến.

Hơi nóng bên tai cô từ từ chuyển qua trên mặt, rất sợ anh giải thích một cách nghiêm túc, lại muốn anh giải thích một cách nghiêm túc. Có lẽ người đã từng chủ động, đều sẽ có loại lo lắng này: Có phải bởi vì em chủ động, anh mới tiếp nhận đoạn tình cảm này không?

Anh hơi dừng lại, nói tiếp: “Thật xin lỗi, anh luôn do dự nhiều năm như vậy, nhưng từ khi bắt đầu ở Mã Lai, anh rất nghiêm túc, trong lòng anh vẫn luôn có em.”

Im lặng rất lâu.

Hầu như cô không thể thở, cho đến khi cảm giác được anh vén chăn bông lên, nằm sau lưng: “Một đêm không ngủ, chết cứng rồi.” Tay của anh, vỗ lên bàn tay đang nắm chặt của cô, ngón tay len lỏi vào trong kẽ tay của cô, nắm tay của cô.

Quả nhiên là rất lạnh, tay cũng lạnh như băng.

Cô dựa vào trong ngực của anh, vẫn không lên tiếng, nhịp đập của anh rất nhỏ, cũng rất rõ ràng.

“Tiểu Tiểu?” Anh nằm bên cạnh gọi cô, xoay cô quay lại, hai người ở dưới ánh đèn mờ tối nhìn nhau.

Mặt cách rất gần, chớp mũi sắp đụng phải bờ môi của anh, cô không biết là anh muốn ngủ, hay là suy nghĩ muốn nói gì. Nhìn anh một lát, mới hoảng hốt cảm giác được anh đang nổi lên phản ứng, vừa chạm vào lập tức cháy lên.

“Em giúp anh gọi điện thoại cho thư ký, đổi sang chuyến tiếp theo được không?” Cô nhẹ giọng hỏi, khẩn trương làm cho cơ thể cũng cứng ngắc.

Áo ngủ của cô không dày, anh cũng chỉ mặc áo sơ mi và quần tây, áo quần mỏng như thế hoàn toàn không giấu được dục vọng. Cô hít nhẹ một hơi, cảm giác anh dùng đầu lưỡi quét qua môi của mình, nhẹ giọng hỏi chảy máu rồi hả? Cô rất nhẹ ừ một tiếng, không phải là anh rất gấp sao? Anh thấp giọng cười, sao em biết anh rất gấp?

Thật ra thì cô muốn hỏi là chuyện đi công tác. Nhưng anh lại cố ý xuyên tạc đến chuyện này.

Không có hôn sâu, nhưng ngay cả hơi thở ra cũng nóng hầm hập.

Ngón tay của anh rất chậm rãi, lặp lại, dịu dàng vuốt ve lỗ tai của cô. Trong lòng bàn tay cô dần dần nóng lên, tỉ mỉ che kín một tầng mồ hôi, cảm thấy mê loạn, cuối cùng đưa tay thăm dò vào trong áo sơ mi của anh, ngón tay rất nhẹ, từ phía sau lưng anh một đường trượt xuống: “Đang luyện ngồi trong lòng mà vẫn không loạn sao?”

Chỉ cách một tầng áo sơ mi, bất kỳ động tác nhỏ xíu nào đều sẽ bị phóng đại vô cùng, nhất là lúc sáng sớm như vậy.

Xưa này cô luôn chơi đùa mạnh mẽ. Chỉ tiếc, chọn thời gian sai lầm rồi.

Anh thở ra hơi thở nóng hổi, ở bên tai: “Anh chọn ngày hoàng đạo, trực tiếp kết hôn có được hay không?”

Cô nhắm mắt lại, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Anh cầu hôn như vậy sao.”

Anh ngừng cười, đưa tay, trực tiếp tắt đèn.

“Ngày sinh của em thì thế nào?”

Anh muốn hù chết ba mẹ em sao? Cô nhắm chặt hai mắt, không tránh thoát, cũng không dám động. Ngày sinh của mình là mỏng một đầu năm, chỉ còn lại thời gian hơn một tháng, nhanh như vậy, đoán chừng người hai nhà đều bị bệnh tim mất.

Rốt cuộc anh nở cười, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, mới dùng tiếng Pháp nói một câu ‘Anh yêu em’.

Bốn phía một mảnh tối đen, cô không dám thở, nghe nhịp tim của mình càng ngày càng chậm, gần như hít thở không được, anh mới lại nói ra tiếng: “Năm ấy khi em ở trong ký túc xá của trường gọi điện thoại cho anh, cố ý nói qua câu này.”

“Không phải là anh nói nghe không hiểu tiếng Pháp mà em đã nói sao?”

Đó là lần đầu tiên cô nói câu này với anh, lại bị anh cười nhạo nói nghe không hiểu, từ đó cũng không nói tiếng Pháp ở trước mặt anh nữa.

“Đêm đó, cũng giống như đêm hôm qua vậy, anh một đêm không ngủ.” Giọng nói của anh khàn khàn, lọt vào trong tai.

Đây là câu nói cuối cùng anh nói trước khi hoàn toàn ngủ say.

Hai người đều ngủ rất sâu, dường như do quá mệt mỏi.

Đợi khi cô tỉnh lại lần nữa, Hứa Nam Chính vẫn còn đang ngủ. Cô nhỏ giọng đi nhà tắm tắm rửa, lúc đi ra cầm khăn tắm vừa lau tóc, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn mặt trời mới mọc trên bầu trời,

Tuyết rơi xuống hai ngày cũng đã ngừng rơi, cả thành phố vẫn còn chìm trong màu trắng, nghênh đón đợt giao thông bận rộn mới.

Hứa Nam Chính ngồi dậy từ trên giường, nhận lấy khăn tắm, vừa lau tóc cho cô, vừa gọi điện thoại cho thư ký, đổi sang chuyến bay buổi tối. Cô chỉ gác cằm trên vai anh hỏi: “Buổi chiều không có chuyến bay sao?”

“Muốn ở chung với em lâu hơn.” Anh đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, lại gọi một cú điện thoại ra ngoài: “Thẩm Kha, thời gian nghỉ kết hôn của công ty chúng ta là bao lâu?” Mặt của cô lại đỏ bừng, chấy từng chút một.

Giám đốc nhân sự ở đầu bên kia điện thoại càng thêm khiếp sợ, nơm nớp lo sợ giải thích xong, lập tức hỏi ông chủ có chỉ thị gì, anh cố ý thở dài, cười nhìn Tiêu Dư: “Không có gì, chuẩn bị kết hôn, sớm sắp xếp trước một chút.”

.

Cho đến khi cúp điện thoại, Thẩm Kha cũng không nói được một câu đầy đủ.

Tiêu Dư kháng nghị: “Em còn chưa suy xét xong.”

Anh nửa cười mà lại như không cười nhìn cô: “Được, anh trở về, nói với ba mẹ em trước.”

Giọng điệu rất lười biếng, chính là dùng tiếng Pháp, giống như từ đêm qua ngôn ngữ này bắt đầu trở thành ngôn ngữ bí mật giữa hai người.

Cô chun mũi một cái, cố ý nói: “Anh nói cái gì? Em nghe không hiểu. Thật xin lỗi, em học ở đại học là tiếng Đức, tiếng Pháp thật sự là không tốt, thật sự không tốt, cơ bản là cái gì cũng nghe không hiểu.”

“Tiểu Tiểu.” Anh chỉ cười, kéo cô ngã xuống giường, cúi người nhìn cô. “Lúc em học đại học, mười hai giờ mỗi ngày đều gọi điện thoại cho anh, thật ra thì em nói không chuẩn, anh cũng luôn nghe hiểu. Khi đó không để cho em nói, là sợ em mới vừa lên đại học đã dùng tiếng Pháp gọi điện thoại về nhà, sẽ làm người ta nghĩ em khoe khoang gia thế, bị bạn học bài xích. Hiện tại anh muốn nói, em nghe hiểu không?”

Anh cố ý nói rất chậm, mang theo hương vị độc đáo trong tiếng nói của người Germanic, êm tai say lòng người.

Cô chỉ nhìn anh chăm chăm, lại không nói nên lời nào.

Lúc lên đại học cô từng nói tiếng Đức rất êm tai, so với tiếng Pháp mềm mại thích hợp với anh hơn. Lúc ấy anh chỉ cười trừ, nhiều năm như vậy, cô lại không biết anh thật sự học tiếng Đức, hơn nữa, còn nói lưu loát như thế.

20. Chương 19: Không Đơn Giản Như Vậy (1)

Cả ban ngày cũng ngán ở chung một chỗ, lúc Hứa Viễn Hàng đi, cũng chỉ là gõ xuống cửa, ho nhẹ một tiếng nói em đi đây. Trả lời chính là Hứa Nam Chính, ngoài cửa rõ ràng im lặng, rất nhanh có âm thanh xuống tầng dưới. Một giây kế tiếp, thì có tin nhắn, cô lật người, cố gắng vươn tay từ trong chăn ra, liếc nhìn, lập tức cười. diễn-đàn-lê-quý-đôn

“Thế nào?” Anh ngồi dựa vào đầu giường.

Cô đưa điện thoại đến trước mặt anh: “Tin nhắn của Tiểu Hàng.”

Một câu nói: Trong phòng em chính là anh anh sao? Thời gian này. . . . Tham công tiếc việc đổi tính rồi sao?

Anh nhìn xong, nâng khóe miệng lên, cười cười, không lên tiếng.

Ngược lại cô nhớ lại lời nói của Hứa Nặc, nằm sấp ghé vào bên lỗ tai anh, nhỏ giọng nói, em gái anh nói anh mỗi ngày chỉ ở nhà nhiều nhất là năm tiếng, cậu ấy đặc biệt chất vấn cuộc sống sinh hoạt tình dục của anh. Nói xong, chính mình không nhịn được cười hai tiếng, sau đó đã bị anh lặng lẽ ôm eo, ôm cả người lên trước người anh.

“Giống như có chút đạo lý.” Anh nở nụ cười. “Anh không đi, em ngủ thêm một lát nữa.”

Chỉ có mới vừa tắm xong, tóc mới mềm mại lộn xộn.

Kể từ khi khỏi bệnh, cô vẫn luôn thích ngủ, tỉnh dậy lần nữa thấy anh vẫn còn ở bên cạnh, liếc nhìn sách ở đầu giường cô.

Có lẽ là sợ ánh mặt trời sáng quá, rèm cửa sổ đã hoàn toàn bị kéo lại, chỉ có một chiếc đèn sáp nhỏ ở đầu giường, còn bị anh che phần lớn ánh sáng, không phân rõ ban ngày ban đêm.

Cô dùng mặt cọ cái gối: “Mấy giờ rồi?”

“Năm giờ.” Anh khép sách lại. “Đọc những sách này của em, sao anh lại cảm thấy anh và em không chỉ cách nhau sáu năm nhỉ?”

Cô gian nan nhắm mắt lại: “Đó là bạn em viết, cậu ấy là biên kịch, mỗi lần quay phim truyền hình xong cũng sẽ viết một quyển sách. Cậu ấy có tâm hồn của thiếu nữ, viết ra câu chuyện tình yêu đều rất tốt đẹp, đáng tiếc đụng phải tiện nam, bị người thứ ba rồi.”

Lúc lười biếng thoải mái nhất, mở mắt ra nhìn thấy anh ăn mặc tùy tiện, đang đứng cách mình không xa. Căn phòng im lặng, anh có thể nhìn mình ngủ lâu như vậy. Cảm giác như thế, thật sự rất tốt.

Anh đi tới: “Em ngủ tiếp một lát nữa không? Anh phải đi.”

“Em tiễn anh.” Cô bò dậy từ trên giường, chân không đi vào phòng để quần áo.

“Không cần.” Anh nói.

Cô nghiêng đầu, nhìn người đi theo mình: “Anh và em khách khí cái gì?”

Chỗ hai người chỗ đứng chính là trong hành lang thông giữa chỗ nghỉ và khu để quần áo, giữa hai bên đều là giá để giày, từng hàng giày cao gót. Anh khom lưng cầm lấy đôi giày đế bằng từ tầng dưới nhất: “Mang đôi này.”

Cô lắc đầu, xuyên qua hành lang chọn một chiếc váy, nhanh chóng mặc rồi đi trở lại, cầm đôi giày cao gót từ trên tủ giày xuống.

Mới vừa muốn mang vào, đã bị anh ôm lấy, bắt đầu cởi chiếc váy của cô, vừa mới mặc xong đã bị cởi ra từng chút một, sau đó tự mình mang cô đến chỗ để trang phục thường ngày, đến cuối cùng khi mặc bộ quần áo khác rồi cuộc cô không kìm được, cười: “Anh cứ rần mặc vào như thế, quần áo sẽ hỏng mất.”

Khóa kéo quần áo ẩn ở bên trong, cũng khó trách anh nhìn không thấy.

Cô cướp lại quần áo, mới vừa kéo khóa kéo ra, đã nghe thấy anh nhận thua nói: “Anh thích em ăn mặc thoải mái, giống khi còn bé, vẫn là đáng về đi theo phía sau anh.”

Cô xoay người, nhìn anh.

Áo sơ mi của anh vẫn chưa hoàn toàn cài xong cúc, nhìn như vậy, ngược lại thật sự là có chút cảm giác quần là áo lượt. Cô cũng mới mặc quần áo xong, để lộ hai cái chân, chân đạp ở trên sàn nhà, rõ ràng là cảnh tượng hết sức ước ắt, lại nói lời nói thật thà như vậy, thật thà kích thích. Cô đi đến gần, nâng mặt anh, hôn anh thật sâu, giống như là muốn đưa tất cả tình cảm trong vài chục năm kia vào trong nụ hôn này.

“Thật ra thì.” Sau khi anh có phản ứng, cô ngược lại tách ra, đỏ mặt nói. “Khi đó em đã nghĩ, mỗi ngày đi theo anh, không để cho anh có cơ hội tìm bạn gái.”

“Anh biết, chỉ số thông minh của anh không thấp, những thứ này vẫn nhìn ra được.” Anh khẽ thở dài. “Sao anh cảm giác mới vừa cùng diễn kịch Hồng Kông với em nhỉ? Hay là chưa bao giờ xem cái loại đó?”

Kết quả là hai người một đường đưa xe đến sân bay, cô nhìn anh vào cửa kiểm tra an ninh, mới im lặng mở điện thoại di động đang bị tắt, bắt đầu trả lời từng điện thoại một. Trong thời gian mười phút, sắp xếp chuyện hai tuần kế tiếp, trong một năm Hứa Nam Chính có hơn phân nửa thời gian đều ở bên ngoài, thật ra thì cô đã sớm thành thói quen, nhưng lần này lại rất khác biệt.

Tay cô cầm tay lái, đang suy nghĩ đi nơi nào giải quyết cơm tối thì điện thoại chợt vang lên.

Trên màn ảnh lóe lên, là tên của anh.

Tim cô đập dồn dập, mới cầm lên, để ở bên tai: “Thế nào? Cô gái nhỏ trong phòng bao khó coi, nhầm chán rồi sao?”

“Nói chuyện thật vui vẻ nhỉ.” Giọng nói của anh có chút mệt mỏi, tự nhiên trầm thấp một chút.

Cô à một tiếng, nghiêng đầu gục trên tay lái: “Vậy anh nói đi.”

Lời này mới vừa nói xong, bên kia đã có người nhỏ giọng nói chuyện với Hứa Nam Chính, giọng nói giống như che tăng hơi nước, đoán chừng là bị anh che kín điện thoại. Cô chỉ mơ hồ nghe thấy giọng nói của anh, mặc dù không phải đang nói chuyện cùng với mình, không hiểu sao lại yên tâm, qua thật lâu, anh mới kết thúc cuộc nói chuyện đó, nói với điện thoại di động: “Là Hình Ngôn.”

Cô ừ một tiếng, khi Hứa Nam Chính còn làm Phó tổng giám đốc ở 3GR thì có hơn năm người anh em dưới trướng anh.

Trước khi đi Tây Tạng mình còn gặp qua Hình Ngôn đưa vợ lên máy bay, đoán chừng Hứa Nam Chính thấy anh ấy, đều sẽ nhớ tới 3GR. Hai người im lặng một lát, cô mới cười hỏi: “Mới vừa rồi còn có giọng nữ, vợ của anh ấy?”

“Cô gái nhỏ rất trẻ tuổi. ” Anh lạnh nhạt nói một câu. “Không phải vợ đâu.”

Cô cau mày, Hình Ngôn cũng coi như là cười một người có quyền thế, coi như là đại mỹ nhân, sao còn làm chuyện này. Thế giới này thật sự sụp đổ rồi, đàn ông có tiền hay không, cũng lấy số lượng đàn bà để đánh dấu sự thành công của mình. “Trẻ tuổi thật tốt.” Cuối cùng cũng là bạn bè của anh, cô chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ cảm thán một câu. “Nếu như luôn mười tám tuổi, thì thật tốt.”

Mười tám tuổi, là tuổi cô phát hiện mình thích anh, dù sao cũng có ý nghĩa đặc biệt với cô.

Hai người tùy tiện trò chuyện, giống như là đều muốn nói gì đó, nói hồi lâu, rồi lại không có trọng điểm gì.

Đến cuối cùng, có người nhắc nhở anh phải lên máy bay, hai người mới đều im lặng.

“Cúp đi.” Cô nói: “Em hẹn người ăn cơm tối, bị muộn mất rồi.”

Giọng nói của anh chợt dịu dàng: “Hôn lễ, em muốn kiểu Phương Tây hay kiểu Trung Quốc?”

Thản nhiên như thế, rồi lại nói thẳng ra như thế.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, vừa chạm vào trái tim như mềm ra. Sau một lát, mới hỏi ngược lại anh: “Không thể đều làm sao? Giống rất nhiều bạn học của em, nam nữ không ở cùng một thành phố thật tốt, có thể danh chính ngôn thuận làm hai lần.”

Cuối cùng anh cười hai tiếng: “Chỉ cần em không sợ mệt, chúng ta có thể mời tất cả bạn bè ở đây, cũng làm một trận, đi vòng quanh trái đất.”

Cô cắm chìa khóa vào, bắt đầu làm nóng xe.

Âm nhạc rất nhẹ, là You're Beautiful bài cô thích nhất, giọng chàng trai hơi khàn khàn hát yêu một cô bé thế nào, nhưng lại đau lòng. Có lẽ là từng cảm động lắm, lúc cô lái xe, đều sẽ lơ đãng đổi lại bài hát này. Nhưng bây giờ nghe, lại không hiểu sao cảm thấy cảm giác đau lòng đã mất hết, chỉ còn thưởng thức giai điệu.

Từng cho là trong lòng di chuyển theo tiếng nhạc, hôm nay mới hiểu được, bất cứ lúc nào nghe được âm thanh, đều chẳng qua là trong lòng mình biểu hiện ra mà thôi.

Cô để tay ở trên không hòa vào đầu gió, nhỏ giọng hỏi: “Sẽ rất nhanh?”

“Cũng may.” Anh nói: “Nếu như ban đầu không phải là em đòi trở về, có lẽ đã sớm kết hôn rồi.”

Cô sợ run lên, mới phản ứng được là anh nói tuổi quy định kết hôn ở nước Pháp là mười lăm tuổi, nhất thời đỏ khóc đỏ cười: “Là lỗi của em, ai bảo em yêu nước, hưởng ứng tổ quốc kêu gọi, kết hôn muộn sinh muộn.”

Nói xong, mới phát hiện ra mình nói cái gì, lập tức im lặng không một tiếng động đỏ mặt.

Đến khi nghỉ bệnh xong, đã tiến vào thời gian điền cường trước khi kết thúc một năm.

Tết âm lịch năm nay đến sớm, đang ở cuối tháng giêng. Về cơ bản là thực hiện kỳ nghỉ tết âm lịch, mọi người đã bắt đầu mong đợi tết âm lịch đến để trở về nhà nghỉ dài hạn, cô nhìn trên bàn một xấp đơn xin phép, có chút nhức đầu, khi đang suy nghĩ xem nên duyệt cho người nào không duyệt cho người nào, thì trợ lý Tiểu Chung đã ôm một xấp tạp chí đi vào, rất là hưng phấn đặt tất cả ở trên bàn: “Sếp, kỳ một sau cùng năm trước, đều ở đây rồi.”

Cô cười: “Sao lại hưng phấn như thế?”

Tiểu Chung lấy ra ba bốn quyển: “Nhân vật mặt bìa đó.” Tiếp đó lại rút hai quyển khác, lật tới số trang dán lời ghi chú. “‘Mười nhà lãnh đạo của ngày mai’, ‘Hai mươi vị anh hùng kỹ thuật số trong toàn cầu’. . . .” Cô ấy đọc lên từng tờ báo có tên tuổi, cuối cùng thật sự làm Tiêu Dư cười không nổi: “Những thứ này không phải là em chỉ cần bỏ tiền ra mua tạp chí là biết sao?”

“Vẫn kích động.” Cô ấy cất từng quyển một. “Đây chính là thành tích của chúng ta.”

Cô cười cười, còn ba ngày, còn ba ngày nữa anh sẽ trở về.

“Sếp, chuyện bát quái” Tiểu Chung chợt đóng cửa lại. “Em muốn nghe chuyện bát quái.”

Tiêu Dư sững sốt một chút, nhất thời không biết nên khóc hay cười: “Muốn nghe cái gì? Cũng không nhất định là tôi đều biết hết.”

“Trong công ty, trong bộ phận nhân sự có người nói, lão đại của chúng ta muốn kết hôn.” Tiểu Chung thần thần bí bí nhìn cô. “Sếp, chắc chắn chị biết là ai? Tối thiểu là đã gặp qua rồi nhỉ?”

Cô cười, nhìn máy tính gõ chữ, nhưng ngay cả gõ cũng gõ sai, chỉ có thể thầm thở dài khép máy vì tính lại: “Chuyện bát quái của lão đại cũng dám hỏi? Mọi người không sợ tôi trực tiếp nói lại sao?”

Tiểu Chung cười hì hì: “Sếp trưởng nghĩa nhất, làm sao có thể. Người của phòng nhân sự nói ngày ấy, cả bộ phận của bọn họ đều nghe được đôi câu, chị không biết có bao nhiêu người trong công ty tan nát cõi lòng đâu. Cũng ngay cả người của bộ phận chúng ta, dám để cho em tới thăm dò một chút ý tứ, sếp, cô gái đó có đáng về thế nào? Đẹp mắt không?”

Tiêu Dư bị cô ấy hỏi có chút không còn lời nào để nói, chỉ chống cằm nhìn cô ấy, một câu hai nghĩa: “Chuyện này, ở công ty là phải bảo mật tuyệt đối, nếu không chén cơm của tôi không giữ được.”

“Em có bạn đi làm ở 3GR, nghe nói năm đó khi lão đại ở chỗ nào, thì lập tức có người si tình thường xuyên tặng ca ở trong công ty, khi anh ấy xuất hiện ở chỗ nào thì không ngừng tạo ra những trường hợp vô tình gặp được, rất nhiều người vì muốn gặp mặt nói chuyện cùng với lão đại, đều liều mạng làm việc gây dựng thành tích.” Con mắt của Tiểu Chung lóe ra ánh sáng lấp lánh. “Lão đại vừa tới, thăm mền là không ít, dũng cảm thổ lộ cũng không được vài người. Mọi người cũng đều chờ làm quen, có thể có cái gì mà tình yêu trong phim thần tượng chứ, lần này cũng đều chết non hết.”

Khó trách 3GR đã từng có thành tích mạnh như vậy, thì ra là hiệu ứng của kim cương vương lão ngũ*. . . .

(*Kim cương vương lão ngũ: ý chỉ những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.)

Tiêu Dư à một tiếng, nhớ tới Hứa Nam Chính nói cùng mình diễn kịch Hồng Kông, chợt cười ra tiếng: “Được rồi, đi ra ngoài đi, chuyện bát quái này quá nghiêm trọng, không nói được.”

Phòng làm việc im lặng lại, cô mới cầm điện thoại lên, nhấn cho Hứa Nam Chính một tin nhắn: Mới vừa nghe được chuyện bát quái của anh ở 3GR đây, chứng tỏ em có áp lực rất lớn.

Điện thoại di động còn chưa để xuống, anh đã nhấn tin trả lời: Anh mới vừa vào phòng làm việc, tới đây báo cáo công việc.

21. Chương 20: Không Đơn Giản Như Vậy (2)

Cô sợ run lên, khi chỉ im lặng cười, bỗng nhiên có người gõ cửa.

Phương Ngôn thò đầu ra, hỏi cô: “Cùng đi không? Lão đại nói đã trở lại trước thời hạn, muốn mọi người đi họp.”

Lúc này cô mới lấy lại tinh thần, mới ôm đồng tạp chí mà trợ lý đã sắp xếp lại vừa nãy, cùng đi vào phòng họp. Khi đẩy cửa đi vào, rèm cửa sổ đều đã kéo xuống, mọi người ngồi, chỉ có một mấy chiếu chiếu về vách tường. Cô và Phương Ngôn là tiến vào chậm nhất, lúc ngồi xuống Hứa Nam Chính đã nói bối cảnh của hạng mục, cô nhỏ giọng hỏi người của phòng thị trường: “Hạng mục gì?”

“Chính là hạng mục họp lần trước, hợp tác với T – Mobile*.”

(*Là một công ty con ở Đức)

Cô sửng sốt một chút, nhớ lại Hàn Ninh.

Chỗ cô ngồi nằm phía bên hông của Hứa Nam Chính, ánh sáng của máy chiếu chiếu vào trên mặt anh, sáng tắt chuyển đổi liên tục.

Không nghĩ tới đã qua mười ngày, cổ họng của anh ngược lại càng thêm nghiêm trọng hơn, gần như mỗi khi nói hai câu, sẽ phải cầm ly lên uống một hớp nước. Tiêu Dư có chút lo lắng, luôn nghĩ lúc nào thì mới có thể kết thúc hội nghị, chợt phát hiện tất cả mọi người đều nhìn mình.

Hứa Nam Chính cũng nhìn cô, cô mới phản ứng lại, anh đang nói chuyện với mình, vội vã quét mắt nhìn nội dung trên tường, nghiêm trang nói một câu: “Có cơ hội hẹn nhóm người phụ trách và người phòng thị trường cùng nhau đi họp, bắt đầu vào nội dung chính của công việc, em lại trở về suy nghĩ một chút.”

Nghe rất có nội dung, thật ra thì không hề nói gì.

Người của phòng thị trường ở bên cạnh rất bội phục cô có năng lực xử lý tình huống, ở dưới bàn lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Hứa Nam Chính nhìn cô, trong mắt mang theo một chút ý cười chợt lóe lên.

Kết quả họp xong đi theo anh trở về phòng làm việc, cô ngồi ở trên ghế sofa, cúi đầu làm bộ lật tài liệu của hạng mục, có chút không dám nhìn vào tầm mắt của anh. Mới vừa rồi có một đồng người không liên quan ở đây, không có cảm thấy cái gì, hiện tại anh ngồi ở cách đó không xa, lại có chút hồi hộp, nhìn ngón tay anh cầm bút, nghĩ tới cũng là anh di chuyển cả một ngày rồi.

Anh ký xong tất cả văn kiện, để bút xuống, đi tới.

Cho đến khi anh đứng ở trước mặt, Tiêu Dư mới dùng bút không mực đích trên giấy tìm hai lần, làm như gạch chân câu trọng điểm, thật ra thì chính là để ý hành động của anh. Anh nửa ngồi xuống, quét mắt cô gạch chân trọng điểm: “Không ngờ em lại cảm thấy hứng thú với ngành của Phương Ngôn như vậy?”

Màu nâu trắng tấp, những chữ gạch chân đều là thuật ngữ kỹ thuật cô xem không hiểu.

Cô âm thầm thở dài, đóng nắp bút lại, ngẩng đầu, nhìn vào mắt của anh nói: “Mệt không?”

“Tạm tạm.” Anh tự tay, dùng ngón tay vuốt ve môi của cô. “Nhớ anh không?”

Ngón tay rất ấm, chỉ ma sát như vậy, ánh mắt hai người có chút nóng lên.

Cô dần dần tỉnh táo lại: “Anh nhớ em không?”

“Nhớ.” Anh thu tay lại, đến gần bên tai cô nói. “Rất nhớ.”

Cô nhắm mắt lại, cọ xát vào mặt của anh: “Bỗng nhiên anh tốt như vậy. Làm em cảm thấy giống như là mỗi lần đều chỉ thi qua đạt tiêu chuẩn của học sinh, rồi bỗng nhiên đưa tới một trăm phần bài thi. Nếu như em là giáo viên, nhất định sẽ hoài nghi, đều luôn muốn bắt anh đang ăn gian.”

Dường như anh đang cười, giọng nói kìm nén lại: “Anh đâu thế, trừ thi vào trường cao đẳng muốn thử một chút vận may, từ nhỏ đều là một đường tuyến thẳng, học trò ngoan như vậy, làm sao có thể ăn gian.”

Bởi vì anh trở lại trước thời hạn, ngược lại rảnh được mấy ngày, cô định đi mua quần áo cùng với anh.

Đến nhà, cô vốn muốn dọn ra nửa phòng thay và để đồ cho anh, lại ma xui quỷ để quần áo của hai người xen lẫn vào một chỗ. Đen và trắng kem, hợp với xanh lam xanh lá cây, ở trong ba cái gương, tầng tầng lớp lớp xen lẫn vào trong cùng một chỗ, nhìn thấy tâm trạng vui vẻ lên ngay.

Anh rót ly nước đá, chỉ cười để cô loay hoay.

Cho đến khi tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, cô mới đi qua, miệng kè lên cái ly trong tay anh, cũng uống một ngụm nhỏ.

Anh cau mày, lấy cái ly ra: “Em vừa mới khỏi, cẩn thận bị lây bệnh.”

“Sắp xếp xong rồi.” Cô cầm lấy cái ly trong tay anh, bỏ lên bàn. “Tại sao anh phải chuyển đến nhà em, không phải để em chuyển qua?”

“Anh có dũng khí chuyển em qua, nhưng không có lòng tin cũng chuyển được phòng thay và để đồ của em qua.”

Cô bĩu môi, lý do này hình như nghe rất hợp lý.

Hứa Nam Chính là một người quen dùng đồ mình đã dùng quen lâu này, mặc kệ là ở khách sạn, hay là chỗ ăn cơm theo thói quen, một khi thích thì sẽ luôn luôn không thay đổi. Cho nên cuối cùng cô vẫn không đi mua đồ dùng rửa mặt mới cho anh, chỉ dọn tất cả những gì có ở nhà anh tới đây, ở trước gương bàn chải đánh răng đặt chung thành một đôi, đầu bàn chải cũng phân về phía hai bên.

Cô lặng lẽ vươn tay, đầu bàn chải đánh răng dựa vào nhau.

Không vệ sinh thì không vệ sinh vậy.

Dọn dẹp xong phòng rửa mặt, cô trực tiếp mở nước ra tắm, chính là đang xoa nhẹ đầu đầy bọt xà phòng, thì nghe thấy chuông cửa vang lên. Im lặng nghe một lát, giống như là có người nói chuyện với anh, cô vội xả sạch tóc, trùm khăn tắm đi tới cửa cầu thang, không ngờ là mẹ.

Hứa Nam Chính đang cởi áo khoác ngoài giùm bà, treo lên trên giá móc áo.

“Mẹ?” Cô bật thốt lên một tiếng, mới phát hiện ra tóc mình còn nhỏ nước, có chút xấu hổ. “Sao mẹ lại tới đây?”

Thời gian này, cảnh tượng như vậy, cho dù là ai cũng nhìn ra được rồi, huống hồ bản thân mình thế nào thì mẹ đã biết rõ như lòng bàn tay. Về mặt Hứa Nam Chính khó có được có lúc căng cứng, nhìn cô, có loại ngay trước ba mẹ, không may bị đẩy đến tình huống lúng túng.

Mẹ cô cũng nhíu lông mày lại, nói: “Mới trở về từ sân bay, đi ngang qua nhìn con.”

Rõ ràng ở đây và sân bay không tiện đường.

Cô giả bộ cảm, nói một câu con đi thay quần áo, vọt vào phòng thay quần áo mặc quần áo thể thao cổ tròn đang hoang tử tế xuống, dường như không khí có chút quái dị. Hai người trước mặt cũng đã uống trà nóng, giống như là đã nói cái gì đó, hoặc như là cái gì cũng chưa nói.

Cô đi tới, ngồi xổm người xuống, nhỏ giọng làm nũng: “Mẹ tới cũng không nói một tiếng, muốn con dọn dẹp phòng dành cho khách không?”

Đáng tiếc, ánh mắt nụ cười này, lóe lên đều là lo lắng.

Cuối cùng mẹ cô bật cười: “Con lên tầng trước, mẹ muốn nói chuyện với Nam Nam một lát.” Nói xong, hai tay để chồng lên nhau đặt ở trên đùi, dáng vẻ nói chuyện theo thói quen, cô thấy sao mà không hiểu chứ.

Hứa Nam Chính chỉ uống trà, không lên tiếng.

Cô có chút thấp thỏm, cũng không dám đứng lại, không thể làm gì khác hơn là từng bước một buồn bã lên trên tầng.

Chờ đợi như vậy, thật sự là cực hình giày vò nhất. Cô tiện tay lật sách, cũng đang tập trung nghe âm thanh dưới tầng, hoàn toàn nghe không rõ nội dung, chỉ biết là vẫn còn nói. Khi đang mất hồn, bỗng nhiên sau lưng có âm thanh: “Muốn nói chuyện với mẹ không?”

Cô quay đầu lại, liếc nhìn ngoài cửa, chỉ có một mình mẹ. Ý nghĩ như vậy thoáng qua, ngược lại cô nghiêm túc liếc nhìn vẻ mặt của mẹ, vẫn như trước, cười đến dịu dàng trang nhã, không nhìn ra cảm xúc gì.

Mẹ cô đi tới: “Tiểu Tiểu, con không cảm thấy bây giờ kết hôn, là quá nhanh sao?”

Xong rồi, nói thẳng vào chủ đề, hỏi cũng giống như thắc mắc của mình. Mình vẫn còn đang lưỡng lự, sao có thể nói rõ ràng chứ?

Cô suy nghĩ một chút, mới dùng lời nói của Hứa Viễn Hàng tham ô, nói: “Nhiều năm nay chúng ta đã sớm hiểu được, gia cảnh cũng thích hợp, anh ấy cũng nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ và ba con.” Cô nhìn mẹ, lại bổ sung một câu: “Con chỉ thích anh ấy, sớm muộn gì cũng là của anh ấy.”

Cô nói xong, mặt đã đỏ lên rồi.

Cũng may từ nhỏ ba mẹ ở chung một chỗ không bất hòa, ngược lại nói chuyện càng giống như là bạn bè, bằng không đoán chừng đánh chết cô cũng không nói ra những lời này.

“Con nói khẳng định như vậy?” Ánh mắt của mẹ cô cong lên. “Mẹ nghe nó nói vài lời, cảm giác nó không thật sự chắc chắn tình cảm của con với nó, mẹ cũng nhìn nó lớn lên từ nhỏ, còn chưa thấy qua nó nói như vậy.”

Tiêu Dư nhìn vẻ mặt của mẹ, dáng vẻ muốn nói lại không nói được, lòng ngứa ngáy khó chịu, chạy tới đóng cửa lại, lại chạy trở về rất là hưng phấn hỏi: “Anh ấy nói như thế nào?”

“Dù sao rất thú vị.” Mẹ nhìn cô. “Mẹ tôn trọng riêng tư, không chịu trách nhiệm truyền lời.”

“Mẹ ~” Tiêu Dư cạo ở trên vai bà. “Nói đi, nói đi mà, con hao hết sức lực cũng không lấy được nửa câu nói của anh ấy, mẹ lặng lẽ nói cho con biết.” Nào có thể đoán được người trước mặt vẫn bình thản như cũ, không nhúc nhích chút nào: “Ý nghĩ của nó, con nên rõ ràng nhất. Nếu như con vẫn còn đang đoán, đang hoài nghi, vậy mẹ càng không yên lòng để các con kết hôn.”

Tiêu Dư ngậm miệng, mím chặt miệng, không lên tiếng.

“Mẹ chỉ nói một chút về cái nhìn của mẹ. Có thể con và nó đã thân cận bên nhau từ nhỏ, rất giống nó, rất hiếu thắng.” Mẹ im lặng. “Không phải là không tốt, nhưng hai người ở chung một chỗ như vậy, không quá thích hợp để kết hôn. Đứng ở góc độ của mẹ, nó không phải là nhân tuyển mẹ muốn.” Cô không ngờ, mẹ nhìn anh lớn lên, cũng sẽ nói như vậy.

“Mới vừa nãy nó nói với mẹ, nhất định sẽ lại mở công ty, mẹ biết ngay các con chọn một thời gian kém nhất để bắt đầu. Theo mẹ biết, từ chức 3GR là lần thất bại lớn nhất từ trước đến nay của nó, áp lực không phải con nói hiểu là thật sự có thể hiểu được. Con xem, nó ở chỗ này làm tốt như vậy, vẫn muốn trở về, đứa nhỏ này rất hiếu thắng.”

Cô nghe được hơi chua xót, rất nghiêm túc nói: “Chuyện này rất bình thường, con có thể giúp anh ấy.”

“Hai người ở chung một chỗ đều có thời kỳ cọ sát, các con mới vừa ở cùng nhau đã không có cảm giác, chờ tình yêu cuồng nhiệt trở nên bằng phẳng, thời kỳ tình cảm cọ sát đựng phải thời kỳ sóng gió của sự nghiệp, con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nó chỉ có một mình, không thể nào phân tâm chú ý đến tất cả cảm nhận nhỏ bé của con, nhất là bây giờ.” Mẹ trêu đùa khẽ vén tóc cô, lui sau tai. “Còn nữa, từ nhỏ nó muốn gì đều có cái đó, con và nó, có lẽ còn chưa học được phải tôn trọng đối phương thế nào.”

Cô sưng sốt một chút, không lên tiếng.

“Dĩ nhiên, chuyện của các con mẹ không có quyền quyết định, nhưng mẹ không hy vọng các con dùng hôn nhân vượt qua đoạn thời kỳ cọ sát này, giấy chứng nhận kết hôn không phải là vô địch không gì sánh nổi, mà chỉ là một trang giấy.”

Tiêu Dư than thở: “Nhưng mẹ và ba con là quân hôn, ít nhất phải bền chắc hơn một trang giấy, dù sao là một khối sắt.”

Rốt cuộc mẹ bị cô chọc cười, lưu loát nói ra quyết định: “Nếu mới vừa bắt đầu, vậy thì nói yêu đương là được rồi, thời gian thích hợp, phải làm chuyện thích hợp, chuyện kết hôn để sau.”

Tiêu Dư không có lời nào để nói, chỉ có thể gật đầu.

Một cước dừng ngay này của mẹ, luôn làm cho người ta có chút khổ sở.

Buổi tối cô dựa vào đầu giường, nhìn Hứa Nam Chính ngồi ở trong phòng sách hút thuốc, đến khi tắt hết mới đi vào. Cô để sách xuống, đưa tay để cho anh ôm mình, từ ghế nằm dời đến trên giường: “Anh và mẹ em nói gì?”

Anh vuốt tóc của cô, phát hiện còn ướt: “Có muốn sấy khô trước không?”

Cô vâng một tiếng, nhìn anh đi vào nhà vệ sinh, lấy máy sấy ra sấy tóc cho mình.

Gió rất ấm, ngón tay của anh không ngừng lướt từ chân tóc đến ngọn tóc, cho đến khi đã khô, mới nhét cô vào trong chăn: “Mẹ em hỏi anh, tại sao bỗng nhiên bắt đầu như vậy?”

Cái gối có mùi hương của anh, cô rất hài lòng hít hà, nhìn anh: “Sau đó thì sao?”

Anh không trực tiếp trả lời, ngược lại nói sang một chuyện khác: “Lúc em sắp tốt nghiệp đại học, là thời kỳ mấu chốt của 3GR, anh làm một quyết định sai lầm, cũng là nguyên nhân chủ yếu hao hụt cho vài năm sau.”

Cô ừ một tiếng.

“Một công ty lớn mạnh từ trong tay anh, đưa ra thị trường, đến cuối cùng cũng rời khỏi thị trường từ trong tay anh, loại cảm giác này. . . .” Anh dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Nhớ khi còn bé em có nuôi một con thỏ, bởi vì sợ nó không sạch sẽ sẽ sinh bệnh, đang ở mùa đông tắm rửa cho nó, kết quả lại bị chết vì lạnh. Rất giống cảm giác đó, chỉ là mình nghĩ sai thì hỏng hết, cũng khác xa sống chết. Quyết định này bắt đầu không lâu, anh biết ngay có chỗ sai sót, trước sau vẫn sửa chữa bù đắp lại, lại không nghĩ rằng lại mắc thêm sai lầm lần nữa.”

“Mấy năm này anh vẫn luôn muốn bù đắp lại sai lầm cho công ty. Anh không muốn vội vàng bắt đầu với em như vậy, bao gồm hiện tại, có lẽ cũng không phải là một thời gian rất tốt. Anh phải luôn đi công tác, xã giao. . . .”

Lời của anh, lại một lần tình cờ trùng hợp với lời của mẹ, Tiêu Dư dùng mặt dựa sát lên cánh tay của anh, không lên tiếng.

Cuối cùng anh cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, thuận miệng nói: “Dĩ nhiên, anh chưa từng đặt giả thiết qua, có người sẽ bắt em đi từ bên cạnh anh.”

Nói rất lâu, giọng nói của anh đã khàn đến dọa người.

Cô chợt nhớ lại anh đang ngã bệnh, vội chạy xuống giường rót nước cho anh, cũng may còn có thuốc Hứa Viễn Hàng để lại. Chai chai lọ lọ đều giống như triệu chứng của anh, cuối cùng cân nhắc không thôi, đổ ra bảy tám viên thuốc ở trong lòng bàn tay, đưa tới trước mặt anh nói: “Anh cho rằng em là sủng vật? Còn ‘bắt đi’?” Anh nhìn thuốc trong lòng bàn tay cô, rất là bất đắc dĩ thở dài một câu: “Tiểu Tiểu, đây không phải là Đường Đậu*.” (*Món ăn vặt)

22. Chương 21: Không Đơn Giản Như Vậy (3)

Cô mềm lòng, đơn xin phép cuối năm, cơ bản là đều ký hết.

Đến cuối cùng khi công ty liên hoan cuối năm, bộ phận PR chỉ còn lại mấy người Bắc Kinh, còn lại đã về nhà mừng năm mới rồi.

Cũng bởi vì như vậy, cô sếp của bộ phận PR, bị cả đám khi dễ, uống không ít rượu. Chỉ tiếc hễ là người nâng chén mà đến, mặc kệ là hai ba người, hay là năm sáu người, đều mất hứng mà về, sắc mặt cô vẫn như thường, cười tủm tỉm dựa vào bên cạnh bàn.

Đến cuối cùng Hứa Nam Chính đều nhìn không nổi nữa, trực tiếp kêu tạm ngừng.

Thật ra thì tửu lượng cô không tốt bao nhiêu. Mà là mỗi lần tới đây, cô đều lấy đủ mọi loại cớ, thành công đẩy xuống hơn phân nửa ly rượu.

“Nếu như là đàn ông em sẽ nói, anh xem tôi thế nào cũng là nữ, anh phải uống rượu với tôi, cũng cần phải uống trước ba chén.” Tiêu Dư ngồi ở vị trí ghế lái phụ, nói rõ cho Hứa Nam Chính nghe. “Nếu như là phụ nữ, em sẽ nói, cô xem tôi vào công ty sau cùng, cô không thể khi dễ người mới, thế nào cũng phải cạn trước để mời chứ? Cho nên.” Cô cười tủm tỉm dùng mặt cọ sát dưới cánh tay của anh. “Thật ra thì em không uống bao nhiêu.”

Xe đang lái qua Tân quang Thiên Địa*, bỗng nhiên cô lại bổ sung một câu: “Muốn đi mua vài thứ hay không?”

(*Tân quang Thiên Địa là trung tâm bách hóa lớn nhất với sự hợp tác của hai công ty Tân quang Tam Việt ở Đài Loan với tập đoàn Hoa Liên Bắc Kinh hùn vốn thành lập)

Hứa Nam Chính quay đầu lại, đối diện anh là đôi mắt có chút lơ mơ nước, rõ ràng có chút men say. Anh rất khó hiểu cười, quay tay lái lại nói: “Muốn mua gì?”

“Quà tặng.” Cô im lặng tính toán một lát. “Quà tặng tết âm lịch, giống như muốn mua rất nhiều. Trước kia em đều đã sớm chuẩn bị xong, năm nay không biết làm sao lại quên, cũng còn mười ngày, sớm mua xong cho rồi.” Cô nói xong, lập tức hiểu tại sao năm nay quên, tất cả tinh thần đều đặt ở trên người anh, nơi nào còn nghĩ đến chuyện khác

Không biết là nhanh đến tết âm lịch, hay là bởi vì cuối tuần, hôm nay người có chút nhiều.

Hứa Nam Chính luôn ở bên người cô gọi điện thoại, cũng nhiều lần khi đang do dự cô đều giơ cả hai lên cho anh nhìn, sau đó nhìn ánh mắt của anh liếc xuống để quyết định. Rất nhanh đã mua xong tất cả quà tặng cho tiểu bối, nhưng đến mẹ hai người thì ngược lại do dự.

“Bạn học Hứa.” Cô nhỏ giọng hỏi khi anh đang đứng bên cạnh. “Mua cái gì cho mẹ anh đây?”

Anh che điện thoại, nhỏ giọng nói: “Mẹ anh thích gì, em còn rõ hơn anh mà.”

Cô à một tiếng, thành công bị những lời này đâm trúng vào trái tim, vui rạo rực ngọt như mật hăng hái tiếp tục chiến đấu.

Cuối cùng chọn kiểu dáng đóng gói, khi để lại địa chỉ giao hàng, thì anh cũng cúp điện thoại, tháo caravat theo bản năng.

Cô để bút xuống, cười chọc anh: “Hứa thiếu, em nhớ anh chưa bao giờ đi dạo cửa hàng, thật sự là ủy khuất rồi.”

Anh cất điện thoại di động, thuận miệng nói: “Nói chuyện thật dễ nghe, thiếu cái gì mà thiếu”

“Không dễ nghe sao?” Cô vươn tay, tháo caravat xuống giúp anh, thuận tiện mở hai cúc áo ở cổ áo cho anh. “Mỗi lần em nghe tin tức bất quá, nói gì mà Kinh Đô có mấy thiếu gia, thì muốn cười, luôn muốn gọi anh là Hứa thiếu, anh sẽ có phản ứng gì.”

Anh cũng cười ra tiếng: “Đó là quần chúng giải trí. Em về nhà gọi thử một chút? Lập tức đưa em đi trường quân đội cải tạo lại.” Cô cười cầm caravat thật chặt, trực tiếp bỏ vào trong túi xách, chợt chuyển đề tài: “Tặng em chai nước hoa nhé?”

Cô hỏi xong, chỉ là theo dõi anh, nhìn thấy anh nghi ngờ nhìn mình, hình như muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn nói một câu được.

Phụ nữ nhận quà, dễ dàng nhận được nhất chính là loại đồ này. Từ bạn bè đến người trong nhà, hễ là ngày lễ lớn nhỏ cô không biết đã nhận được bao nhiêu chai, nhưng cô quen dùng đồ mình đã dùng lâu nay, cho tới bây giờ chỉ thích dùng một mùi hương, cho nên chỉ có một ngăn tủ.

Mấy ngày trước Hứa Nam Chinh dọn dẹp phòng cho cô, đặc biệt hỏi xử lý thế nào, cô còn đang làm kiến nghị quà tặng rút thăm trong lễ họp thường niên của công ty, hay là trực tiếp làm phúc lợi, ngày Quốc tế Phụ Nữ mỗi người một chai gì đó, vì thu mua lòng người cho anh.

Thật không nghĩ đến, hôm nay ngược lại ý tưởng đột phát, muốn tự mua.

Đi ngang qua rất nhiều quầy, cô dừng trước một thương hiệu siêu phổ biến, thử mùi hương đa số mọi người thích nhất.

Sau đó thản nhiên đưa cổ tay tới trước mặt anh: “Mùi hương dễ chịu không?” Sắc mặt cô bán hàng tươi cười, khó có được lúc gặp được một đôi xứng đôi lại đẹp mắt như thế, tất nhiên thái độ vô cùng tốt, không ngừng phối hợp nói loại này bán tốt nhất, rất thích hợp tặng bạn gái.

Anh nghiêm túc ngửi một chút: “Giống như, có chút bình thường.”

Anh thực sự nói thật, tuy rằng loại nước hoa có danh tiếng ở bên ngoài, trước kia mùi hương cũng hơi nồng, sau đó mùi hương cũng miễn cưỡng được làm mới, tuyệt không đặc biệt, không giống phong cách của cô. Chỉ là câu nói thật như vậy, lại làm cho người bán hàng ghen lại, Tiêu Dư liếc cô kia một cái, giả bộ đã dùng thử xong nên để xuống: “Lấy giúp tôi một chai 50 ml, cảm ơn.”

Cô thừa dịp lúc cô bán hàng xoay người, mới bỗng nhiên hạ thấp giọng nói: “Thật ra thì, thật sự rất bình thường.”

Cô luôn có rất nhiều ý tưởng đột phát, anh đã sớm thành thói quen tiếp nhận toàn bộ, chỉ cần đưa thẻ rồi ký tên: “Vậy tại sao còn phải mua?”

Đây không phải là kiểu cô quen dùng, anh vẫn rất rõ ràng.

Cô cười không nói, cho đến khi nhận lấy túi cầm tay, mới nhẹ giọng nói với anh: “Lúc lên đại học, loại nước hoa này mới vừa đưa ra thị trường, khi đó em đi qua đường Hoài Hải nhìn thấy một biển quảng cáo rất lớn, chữ trong quảng cáo đó làm em rung động, lúc ấy em chỉ muốn, nhất định phải làm cho anh tặng em một chai.”

“Là cái gì?” Anh quét mắt quầy chuyên doanh*, loại này không phải là mặt hàng chính, tự nhiên không có quảng cáo.

(*Quầy chuyên doanh: quầy chuyên bán một loại hàng trong cửa hàng)

“Trong trời đất này.” Cô cố ý ngừng lại, không hề chớp mắt nhìn anh. “Anh chính là kỳ tích.”

Tác dụng của quảng cáo chính là đáng sợ như vậy, rõ ràng không phải là sản phẩm xuất sắc, bởi vì một câu nói, cũng làm người ta trong nháy mắt xúc động. Cô còn nhớ rõ năm ấy vào một ngày mùa hè, mình đón không được xe taxi, mồ hôi đầm đìa đứng ở cửa bách hóa Bách Thịnh (do tập đoàn Kim Sư thành lập năm 1987). Biển quảng cáo to lớn cao hơn mười thước, thay đổi dần sang màu hồng như khói, rất lưu loát viết những lời này:

”Trong trời đất, anh chính là kỳ tích.

Sau này qua rất nhiều năm, loại nước hoa này không thể tầm thường hơn được nữa, em lại vẫn rất muốn.”

Từ nhỏ ở sân tập bắn nhìn anh nghịch súng, nhìn anh đấu trận bóng rổ ở trong sân trường Thanh Hoa, cô đã có thói quen chỉ chăm chú nhìn anh. Hiện tại vẫn như cũ, cô nhìn anh, chợt cảm thấy mình có phần nhỏ giã mồm.

Hứa Nam Chính đưa tay chạm vào mặt của cô, đang muốn nói gì đó, Tiêu Dư cũng cảm giác dưới chân bị đụng, cúi đầu nhìn.

Một biểu cảm hết sức đáng yêu, nhìn thẳng mình: “Tiểu Tiểu.”

Không ngờ thời gian này, địa điểm này, cũng có thể đụng phải Tiểu Ma Vương này.

Cô cười kín đáo đưa túi cho Hứa Nam Chính, muốn ôm Mịch Mịch: “Mẹ em đâu?”

Thế nhưng không ngờ cậu bé lại rất nghiêm túc trốn tránh.

“Em rất nhớ chị.” Mịch Mịch dùng tiếng Pháp thao thao bất tuyệt lắm bầm. “Đã lâu rồi chị không ngủ cùng với em.”

Tiêu Dư dở khóc dở cười, néo mặt của cậu: “Em đã trưởng thành, không thể ngủ chung với chị, biết không?”

Cậu bé rất nghiêm túc nhìn cô, không có trả lời, chợt nghiêng đầu nhìn Hứa Nam Chính: “Chú Hứa.”

Đầu tiên là Hứa Nam Chính ừ một tiếng, sau đó Tiêu Dư đang ở trong tiếng cười phản ứng lại, rũ mắt xuống, hơi liếc nhìn Mịch Mịch, nhỏ giọng nói: “Sau này phải gọi anh.” Mịch Mịch tròn to hai mắt, nhìn Tiêu Dư: “Tại sao?”

Tiêu Dư hé miệng cười, chỉ là không nói lời nào.

Đứa nhỏ này không hiểu sao rất thân thiết với mình, chỉ cần mình không mở miệng, lời nói của Hứa Nam Chính chắc chắn cậu bé sẽ không thềm để ý.

“Từ xa đã nhìn thấy hai người.” Rốt cuộc mẹ ruột của đứa bé Lục Dư Hình đã đi tới. “Trước kia đi Grasse* với cháu, cháu đều lười dùng nước hoa? Thế nào chợt thông suốt rồi?” Dì ấy nhìn túi lớn, lắc đầu cười. “Tiểu Tiểu, Lancôme** không phải đồ cháu hay dùng.”

(*Grasse là một xã ở tỉnh Alpes-Maritimes, vùng Provence-Alpes-Côte d’Azur ở đông nam nước Pháp.

** Thành lập năm 1935 bởi Armand Petitjean tại Pháp, Lancôme Paris là thương hiệu sản phẩm trang điểm. Sở hữu bởi L’Oréal từ 1964, Lancôme là một phần của nhánh Các sản phẩm Xa Xỉ, cung cấp các sản phẩm dưỡng da, nước hoa và trang điểm với mức giá cao.Theo Wikipedia)

Tiêu Dư từ vẻ mặt của dì ấy thấy được vẻ mập mờ thử dò xét, ánh mắt nhìn Hứa Nam Chính, không lên tiếng.

Ban đầu mình và Hứa Nam Chính ở nước Pháp, chính là ở tại nhà dì ấy. Khi đó tuy rằng bàn về bối phận phải gọi dì ấy một tiếng dì, thật ra thì, Lục Dư Hình cũng mới hai mươi mấy tuổi, mới vừa đến làm việc trong đại sứ quán ở Pháp. Sau lại bởi vì yêu đương với dân bản xứ, tự động nghỉ công việc nhạy cảm này, không ngờ sau khi sinh ra Mịch Mịch, thì lại chia tay.

Sau lại trở về nước, bởi vì chuyện con riêng ít nhiều cũng ồn ào náo loạn với trong nhà.

Không ngờ, cuối cùng ngược lại hai người bọn họ lại ở gần đây. Về phần tại sao con trai của dì ấy gọi mình là chị, ngược lại gọi Hứa Nam Chính là chú. Đoán chừng chỉ có thể dùng khí thế để giải thích.

Hiếm có lúc mọi người gặp phải nhau thế này, định đi quán trà của dì ấy, uống trà tán gẫu.

Rượu uống buổi tối dần dần thấm vào đầu, Tiêu Dư ngã vào trên giường mềm mại, ôm lấy gối ôm nghỉ ngơi. Hứa Nam Chính khoanh chân ngồi ở bên người cô, rót chút trà nóng, thử thấy không quá nóng, mới đưa tới bên miệng cô: “Uống hai hớp trà.”

Cô ừ một tiếng, uống gần nửa miệng, lập tức khê hít một hơi.

“Nóng?”

“Trêu anh thôi.” Cô cười, ngồi dậy, mờ mịt nhìn anh.

Hứa Nam Chính hiểu ám chỉ của cô, cười mở rộng ra chân, Tiêu Dư lập tức đặt chân lên trên đùi anh, hài lòng nằm lên trên.

Hiếu ý nhau như vậy, lại làm cho mi tâm* Lục Dư Hình nhảy lên: “Mạch Mạch, người con thâm mến, đã bị chú Hứa đoạt đi rồi nha.” (*mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày)

Tiêu Dư nhe răng nhìn dì ấy: “Già mà không kính.”

“Dì chỉ lớn hơn cô có mười tuổi.” Lục Dư Hình thở dài.

“Em cũng vậy chỉ kém chị mười lăm tuổi.” Mạch Mạch lập tức nói tiếp, rất nhanh bò từ trên giường êm qua đây, kéo tay Tiêu Dư, môi hôn lên tay một cái: “Chị là mối tình đầu của em, người đời này chỉ có một mối tình đầu, chị phải quý trọng em.”

Vẻ mặt rất nghiêm túc, làm Tiêu Dư dở khóc dở cười.

Bây giờ con nít. Thật sự là thành thực quá sớm rồi. Cô vụng về rút tay về, chỉ chỉ người trên đỉnh đầu: “Nhưng mà Mạch Mạch, mối tình đầu của chị ở chỗ này.” Mạch Mạch nhìn Hứa Nam Chính, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Em chờ chị.”

Tiêu Dư triệt để hết chỗ nói.

Hứa Nam Chính đang lấy thuốc ra, tay cũng rõ ràng dừng lại. Ngược lại người mẹ ruột kia rất dương dương tự đắc, lắc đầu uống nước: “Con dì sau này tuyệt đối là tình thánh, quá cảm động rồi.”

Cô quyết định không nhìn đôi mẹ con ồn ào này, ngửa đầu, nhìn mặt của Hứa Nam Chính từ dưới lên trên: “Em phát hiện, cái gì là 80 - 90 đều là phù vân, sau 00 tuyệt đối là một thế hệ điên đảo.” (năm sinh ý)

Bởi vì nằm ở trên đùi anh, từ góc độ này nhìn sang, ánh nền trên bàn cũng chiếu vào trong ánh mắt của anh. Tối đen như vậy, bởi vì có ánh nền, có thêm có chút ấm áp.

“Em phải hiểu được.” Hứa Nam Chính bỏ hộp thuốc lá lên trên bàn, rảnh rỗi đáp một câu. “Chúng ta là những người sau 70 -80, vẫn là lực lượng quan trọng của xã hội này.” Tiêu Dư cười ra tiếng, nhắm mắt, giấm bớt đầu choáng váng.

Nhưng ngay khi một giây trong bóng tối, trên môi có chút ướt ươn, cô mở mắt ra, khoảng cách gần nhìn anh. Âm thanh kháng nghị của Mạch Mạch, còn có âm thanh than thở của mẹ già không đáng tin của cậu bé, bỗng nhiên đều có chút khoảng cách.

Đến cuối cùng khi rời khỏi, Lục Dư Hình đã che ánh mắt của Mạch Mạch: “Biết vì sao phải gọi là anh, không được gọi chú không? Con đã thấy qua có chú lại hôn nhẹ chị chưa? Đương nhiên là anh - chị mới có thể hôn nhẹ.”

Vốn là rượu đã thấm dần vào đầu, lại đột nhiên bị tập kích, càng thêm bất tỉnh.

Cô cứ như vậy mà nằm trên đùi anh nghỉ một lát, khi sắp mơ hồ ngủ, mới nghe âm thanh của anh hỏi: “Buổi tối muốn gặp người bên T - Mobile, có muốn anh đưa em về nhà trước hay không? Hay là trực tiếp ngủ ở chỗ này?”

Mobile? Vừa nãy khi đi dạo phố, dường như anh có nói qua vấn đề này vào điện thoại.

Cô suy nghĩ một chút, miễn cưỡng mở mắt ra: “Muốn em đi cùng với anh không?”

23. Chương 22: Có Bao Nhiêu Người (1)

Cô không ngờ, đã cách nhiều năm, lại đối mặt với trường hợp như vậy một lần nữa.

Đến thời gian, bên trong gian phòng VIP có mười bảy mươi tám vị khách nữ đang ngồi quỳ, mấy đấng mày râu an vị ở chính giữa chơi ‘Bài Tây’ (Tú Lơ Khơ hay tá lả). Lúc hai người vào cửa vừa vặn là Hàn Ninh thắng, bên người anh mấy cô gái nhỏ cũng nhỏ giọng cười lên. Từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy trong miệng anh đang cắn một lá bài, mơ hồ nói với người thua câu gì đó, người trước mặt lại cười đứng từ trên ghế sofa dậy: “Tổng giám đốc Hứa.”

Tất cả mọi người cười chào hỏi, Hàn Ninh cũng để bài xuống, quay đầu lại khó có được lúc sợ run lên: “Tiêu Dư?”

Từ đầu tới cuối, Hàn Ninh cũng chỉ nói với cô hai chữ như vậy.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Dư vẫn ngồi ở bên cạnh Hứa Nam Chính, nhìn bọn họ đánh bài, mặt trên cửa thủy tinh được bài trí trên tường phản quang ánh sáng rất nhỏ, chiếu vào làm cô buồn ngủ. Bởi vì cô ở đây, những nữ phục vụ kia chỉ nửa quỳ lần lượt rót rượu, đến cuối cùng uống nhiều một chút, mới có người đùa giỡn: “Hứa tổng, có muốn chơi hai ván hay không?”

Hứa Nam Chính tiện tay bốc tro thuốc lá, vờ vờ vai Tiêu Dư, lót cái nệm ở phía trước cô. Cô mơ hồ dịch xuống phía dưới, mở mắt ra nhìn Hứa Nam Chính, ánh mắt lại quét đến Hàn Ninh đang đứng dậy, đưa một xấp bài trong tay tới: “Đánh thay tôi hai ván.”

Khi Hứa Nam Chính nhận lấy, đúng lúc Tiêu Dư thấy mặt bài, vận may thật sự quá tốt.

Mấy ván đầu còn tưởng rằng là nhường anh, xem ra thật sự là ông trời chiếu cố.

Hàn Ninh mò tìm hộp thuốc từ trên bàn, lại bị một phục vụ nữ mặt mày thanh tú đoạt trước, rất nhanh đưa lên, anh dùng răng cắn, nhìn người ta bật cái bật lửa, tùy tiện dùng ngón trỏ gõ gõ cái bật lửa trong tay cô gái, rất lịch sự cảm ơn. Cô không biến sắc ngồi dậy, nâng khóe miệng lên, thế nhưng anh lại chột liếc cô: “Hết bệnh rồi sao?” Âm thanh có chút thấp, lại rất rõ ràng.

Cô cười cười, vắn tóc lên, buộc lại: “Đã qua hai mươi mấy ngày rồi, cảm phiền anh còn nhớ rõ như vậy?”

Cô cố ý nói chuyện thoải mái tùy ý, Hàn Ninh cũng cười đến không chút để ý.

Hai người giả bộ như bạn bè vừa mới biết nhau, càng lảng tránh, càng không nói chuyện. Cô cứ như thế mà ngồi, chỉ có thể thầm than mình tự mình làm vậy thì không thể sống được. Mới vừa nãy vừa nghe chỗ Hứa Nam Chính phải tới, thì buồn phiền một thoáng, nhất định phải cùng đi theo.

Đến đây?

Thì ngược lại xấu hổ. Chính cô xấu hổ thì thôi, trong phòng này mọi người càng bởi vì cô mà xấu hổ hơn. diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tôi rửa ra một số tấm hình, gửi cho cô nhé?” Anh tựa vào trên ghế sofa, nhìn cô co chân dựa ở nơi đó, bỗng nhiên ánh mắt có chút im lặng. “Là ở Tây Tạng.”

Tiêu Dư không ngờ anh nhắc tới Tây Tạng, suy nghĩ một chút mới nói, anh gửi tới công ty tôi, viết người nhận là Tiêu Dư bộ phận PR là được rồi. Hàn Ninh gật đầu, đứng lên đi ra khỏi phòng. Cho đến hơn ba giờ, anh mới trở lại, Tiêu Dư đang nhận điện thoại của Kiều Kiều, bên kia thao thao bất tuyệt nói muốn quay một phim truyền hình, hỏi cô có thể tìm chỗ nào có liên quan đến trường đua ngựa, để tiết kiệm kinh phí.

“Bạn em muốn mượn trường đua ngựa để quay phim.” Cô ghé vào bên cạnh Hứa Nam Chính. “Anh có chỗ nào không?”

Hứa Nam Chính ném ra một đôi A: “Bạn của em rất thích trêu chọc, lần trước là tìm rừng hoa đào khắp thế giới, lần này là trường đua ngựa.” Anh suy nghĩ rất nhanh. “Hình Ngôn có, nhưng mà mấy tháng này muốn trang hoàng lại, người khác đều không phải rất quen thuộc, trở về sẽ hỏi một chút giùm em, xem có tiện không.”

Tiêu Dư à một tiếng, Kiều Kiều ở bên kia nghe được, còn thêm vào một câu: “Phải đủ lớn.”

Thật đúng là. Không khách khí.

Cô chỉ có thể lại bổ sung một câu: “Lớn hơn trường đua ngựa một chút.”

“Tôi có người bạn.” Hàn Ninh chợt lên tiếng. “Tự mở trường đua ngựa, còn chưa có kế hoạch đối ngoại, nên tương đối dễ dàng, tôi giúp cô hỏi một chút.” Anh nói rất tùy ý, cũng làm cho Tiêu Dư khó cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là cười với anh: “Cám ơn, tôi chờ tin tức của anh.”

Anh cũng cười, không nói cái gì nữa.

Lúc về đến nhà đã hơn bốn giờ, giăng co một đêm đã sớm mệt mỏi không chịu được.

Cô vừa tắm, vừa hướng bên ngoài rèm tắm nói với Hứa Nam Chính: “Không biết ai thức dậy đầu tiên, hợp đồng không ký ở phòng họp, nhất định phải ánh đèn âm u hương thơm không khí mập mờ, mới cảm thấy nên hạ bút. Có phải anh đặc biệt hối hận khi mang em đi không?” Bóng của Hứa Nam Chính ở trên rèm tắm: “Mang em đi có rất nhiều chỗ tốt, mấy người đó bình thường không chơi đến trời sáng là không nghỉ, hôm nay khó có được lúc thành thật như thế, rất nhanh đã ký xong, đều đòi về nhà đi ngủ.”

Tiêu Dư cười ra tiếng, đóng nước, trùm khăn tắm lên đi ra: “Mau tắm, em ngủ trước, mệt quá rồi.”diễn-đàn-lê-quý- đôn

Bởi vì ẩm áp, cô tắm xong đều có thói quen nhón chân, chân không chạy đến trên giường. Nào có thể đoán được mới vừa nhảy ra hai bước, đã bị anh một phen túm lôi trở về, cô bị giật nảy mình: “Thế nào?”

“Biết tại sao anh biết Hàn Ninh không?” Anh cởi quần áo một nửa, thân trên để trần, ôm cô đột nhiên hỏi. Tiêu Dư có chút mất hồn, suy nghĩ một chút mới nói: “Anh và anh ta biết nhau thế nào, nghe ra cũng không có quan hệ gì đến em.” Cô bỗng nhiên vòng tay ôm eo anh, rất chậm rãi nở nụ cười. “Mà em muốn biết, có phải anh ghen không?”

Mới vừa tắm xong, trong phòng tắm đều là khí nóng, trên gương có hai cái bóng mờ mờ của hai người.

“Có chút.” Trái lại anh rất thẳng thắn.

“Anh ta là khách của anh, em cũng không thể cả đêm trừng mắt lạnh lùng?”

Cô lấy cùi chỏ đẩy cánh tay Hứa Nam Chính ra, nghĩ giải thích chuyện ở Tây Tạng. Xác thực ngay lúc đó đã xảy ra một chút chuyện, chỉ là dù sao cũng là chuyện xảy ra trước khi mình và Hứa Nam Chính bắt đầu, nói ra ngược lại thêm phiền toái.

Cô quyết định tránh né không nói, nhanh chóng chạy tới trên giường. “Không nhắc lại chuyện cũ hiểu không? Bạn học Hứa, em rất rộng lượng với anh.”

Hứa Nam Chính ghen tuông cực nhỏ như vậy, để cho cô ước chừng vui vẻ cả buổi tối.

Ngày hôm sau dậy sớm, lúc soi gương đánh răng còn không nhịn được nhếch miệng cười, miệng đầy bọt kem đánh răng màu trắng, nhìn anh trong gương cạo mặt sạch sẽ. “Đợi chút.” Cô ngậm bàn chải đánh răng, mơ hồ không rõ gọi anh lại, lấy một ít nước cạo râu ở lòng bàn tay, vỗ nhẹ vào trên mặt anh. Đi đến gần người một cái, mới hài lòng phát phát tay với anh: “Được rồi.”

Nói còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy anh đi tới gần, lúc này cô mới nhớ tới mình còn đang ngậm bàn chải đánh răng, vội đẩy anh ra, lại xui xẻo nuốt bọt kem vào trong miệng, lập tức mở nước ối như điên.

Cho đến khi nhận lấy khăn lông anh đưa tới, mới vừa lau khóe miệng vừa cảm hận nhìn anh: “Đều tại anh.”

Hứa Nam Chinh ngược lại nở nụ cười, đến rất gần nói với cô: “Anh chỉ muốn cho bà xã một nụ hôn chào buổi sáng.”

Trong cổ họng còn vị thanh mát của kem đánh răng, khó chịu muốn chết.

Cô làm bộ như vô tình quay đầu lại, vùi đầu liều mạng đánh răng, khóe miệng cũng không tự giác nâng lên.

Khi đến phòng làm việc, trên bàn đã để một phong bì.

Đơn chuyển phát nhanh đã bị xé toang, cô mở giấy dai (giấy gói hàng loại dày) ra, bên trong vẫn để một phong bì màu trắng, chữ ‘Tiêu Dư’ viết rất đẹp. Từ nhỏ đến lớn chữ có thể làm cô thừa nhận là đẹp, thật không có mấy, nhưng trước mắt rõ ràng là tên của mình, lại rõ ràng viết đẹp hơn cô.

Phong bì rất lớn, đổ ra ở trên bàn, đều là hình đã được rửa xong.

Cô bày hình ở trên bàn, không thể không cảm thán Hàn Ninh biết làm người. Trừ tấm hình người ở sân thượng chùa Đại Chiêu, còn lại đều là phong cảnh dọc đường. Có mấy tấm hẳn là mình cảm thán khu nhà hồng phấn ở xóm làng chơi, còn có quán bar hai người đi qua.

Cô cầm tấm hình kia lên, là chụp từ góc bàn, chỉ có đèn dương cầm.

Cô đang nhìn, Tiểu Chung trợ lý đã gõ cửa đi vào, để toàn bộ văn kiện cần cô ký tên lên trên bàn, thấy trên bàn bày ra hình lập tức kinh ngạc: “Quá đẹp, sếp là chị chụp sao? Là chỗ nào?”

Tiêu Dư tiện tay xếp hình lại: “Ở Tây Tạng.” Cô tạm thời dừng lại, mới tiếp tục nói: “Là một người bạn chụp.”

“Bạn trai?” Ánh mắt của Tiểu Chung rơi xuống tấm hình chụp người duy nhất. “Nhìn tay, cũng biết là một người đẹp trai.” Tiêu Dư sợ run lên, cũng liếc nhìn tấm hình này, quả thật chụp phải tay anh.

Giống như là vì phác họa xinh đẹp một chút, tay chỉ làm cảnh nền, rõ ràng còn lại là hình ảnh của mình.

“Sếp?” Tiểu Chung đưa tấm hình cho cô, chỉ chỉ những thứ khác. “Em lấy đi cho mọi người xem.” Dù sao chỉ là phong cảnh, cô cũng không cảm thấy gì, gạt đầu đồng ý.

Không ngờ khi buổi chiều đi họp, Phương Ngôn lại cầm đồng hình này, ở phòng họp đuổi theo cô không ngừng hỏi là ai chụp. Anh ta thích du lịch, vừa nghe nói đồng hình này là từ phòng PR truyền ra, đương nhiên phải đào bới gốc rễ đuổi tới nguồn gốc.

Tiêu Dư thầm than tự mình xui xẻo, thật sự chịu không nổi Phương Ngôn nói liên tục: “Là Hàn Ninh, lần sau gặp được anh ta anh trực tiếp hỏi là được.”

Không có người nào nói chuyện, vừa nhắc đến quả thật còn đáng sợ hơn nói nhiều nữa.

Phương Ngôn à một tiếng, tiếp tục lật hình: “Anh ta là bạn trai cô? Mới vừa rồi tôi nghe người phía dưới nói.”

Trong lòng Tiêu Dư nhảy lên, nhìn Hứa Nam Chinh theo bản năng. Ngón tay của anh chỉ nhẹ gõ bàn phím, không ngừng chuyển số trang PPT. (powerpoint)

“Không phải.” Cô thu hồi tầm mắt. “Năm ngoái tôi đi Tây Tạng chụp hình quảng cáo, vừa lúc đụng phải anh ta đi du lịch. Tôi không mang máy chụp hình, anh ta rửa ra thấy nhiều gửi cho tôi một ít.”

Lão Kim nghe xong, cũng lấy tới nhìn: “Nhìn thật không tệ, Hứa tổng, lần sau công ty đi du lịch Tây Tạng chứ?”

Hứa Nam Chinh nhìn Tiêu Dư: “Tuyến đường này tương đối nguy hiểm.”

“Phản ứng Cao Nguyên sao?” Lão Kim cũng nhìn Tiêu Dư. “Thật lợi hại như vậy?” Nghỉ phép đi du lịch này nọ là chuyện thường ngày, mà dù sao đều sợ phản ứng Cao Nguyên, toàn bộ chưa đi tới tuyến đường đó, đương nhiên đều tò mò nhìn chăm chăm cô.

“Cũng được.” Trong lòng cô mắng Phương Ngôn một trăm ngàn lần, vẫn còn muốn làm tròn bốn phận giải đáp nghi vấn. “Thiếu tấm, thiếu vận động kịch liệt, người gầy phản ứng tương đối nhỏ, người béo. . . .” Cô cười nhìn lão Kim. “Đã có thể treo lên rồi.” (Treo nước biển ỷ)

Những lời này vừa ra, hơn phân nửa mọi người kêu rên.

“Này này.” Cô dùng bút gõ bàn một cái nói. “Nên tôi làm báo cáo, các người cho ít mặt mũi, đừng để ông chủ cho là tôi chỉ biết chạy khắp nơi cả ngày, không làm việc.”

Thật ra thì cô thật sự cảm thấy không có gì, nhưng đến tối lúc lái xe trở về, từ đầu đến cuối Hứa Nam Chinh đều không nói chuyện, cô cảm thấy có lẽ nên giải thích một chút. Nhưng một đồng ảnh phong cảnh này thì thật sự nên giải thích cái gì.

“Hạng mục T - Mobile, em không muốn làm, hai ngày này giao cho người khác làm tiếp được chứ?” Nghĩ thật lâu, cũng chỉ có thể tránh nghỉ ngơi.

“Không cần.” Anh đeo tai nghe bluetooth, cười cười. “Hai ngày nữa anh sẽ đi công tác, tranh thủ trở về trước đêm ba mươi.”

Cô nhìn Hứa Nam Chinh, anh đã bắt đầu gọi điện thoại, để thư ký sắp xếp hành trình.

24. Chương 23: Có Bao Nhiêu Người (2)

Vốn là nói hai ngày nữa, nhưng bởi vì gần tới tết âm lịch nên có rất ít chuyến bay.

Đến cuối cùng quyết định mua vé máy bay, hẳn là chuyến bay sáng sớm ngày kế tiếp. Hơn chín giờ bay, bảy giờ nhất định phải rời giường, Tiêu Dư mới định để đồng hồ báo thức lúc sáu giờ, để làm chút điểm tâm sáng cho anh thì đã bị anh lấy điện thoại di động trong tay, ném tới trên mặt thảm: “Bà xã, bây giờ đã ba giờ sáng rồi.” Cô ừ một tiếng, chân khẽ cọ đùi anh, ngón tay lưỡi chằng thêm động dục: “Phải ngồi máy bay hơn mười tiếng, rất mệt mỏi, mau ngủ đi thôi.”

Anh đã rất nhanh dõ dành đôi câu, nhắm mắt lại ngủ say sưa.

Lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy có chút lạnh, cô mơ hồ đưa tay sờ, không có ai.

Bên cạnh không có đèn bàn, cô chỉ có thể sờ soạng khắp nơi tìm điện thoại di động của mình.

Đang lúc không tìm được thì trên mặt thảm chợt vang lên tiếng rung, ánh sáng lấp lóe chỉ vị trí của chiếc điện thoại di động. Cô nhào người ra với lấy, bấm phím nghe, khàn giọng nói một câu chào bạn.

“Còn đang ngủ?”

Là Hàn Ninh?

Cô ‘vâng’ một tiếng: “Có chuyện gì không?” Chống cánh tay ngồi dậy, cầm đồng hồ trên bàn lên nhìn, đã hơn mười giờ. Nhất định là Hứa Nam Chinh đã tắt đồng hồ báo thức, còn muốn làm điểm tâm sáng cho anh nữa mà, cái gì cũng đã chuẩn bị xong rồi.

“Chuyện trường đua ngựa, tôi đã hẹn chỗ giùm cô rồi, bạn của cô có muốn tới xem trước một chút hay không?”

Là chuyện này. Đưa tay không đánh khuôn mặt của người tươi cười, hơn nữa còn giúp mình, cô chỉ có thể hắng giọng, để cho giọng nói mới ngủ dậy của mình nhạt đi một chút: “Tôi đoán là cậu ấy nhất định muốn xem, chờ tôi gọi một cuộc điện thoại cho cô ấy trước, rồi sẽ hẹn thời gian với anh.” Cô đi xuống giường, kéo màn cửa sổ ra. “Cảm ơn anh đã giúp một tay, hôm nào mời anh ăn cơm.”

Hàn Ninh cười nói được, rồi cúp điện thoại.

Thừa dịp anh đi công tác, buổi tối Tiêu Dư trở về nhà lần nữa, cũng mang quà tặng đã mua lúc trước về. Lúc ăn cơm tối còn không ngừng nhìn điện thoại di động, tính thời gian đến Frankfurt* mà nói, hẳn là cũng không nhanh lắm.

(*Frankfurt am Main, thường chỉ được viết là Frankfurt, với dân số hơn 670.000 người là thành phố lớn nhất của bang Hessen (Đức) và là thành phố lớn thứ 5 của Đức sau Berlin, Hamburg, München (Munich) và Köln (Cologne))

Đến cuối cùng, ngay cả ba cũng thấy, hỏi một câu: “Đang đợi điện thoại?”

Tiêu Dư dạ một tiếng, lại và vài ngụm cơm, múc chén canh đưa tới.

Đáng tiếc bởi vì động tác nhỏ này, vẫn thành công làm cho ba muốn dạy bảo. Khó có được lúc gọi cô vào phòng sách nói mấy câu, đại ý là nếu đã ở chung một chỗ, vậy phải đặt chuyện kết hôn làm điều kiện tiên quyết. Cô dạ dạ vâng vâng, nhìn mẹ đang uống trà bên cạnh, đúng lúc điện thoại di động rung lên, vội chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu Tiểu.”

“Em đợi điện thoại của anh cả một ngày rồi.” Cô đi vào phòng của mình, khép cửa phòng lại. “Sao buổi sáng không để cho em tiễn anh?”

“Quá sớm, không muốn đánh thức em.” Giọng nói của anh bỗng nhiên đề thấp xuống. “Mấy giờ dậy?”

“Hơn mười giờ.” Trên bệ cửa sổ có chút nước, cô xé hai tờ khăn giấy lau sạch sẽ, nhớ tới điện thoại của Hàn Ninh. “Hàn Ninh giúp em hẹn xong chuyện trường đua ngựa rồi, em cảm thấy phải lịch sự một chút, nên mời anh ta ăn bữa cơm. Hay là chờ anh trở về rồi cùng đi được không?”

“Không cần.” Anh cười ra tiếng. “Anh không nhỏ mọn như vậy.”

Hai người lại nói vài câu chuyện phím, cô mới nói chuyện bị dạy bảo vừa nãy: “Ba em nghiêm chỉnh nói với em, ông và mẹ em không đồng ý. Còn nói một câu rất buồn cười, ‘người trẻ tuổi như hai con, chính là có quá nhiều lựa chọn, đến cuối cùng ngược lại không biết chọn thế nào, chắc chắn là rối loạn rồi.’”

Nói xong lời cuối cùng, cô có chút ngượng ngùng, nhảy vọt qua nói vào trọng tâm của chủ đề kết hôn.

Cô bắt chước giọng điệu đó, Hứa Nam Chính nghe xong, lập tức hiểu ngầm trong lòng: “Quyết định sai lầm rồi, nếu như đi tìm ba em bàn bạc trước, bây giờ đã được cho phép rồi.”

Cô im lặng mỉm cười: “Mẹ em rất phản đối, sau đó. . . . Anh đã gọi điện thoại đến rồi ”

Đúng lúc Hứa Nam Chính ra khỏi cửa kiểm soát, loáng thoáng có tiếng Đức quen thuộc bay vào, cô hoảng hốt nghe, nhớ lại lời anh nói đêm đó. Rõ ràng đã thành thói quen anh thường xuyên bay ở bên ngoài, cũng không biết tại sao, chợt giống như là khó thích ứng, rất nhớ anh.

“Tiểu Tiểu?” Anh đi ra khỏi cửa kiểm soát, mới lại gọi cô.

Cô ‘vâng’ một tiếng, muốn nói có muốn cúp điện thoại trước hay không, chờ khi anh đến khách sạn lại nói tiếp thì giọng nói Hứa Nam Chính đã truyền tới: “Anh sẽ mau chóng trở lại.” Cô lại ‘vâng’ một tiếng, chợt có chút nói không nên lời.

Không khí trong phòng rất nóng, nóng làm cô chảy mồ hôi, cô lấy tay dính sát vào thủy tinh, man mát lành lạnh vừa khéo làm giảm cái nóng.

Cô nói chuyện trường đua ngựa cho Kiều Kiều nghe, cô gái nhỏ kia lập tức hưng phấn không thôi, quyết định ngày hôm sau lập tức bay tới xem một chút. Vì vậy trong thời gian cao điểm nhất cô chỉ có thể đi tuyến đường hàng không Bắc Kinh -Thượng Hải, tự mình lái xe đi đón vị đại tiểu thư này, hẹn thời gian với Hàn Ninh.

“Còn có mấy ngày nữa là tới đêm ba mươi rồi, cậu thật sự có tinh thần.” Cô cúp điện thoại của Hàn Ninh, mới nghiêm túc dặn dò cô bạn. “Người nọ là bạn bè của tớ, nhưng cậu đừng quá tùy tiện, anh ta và tớ. . . Có chút vấn đề.”

Kiều Kiều nhú mào, hiểu ngầm trong lòng: “Sóng ngầm mãnh liệt?”

Tiêu Dư im lặng nhìn cô một cái, kéo cửa sổ xe xuống, đưa vé và tiền ra.

“Không tính là vậy, chỗ này của tớ chính là một vũng nước trong sạch, không có cảm giác hay ý đồ gì với anh ta cả.” Đến khi hoàn toàn lái trên đường, Tiêu Dư mới nói tiếp: “Anh ta đang làm chung hạng mục với Hứa Nam Chính, cũng là bạn bè. Nếu như không phải vì giúp cậu, tớ cũng sẽ không phiền toái anh ta. Loại chuyện ân huệ như vậy cho dù thường xuyên qua lại cũng không rõ ràng được.”

“Tiểu Tiểu.” Kiều Kiều nhìn cô, chăm chú nói: “Là bạn tốt nên tớ mới lo lắng, cho dù Hứa Nam Chính có là độc nhất vô nhị đi chăng nữa, tớ cũng không tin trên trời dưới đất này chỉ có anh ấy để mắt đến cậu.”

Tiêu Dư cũng nhìn cô một cái, rất có thâm ý mà cười: “Độc nhất vô nhị không dám nói, nhưng tớ có anh ấy rồi thì rất chướng mắt người khác.” Kiều Kiều cắt ngang một tiếng theo bản năng, mới bỗng nhiên hiểu ý trong lời nói của cô, lập tức trợn to hai mắt, cũng nhở ra một ngụm khí lạnh: “Mẹ nó, chuyện khi nào, cậu cũng không nói cho tớ biết?”

Cô mặc cho Kiều Kiều kêu quở nửa ngày, chỉ cười không nói lời nào, khoe miệng cũng đã nâng lên thành một đường cong rất sâu.

Đến chỗ ăn cơm, Hàn Ninh đã tới trước, Kiều Kiều vào phòng bao nhìn thấy anh, vô cùng khoa trương lùi lại một bước, quay đầu lại nhìn Tiểu Tiểu: “Người này thật không tệ.” Tiêu Dư cau mày, dùng khẩu hình miệng nói với cô bạn: Không nên nói lung tung.

Kiều Kiều vốn là một người nói chuyện làm quen rất nhanh, lại phải kiềm chế lại biểu cảm, từ đầu đến cuối vẫn luôn vui vẻ hòa nhã với Hàn Ninh.

“Anh cũng giống Tiểu Tiểu thích ăn đồ biển.” Kiều Kiều ăn rất thỏa mãn, uống một hớp trà Hồ Thang. “Lần sau, có đi Thượng Hải, tôi mang hai người đến chỗ có thức ăn ngon, ông chủ tôi mở, mùi vị rất ngon.”

Hàn Ninh lại lấy thực đơn tới, gọi thêm rất nhiều: “Lần trước thấy cô ăn rất vui vẻ, đoán chừng cô thích ăn cái này, nên mang hai cô đến đây.”

Lần trước? Hẳn là mình chưa từng một mình ăn cơm với anh ta.

Tiêu Dư múc một miếng lớn Mù-Tạc, chợt nghĩ đến lần trước mình và Hứa Nam Chính ăn cơm, anh ta đang ở bên ngoài phòng bao gọi điện thoại cho mình. Cẩn chiếc đũa theo bản năng, lập tức bị xông lên lỗ mũi, nước mắt chảy không ngừng. Kiều Kiều trợn mắt hốc mồm nhìn cô, vụng về cầm điện thoại di động lên, nhả cho cô một tin nhắn: Cậu đang lựa chọn sao? Không bình tĩnh như vậy.

Tiêu Dư nhìn điện thoại di động, vừa lau nước mắt vừa nhả tin trả lời: Đối với tình cảm, cho tới bây giờ tớ chỉ chọn có hoặc không, không chọn nhiều lựa chọn.

Vốn là hẹn xong sẽ đi xem cảnh vật xung quanh, không ngờ vừa vào trường đua ngựa, Kiều Kiều đã chơi đến hoàn toàn quên chính sự. Gió rất lớn, nên Tiêu Dư đứng ở đằng xa nhìn người cưỡi ngựa, nghe người bạn đứng bên cạnh Hàn Ninh - Đỗ Khang khen ngợi: “Cô nàng này thật mạnh mẽ, nếu như mà tôi trẻ hơn mười tuổi, nhất định sẽ theo đuổi cô ấy.”

Cô bật cười: “Không quan hệ gì, cậu ấy coi tình yêu rất thiêng liêng, tuổi không phải là vấn đề.”

Cô vừa nói xong, cái mũ đè nặng xuống, lại không ngờ chống lại tầm mắt của Hàn Ninh.

Rất nhanh đụng vào, lại cũng rất nhanh tránh đi, không hiểu sao có chút lúng túng.

Cũng may Đỗ Khang rất hay nói, rất nhanh bù đắp cho tình hình nhợt nhạt này. Cho đến khi bọn họ vào phòng, Kiều Kiều đã hoàn toàn bị chấn động rồi, nghe anh ta nói trời Nam biển Bắc, hoàn toàn không để mắt đến hai người bắc cầu.

“Bạn của anh rất vui.” Tiêu Dư nói khề với Hàn Ninh. “Hai người quen biết nhau thế nào?”

“Bắt đầu là bạn của bạn.” Hàn Ninh rót thêm trà nóng cho cô. “Sau lại nói chuyện qua hai lần, rất hợp ý, dĩ nhiên là quen thuộc.”

Cô chỉ cười cười, tiếp tục uống trà.

Đúng lúc người kia đứng dậy nhận một cuộc điện thoại, cô mới vừa uống một hớp, đã nghe thấy Kiều Kiều nói khẽ với Hàn Ninh: “Bạn của anh quá sâu xa khó hiểu rồi, lại là nguyên mẫu huyết sắc lãng mạn * nữa chứ.”

(*Là một bộ phim truyền hình)

Cô ngược lại bất ngờ: “Thật sự? Trước kia tớ cực kỳ thích Chung Dưc Dân.” (*Nam diễn viên trong phim Huyết sắc lãng mạn)

Kiều Kiều cũng à một tiếng, quay lại nhìn cô: “Cậu không phải đâu, vừa nãy tớ nói chuyện với anh ta đều là chuyện này, nói biên kịch tác phẩm này chính là trộn lẫn cùng một chỗ với anh ta, đều là con cháu đại viện.” Cô ấy bỗng nhiên cau mày, lại gần nhìn cô. “Linh hồn của cậu dạo chơi bên ngoài bầu trời rồi, còn vào lối nhỏ chốn vắng này? Nói hơn mười phút đồng hồ cũng không nghe một câu?”

Tiêu Dư neho mắt lại, dưới bàn đập cô ấy một cước.

Ý tứ rất rõ ràng, cô gái nhỏ cậu lại nói bậy, chuyện này nhất định do cậu làm thất bại.

Hàn Ninh chỉ cười cười, không biến sắc chuyển đề tài: “Cậu ấy có thể nói với cô cái này, tỏ vẻ cậu ấy rất thích cô.”

“Thật sự?” Tâm trạng của Kiều Kiều lập tức bay lên: “Anh thật biết nói chuyện, tôi muốn bay lên rồi.”

“Được rồi, tớ cũng chỉ muốn làm người tốt, để cho cậu vui vẻ.” Cô cố ý nói ra âm thanh dịu dàng, cười dài nhìn Kiều Kiều. “Vừa rồi khi cậu cười ngửa, người ta còn khen cậu là ‘Cô nhóc mạnh mẽ’ nói nếu như trẻ hơn mười tuổi nhất định sẽ theo đuổi cậu.”

Kiều Kiều lập tức xinh đẹp không thôi, nhưng câu tiếp theo làm cho Tiêu Dư suýt nữa phun trà. “Cái gì là ‘Táp’?”

(*táp: là từ để miêu tả, chỉ dáng vẻ cũng có thể hình dung tiếng gió)

“Chính là rất phong cách, rất hào phóng, rất chọc người chú ý.”

“Cái gì là ‘hào phóng’”

. Được rồi, hóa ra vẫn có cái gọi là tiếng Bắc Kinh, cô ấy nhận thua.

Đến cuối cùng, Đỗ Khang rất hứng khởi trò chuyện, mang rượu nóng đến.

Tình cảm của cô gái nhỏ Kiều Kiều dâng lên, nhất định phải đốt nến ở trong phòng. Nến rất ngắn, đặt ở hai ba chỗ trong phòng, ngược lại thật sự là có không khí. Từ lượng của Hàn Ninh quả nhiên là tốt, mấy người uống đến mơ mơ màng màng, ánh mắt của anh vẫn sáng lấp lánh như cũ, khi nhìn Tiêu Dư thì có chút gợn sóng.

“Tôi nhớ được, lúc cô ở Tây Tạng có thể uống, sao bỗng nhiên không được?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Tiêu Dư cười cười, nhẹ giọng nói: “Tôi rất sợ anh, thật sự, khi ở Tây Tạng tôi đã nói với anh rồi, chuyện giữa tôi và Hứa Nam Chính.” Bỗng nhiên cô có chút do dự, nhưng vẫn cảm thấy nói ra tất cả một cách thẳng thừng mọi người đều thoải mái. “Hiện tại chúng ta hợp tác làm hạng mục, vẫn kiên trì là tốt hơn, lần này là vì Kiều Kiều, cảm ơn anh đã giúp một tay.”

Hàn Ninh im lặng, sau một lát mới nhấp một ngụm rượu nóng: “Được, tôi sẽ tận lực kiên trì.”

Khi Tiêu Dư về nhà, vừa ôm drap giường sạch sẽ tới phủ lên giường, vừa dặn dò Kiều Kiều sau này trực tiếp liên lạc với bạn của Hàn Ninh, bản thân đã cố gắng hết sức không muốn ra mặt nữa. Kiều Kiều kinh ngạc nhìn cô: “Tiểu Tiểu, sao cậu phong kiến như vậy, Hứa Nam Chính cũng không nói gì, một mình cậu nhiệt tình tránh nghi ngờ cái gì?”

Tiêu Dư từ chối cho ý kiến, trải xong drap giường giúp cô bạn.

Có thể là ban ngày gió ở trường đùa ngựa thổi có chút lớn, nằm ở trên giường mới cảm thấy lỗ tai có chút đau. Ngậy người một lát cũng không ngủ được, cô lập tức gọi điện thoại cho anh, giọng nói rất lễ phép nhấn nhả thuê bao đã tắt máy, cũng làm cho cô có chút bất ngờ.

Hứa Nam Chinh luôn nói là trưa mai đến Bắc Kinh, dựa theo thời gian để tính, hiện tại hẳn là còn chưa lên máy bay. Cô có chút lo lắng, gọi điện thoại cho thư ký của anh, mới biết anh đã đổi chuyến bay sang buổi chiều, tám giờ rưỡi sáng hạ cánh.

Khi điện thoại cúp, cô nhớ lại lần trước anh về sớm hơn thì rất vui mừng, cẩn thận đặt đồng hồ báo thức. Sáng sớm ngày hôm sau sẽ lái xe đến sân bay, tính toán thời gian, tám giờ ba mươi lăm phút gọi điện thoại cho anh.

Trong âm thanh chờ đợi rất nhẹ, đáy lòng lặng lẽ dâng lên một chút mong đợi.

Nghe điện thoại rất nhanh, giọng nói của Hứa Nam Chinh có chút bất ngờ, cười hỏi cô: “Sớm như vậy đã rời giường?”

Cô cũng cười: “Không cẩn thận làm đêm qua mất ngủ, phát hiện điện thoại di động của anh tắt máy, vì vậy bà xã đại nhân rất thông minh của anh.” Vừa mới nói đến một nửa, đã nghe thấy giọng nói rất quen thuộc truyền vào, hỏi anh có lái xe đến hay không? Có muốn cùng nhau đi thuê xe hay không.

Điện thoại bên kia bỗng nhiên có chút không rõ, giống như là bị tay che kín, có thể loáng thoáng nghe được anh nói một câu: Tiểu Tiểu đến đây.

Cô chỉ nghe một câu như thế, đã cúp điện thoại rồi.

Trong xe tiếng nhạc rất lớn, tiếng tim đập dần dần bị che bởi tất cả tạp âm.

25. Chương 24: Có Bao Nhiêu Người (3)

Cô ném điện thoại đến trên ghế lái phụ, trực tiếp lái xe ra khỏi bãi đậu xe. Điện thoại vẫn luôn vang lên, nhưng cô vẫn tăng tốc độ, rất nhanh rời khỏi đường cao tốc sân bay. Cho đến khi vào công ty, cô mới nhìn điện thoại di động, hiện ba mươi mấy cuộc gọi nhỡ, còn có hai tin nhắn.

Có một là của Kiều Kiều, một là của Hứa Nam Chinh.

Đóng cửa phòng làm việc, do dự thật lâu, cũng không muốn xem tin nhắn của anh.

Tin nhắn của Kiều Kiều rất đơn giản: Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?

Cô muốn gõ chữ, nhưng lại vì nôn nóng trong lòng, dứt khoát gọi lại: “Tớ đưa địa chỉ công ty cho cậu, mười một giờ rưỡi trực tiếp lái xe đến đón tớ.” Kiều Kiều ừ một tiếng, muốn nói cái gì đó, cô đã cúp điện thoại trước.

Thời gian đi làm ở công ty là chín giờ rưỡi, hiện tại mới chín giờ mười phút, vẫn chưa có người nào.

Phòng làm việc im lặng, điện thoại di động cũng im lặng, cũng không có âm thanh vang lên. Cô nhìn chăm chăm tin nhắn chưa đọc kia, ước chừng nhìn hai phút, rốt cuộc không chịu đựng được bấm vào.

Vào mắt, là chỉ chít một đồng chữ:

Mấy ngày trước Tiểu Hàng nói cho anh biết, nếu như phụ nữ tức giận cúp điện thoại, đàn ông nhất định phải kiên trì bền bỉ gọi liên tục. Nhưng phụ nữ cũng phải giữ chút mặt mũi cho đàn ông, trong vòng mười cuộc gọi là phải nghe. Bà xã đại nhân rất thông minh, anh đã gọi cho em ba mươi một cuộc điện thoại, có phải em nên suy xét đề nghị bên trên không?

Mấy dòng chữ, cô nhìn liên tục rất nhiều lần, giống như là một dạng chứng bệnh ép buộc.

Thậm chí có thể tưởng tượng ra giọng điệu của anh khi nói những lời này.

Cuối cùng vẫn ném điện thoại di động xuống, cầm bút lên, ký vào đồng văn kiện chất đồng ngày hôm qua. Toàn bộ đều là dự toán ngân sách cho tài chính vào năm tiếp theo, mỗi lần ký tên của mình xong, đều nhìn

đến vị trí trống không phía dưới, là chỗ Hứa Nam Chinh ký. Cho đến khi đã xong tất cả, cô mới lại nhìn điện thoại di động, do dự thật lâu mới gọi điện thoại.

Chỉ vang lên một tiếng, anh đã nhận ngay lập tức.

“Một phút, anh chỉ có một phút để giải thích.”

“Được.” Hứa Nam Chinh im lặng một lát, thế nhưng không lên tiếng.

Cô nghe thấy đầu bên kia vang lên tiếng bật cái bật lửa, tức giận muốn cười: “Còn ba mươi giây.” Không biết tại sao, anh không chút hoang mang, không vui trong lòng cứ như vậy mà biến mất. Rõ ràng một giây trước vẫn còn rất tức giận.

“Gặp ở sân bay Frankfurt, cách nhau gần mười giờ, nhưng không phải cô nam quả nữ.” Anh nói rất chậm, giống như là muốn dùng cho xong thời gian cô quý định. “Không có lần sau nữa, gặp phải lần nữa anh sẽ trực tiếp tránh né, nếu như có chuyện quan trọng không thể làm trễ nãi, sẽ đổi khoang phổ thông.”

Cô à một tiếng, không lên tiếng.

“Bà xã, cà phê của công ty chúng ta để ở đâu?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô phản ứng lại, mới hiểu được ý tứ của anh: “Anh đến công ty?”

“Vừa tới, ở phòng giải khát, muốn pha cà phê nhưng lại tìm không thấy cà phê.”

Cô à một tiếng, nghe thấy anh thật sự không ngừng mở các học tử đề tìm, chợt có chút mềm lòng, nhỏ giọng nói anh chờ em đi qua em tìm cho anh, mới cúp điện thoại di động, đi phòng giải khát. Vừa vào cửa đã nhìn thấy valy hành lý của anh, giống như Hứa Nam Chinh đã tìm được cà phê, mở nắp máy pha cà phê lên, đổ vào bên trong.

Cô đi tới, nhận lấy nửa túi còn lại trong tay anh, lại bỏ lại vào trong ngăn kéo.

Máy điều hòa trong tòa nhà cao ốc hoạt động rất tốt, Tiêu Dư chỉ mặc một cái áo rất mỏng, đã cảm thấy nóng. Anh mới từ nước Đức trở lại, còn chưa kịp cởi áo khoác dày xuống, có chút chảy mồ hôi, cô đứng ở bên cạnh nhìn anh loay hoay bấm trên máy pha cà phê, thật sự sợ anh bị nóng chết, đưa tay cởi áo khoác giúp anh: “Mặc nhiều như vậy cũng không sợ bị cảm.”

“Sữa và đường để ở đâu?” Anh cởi áo khoác xuống, xắn tay áo sơ mi lên.

Tiếng trợn ồn ào đã dừng lại, rất nhanh có một dòng nước nhỏ hẹp màu nâu sậm chảy ra, rót đầy chén sứ trắng.

Đời này thật sự là bị anh ăn sạch sành sanh rồi.

Tiêu Dư thăm thời dài, lại tìm ra thứ mà anh cần, cho đến khi được một ly cà phê, thế nhưng anh lại đẩy tới trước mặt cô: “Uống đi, bà xã đại nhân rất thông minh của anh.”

“Anh đừng cho là một ly cà phê là đủ rồi.” Cô quét mắt nhìn anh, nhỏ giọng. “Phụ nữ kiêng kỵ nhất chính là bạn gái trước, vợ trước, em có rộng lượng đi nữa cũng sẽ tức giận.” Cô bưng ly lên, cúi kính lại yếu đi mấy phần. “Huống chi em vốn nhỏ mọn.”

Từ lúc bắt đầu thích anh, mặc kệ là anh nhìn lâu vào một người, cũng sẽ rối rắm thật lâu.

Chớ nói chi là sau khi biết anh và Vương Tây Dao ở chung một chỗ, gần như nửa năm mình cũng chưa đi nhà anh, tránh né những đồ vật có liên quan đến cô ấy. Vốn tưởng rằng chỉ là thiếu nữ ôm ấp tình cảm quấy rầy, nhưng buổi sáng hôm nay, trong nháy mắt nghe giọng nói của Vương Tây Dao, cô mới hiểu được, đời này cứ như vậy mà thôi.

Xử lý theo cảm tính. Có liên quan đến anh, vĩnh viễn trốn không thoát xử lý theo cảm tính.

“Đừng suy nghĩ, là lỗi của anh.” Hứa Nam Chinh chợt nói.

Cô sợ run lên, mới im lặng nở nụ cười, hài lòng uống một hớp cà phê, lập tức bị bỏng đến hít một hơi. Sau đó đang lúc đầu lưỡi tê dại, nghe thấy anh nói: “Lần sau tức giận chớ lập tức cúp điện thoại, anh sẽ lo lắng em gặp chuyện không may.”

“Vậy khi em tức giận nên làm gì?” Tiêu Dư để ly xuống. “Cãi lộn, ném ly đập đồ? Ném quần áo của anh từ tầng hai mươi xuống?” Cô ôm eo anh, vùi mặt vào trước ngực anh, hít sâu một hơi.

Có mùi hương đi đường dài trở về, phong trần mệt mỏi, thật sự không dễ ngủ lắm.

Im lặng thật lâu, cô mới nói: “Thật ra thì làm mặt lạnh với anh, em cũng không làm được, nhưng lại không thể để mình ghen ghét, cũng chỉ có thể tìm một chỗ không người, để cho mình bình tĩnh lại.”

Anh thả lỏng, để cho cô ôm mình, lấy tay vuốt tóc của cô: “Phương thức xử lý như vậy, kết quả bình thường là em còn chưa bình tĩnh lại, anh lại không thể bình tĩnh được. Mới vừa nãy chạy xe trên đường cao tốc ở sân bay, cầm bằng lái vài chục năm, vẫn là lần đầu tiên không tuân theo quy định.”

Giọng nói của anh rất mềm, có loại cảm giác không biết làm thế nào.

Cô dùng mặt cọ vào trên áo sơ mi của anh, được rồi, những lời này nghe rất hưởng thụ.

Lúc buổi trưa Kiều Kiều tới dùng cơm, cô trực tiếp quyết định ăn đồ ăn Quý Châu ở dưới tầng công ty.

Khi hai người vào phòng bao, Kiều Kiều đang xem thực đơn, ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Nam Chính lập tức ngậy người, lập tức đứng lên, ánh mắt ngập nước sáng lấp lánh.

Tiêu Dư và Hứa Nam Chính cũng bị sợ hết hồn, cho đến khi ngồi xuống, Tiêu Dư mới nhỏ giọng hỏi cô bạn: “Cậu định chơi trò gì nữa? Cảm giác giống như nhìn thấy người thân thất lạc lâu năm, còn thiếu chút là lệ nóng doanh tròng* rồi.” (* nước mắt vui mừng)

Kiều Kiều ôm ngực, nhẹ giọng nói: “Khoan hãy nói, ngay cảm giác này. Cậu biết cái gì là cảm động lây không? Tổ thấy được anh ấy đứng ở bên cạnh cậu, còn xúc động hơn chuyện mình kết hôn.” Cô ấy vừa nói xong, còn khoa trương hít sâu một hơi, bỗng nhiên rút khăn giấy ra, lau khóe mắt. “Quá khó khăn rồi.”

Tiêu Dư á khẩu không trả lời được, chống cằm nhìn cô bạn, bỗng nhiên cũng rất cảm động.

Đây chính là bạn bè, ai nói sẽ không có người cảm động lây cùng với bạn? Vậy chỉ có thể nói bạn không có bạn bè chân chính.

Sau một lát, cô mới nhìn Hứa Nam Chính bên người, bỗng nhiên quay đầu lại hôn một cái lên bờ môi của anh, vốn là rất đơn thuần, chỉ muốn trêu chọc một chút trước mặt con ngốc này, trong nháy mắt muốn rời khỏi đã bị anh đè lại, muốn nói gì đó đã bị anh trực tiếp đè ở đầu lưỡi, nuốt trở vào.

Mặc dù không phải là trước quần chúng, nhưng trước mặt cũng là một người sống sờ sờ.

Cô gần như mặt đỏ tới mang tai đẩy ra, cúi đầu cắn ống hút.

“Không mang theo như vậy.” Kiều Kiều trợn mắt hốc mồm, xúc động chảy nước mắt. “Lại một lần nữa, để cho tổ chụp tấm hình giữ lại làm kỷ niệm.” Tiêu Dư liếc xéo cô bạn một cái: “Mới vừa rồi là hoàn toàn thỏa mãn cậu rồi, chụp hình thì không được.”

Cửa phòng bao bị người ta gõ nhẹ hai cái, nhân viên phục vụ đi vào nửa bước, nhỏ giọng hỏi thăm có muốn gọi thức ăn hay không.

“Muốn ăn cái gì?” Lúc này Hứa Nam Chính mới mở ra thực đơn, cười rất vui vẻ.

Kiều Kiều méo miệng, ra sức lau nước mắt, giọng cảm hận nói: “Đến cả một bàn lòng lang dạ sói.”

Anh mỉm cười, hỏi nhân viên phục vụ: “Có lòng lang không?”

“Không có.”

“Còn dạ sói?”

“Không có.”

Anh hài lòng gật đầu: “Vậy thì lòng gà xào ớt thôi.”

(*Lòng gà xào ớt (nguyên văn là phao tiêu lòng gà) là một món ăn nổi tiếng về món cay ở Tứ Xuyên)

. Đây cũng quá treo đầu dê bán thịt chó rồi, Tiêu Dư lý trí duy trì im lặng.

“Còn muốn ăn cái gì nữa không?” Anh tiếp tục nhìn Kiều Kiều.

“Tùy. Tùy tiện thôi.”

Kiều Kiều hoàn toàn không tức giận nữa rồi, cắn môi dưới nhìn Tiêu Dư, nhin nửa ngày vẫn nhin không được nhần cho cô một tin nhắn: Đây chính là khí thế, hoàn toàn áp chế khí thế của cậu, cậu xong rồi.

Buổi tối ở trong phòng dành cho khách, Tiêu Dư nghe Kiều Kiều thì thầm nói thật lâu, đại ý là lịch sử thất tình nửa năm qua.

Đến hơn hai giờ cô mới rời khỏi giường: “Ngày mai Hứa Nam Chính đi Thiên Tân, tớ phải về đi ngủ rồi.” Kiều Kiều à một tiếng, rồi lập tức hoàn hồn: “Không phải mới đi công tác về, lại đi tiếp?” Tiêu Dư vỗ vỗ đầu của cô: “Cậu cho rằng là tám tiếng* sao? Tất cả các thiên tài trong giới kinh doanh đều không có việc gì làm lái xe thể thao đi dạo khắp nơi trên thế giới của gái đẹp, mỗi ngày hai mắt nhìn máy vi tính, cổ phiếu công ty đều một đường tăng lên sao?” (*Giờ làm việc mỗi ngày)

Kiều Kiều ôm chần, né tránh tay của cô: “Lời này thì cậu nên nói cho Giai Hòa nghe, nam chính của cậu ấy đều là người như vậy. Ý của tớ là mỗi ngày không thấy được người ta, có thể có cảm giác rất không an toàn hay không?”

“Dù sao cũng có chút.” Cô nói thản nhiên. “Hết cách rồi, bây giờ công ty đã tốt hơn rất nhiều, là có thể thường thấy.”

Khi trở về phòng, anh đang tắm trong phòng tắm.

Tiêu Dư đi tới, im lặng vén rèm tắm lên nhìn anh, nước chảy một đường từ lưng xuống, rửa trôi một mảng lớn màu trắng. Anh kiên trì vận động nhiều năm như vậy, thân hình trước sau vẫn ở trạng thái tốt nhất, chân thon dài thẳng tắp càng đẹp mắt... Cô trừng mắt nhìn, nhớ tới sáng sớm hôm nay anh nói lời siêu nhanh, cảm thấy cả người ầm lên, lại rất bình tĩnh thả rèm xuống.

Khi đang thu tay lại, thì bị một lực túm chặt cổ tay.

Quay đầu lại, cả người Hứa Nam Chính đều ướt đầm, đã trùm khăn tắm lên, im lặng nhìn cô.

Bởi vì không khí có chút ẩm ướt, trông mắt đen nháy phủ một tầng hơi nước.

Cô lè lưỡi: “Em sai rồi, em nhận tội.” Cánh tay bị anh bắt lấy đã ướt, nơi làn da chạm vào nhau dần dần lan tràn ra nhiệt độ cực cao, không hiểu sao trong lòng có chút tê dại.

“Cho nên?” Giọng nói của anh ngâm ở trong hơi nước, mập mờ khó hiểu.

Than thở, dù sao nhà mình, không ăn cũng uống.

Cuối cùng cô xoay người ôm lấy anh, giống như con mèo nhỏ dính chặt vào, hôn khước miệng anh từng chút một. Tuy rằng rất có không khí, nhưng không thể không thừa nhận, cảm giác quần áo bị nước thấm ướt, thật sự không rất thoải mái.

Cho đến khi anh ôm cô vào bồn tắm, trái lại cô đẩy ra: “Em muốn anh nhiều ngày như vậy, mãi mới chờ đến lúc anh trở lại, anh lại để em tức giận cả một ngày. Bạn học Hứa Nam Chính, tiếp tục như vậy trái tim của em sớm muộn cũng sẽ hỏng mất.”

Là ai nói phụ nữ thích lời chuyện cũ ra nói? Tuyệt đối là chân lý.

Hứa Nam Chính đưa tay mơn trớn cái trán của cô, đẩy mái tóc đã ướt nhẹ ra hai bên, ở dưới ánh đèn nhìn ngũ quan hiện rõ của cô: “Một ngày nay, anh vẫn rất nhớ em.” Giọng bỗng nhiên mềm xuống, dịu dàng không giống như anh.

Tiêu Dư không dám tin nhìn anh, khí hậu ở Frankfurt rất không tệ, Hứa Nam Chính thay đổi rồi.

Anh nhìn nét mặt của cô, rốt cuộc phát hiện phụ nữ tuyệt đối thánh như động vật.

Đối với anh, người từ nhỏ đã được ông cụ khai sáng tư tưởng cách mạng nghiêm trọng, cảm giác có một số điều không thực rồi, nói quá dễ dàng, ngược lại thành lời khách sáo.doodoolooqood

Không ngờ, da mặt quả thật là luyện được.

Khó có được lúc nói mấy lời buồn nôn, trong chớp mắt anh lại khôi phục thái độ bình thường: “Chênh lệch thời gian còn chưa bình thường lại, vừa nói với em một câu, đã bắt đầu đua xe đuổi theo em. Bạn học Tiêu Dư, tiếp tục như vậy bằng lái của anh sớm muộn phải thi lại mất.”

26. Chương 25: Trong Đám Người Để Vuột Mắt (1)

Không ngờ chuẩn bị thật lâu, chỉ một chiếc chỉ của mẹ, đêm ba mươi cô bay tới Hồng Kông.

Thật ra thì nguyên quán của nhà họ Lục ở Giang Tô, nhưng ông cố lại sống ở nhà cậu, cho nên ở chỗ của ông cụ hiển nhiên trở thành nơi mà mọi người thường trở về tụ tập vào dịp lễ tết Nguyên Đán.

Lúc buổi chiều nghỉ ngơi, tuổi một đám con cháu còn nhỏ nên xen lẫn trên tầng hai tán gẫu. Tổ tông nhà Lục theo thương nghiệp, chỉ có mẹ Tiêu Dư gả cho quân nhân, cô cũng vì vậy mà ở Bắc Kinh từ nhỏ, không quen thuộc lắm với những người cùng thế hệ, nên không có chuyện gì để nói.

Ví dụ như hiện tại, mấy phụ nữ già trẻ lại đang nghiên cứu học được bằng cấp gì, kế tiếp nữa là đi học cái gì. Cũng không sai biệt lắm hơn hai mươi rồi, còn lớn hơn mình mấy năm, thời buổi này lại còn đơn thuần chỉ có đi học, sau đó sẽ chờ lập gia đình.

Cô thật sự là không tiện nói, chỉ nghe câu được câu không, cảm điện thoại di động mất hồn.

Chính là khi không yên lòng, đã bị người khác đoạt mất điện thoại di động: “Hai ba năm mới gặp em một lần, lại vẫn khoát tay làm ra quảng cáo di động.” Chị họ thở dài. “Mẹ em nói rồi, để em đi tìm cô.” Nói xong, lại dang hoàng tử tế đưa điện thoại di động cho cô.

Tiêu Dư như trút được gánh nặng, cầm lấy điện thoại di động, vừa mới đi xuống lầu đã nhìn thấy mẹ ở góc cửa phòng sách, vẫy vẫy tay với mình: “Dì Liêu tới đây.” Cô sững sốt một chút, năm hết tết đến rồi, người phụ nữ siêu nhân kia thật đúng là không chịu ngồi yên. Vào phòng, cô nhìn thấy dì Liêu chống cằm, đang mở loa ngoài gọi điện thoại.

Mà đầu bên kia điện thoại, đúng là giọng nói của Hứa Nam Chinh.

Bà dì giương mắt, khi nhìn thấy Tiêu Dư mới khẽ mỉm cười: “Nam Nam, bà xã cháu tới.”

Dì Liêu là bạn bè từ nhỏ với mẹ, hiển nhiên cũng đều rất quen thuộc cô và Hứa Nam Chinh, nhưng đột nhiên nói như vậy, vẫn làm cho cô có chút ngượng ngùng, cười cười, nhỏ giọng lên tiếng chào: “Dì Liêu.” Mẹ ngồi ở bên cạnh, ý bảo cô đi qua, lúc này cô mới đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, tiếp tục nghe điện thoại của anh.

Điện thoại mới bắt đầu không lâu, cô nghe đại khái là hạng mục khách sạn Liên Tỏa.

Hàng năm dì Liêu ở Brazil, là nữ cường nhân rất nổi tiếng trong giới thương nhân bản xứ. Lần này không biết vì sao bỗng nhiên tìm đến Hứa Nam Chinh, cô nhìn mẹ, chợt có chút hiểu, mặc dù ngoài miệng không tán thành, nhưng cuối cùng vẫn là mẹ của mình. “Như thế nào? Có hứng thú sao?” Dì Liêu cầm ly lên, uống một ngụm nước.

“Nói thật, rất có hứng thú.” Giọng nói của Hứa Nam Chinh có chút đứt quãng, hình như tín hiệu không được tốt. “Thừa dịp mấy ngày nghỉ này, chúng ta có thể lập tức nói tới. Tiểu Tiểu nhi?”

Hai tay Tiêu Dư chống cằm, bắt đầu dĩ nhiên: “Hứa tổng, ngày nghỉ tết âm lịch còn phải tặng ca, theo như luật lao động là phải tính gấp ba lần tiền lương.”

Vừa mới dứt lời, điện thoại liền cúp.

“Tín hiệu điện thoại của nhà ông anh ấy luôn không tốt.” Cô cầm cái ly nhìn dì Liêu, bắt đầu dĩ nhiên: “Chúng ta nói chuyện thôi nào.”

“Được, nhưng mà chúng ta chủ yếu nói chuyện riêng.” Dì Liêu dựa vào ghế, liếc nhìn người nghe trước sau vẫn im lặng kia, mới lại nhìn Tiêu Dư. “Rõ ràng là cô gái, còn muốn mỗi ngày đi theo Hứa Nam Chính liêu sống liêu chết. Biết vì sao mẹ cháu không thích nó không? Nhìn vài chị họ của cháu xem, đều không ngừng đi học, mỗi ngày đều không nhàn rỗi, nhìn lại chính cháu một chút, trình độ học vấn thấp nhất.”

Tiêu Dư cắn cái ly, nghe rằng nói: “Dì Liêu, khi dì trưởng thành, cũng không kết hôn, mỗi ngày đều bay trên bầu trời. Cháu quá sùng bái dì, mới rơi vào nông nổi như thế.”

Cô nói xong, liếc nhìn mẹ mình: “Mẹ, đang nói chuyện công việc, ngài có thể đi ra ngoài bồi ông ngoại được rồi.”

Mẹ cô nhin không được cười một tiếng, đứng lên nói: “Mẹ đây mới phải phí sức lại chẳng có kết quả tốt, hai người nói đi.”

Thật ra thì dì Liêu nói chỉ là bước đầu muốn đầu tư.

Tiêu Dư nói đơn giản hai ba câu với bà dì, thì đã bắt đầu nói sang chuyện khác, dì Liêu là ngoài nóng trong lạnh, chỉ giả vờ khuyen mấy câu đã bắt đầu mãnh liệt khen Hứa Nam Chính, nghe được Tiêu Dư mừng rỡ không thôi, đợi đến khi tiền dì đi, mới chạy đến phòng trống gọi điện thoại cho Hứa Nam Chính.

Tín hiệu không tốt vẫn dứt quãng như cũ.

“Chờ anh chuyển sang nơi khác.” Sau khi anh nói xong, thì không nói nữa, sau khi tiếng cửa đóng vang lên, mới hỏi một câu: “Nghe rõ chưa?”

Tiêu Dư ừ một tiếng. “Em cảm thấy khách sạn Liên Tỏa có tiềm lực. Giống như Ctrip Quý Kỳ*, không phải thành công thành lập khách sạn Như Gia và Hán Đình sao? Đều chưa tới năm năm đã lên thị trường rồi đấy thôi.” Hứa Nam Chính cười ra tiếng: “Tiểu Tiểu, hôm nay là đêm ba mươi, chúng ta không nói công việc.”

(*Quý Kỳ sinh ra ở Giang Tô, tháng 9 năm 1985 từ trường cao đẳng trung học ở tỉnh Giang Tô thì vào hệ công trình cơ học trường đại học Giao Thông Thượng Hải. Từ 08/1989 đến 03/1993 học thạc sĩ chuyên ngành cơ khí tại đại học Giao Thông Thượng Hải. Tháng 9 năm 1997, Ctrip Quý Kỳ sang Thượng Hải nhậm chức tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật. Tháng 5 năm 1999 cùng với Lương Kiến Chương, Thẩm Nam Bằng, Phạm Mẫn cùng chúng sáng lập mạng du lịch Ctrip. Bốn người này được người gọi là “Bốn quân tử Ctrip”.)

Cô à một tiếng: “Hôm nay nhà anh có nhiều người không?”

“Vẫn như cũ.”

“Chỗ này của em rất nhiều người, đáng tiếc người chơi thân với em cũng không ở đây.” Cô dùng ngón tay khê vẽ hình trên tấm thủy tinh, giả vờ thờ dãi. “Em bị xem thường rồi, bị người ta nói trong người đồng lứa thì trình độ học vấn thấp nhất, không chịu tiến tới kiểu mẫu.”

“Em thích đọc sách sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Giống nhau.” Cô giả thiết mình một chút mỗi ngày tỉnh lại đều chỉ đến trường học, rất là khó chịu. “Cuộc sống đại học đâu rồi, nhất định là nhớ lại, nhưng nếu để cho em giống mấy chị họ, học kinh tế xong chuyển sang học quản lý, học quản lý xong lại học cái gì mà văn học, lại luôn học mà không có chỗ dùng đến, em nhất định sẽ điên mất.”

“Vây cũng tốt.” Anh nói nhẹ một câu. “Bà xã của anh cũng không phải mù chữ, khoa chính quy vậy là đủ rồi. Mới vừa rồi không phải là em nói cái gì mà mạng Ctrip Quý Kỳ ư, cậu ta là bạn học của anh, nhiều nhất cũng chỉ là học thạc sĩ ở Giao Đại* thôi. Ban đầu đi nước Mỹ, người ta cũng không chấp nhận bằng cấp của Trung Quốc của cậu ta, về nước, cách ba đến năm năm đã đưa công ty ra thị trường, không phải rất tốt sao?” (*Đại học giao thông)

Cô lại ồ một tiếng, trái tim nhỏ đập liên hồi.

Mặc kệ trưởng thành tự lập như thế nào, giá trị quan của Hứa Nam Chính, luôn có thể hoàn chỉnh ảnh hưởng đến cô.

“Thật ra thì, nếu không phải bởi vì anh, em nhất định sẽ tiếp tục học.” Cô đi từ cửa sổ sát sàn bên này đến bên khác. “Ai bảo chúng ta kém sáu tuổi, hơi chút dừng bước, sẽ dẫn đến xa hơn.”

“Anh biết rõ.” Anh nói xong, im lặng một lát, bỗng nhiên nói. “Ngày mai anh đi đón em nhé?”

“Ngày mai?” Cô thăm tính thời gian. “Đoán chừng không còn kịp nữa rồi, còn có mấy cậu trở lại, nhất định phải ăn cơm tối.”

“Được, anh đi Hồng Kông đón em trở lại.”

Cô lặng lẽ dừng bước lại: “Anh phải tới đây?”

“Bà xã không trở về nhà, anh chỉ có thể tự mình đi đón về.”

Anh mới vừa nói xong, chỉ nghe thấy bên cạnh xông tới một giọng nói, Hứa Nặc rất lớn tiếng hỏi: “Anh, anh làm gì thế, trời lạnh thế này, anh chỉ mặc một áo sơ mi lên mặt cái gì chứ?”

Hứa Nam Chinh cười ra tiếng, nói một câu mau vào đi, Hứa Nặc lại lải nhải hỏi là ai, vừa nghe là Tiêu Dư, lập tức muốn nói chuyện với cô. “Tiểu Tiểu.” Rốt cuộc Hứa Nặc lấy được điện thoại, rất là thờ dài. “Tớ đã nói rồi, người nào có thể làm cho Hàn Ninh sư huynh của tớ bại trận? Haizz, chỉ có thể nói đã sinh ra Hàn, còn sinh ra Hứa làm gì ~”

Tiêu Dư bị cô bạn nói cho đỡ khóc đỡ cười, hạ thấp giọng nói: “Nghe cho kỹ, sau này cậu không được ở trước mặt anh cậu nói về người sư huynh vĩ đại của cậu nghe chưa, hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

Hiển nhiên Hứa Nặc cũng phát hiện mình nói nhiều, lập tức trả điện thoại lại rồi trở về.

“Anh mau vào đi.” Tiêu Dư sợ anh bị đông cứng đến hỏng, nói rất nhanh. “Thật ra thì em đi hai ngày rồi trở về, anh không cần đặc biệt tới đây, hiếm có được có mấy ngày nghỉ nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Kết quả dĩ nhiên là bác bỏ không có hiệu lực.

Ngày hôm sau khi anh đến đón, đúng lúc dì Liêu cũng ở đây, dứt khoát đi Cova Ristorante & Caffè uống trà chiều, tiếp tục nói công việc. Dì Liêu là một người rất có hiệu suất, Hứa Nam Chinh lại là phái hành động.

Hai người đều đã chuẩn bị vào đêm hôm trước, ước chừng nói chuyện hai tiếng.

Tiêu Dư ở bên cạnh, tay chống má, liếc nhìn văn kiện, đến cuối cùng là Hứa Nam Chinh ngừng lại trước: “Cindy, hôm nay nói đến đây thôi, cháu cũng cần phải chỉnh sửa lại.”

Lúc này dì Liêu mới nhìn đồng hồ: “Được rồi, đúng lúc dì cũng hẹn người khác, nếu không đi sẽ tới trễ mất.”

Đến khi còn lại hai người bọn họ, Tiêu Dư mới khép văn kiện lại: “Lần đầu thấy anh chủ động dừng lại, thật đúng là không thích ứng được.”

“Dù dì là mấy in tiền, vào hôm nay cũng chỉ là bóng đen một kilo Woát.” Anh nói xong, chột nhìn về phía cô. “Sinh nhật vui vẻ.”

Cô sững sốt một chút, giống như là bị anh sờ nhẹ vào trái tim, vốn là rất tiếc nuối lúc sinh nhật anh không ở bên cạnh, nhưng mà như vậy sau giữa trưa, anh đã vừa đúng lúc ngồi ở trước mặt, đuổi kịp sinh nhật của mình.

“Em còn tưởng rằng anh đã quên.” Cô cười. “Hôm nay đã qua mười sáu tiếng rồi. Quà sinh nhật đâu?”

“Muốn cái gì?”

Không biết vì sao, những lời này cực kỳ giống khi ở Malaysia, trong khung cảnh ồn ào âm ỉ, trong hồ nước lạnh như băng giọng điệu của anh hỏi mình. Cô im lặng một lát, mới nói: “Anh không thể đưa cho em một bất ngờ sao? Mỗi lần đều hỏi em.”

Anh cười múc một muỗng quả phi* chocolate, dứt tọt trong miệng cô. “Không tốt sao?”

(*cây phi: cây thuộc họ hạt dẻ, các nàng muốn biết thì sọt gg nhá ^^)

“Tốt vô cùng, luôn như vậy anh cũng sẽ không thể đưa sai.” Cô chợt mặc sức tưởng tượng một chút. “Nhưng anh cũng phải cho em hưởng thụ chút ít, được người đuổi theo chứ, làm thế nào cũng không có được niềm vui đó? Anh liều mạng lấy lòng, em ra sức cẩn thận cự tuyệt, thật ra thì thâm thích là không được. . . .”

Hứa Nam Chinh chậm rãi cười: “Chính là cùng giày vò nhau? Sống không tốt qua ngày?”

Cô cúi đầu uống một ngụm nước, lẩm bẩm nói: “Dao động không được mẹ em, người nào sống qua ngày với anh.”

Tuy là nói như vậy, cũng không tự giác mơ hồ, khẽ gõ cái bàn, anh lại múc một muỗng đồ ngọt, đút cho cô ăn.

Mùi vị đậm đà, chiếm tất cả vị giác.

Lúc học đại học, nói chuyện đêm khuya trong phòng ngủ, đều lấy bạn trai của Giai Hòa là Cố Vũ so sánh với Hứa Nam Chinh.

Một điệu dáng sẵn sàng, một muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, một mỗi ngày đưa cơm đến dưới lầu, một mỗi ngày để cho cô đêm khuya lái xe đi tìm. Phần cứng (Hardware) là trời sinh không cách nào ganh đua so sánh, nhưng phần mềm (Software) quả thực là khác biệt như Thiên đường và Địa ngục.

Thoáng một cái đã nhiều năm, Cố Vũ đã không biết xấu hổ xông vào, Hứa Nam Chinh lại ngoài ý muốn mở ra chỗ then chốt.

Bây giờ suy nghĩ một chút, chỗ nào có nhiều tương đối như vậy, chỗ đó có đạo lý của nó.

Mình nói đạo lý với không ít người, nhưng người có thể nói ra đạo lý, phần lớn đều không hạnh phúc, lại có lẽ đang hạnh phúc, làm thế nào có thể khẳng định bảo đảm chất lượng đến cuối cùng?

Nói cho cùng đều là do bản thân chọn, tự chịu trách nhiệm lời lỗi.

“Anh cũng nên nếm thử cảm giác em đã từng có, chính là suy đoán, không ngừng suy đoán. Mỗi ngày mở mắt ra chính là suy nghĩ, rốt cuộc có nên buông tha hay không?” Giọng nói của cô nghẹn lại, hoảng hốt nhớ lại ban đầu, cười gượng nói. “Chính em sau lưng anh đuổi theo nhiều năm như vậy, mệt mỏi, đuổi theo đến không đi nổi nữa. Sau này anh muốn lôi kéo em đi về phía trước, em không muốn đi nữa, em muốn bỏ qua, anh cũng phải kiên trì lôi kéo em tiếp tục đi tới. Nếu như buông lỏng tay. . . . Tự gánh lấy hậu quả.”

Hứa Nam Chinh nhìn vào mắt cô nói: “Được.”

27. Chương 26: Trong Đám Người Để Vuột Mắt (2)

Ngày nghỉ tết âm lịch, luôn là nhàn hạ nhất.

Trở lại công ty, phần lớn mọi người vẫn chưa trở lại trạng thái làm việc, việc lại chất đống không ít.

Tiêu Dư lật vật gì đó trong tay, hỏi Tiểu Chung: “Đồ gửi cho T - Mobile, đã gửi hết chưa?” Tiểu Chung suy nghĩ một chút: “Đều chuẩn bị xong rồi, nhưng muốn phó trưởng phòng Hàn tự mình ký nhận, nên còn chưa gửi đi.”

“Tại sao?” Cô ngẩng đầu lên.

“Chúng ta đưa mấy lần, người đều không có ở đây.” Tiểu Chung thành thật giao phó. “Quyền cao chức trọng, lại muốn không muốn động tay.”

Tiêu Dư suy nghĩ, để Tiểu Chung ra khỏi phòng làm việc, cầm điện thoại di động lên bấm số điện thoại của anh ta, do dự một lát, mới gọi đi.

“Tiêu Dư?” Âm thanh trong điện thoại, nghe được có cảm xúc bất ngờ.

Cô ừ một tiếng: “Vẫn còn nghỉ phép?”

“Hôm nay phải đi làm, có chút chuyện riêng xin nghỉ.” Anh nói đơn giản hai câu. “Tìm tôi có việc? Chuyện Hứa Nam Chính, hay chuyện trường đua ngựa?” Mặc dù giọng nói rất ôn hòa, cô bị hỏi có chút không được tự nhiên.

Rõ ràng là việc công, nhưng vào trong miệng anh ta lại biến thành ‘chuyện Hứa Nam Chính’. Cô thở dài, sớm biết nên đưa số cho Tiểu Chung, để cho cô gái nhỏ kia xử lý.

Nhưng bây giờ đã gọi điện thoại, chỉ có thể nhắm mắt làm đến cùng, cô cười ra tiếng, cố ý kéo dài khoảng cách: “Là việc công, không phải việc riêng. Ở chỗ này của tôi có văn kiện cần đưa cho anh, ngày mai anh ở công ty sao? Tôi cho người ta đưa qua.”

“Ngày mai phải đi công tác, đại khái phải nửa tháng.” Anh hơi dừng lại, nói tiếp. “Như vậy, buổi tối cô hẹn một chỗ, tôi đi tìm cô lấy.”

Người ta đã khách khí như vậy, mình cũng nhất định phải thức thời một chút.

Cuối cùng cô trực tiếp hỏi địa chỉ nhà của Hàn Ninh, hẹn thời gian, quyết định buổi tối tự mình đưa qua.

Rất nhanh địa chỉ đã tới, cô nhìn, cách công ty không xa.

Tối nay vừa lúc dì Liêu xuống máy máy có thể tiện đường đi đón. Kế hoạch của cô rất tốt, nhưng không ngờ chuyển bay đến trễ mấy tiếng, đến khi chân chính đón được người đã gần mười giờ. “Hứa Nam Chính ở công ty, cháu đưa đi đi qua trước.” Tiêu Dư vừa lái xe vừa nói. “Mới vừa rồi định đặt chỗ ăn khuya, một lát cháu phải đưa đồ cho khách, sau đó sẽ trở lại ăn cơm cùng hai người.”

Dì Liêu nghiêng đầu nhìn cô, cười hỏi: “Tiểu Tiểu, hơn mười giờ rồi, Hứa tổng cho cháu tiền tăng ca không?”

Cô thở dài: “Cho nên mới nói, không thể đi làm cho người mình, không có gì cả.”

Kết quả đến dưới lầu công ty, cô gọi điện thoại cho Hứa Nam Chính, không nhận, đoán chừng là anh mở hội nghị qua điện thoại.

Cô quay đầu lại liếc nhìn valy hành lý của dì Liêu, như thế này mà cầm cũng không được, cô định mang lên lầu. Khi thang máy mở ra, trước bàn chỉ có thư ký trực ban, ngọn đèn sau tường thủy tinh đã tắt.

“Quản lý Tiêu.” Thư ký nhìn cô hơn nửa đêm trở lại, ngược lại bị sợ giật nảy mình.

Tiêu Dư gạt đầu, bảo thư ký mang dì Liêu đi phòng họp, mình thì kéo valy hành lý lớn đến cửa phòng làm việc của anh. Vừa định gõ cửa thì nghe thấy âm thanh Hứa Nam Chính đang nói chuyện, sợ tiếng gõ cửa cắt đứt hội nghị qua điện thoại, cô dứt khoát vịn tay nắm, đẩy cửa ra.

Âm thanh lập tức dừng lại.

Cả tầng đều không có người, im lặng mà trống trải, cô thậm chí có thể nghe được tiếng vang của một cái chớp mắt.

Hình ảnh trong phòng làm cho cô có chút không biết phải làm sao, chỉ lui về sau một bước theo bản năng, rồi đứng im ở trước cửa. Hứa Nam Chính bỗng nhiên bật dậy từ sau bàn đọc sách, sải bước đi về phía cô: “Tiểu Tiểu.” Cô nhìn động tác của anh, lại giống như là phân đoạn chiếu rất chậm, chồng lên ngay trước mắt, cho đến khi bị anh kéo cổ tay, mới giống như là tìm được linh hồn nhỏ bé, khẽ thở ra một hơi: “Dì Liêu ở phòng họp.”

Không ngờ mình còn bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến không thể nào bình tĩnh hơn.

Giọng nói của Hứa Nam Chính thổi qua ở bên tai, giống như là đang để cho vợ đi ra ngoài. Cô cố gắng muốn tập trung nhìn anh, nhưng trước mắt đã sớm mờ hồ, chỉ cảm thấy trong cặp mắt kia lại cũng có hoảng hốt luống cuống, rối loạn giống mình.

“Anh nể mặt em.” Cô nhắm mắt. “Trong phòng họp là bạn của mẹ em, anh đừng nói chuyện lớn tiếng âm ỉ đến dì ấy, cũng đừng để cho dì ấy biết chuyện xảy ra bây giờ.” Cô vừa nói xong vừa đưa tay lên, ngăn lời Hứa Nam Chính nói. “Còn nữa, buông tay của em ra, không nên nói lời nào với em, chỉ cần anh nói một câu nữa thôi, em nhất định sẽ hỏng mất.”

Tay chân của cô bỗng nhiên lạnh lẽo, chỉ muốn thoát khỏi tay của anh.

Nếu chỉ là tưởng tượng ra hiện tượng bất kể thông dâm thì thôi, lại bỗng nhiên trở thành sự thật, trong nháy mắt đó người kia sẽ có phản ứng gì?

Trước kia khi vui đùa cô đã từng nói qua với bạn thân, nếu là mình nhất định sẽ bắt chấp tất cả, hung hăng đánh chết người đàn ông kia. Nhưng đối mặt với ánh mắt của anh, cô lại chỉ muốn rời đi, còn phải cố chấp, duy trì tỉnh táo cuối cùng.

“Chị Tiểu Tiểu.” Cô gái cởi áo kia gọi cô, cũng hoảng sợ.

Quả thật Hứa Nam Chinh không dám nói một câu nào nữa, cho đến khi cô mở tay của mình ra, mới lại đột nhiên bắt được cánh tay của cô: “Đi đâu?” Tiểu Dư cười cười: “Để lại không gian cho anh, xử lý tốt vấn đề của anh.”

“Anh không có vấn đề gì.” Giọng nói của Hứa Nam Chinh lại có chút phát run. “Cô ta và anh không có quan hệ gì.”

Cô à một tiếng, lại muốn mở tay của anh ra một lần nữa, nhưng lại bị nắm thật chặt, gần như mỗi lần đẩy ra một cái đều là xé rách da thịt đến phát đau. Đến cuối cùng giọng của cô mang theo nghẹn ngào: “Anh mà không thả tay ra, em sẽ đụng nát tường thủy tinh của anh.”

Rất ngu ngốc, loại thủy tinh công nghiệp này, cho dù là đụng bể đầu chảy máu cũng không vỡ.

Cô chỉ không muốn ngốc thêm một giây nào nữa.

“Anh hãy nghe em nói.” Cô tiếp tục để cho mình nói chuyện, kiềm chế cơn đau đang lan tràn trong ngực. “Hứa Nam Chinh, anh biết tính cách của em. Bây giờ anh không thả tay ra em sẽ đụng vào thủy tinh, nếu anh đi theo em xuống tầng dưới, em sẽ đâm vào xe, nếu anh không muốn bức em thì lo mà thả tay ra.” Cô nói nghiêm túc như thế. “Em tin tưởng anh, em nghe anh giải thích, nhưng phải ăn cơm trước, về đến nhà em sẽ nghe anh giải thích. Em biết rõ đàn ông các anh đều thích làm hoàng tử, thích cứu vớt cô bé lọ lem, gặp dịp thì chơi, em biết, anh thả tay trước. Anh xem, dì Liễu còn chờ đấy, chúng ta có hiểu lầm gì, cũng không thể làm trễ nãi người khác ăn cơm, đúng không?”

Logic thông suốt như thế, đây tuyệt đối là lời nói thất bại nhất khi cô làm quản lý quan hệ xã hội tới nay.

Nói liên tục, không dám dừng lại, nói nhiều đến bản thân mình cũng tin. Nhìn xem, cuối cùng mình cũng không hề xử lý theo cảm tính nữa rồi, còn hiểu được đi thuyết phục anh buông mình ra, tránh cho mình cái lộn chọc chuyện cười.

Nhưng trong nháy mắt ngay khi anh buông tay ra, như là cô lấy được cơ hội thở dốc, liền mạng chạy ra khỏi cửa. Trong một thoáng thang máy khép lại, lấy tay nhấn từng tầng một.

Đây là thang máy đi lên vừa này, thật may là trễ như thế, nó còn đứng ở chỗ này. Có thể lập tức thoát đi, tránh đi tất cả lúng túng.

Thang máy không dừng lại ở các tầng lầu, cô sợ anh đuổi theo, đi ra từ thang máy, đi vào tầng lầu xa lạ, rất nhiều phòng làm việc, cũng đã khóa cửa lại.

Cô đi tới chỗ sâu bên trong hành lang, tựa vào cửa kính, ngây ngô đứng yên thật lâu, nước mắt mới hậu tri hậu giác chảy ra.

Điện thoại di động vang không ngừng, không biết bao nhiêu lần, may ở tầng lầu này không có những người khác.

Cô nhấn không biết bao nhiêu lần, tay cũng bắt đầu phát run, Hứa Nam Chinh còn gọi không ngừng, đến cuối cùng cô nghe máy, nghe bên đầu điện thoại kia anh không ngừng thở hổn hển, âm thanh lại mềm mại kỳ cục, dịu dàng kỳ lạ: “Tiểu Tiểu, anh van em, em đừng chạy khắp nơi, em nghe anh nói mấy câu rõ ràng có được hay không?”

“Em sẽ nhanh về nhà.” Cô không ngừng chảy nước mắt, đầu óc lại thanh tỉnh dọa người. “Chính em ở nhà chờ anh.”

“Được.” Anh trả lời ngay. “Cũng đừng đi chỗ nào, anh lập tức trở về.”

“Được.” Cô nhìn về phía thủy tinh, nhìn thấy cái bóng của mình đang gập đầu.

“Tiểu Tiểu?” Giọng nói của anh rất không xác định, thậm chí có thể nghe ra sự sợ hãi sâu sắc.

“Em sẽ không làm chuyện điên rồi, em chờ anh trở lại.”

Cho đến khi cúp điện thoại, cô mới đứng lên, đứng ở trước thang máy mất hồn, cảm thấy không khác anh lắm lúc rời đi, một mình ngồi dưới thang máy thật lâu. Xe không dừng ở trong tòa nhà, mà dừng ở gần cửa khách sạn, thời gian này chính là thời điểm ăn khuya, bãi đậu xe vô cùng náo nhiệt, tiếng nói tiếng cười.

Cô mới vừa lên xe, không ngờ điện thoại di động vang lên, màn ảnh bị nước mắt trên mặt làm bẩn, vẫn còn nhìn ra được là tên Hàn Ninh. Cô nghe máy, giọng nói của Hàn Ninh còn mang theo cười: “Chính tôi ở nhà đợi em ba tiếng, người đâu?”

“Tôi sẽ tới đây.” Không phải giọng nói của mình, rất nhanh cô lại bồi thêm một câu. “Chờ tôi mười phút.”

Giọng nói của Hàn Ninh bỗng nhiên có chút do dự, hạ thấp mới nói: “Không cần tăng tốc độ, chính tôi ở dưới lầu chờ em.”

“Được.”

Cô lái xe ra khỏi bãi đậu xe của khách sạn, đi một con đường nằm trong trí nhớ, lái vào chung cư bọn họ. Bảo vệ gõ cửa xe của cô, nói gì đó, cô cách thủy tinh nhìn người nọ giơng nanh múa vuốt thật lâu, cũng không nhớ nổi mình nên làm gì, cho đến khi Hàn Ninh đi tới, gõ cửa xe: “Xuống xe.”

Cô xuống xe, mặc cho anh ngồi lên ghế lái, đậu xe ở chỗ đậu, rồi trở về tìm cô.

“Cô làm sao vậy?” Hàn Ninh cau mày nhìn cô.

“Đưa văn kiện cho anh.” Tiêu Dư tỉnh lại, phát hiện trong tay mình trống không, mới lập tức nói. “Văn kiện ở trên xe, tôi đi lấy cho anh.” Nói xong đoạt lấy chìa khóa xe trong tay anh, đi về phía chỗ đậu xe, nhưng mới đi ra khỏi hai, ba bước, đã bị anh kéo lại, trực tiếp quẹt thẻ vào cửa: “Đi lên trước rồi nói.”

Cho đến khi một ly nước nóng được nhét vào trong tay, cô mới cảm giác được nóng, chợt rút tay về thì cái ly rớt bể ở trên sàn nhà.

Sàn nhà đầy miếng thủy tinh, chia năm xẻ bảy, óng ánh trong suốt.

Cô luôn miệng nói thật xin lỗi, muốn ngồi trên sàn nhà nhặt mảnh vụn, lại bị anh trực tiếp nắm lấy tay: “Tiểu Tiểu?” Cách gọi giống nhau, nhưng mà chỉ có tiếng nói của anh dịu dàng.

Mới vừa rồi Hứa Nam Chính thật sự bị dọa sợ, dám nói ‘anh van em’, cho tới bây giờ anh ấy đều không nói như vậy.

Tiêu Dư chỉ cảm thấy trái tim như bị khoét từng chút một, nghĩ anh ấy tốt như thế nào, cũng không bù vào được. Lỗ mũi chua xót dọa người, không ngừng chảy nước mắt cũng không ngừng xông lên ghen tuông, cô muốn đứng lên rời đi, dưới chân đều rải rác những mảnh thủy tinh nhỏ, không muốn tránh, ngược lại muốn trực tiếp đạp lên, để đau đớn trên thân làm giảm bớt đau đớn trong lòng.

Mới vừa bước ra một bước, nhưng trên người chợt nhẹ, đã bị Hàn Ninh bế ngang, trực tiếp vòng qua sàn nhà đầy miếng thủy tinh, vào phòng sách.

Ghế sofa đôi rất lớn, anh đặt cô ở bên trên, nửa ngồi xuống nhìn cô: “Nếu như em không muốn nói, tôi cho em mượn căn phòng này, có thể ném đồ vật, nhưng không nên làm mình bị thương.” Anh nói xong, vuốt tóc bị dính mồ hôi ở trên trán cô ra hai bên, nói dịu dàng. “Đừng để vào ngày mai tôi phát hiện mình bị kiện tội cố ý gây thương tích, hoặc là tội mưu sát.”

Cô dõi theo ánh mắt của anh, vừa rồi đi vào gấp, phòng sách còn chưa mở đèn, chỉ có đèn của phòng khách nửa chiếu vào. Mở tối không rõ ở bên trong, anh cố gắng duy trì mỉm cười, giống như là muốn an ủi mình, còn có lời nói mới vừa rồi, đều là cố gắng hết sức thoải mái có thể.

“Hàn Ninh.” Cô chợt gọi anh, giọng nói giống như là bị mài qua “Có phải tôi rất kém cỏi hay không?”

Hàn Ninh không ngờ tới cô hỏi như thế, chỉ im lặng, nhìn cô.

Điện thoại di động giống như là đang vang lên, ở trong phòng khách, đều giống như luôn vang lên không ngừng.

“Muốn tôi lấy vào cho em không?” Anh chợt cười một tiếng. “Đổi lại thời gian và địa điểm, tôi sẽ nghiêm túc trả lời vấn đề này của em. Hôm nay coi như xong, có được hay không? Mặc kệ tôi nói cái gì cũng không thích hợp, nhất là bây giờ.” Cô hăm sâu ở trong ghế sofa, gần như nói không ra lời: “Có phải tôi rất kém cỏi hay không?”

Anh lại lâm vào im lặng, qua thật lâu mới nói: “Không phải, em rất tốt, tốt đến mức tôi vẫn không thể quên được em. Mỗi lần không nhìn thấy em liền cho rằng phai nhạt một chút, nhưng mỗi lần chỉ cần vừa thấy em, sẽ thích hơn, thật ra thì tôi rất sợ gặp em.”

Anh thở dài một hơi, khi muốn tiếp tục khuyên cô, đã bị cô trực tiếp tiến tới gần, hôn thật sâu lên môi

28. Chương 27: Trong Đám Người Để Vuột Mắt (3)

Đầu hai người không nghiêng, làm cho tất cả dây dưa cũng trở nên không lưu loát.

Cô buông tay ra: “Thật xin lỗi.”

Hàn Ninh cười cười: “Không sao. Lần đầu tiên bị người vô lễ nghe được nói xin lỗi, mà không phải thổ lộ.” Anh cố ý không thêm để ý, cố gắng hóa giải trận lúng túng này. “Lần trước hình như là bạn học tự tập, một cô gái thăm mến tôi, uống say để cho tôi đưa cô ấy về nhà.”

Tiếng điện thoại di động chợt dừng lại, không gian yên tĩnh, lúng túng làm cho anh đứng lên.

Trong một thoáng đọng vào, cô cũng biết chuyện này có bao nhiêu sai lầm.

Cô chợt nghĩ đến lần đầu tiên Hứa Nam Chính hôn mình, nhắm mắt lại, hình ảnh và cảm giác quá mạnh mẽ, làm cho cô lại mở mắt ra, thấy rõ cảnh tượng chân thật: “Tôi muốn anh ngồi ở đây nói chuyện xưa ở Tây Tạng, người trước cửa anh.”

Anh sửng sốt một chút, mới chợt hiểu: “Thật giống, cô ấy cũng cãi nhau một trận ầm ĩ với tôi rồi chạy đi suốt đêm, mười tháng sau làm mẹ đứa bé của người khác.” Anh vừa nói vừa đi đến phòng khách. “Tôi nhớ được, cô còn nói là ‘duyên phận’.”

Khi đưa điện thoại di động đưa cho cô, phát hiện đã hết pin rồi.

Thì ra là, phê bình cuộc sống người khác, luôn nhẹ nhàng như thế.

Đợi đến khi dao găm thật sự cắt đến trên bản thân mình, mới có thể cảm giác được rất đau. Trước kia đều sẽ chỉ vào một nhân vật trong TV cười nhạo, cô chưa bao giờ hiểu có người đau như mình lúc này, đi tìm người mà mình trước sau vẫn luôn yêu người, phát tiết tình cảm.

Có lẽ cô tới chỗ này là trùng hợp, nhưng mới vừa rồi, cô cũng làm chuyện giống vậy.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại di động thật lâu, hai con người bên trong cô không tiếng động đánh lẫn nhau.

Yên tĩnh, hiện tại cô chỉ muốn yên tĩnh, nhưng một giọng nói khác cũng không ngừng đang nói ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, ngộ nhờ anh ấy tăng tốc độ.

Đang lúc do dự, Hàn Ninh đã lấy điện thoại di động của cô tới, lấy sim để vào trong điện thoại di động của mình: “Không phải trước kia trên mạng lưu truyền một câu chuyện cũ, hai người gây gỗ, một người liều mạng không nhận điện thoại, một người khác xảy ra tai nạn xe cộ lại không gọi được. Lỡ mất dịp tốt.”

Trái tim chợt nhảy dựng lên, loại giả thiết này thật đáng sợ, làm tay cô không ngừng run rẩy.

Nhưng mà bấm số đến một nửa, lại ngừng lại, cô không biết nói gì, cũng sợ nghe anh nói chuyện.

Bỗng nhiên điện thoại lại vang lên, Hàn Ninh nhìn cô không nhận điện thoại, lại ngồi xồm xuống, im lặng nhìn cô: “Tiểu Tiểu, em đừng khiêu chiến ranh giới đạo đức cuối cùng của tôi. Tôi có thể buông ra một lần, không bảo đảm có thể buông ra lần thứ hai, tối nay em không thể ở lại chỗ này của tôi, cũng không thể chạy loạn đi chỗ khác.” Anh dừng một chút. “Nhìn như vậy, chỉ có em trở về, tôi mới có thể báo cáo kết quả.”

Anh nói liên tục, giống như là vĩnh viễn sẽ không dừng lại, giống như dừng lại sẽ lại đưa tới một lần sai lầm nữa.

Rốt cuộc khi cô nhận điện thoại, Hàn Ninh đã đóng cửa lại, để lại không gian khép kín cho cô.

Sau khi bấm nút nghe điện thoại, thời gian im lặng rất lâu, chỉ im lặng như vậy mắt cô đã bắt đầu cay cay, không khóc được lại rất khổ sở. Rốt cuộc Hứa Nam Chính mở miệng: “Về nhà được không?” Giọng nói rất trầm, chạy thẳng đến trong lòng, làm trái tim rơi xuống.

Cô không lên tiếng, tay nắm điện thoại hơi tê.

“Trễ như thế, có lời gì thì về nhà trước.” Anh nói tiếp. “Hộ chiếu của em đang ở trong tay anh, không phải có thể đi hơn một trăm quốc gia sao? Bất cứ lúc nào em có thể đi, muốn đi nơi nào đều được, muốn đi bao lâu đều được, anh ở Bắc Kinh chờ em bình tĩnh trở lại. Nhưng trước khi em đi, phải về nhà trước.”

Anh nói bình tĩnh như vậy, những câu những chữ kia có thể làm cô dao động.

Phòng kia vốn là của cô, mỗi lần tâm trạng không tốt sẽ khóa mình ở trong phòng, có thể ngáy ngốc chừng mấy ngày, nhưng bây giờ anh đã biết nơi tránh gió cuối cùng của mình, làm cho mình ngay cả nhà họ Liên cũng không dám trở về.

Đến cuối cùng hai người lại nói điện thoại với nhau, rồi im lặng thật lâu.

“Tiểu Tiểu, về nhà được không?” Vẫn là anh mở miệng trước.

Cô siết chặt điện thoại di động, cố gắng mở miệng: “Được.”

Cúp điện thoại, cô đang ngồi ở trong phòng sách, cho đến sau nửa đêm mới đi từ trong phòng ra.

Khi trả điện thoại di động lại cho Hàn Ninh, anh ngồi bên cạnh máy tính chơi trò chơi Plans vs Zombie vô cùng náo nhiệt, đánh tan tác, liên tiếp thất thủ. Điện thoại di động đặt lên bàn, ngay cả đầu anh cũng không quay lại: “Về?”

Rất nhanh chữ to màu máu chiếm cả màn ảnh, ván này Game over rồi.

Cô nhìn anh bắt đầu màn mới, hỏi một câu: “Có muốn đi xuống tầng cùng tôi lấy văn kiện lên không?”

Hàn Ninh tạm dừng tay lại, quay đầu lại nhìn cô: “Tiêu Dư, có thời điểm tôi cảm thấy cô rất hiểu chuyện, có lúc lại cảm thấy cô chịu không được gió táp mưa sa, có phải chỉ có liên quan đến Hứa Nam Chính, cô mới bằng lòng dùng cảm xúc để nói chuyện không?”

“Xử lý theo cảm tính, không phải thật hù dọa người sao.” Cô nhìn những miếng thủy tinh còn chưa thu dọn.

“Tốt vô cùng, cô gái nhỏ nhốn nháo cảm xúc, rất phù hợp với bình thường.” Hàn Ninh lại quay lại nhìn máy vi tính. “Thứ tình cảm này, phải chịu được thử thách, người nào chưa từng đụng phải thử thách. Thực sự không nhìn thông suốt lắm, đến được với nhau là may mắn của tôi, mất đi là số phận của tôi.”

Khi anh nói những lời này, chợt nhìn cô một cái, không nói lời nói nữa.

Cuối cùng cô vẫn mang văn kiện lên cho anh, mới lái xe trở về nhà.

Khi xỏ chìa khóa mở cửa, cả phòng khách cũng không mở đèn, mùi thuốc lá lại sắc người, cô đứng ở cửa chần chừ thật lâu, vẫn là đưa tay đóng cửa đi vào. Hứa Nam Chính im lặng dựa vào ghế sofa, phòng khách rất tối, nhưng trên sàn nhà vẫn có cái bóng rất dài.

Tiêu Dư đi tới, nửa ngồi ở trước mặt anh, cứ như vậy mà không hề chớp mắt nhìn anh, cảm giác anh nắm tay của mình, rõ ràng là động tác muốn sưởi ấm cho cô, nhưng tay bao phủ ở bên ngoài, lại còn lạnh hơn cả mình.

Không biết qua bao lâu, anh mới chột mở miệng: “Cô ta tìm anh chừng mấy ngày, buổi tối hôm nay lại tìm đến, anh biết rõ em thấy được nhất định sẽ suy nghĩ nhiều. Lần trước bởi vì một câu nói của Vương Tây Dao, em phản ứng lớn như vậy, anh không muốn để cho chuyện như vậy chọc em không vui. Mặc kệ dụ dỗ đe dọa, thủ đoạn gì đều tốt, để cho cô ta hoàn toàn biến mất, thật không nghĩ đến cuối cùng vẫn kết quả xấu nhất. Tiểu Tiểu, không phải tất cả đàn ông cũng muốn nhìn phụ nữ xa lạ cởi quần áo, cô bé lẹm là cô gái nhỏ mới thích chuyện xưa, chỉ là truyện cổ tích.”

Dường như anh cười, lại hơn phân nửa là tự giễu: “Quá khứ ở Thượng Hải, trường cao đẳng có một cô gái nhỏ, rất thích dựa vào chiếc xe sang trọng trong gara để tỏ vẻ là người có tiền, Hình Ngôn nói vì vậy mà bắt cả hai. Thú vị sao? Bình tĩnh mà xem xét, anh phải cảm thấy chuyện như vậy rất thú vị, cũng sẽ không bắt đầu cùng với em, tình cảm hơn hai mươi năm, loại vui đùa này nói không nổi.”

“Trước đây em đàn dương cầm cho anh nghe, anh trở về đặc biệt khẽ ngậm nga giai điệu cho Hứa Nặc nghe, hỏi em ấy là có ý gì, từ ngày đó trở đi, anh không chạm vào bất kỳ cô gái nào nữa. Nhiều năm như vậy anh mang theo em từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, lại trở lại Bắc Kinh, vẫn luôn nghĩ chậm một chút nữa, đến khi tất cả ổn định đã mới bắt đầu. Không nhớ học viện quân sự, là bởi vì đang thời kỳ hòa bình, anh không muốn mang quân hàm cứ vô ích như vậy cả đời, liều mạng mở công ty, là không muốn người khác nói cháu trai của Hứa Thành không có tiền đồ, anh thừa nhận trong quá khứ quá đặt nặng công ty lên trên hết, mà anh chưa bao giờ đưa bất kỳ một cô gái nào tới trước mặt em.”

Nói một đoạn rất dài, Tiêu Dư hoàn toàn không có cơ hội nói bất kỳ một chữ nào.

Nhiều hơn là cô không ngờ, nhiều hơn nữa là cô vẫn muốn nghe, thế nhưng chính là thời gian địa điểm, lại làm cho cô càng thêm khổ sở.

Cổ họng của anh rất khàn, rõ ràng cho thấy tác dụng sau khi hút thuốc lá quá nhiều.

Cô không làm bất kỳ tranh luận và phản bác nào, đứng dậy đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra muốn lấy nước đá cho anh. Nhưng tủ lạnh lại trống không, sau khi trở về từ Hồng Kông chưa kịp đi siêu thị. Tay để lên cửa tủ lạnh, qua thật lâu cũng không có khép lại, cho đến khi anh đi tới ôm lấy mình.

Cảm giác cô thể không lừa được người, nhiệt độ đã sớm quen thuộc, cùng với cảm giác da anh cọ xát, để cho tầm mắt của cô trong nháy mắt mơ hồ không rõ:

“Bên ngoài tuyết rơi.” Cô nói. “Em lái xe thật lâu mới về tới.”

“Lần sau gọi điện thoại cho anh... Anh lái xe đi đón em.”

Cô không trả lời, chột hỏi anh: “Tại sao chính em ở dưới tầng gọi điện thoại cho anh, anh không nhận?”

“Sợ em trực tiếp cúp điện thoại, không tìm được người.”

“Em nói không lại anh, cho tới bây giờ đều nói không lại anh.” Mở tủ lạnh ra, có thể làm cho cô tỉnh táo, nói với anh suy nghĩ của chính mình. “Nhưng Hứa Nam Chính, tại sao anh đều luôn làm như thế? Chuyện đó rõ ràng có rất nhiều phương pháp xử lý, anh lại vẫn luôn cho rằng mình chọn là chính xác nhất, anh chưa bao giờ chân chính nhận rõ sai lầm, cho dù nói xin lỗi, trong lòng lại kiên trì là mình đúng.”

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng tranh luận bất kỳ thứ gì với anh, đó là bởi vì cô cũng cho là anh đều luôn đúng.

Hai người đều luôn đứng trên một chiến tuyến để xử lý vấn đề, cho tới bây giờ cô đều có thể bị anh thao túng.

Cô khép cửa tủ lạnh lại, xoay người, chạm vào trong đôi mắt kia.

“Mỗi lần đều là sau khi sự việc xảy ra, ở ngay lúc em hiểu lầm, anh mới nói Tiểu Tiểu em sai rồi, chuyện không phải như thế. Làm em có cảm giác mình luôn chuyện bé xé ra to, không tin tưởng anh.” Tiêu Dư lui về sau một bước, dựa lưng vào tủ lạnh, đứng cách anh một khoảng. “Nhưng vì cái gì mỗi lần đều luôn là em phải tin tưởng anh, mặc kệ chuyện có khoa trương thế nào, chỉ cần một câu giải thích của anh, em đều phải tin tưởng anh? Lần trước tin, lần này tin, lần sau thì sao? Đến khi anh lười phải giải thích, hoặc là đến sau khi anh giải thích, đến thời điểm em hoàn toàn không tin? Hơn nữa...” Cô bỗng nhiên cười lên. “Chưa tới hai tháng, anh không cảm thấy, tần số có chuyện tới quá cao sao?”

Anh đứng ở trước mặt, lại bị hỏi im lặng thật lâu, mới khàn khàn nói: “Là anh sai rồi.”

“Cũng đều sai rồi.” Cô nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy mặt của anh, làm mình nói không được. “Anh quá tự tin, em quá không tự tin. Anh tự tin đến nỗi cho rằng phương thức của anh đều là đúng, em nhất định phải hiểu, em không tự tin khi em nhìn thấy chuyện đó mà không sục sạo. Vừa bắt đầu em không như thế, cho dù là năm, sáu năm trước, khi bắt đầu qua lại em còn cảm thấy anh nhất định sẽ yêu em, cũng sẽ không như vậy.”

Khi đó, vẫn tin chắc, là anh yêu mình.

Nhưng anh một lần lại một lần cố ý xa lánh, để cho mình bắt đầu hoài nghi, Tiêu Dư, rốt cuộc mà có bao nhiêu kém cỏi, chiếm hết Thiên Thời, Địa Lợi, Hứa Nam Chính còn không chịu yêu mà.

Đến bây giờ, tới hôm nay, lời của anh là thật hay giả? Mình có nên tin tưởng hay không?

.

Tất cả lời nói đều đã nói xong, cả phòng bếp đều yên tĩnh lại.

Tối nay ánh trăng không sáng tỏ lắm, mờ mờ, nhưng có thể soi sáng nhìn thấy hình dáng lẫn nhau.

Anh nhìn cô, khoảng cách giữa hai người rất ngắn, lại không chạm tới được.

“Là anh sai rồi.” Cuối cùng anh cũng đưa tay ra, sờ gương mặt của cô, xác nhận cô không khóc tiếp nữa. “Hôm nay anh đi ra ngoài ngủ, em ngủ một giấc thật ngon, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Khi cô lên tầng, nghe tiếng Hứa Nam Chính mở cửa rồi đi.

Cho đến khi tắm xong nằm lì ở trên giường, mới bắt đầu chảy nước mắt không ngừng, giống như là muốn chảy hết nước mắt của đời này vậy. Trong mấy năm trước mặc kệ thất vọng thế nào cũng không khóc, nhưng chỉ hai tháng ngắn ngủn này, rõ ràng ở cùng một chỗ, tại sao lại khổ sở như vậy, dẫn tới tình hình khó hòa hợp như vậy.

Ngày hôm sau lúc tỉnh ngủ mắt sưng đỏ người, mặc kệ trường đá thế nào cũng không có tác dụng.

Cô thử rất nhiều lần, mỗi lần bỏ kính sát tròng vào mắt, cũng sẽ đau làm chảy nước mắt không ngừng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là buông tha, đeo kính màu đỏ để đối phó.

Hội nghị hạng mục T- Moblie, mở ra cả một ngày.

Bởi vì buổi sáng Hàn Ninh đều ở trên máy bay, đến xế chiều thì mới bắt đầu hội nghị liên tuyến qua điện thoại. Cả quá trình hội nghị, giống như là trao đổi nhau, tất cả có liên quan đến quan hệ xã hội, Hàn Ninh luôn cố ý giữ yên lặng, tránh khỏi nói chuyện với Tiêu Dư, nhiều nhất cũng chỉ là một câu ‘tôi không có ý kiến’ hoặc ‘chờ trở lại hẵng nói’, Tiêu Dư cũng không chân chính nói câu nào với anh.

Cơm tối là thư ký mua cơm hộp, khi Tiêu Dư đi phòng giải khát, còn nghe người ta nói trưởng phòng Hàn của T - Mobile hôm nay giống như có chút không đúng, có phải muốn thăng chức rồi hay không? Hay cố hết sức thu lại?

Cô cầm cái ly, nhìn nước rót đầy cả ly, cho đến khi người bên cạnh đưa tay đóng lại giùm cô, mới phản ứng lại: “Cám ơn.” Đứng thẳng người, Hứa Nam Chính chỉ nhìn cô, nói: “Mới vừa rồi thấy em không ăn bao nhiêu, có muốn bảo thư ký gọi cho em chút đồ ăn hay không?”

“Không cần.” Cô lắc đầu, cầm cái ly đi khỏi phòng giải khát.

Phòng họp quá nhiều người, không khí ngột ngạt, khói thuốc càng làm cho người ta khổ sở.

Cô thừa dịp thời gian nghỉ ngơi trở về phòng làm việc của mình, điện thoại nhà đang không ngừng gọi tới, nhận lại là Hứa Viễn Hằng: “Đại tiểu thư, điện thoại di động của em là sắt vụn sao? Tại sao mỗi lần anh gọi đều tắt máy?” Lúc này cô mới nhớ tới, thế nhưng hôm qua quên sạc pin: “Quên sạc pin rồi, có chuyện gì sao?”

“Ngày hôm qua em đi đâu vậy hả? Cãi nhau với anh trai anh?”

Cô phủ nhận theo bản năng: “Không có.”

Hứa Viễn Hàng lập tức lên tiếng: “Trong khi anh ấy cái gì cũng không nói.”

“Sao?” Cô cảm giác trong lời của anh ta có hàm ý gì đó.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Hứa Viễn Hàng do dự, hay là nói nhĩ. “Thôi, anh nghĩ anh trai anh cũng sẽ không vì cô gái khác, đành nói cho em biết vậy. Tối ngày hôm qua anh trai anh đặc biệt đi trung tâm chỉ huy giao thông, kiểm tra màn hình giám sát, nói là tìm một chiếc xe đi đến chỗ nào đó, cho đến khi anh Hứa Nam Chính yêu cầu kiểm tra nơi mà bà xã anh ấy chạy đến, căng thẳng như vậy đó? Anh nghĩ chắc chắn là em, không phải thì thôi.”

Tiêu Dư sợ run lên, nói với anh một câu đi họp đây, rồi cúp điện thoại.

Tối hôm qua anh không đề cập đến, cũng không hỏi qua, nhưng khẳng định biết mình đi tìm Hàn Ninh, còn ở nhà Hàn Ninh ngủ người hơn nửa đêm.

29. Chương 28: Từ Từ Đi Lùi Lại Xa Dần (1)

Chuyện này như không có cơ sở để xảy ra, rồi lại lặng lẽ biến mất.

Anh xử lý tất cả rất tốt, ngoại trừ hai người, hoàn toàn không có bất kỳ người thứ ba nào biết. Đến tối, đi Liêu lại vẫn cố ý gọi điện thoại tới, hỏi cơ thể cô có khỏe không. Cô cảm điện thoại, không biết Hứa Nam Chính nói cái gì, chỉ hàm hồ dạ dạ vâng vâng, không biết cúp điện thoại thế nào.

“Lấy điện thoại tới cho anh.”

Cô đưa di động cho Hứa Nam Chính, đeo bao tay lên bưng nồi, đi ra khỏi phòng bếp.

Một bàn món ăn, đủ bảy tám người ăn, nước canh, màu sắc cũng mê người.

“Ăn bao nhiêu, em xới cho anh.” Cô đặt bao tay ở một bên, mở nồi cơm điện ra xới cơm cho anh, lại không cẩn thận bị hơi nóng bỏng đến tay, suýt nữa rút vớ xới cơm, bị anh đưa tay bắt được, giúp cô làm xong chuyện nên làm.

Anh nhìn bàn đầy món ăn, im lặng một lát, mới chợt cười một tiếng: “Đây là em muốn đi công tác? Làm lượng cơm ăn trong ba ngày cho anh.”

Tiêu Dư mím môi cắn đầu chiếc đũa, suy nghĩ một chút mới nói: “Em học thật lâu rồi, vẫn không có cơ hội làm toàn bộ cho anh, hôm nay có tâm trạng nên làm thôi, anh chọn lựa món ăn mình thích, còn dư lại ngày mai em để dì mang đi.”

Cô nói xong lời không cảm thấy không đúng này, nhưng Hứa Nam Chính vừa nâng chiếc đũa lên, cô đã cảm thấy có phải mình nói sai rồi hay không?

Nhìn dáng vẻ của anh, có bộ dạng tính toán muốn ăn hết đồ ăn trên bàn. Đến cuối cùng cô chỉ có thể lại khéo léo nhắc lại, thật sự không cần ăn hết, Hứa Nam Chính ừ một tiếng rất nhạt, tiếp tục im lặng ăn cơm.

Cô vẫn không thể nào nấu cơm, lúc trước mua bàn ăn ngược lại chọn đồ không thực dụng nhất, hai người ngồi vào mới cảm thấy quá lớn. Ngăn cách một bàn đầy đồ ăn như vậy, càng có vẻ ít người.

Cô ăn no xong lập tức để đũa xuống, nâng má yên lặng nhìn anh ăn.

Anh cúi đầu, lại có ánh đèn chiếu xuống, từ chỗ cô không thấy được ánh mắt của anh. Trước kia khi cô ở bên ngoài phòng học chuyên ngành chờ anh, cũng như thế này, cô ngồi ở trên cầu thang tầng ba, có thể xuyên qua thủy tinh nhìn thấy anh đang vẽ bản vẽ ở tầng hai, khi thường hay gọi điện thoại di động cho anh, là hình ảnh tốt nhất.

Anh đều sẽ nghiêng đầu, chính xác tìm được vị trí của cô, dựa vào bên cạnh bàn cười rục rịch: “Đói bụng?”

Buổi tối khi anh tắm xong đi ra, cô ngồi ở trên giường chợt có chút khẩn trương.

Không biết vì sao, rõ ràng chỉ tách ra một đêm, đã không hiểu sao lại có chút cảm giác xa lạ. Cô cho là làm rõ tất cả rồi đều sẽ như bình thường lại, công việc, đi họp, đến khi trở về ăn cơm rồi ngủ, theo như những lời hai người nói cũng không có gì không ổn cả.

“Tiểu Tiểu.” Anh đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, cắt đứt cô mất hồn.

Cô vâng một tiếng, cảm giác anh nâng gáy của mình, nhắm hai mắt lại theo bản năng. Qua một lúc lâu, anh mới hôn mình, kéo dài mà sâu sắc, cho đến khi tất cả dưỡng khí trong phổi cô biến mất, cô vẫn còn cố gắng đáp lại, không muốn đẩy anh ra. Mỗi lưỡi không ngừng cọ sát lẫn nhau, đến cuối cùng hai người chỉ tùy tiện dùng mặt dính sát vào nhau, đã đốt cháy cảm xúc kiềm chế lúc trước.

Vốn cô quần ở trong chăn, mặc cực ít, chỉ cách áo sơ mi của anh như vậy, hơi thở đã sớm rối loạn rồi.

“Tiểu Tiểu?” Anh chợt nhỏ giọng gọi cô.

Cô mở mắt ra, nhìn anh hỏi ý.

Đã lâu như vậy rồi anh đều dừng ở một bước cuối cùng, nhưng mà hôm nay, hình như anh không muốn đợi thêm nữa.

Vốn cô không muốn cự tuyệt, lại quỷ thần xui khiến nói một câu: “Hôm nay bất tiện.”

Nói cho hết lời lập tức hiểu được, loại chuyện kỳ sinh lý này có thể lừa được ai, nhưng cũng chỉ lừa gạt được người ngủ cùng. Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, thay đổi thì càng có vẻ chột dạ, thầm nghĩ tiếp tục lấy cớ này, chờ anh chất vấn.

Thế nhưng anh lại im lặng không nói.

Sau một lát mới ôm cô ngồi dậy, thay cô khép chăn lại, bởi vì mới vừa có phản ứng, nên giọng nói có chút nghẹn lại: “Hình như đến sớm thì phải? Có phải bị bệnh hay không?” Vốn là cô mở miệng nói vậy, hỏi lên như vậy ngược lại có chút cam nín, không để ý nói lý do: “Em mệt mỗi nên mới như vậy, tháng sau sẽ bình thường thôi.” d d l q d

Anh cũng không nói cái gì nữa.

“Em đọc sách cho anh nghe?” Cảm giác như vậy rất lúng túng, cô nhoài người mở tủ đầu giường ra, lấy ba quyển sách. “Anh muốn nghe cái gì?” “Chọn cái em thích.” Anh nhắm hai mắt dựa vào đầu giường nghỉ ngơi. “Em nói đọc sách, làm anh nhớ đến một bộ tiểu thuyết.”

“Cái gì?” Cô nhìn kỹ sách mình cầm ra, thế nhưng hai quyển đều là bản gốc tiếng Đức, còn có một quyển là từ điển.

“ Người đọc .”

(*Tiểu thuyết Người đọc của tác giả người Đức Bernhard schlink)

Sách năm trước, cô cũng rất ưa thích: “Anh còn có thời gian xem tiểu thuyết?”

Anh không tiếng động mỉm cười: “Trước kia em đọc sách, hình như đều là anh mua về.”

Tiêu Dư suy nghĩ, hình như là vậy: “Thế nhưng mấy năm nay anh bận rộn như thế, sao có thời gian đọc loại sách giải trí này?”

Đây là một đoạn tình yêu không có kết quả gì đến cuối đời, giữa một thiếu niên mười lăm tuổi và một cô gái ba mươi mấy tuổi.

Cô thích xem nửa phần trước của câu chuyện, thiếu niên đọc sách cho cô gái nghe, nghiêm túc chọn chuyện xưa đọc cho cô gái nghe, yên tĩnh ấm áp. Sau đó tình tiết quá tàn nhẫn, rõ ràng là tình tủy, cô lại đọc lướt qua, thà rằng để cho mình nhớ cái tốt đẹp ban đầu.

Tình yêu vừa bắt đầu, luôn là sự đẹp đẽ liên miên bất tận.

“Nghĩ kỹ đọc cái gì rồi sao?” Anh nhìn cô.

Cô ừ một tiếng, dùng động tác tay ý chỉ đã chuẩn bị xong để cho anh ngủ thật say, cầm quyển từ điển Anh - Đức kia lên, bản thân lại nổi hứng chơi trò đặt câu nổi tiếp.

Mỗi từ đơn cũng đặt một câu độc lập, lại ngẫu hứng viết ra một câu chuyện hoàn chỉnh, hơi có cảm giác văn xuôi.

Hứa Nam Chinh nghe xong, hoài nghi nhìn cô: “Bản gốc hay văn dịch?”

Cô ăn không nói có nói một câu ‘là văn dịch’, tiếp tục tùy ý viết tiếp.

Dù sao cũng học bốn năm chuyên ngành, chỉ cần nói chậm, hoàn toàn sẽ không có sơ hở gì.

Không biết có phải Hứa Nam Chinh thật sự ngủ thiếp đi hay không, lông mi anh rất dài, lúc ngủ rất yên tĩnh đầu vào đây, nhưng ngay cả như vậy cũng làm cho người có áp lực, giống như lúc nào cũng có thể sẽ mở ra, nhìn bạn.

Đến cuối cùng cô viết đến mệt mỏi, tắt đèn bàn nằm xuống, chợt bị anh đưa tay ôm ở trước người, ôm chặt, ngủ thật say.

Từ nhỏ khi được giáo dục không được nói dối, mẹ sẽ luôn nói: nói dối là xấu nhất, chỉ muốn không ngừng dùng cái mới che cái cũ lại, lao tâm phí công, còn không bằng bất cứ chuyện gì cũng nói thẳng ra, ném vắn đề cho người khác.

Nhưng mà trò chơi giết người được chào đón nhất, mỗi khi nói câu trời tối rồi xin mời nhắm mắt lại, chính là lời nói dối không ngừng nghỉ.

Chẳng lẽ con người đều có tiềm thức nói dối?

Tiêu Dư ngồi ở trong góc, nhìn dì nhỏ cười vui vẻ.

Ở chỗ dì nhỏ, phần lớn thời gian đều là làm quen khách để buôn bán, tới đã lâu cũng tùy tiện một chút, cố định thời gian mỗi ngày tụ tập lại một chỗ lại chơi giết người. Dần dà, thời gian này nhiều khách khứa nhất, lúc tới thậm chí chỉ có thể ở ngoài nhìn một chút cho đỡ thêm, hôm nay khi cô đến đặc biệt có người nhường chỗ ngồi, nhưng hôm nay không có tâm trạng để chơi.

“Tiểu Tiểu?” Mạch Mạch chống cằm, nhìn cô. “Hôm nay tâm trạng chị không tốt?”

“Thật sao?”

“Em cảm giác được.”

Cô à một tiếng.

Rất nhanh dì nhỏ tới đây, thay cô đổi thức uống mới: “Tình địch của con dì đâu?”

“Có lẽ đang họp?”

“Không phải hai người cùng một công ty sao?”

Cô im lặng, mỗi ngày cùng đi làm cùng tan tầm, đi họp cũng ở cùng nhau, tuy rằng muốn nói rất nhiều lời, muốn làm rất nhiều việc, cô lại vẫn luôn cảm giác có thứ gì đó đang ngăn cách ở giữa. Cho nên hôm nay cô cố ý đứng giờ ra khỏi công ty, nói mình hẹn người khác ăn cơm. Thật ra chỉ muốn yên lặng một chút.

“Cãi nhau?”

Cô không phủ nhận: “Nửa tháng trước cãi nhau một lần.”

Dì nhỏ đưa tay chỉ chỉ, Mạch Mạch lập tức buông rèm phòng xuống.

“Gây gổ rất bình thường, mà dì nhìn thế nào cháu cũng không bình thường thế này?” Dì nhỏ nhìn cô.

“Cháu vẫn luôn yêu cầu anh ấy thẳng thắn.” Tiêu Dư dựa vào vách tường gỗ điêu khắc. “Nhưng có chuyện cháu không nói cho anh ấy biết, anh ấy cũng vừa vặn biết, lại trước giờ chưa từng hỏi cháu. Như vậy có phải sai rồi hay không.”

“Tiểu Tiểu, tình cảm không phải đề tài đúng sai.” Dì nhỏ nhàn nhạt cười. “Nó không hỏi, rất có thể là muốn quên. Nếu như chân tướng không tốt đẹp như vậy, lại không ảnh hưởng tới tương lai, vậy thì quên nó thôi.”

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy đây là vấn đề của chính mình, quá mạnh mẽ không phải là ý kiến hay.

Nhưng cô biết, vấn đề chân chính là cảm giác tin tưởng giữa hai người trong lúc đó đã hoàn toàn không còn. Bởi vì hai lần không cẩn thận bắt gặp ‘ngoài ý muốn’ đó, cho dù cuối cùng thật sự không có gì, mình lại có ám ảnh trong lòng; mà anh trước sau cũng chưa từng hỏi đến Hàn Ninh, chưa từng hỏi đêm đó rốt cuộc mình đi nơi nào, làm cái gì.

Điện thoại di động chợt rung lên, Hứa Nam Chính gửi tin nhắn tới: Xin hỏi, hành tung bà xã anh không rõ, có thể đưa ra một gợi ý hay không?

Cô nhìn thấy tin nhắn thì nở nụ cười, nhắn tin trả lời: Em lập tức trở về.

Hứa Nam Chính rất nhanh gửi tới một địa chỉ: Anh ăn cơm cùng với người của T - Mobile.

Tiêu Dư nhìn địa chỉ đó, thì đã có chút do dự rồi.

Đi? Hay không đi?

Mà anh gửi địa chỉ tới đây, là muốn để mình tự đi? Hay là không đi?

Cô suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc gọi điện thoại cho anh: “Em đang ở chỗ dì nhỏ, đang đọc sách với Mạch Mạch, anh cơm nước xong trực tiếp đến đây chờ em nhé?” Đứa bé là cái cơ tốt nhất, tự nhiên lại có hiệu quả.

Mạch Mạch cau mày, nhìn Tiêu Dư.

“Được.” Hứa Nam Chính nói được, lại bổ sung một câu: “Có muốn anh mang cho em một chút đồ ăn khuya không?”

“Không cần, em ăn đồ ngọt cũng no rồi.”

Cúp điện thoại, Mạch Mạch mới rất nghiêm túc hỏi cô: “Tiểu Tiểu, chị lấy em làm cái cơ?”

Tiêu Dư giơ sách trong tay lên: “Đây không phải là chuẩn bị bắt đầu đọc sao?”

Khóe miệng Mạch Mạch co quắp, cầm một lá bài tú lơ khơ: “So lớn nhỏ. Chị thua ba lượt, sẽ để cho em hôn một cái.”

“ Vậy chị thắng ba lượt thì sao?”

“Em để cho chị hôn một cái.”

Tiêu Dư đỡ khóc đỡ cười, chỉ là một cậu bé chín tuổi, mà cũng thôi. Coi như đồ con nít vậy.

Trong cửa hàng đúng lúc thời điểm náo nhiệt nhất, rèm cửa chợt bị tay vén lên, một tay Hứa Nam Chính đút ở trong túi quần dài, nghiêng người dựa vào cạnh cửa, khẽ mỉm cười: “Có thể trả bà xã lại cho anh được chưa?”

Tiêu Dư vừa mới hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch mạch, đã bị anh hung dữ làm sợ hết hồn, Mạch Mạch bình tĩnh hơn cô: “Tôi bị Tiểu Tiểu hôn quá nhiều rồi, nhất định phải thắng trở lại.” Cậu đã nghĩ xong hết tất cả rồi, nhất định phải hôn môi ba cái, không ngờ vận may Tiêu Dư quá tốt, từ đầu đến cuối đều luôn thắng.

Hứa Nam Chính nâng khóe miệng lên, ngồi ở bên cạnh Tiêu Dư, hỏi vài ba lời đã hỏi rõ ràng tiền đánh cuộc là cái gì, lập tức đạt thành thỏa thuận với Mạch Mạch: “Anh và em chơi ba lượt, tiền đánh cuộc giống vậy, chẳng qua anh thắng thì muốn hôn Tiểu Tiểu.”

Mạch mạch suy nghĩ một chút, nhìn vẻ mặt nửa cười mà lại như không cười của anh, hoàn toàn đốt lên ý chí chiến đấu: “Được.”

Vận may của Hứa Nam Chính luôn tốt, tối nay cũng không ngoại lệ.

Vì vậy Tiêu Dư chỉ có thể nhìn anh nhích lại gần mình, dán sát vào môi mình. Cô sợ run lên, khi cho rằng anh muốn rời khỏi, thì đã hoàn toàn bị hôn sâu.

“Không được hôn theo tiêu chuẩn.”

Lời nói của Mạch Mạch chậm mất nửa giây, tức giận che mắt mình, nói liên tục đã lần thứ hai rồi.

Lúc lái xe trở về, anh mới nói hạng mục T - Mobile đã bị bặt phủ kín hoàn toàn rồi.

Tiêu Dư ừ một tiếng, chợt nhìn anh: “Tháng tư đã khởi động hạng mục rồi, chúng ta cần đi đến chỗ gần đó một chút không?”

“Muốn đi nơi nào?”

Cô thuận miệng nói: “Angkor Wat?”

Anh nghĩ cũng không suy nghĩ, chỉ nói một chữ “được”.

30. Chương 29: Từ Từ Đi Lùi Lại Xa Dần (2)

Buổi họp báo tin tức ký hợp đồng, quyết định vào giữa tháng ba.

Đây là sau khi cô đến công ty, mở một buổi họp báo lớn nhất, bởi vì lai lịch của T - Mobile thật sự quá lớn, truyền thông đương nhiên rất chú ý.

Khi Tiêu Dư vào phòng làm việc của anh, vừa đúng lúc cố vấn quản lý tài sản cá nhân của Hứa Nam Chính ở đây, cô nghe mấy câu liền đi vào phòng nghỉ ngơi.

Cho đến sau khi cố vấn đi, Hứa Nam Chính mới đi vào: “Cho anh xem bản phác thảo em viết.” Tiêu Dư đưa giấy cho anh: “Đây là buổi họp báo tin tức, sau còn có hai nhà truyền thông chuyên lấy tin tức, anh tự do phát huy nhé.”

Cô lại qua loa dạn dò đôi câu, Hứa Nam Chính vừa nghe, vừa tháo caravat xuống ngực, nghiêng người dựa vào bên cửa sổ sát đất.

“Đã chuẩn bị xong visa.” Cô chợt chuyển đề tài. “Kỳ hạn visa là một tháng, anh muốn nán lại bao lâu?”

Anh cười: “Một tháng.”

Cô sợ run lên.

Cho đến trước khi buổi họp báo tin tức bắt đầu, cô vẫn còn đang suy nghĩ lời của anh.

Kể từ sau lần cãi vả đó, rông rã hai ba tháng, anh thật sự đã làm như cầu xin, cô hết sức như mong nguyện. Mặc kệ đang làm gì, bữa tiệc hay tặng ca, cũng cố gắng bớt chút thời gian, ở cùng với mình.

Thoạt nhìn rất tốt, nhưng lại không giống anh.

Nhiều năm như vậy, một mình cô cẩn thận từng li từng tí, hôm nay hai người lại trở nên như bước trên tảng băng mỏng.

Rất cố gắng duy trì, vốn nên cảm giác được hạnh phúc, ngược lại bị pha loãng mất rồi.

Thiết bị truyền phát truyền hình trực tiếp có vấn đề, không thể làm gì khác hơn là tạm thời dùng máy vi tính thay thế, cô không yên lòng, hơi nghiêng người chăm chú vào toàn bộ quá trình.

“Chuyện như vậy, để cấp dưới làm là được rồi.” Hàn Ninh đi tới phía sau cô. “Cái gì cũng dốc sức làm, ai cũng không chịu nổi.”

Tiêu Dư cười cười: “Vậy tôi đứng ở chỗ này nhìn, sợ có người nào đó đi qua đụng rớt dây, đặt ở trong miệng anh, ngược lại là công việc to lớn rồi.”

Cô nhìn Hứa Nam Chinh trên sân khấu, ngồi tiếp nhận phỏng vấn, nhất thời có chút mất hồn.

“Hai người muốn kết hôn?” Hàn Ninh đột nhiên hỏi cô.

Cô sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn anh: “Không có, sao lại hỏi như thế?”

“Trụ sở của hạng mục ở nước Đức, đã sớm an bài xong ba tháng điều tra thực tế, Hứa Nam Chinh bỗng nhiên nói muốn nghỉ phép không thời hạn.” Hàn Ninh cười đến thoải mái. “Nếu không phải vì người đẹp, tôi không nghĩ ra lý do nào khác.”

Nội dung cụ thể của hạng mục đều là bộ phận kỹ thuật phụ trách, cô cũng không biết quy định chi tiết, Hàn Ninh nói như vậy cũng làm cho cô ngoài ý muốn hơn. Khi muốn đưa tay cầm chai nước khoáng, lại sờ nhầm vị trí, làm đổ cả chai nước.

Trên sân khấu đang phát đoạn phim giới thiệu, trong nháy mắt tất cả âm thanh hình ảnh đều biến mất, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ.

Khi Tiêu Dư thấy màn hình máy vi tính có màu xanh, Hàn Ninh đã lập tức rút nguồn điện ra.

Trên sân khấu người chủ trì có chút thông minh kéo dài ra, Hứa Nam Chinh đã tiếp tục nói vào microphone: “Trước khi đi quản lý phòng quan hệ xã hội của tôi chỉ đưa cho tôi một trang giấy, cười nói với tôi toàn bộ dựa vào anh phát huy. Lúc đó tôi đã nghĩ, một trang giấy cũng đủ rồi, hôm nay cũng không phải cá nhân tôi xuất sắc, dù sao đến lúc đó cũng không cần tôi giúp đỡ một màn này.” Anh khẽ mỉm cười, đứng lên. “Xem ra định luật Murphy* nói không sai, nếu một việc có thể diễn tiến xấu, mặc kệ loại khả năng này nhỏ bao nhiêu, nó đều sẽ xảy ra.”

(*Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ là một cách ngôn trào phúng được phát biểu: “Nếu một việc có thể diễn tiến xấu, nó sẽ diễn tiến đúng như thế” Theo wikipedia)

Giọng nói của anh luôn rất trầm, theo như lời nói của cô gái nhỏ trong công ty mà nói, chính là giọng nói đàn ông hấp dẫn nhất.

Hơn nữa tại loại thời khắc xấu hổ này, có thể hấp dẫn sự chú ý.

Đoạn phim giới thiệu là giới thiệu công ty và các hạng mục hợp tác, anh thì diễn thuyết trực tiếp tại hiện trường, gặp phải đoạn nào không nhớ nổi, không thể làm gì khác hơn là vô tội cười cười: “Thứ lỗi tôi quên rồi, có thể nói tiếp hay không?”

Đưa cho anh, dĩ nhiên là một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thành công hóa giải nguy cơ trên sân khấu, nhưng phía sau sân khấu đã rối một đoàn rối.

Khi Tiêu Dư để cho người ta lấy máy vi tính mới ra, thì đang cố gắng tìm dữ liệu dự bị trong phần cứng di động, lại nhìn xung quanh tìm bộ phận kỹ thuật, Hàn Ninh cũng rất bình tĩnh nhận lấy máy vi tính, ngón tay nhanh chóng gõ lên bàn phím.

Đứng ở góc độ bọn họ, đang ngay bên sườn màn hình lớn, khi Tiêu Dư gấp gấp đến độ chảy mồ hôi, liếc nhìn trên sân khấu, vừa đúng lúc Hứa Nam Chinh trả lại microphone cho người chủ trì, rất nhanh liếc nhìn về chỗ bọn họ.

Đến sau khi kết thúc dạ tiệc, Phương Ngôn nghe nói khi ở sân khấu xảy ra vấn đề, thế nhưng bộ phận kỹ thuật không có ở đó, lập tức đổ mặt, đứng lên, không ngừng mời rượu Hàn Ninh: “Trưởng phòng Hàn, nhờ có anh, loại chuyện nhỏ này anh còn phải ra tay, tôi thật sự không nói nên lời khi nhìn thấy Giang Đông phụ lão.”

Hàn Ninh từ chối không được, dứt khoát cạn hết một chén, lại đưa tới một đám đuổi giết.

“Là lỗi của tôi.” Tiêu Dư nhẹ giọng nói. “Không cần thận đồ chai nước khoáng, hại anh cứu giúp tại chỗ.”

“Buổi họp báo tin tức, không xảy ra vấn đề gì.” Hứa Nam Chinh lấy tay kẹp điều thuốc đang cháy nửa lại, đôi mắt đen như mực phản chiếu ánh lửa màu vàng. “Tối về ngủ một giấc thật sâu, thì đều sẽ quên hết.”

Anh nói xong, người T - Mobile bỗng nhiên tới mời rượu, nửa ly rượu trắng, chỉ trong nháy mắt đã uống hết.

Tiêu Dư nhìn anh để ly rượu xuống, chỉ cảm thấy bị rót rượu là mình, lúc lạnh lúc nóng rất khó chịu.

Cuối cùng lại là cô uống nhiều hơn, lúc về đến nhà vừa đúng lúc mẹ ở đây, Hứa Nam Chinh ngay trước mặt mẹ Tiêu Dư, ôm cô lên lầu trước, sau khi đóng cửa lại, là yên tĩnh rất lâu.

Khi cô mơ hồ tỉnh lại, mới phát hiện Hứa Nam Chinh đứng ở bên giường, khi thấy cô mở mắt ra, đã đưa tới một ly nước. Nước thật lạnh, hơi giảm bớt chút khát khô.

“Mẹ em nói cái gì với anh?” Cô hỏi anh.

“Không có gì, dì rất đau lòng cho em.”

Anh để cái cốc đến trên bàn, rất chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy từ trong túi áo ra một cái hộp tinh xảo.

Mở ra, trong hộp nhung đỏ sẫm, lại không chỉ có một chiếc nhẫn.

“Hồi nhỏ em xem phim Hồng Kông, rất hâm mộ màn cầu hôn lãng mạn của Lưu Thanh Vân.” Anh tự giễu cười cười. “Anh nghĩ thật lâu, mới phát hiện ra mình đã mua rất nhiều chiếc nhẫn, lại làm chuyện giống như anh ta.” Anh cầm một chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn lên. “Đây là khi ở Kuala Lumpur, anh lấy cơ đi vệ sinh, gạt em mua.” Anh cầm một chiếc nhẫn khác lên, hai ngón tay cẩn thận nắm chiếc nhẫn. “Sau đó anh suy nghĩ lại, có lẽ em không thích màu hồng, nên sau đêm cầu hôn đó, lại mua một chiếc nhẫn mới.”

Một chiếc nhẫn cuối cùng, anh cầm lên: “Sau lại đến Hồng Kông, trong lúc vô tình thấy cái này, người giới thiệu nói là số lượng hạn chế, liền nghĩ là em sẽ thích hơn một chút.” Trong mắt anh có quá nhiều cảm xúc, cuối cùng nữa ngồi xuống, đưa tới trước mặt cô. “Anh cảm thấy, nếu không cưới em, sẽ không kịp nữa.”

Giọng nói của anh cũng không lớn, nhưng lại rơi thẳng vào trong trái tim.

Cô nhìn anh, trong đầu từng cơn mơ mơ màng màng. Đột nhiên xuất hiện như vậy, hoàn toàn không cho bất kỳ đường sống nào.

“Thích cái nào?” Giọng nói của anh ngay ở bên tai rất có lực mê hoặc.

Cô nhìn ánh mắt của anh, ngón trỏ từ từ lướt qua ba chiếc nhẫn trước mặt, lúc anh mua những chiếc nhẫn này thì về mặt tâm trạng thế nào? Sẽ hồi hộp lo lắng? Rốt cuộc vẫn dừng lại ở chiếc nhẫn đầu tiên.

Kuala Lumpur là nơi bắt đầu, cũng là khi hạnh phúc thỏa mãn nhất.

Anh nhận lấy, cầm tay phải của cô, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô. Cô lại bỗng nhiên rút tay lại, anh không ngờ tới cô sẽ làm như vậy, chỉ im lặng nhìn cô.

“Đêm hôm đó, thật sự là em đã làm chuyện sai lầm.” Cô thu tay lại hoàn toàn. “Em đi chỗ Hàn Ninh.”

Nếu như muốn bắt đầu một cuộc hôn nhân, tối thiểu anh phải có quyền lợi biết đến.

Cô không muốn đi nói tỉ mỉ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cố ý hoặc là vô tâm, cô chỉ nói cho anh biết, mình làm chuyện sai lầm rồi. Tay của anh dừng lại ở nơi đó thật lâu, chiếc nhẫn gần trong gang tấc lại giống như vĩnh viễn sẽ không đeo lên.

Chỉ mấy giây dừng lại này, hai người đều đã có chút xấu hổ và khó chịu.

Cô mỉm cười rút tay về: “Buồn ngủ quá, ngủ thôi.”

Ngày hôm sau khi tỉnh ngủ, Hứa Nam Chinh đã xuống giường rất sớm. Tiêu Dư chỉ làm bộ như ngủ rất say, mềm mại hỏi anh sao dậy sớm như vậy? Anh nhỏ giọng nói muốn dọn dẹp hành lý, tạm thời muốn đi nước Đức công tác. Cô nhớ lại lời Hàn Ninh nói, điều tra thực tế của hạng mục này đã sớm quyết định rồi, anh lại nói là ‘tạm thời’.

“Muốn em giúp anh dọn dẹp không?” Cô im lặng một lát, vẫn không có vạch trần. “Đại khái phải mất bao lâu?”

Hai người đều đang giả bộ, là cảnh thái bình giả tạo.

“Còn chưa có quyết định.” Anh ở trong bóng tối, hôn một cái lên mặt cô. “Sau khi say rượu rất dễ khát nước, anh rót cho em một ly nước để ở trên bàn, nên ngủ thêm một lát nữa.” Cô vâng một tiếng, lật người ôm chăn, nghe anh đóng cửa phòng ngủ lại.

Một mình cô ở nhà cả một ngày.

Đến khi trợ lý Tiểu Chung gọi điện thoại tới, xin chỉ thị khi nào thì phỏng vấn Tổng giám đốc Hứa, rốt cuộc cô mới mở miệng nói câu nói đầu tiên sau khi anh đi: “Hủy đi, Tổng giám đốc Hứa phải đi ba tháng mới trở về.”

Sau ba ngày, hai người cũng không gọi điện thoại, chỉ ngẫu nhiên nhắn tin.

Cô dùng ba ngày sửa sang lại quần áo của anh, để anh đưa về nhà lần nữa, treo đầy cả phòng giữ quần áo. Khi đưa chìa khóa cho mẹ, chỉ nói mình muốn một kỳ nghỉ dài hạn, ra ngoài dạo chơi.

Mẹ không hỏi một câu chuyện đêm đó, chỉ hỏi cô muốn đi chỗ nào, dặn dò một câu chú ý an toàn.

Trước khi cô đi ra sân bay, cô vẫn ngồi trước máy vi tính gõ đơn từ chức, lặp lại nhiều lần động tác xóa, rồi lại gõ.

Khi đang tìm không ra lý do đường hoàng, bỗng nhiên điện thoại vang lên, là Kiều Kiều đã lâu không có tin tức: “Tớ mời cậu ăn cơm? Mới vừa chụp xong trường đua ngựa, đừng nói cho Hứa Nam Chính biết, tớ len lén mời cậu và Hàn đẹp trai.”

“Mấy tiếng nữa tớ lên máy bay, đi Campuchia, chờ trở lại sẽ tìm cậu.”

“Vậy Hàn Ninh thì sao?” Kiều Kiều không nghe ra giọng điệu của cô, vẫn hỏi như cũ. “Cuối cùng tớ phải cảm ơn anh ta mà.”

“Anh ta đang ở nước Đức, tớ đưa số điện thoại cho cậu, tự cậu liên lạc đi nhé.”

Nhanh chóng cúp điện thoại, rốt cuộc cô gõ xuống lý do từ chức: Muốn du lịch vòng quanh thế giới.

Gửi mail cho giám đốc nhân sự, gửi bản sao cho Hứa Nam Chính.

31. Chương 30: Từ Từ Đi Lùi Lại Xa Dần (3)

Hành lý dọn dẹp không nhiều lắm, ngoại trừ những thứ cần thiết, gần như cái gì cũng không mang theo.

Năm ngoái từ chức ở công ty trước, một công ty chi nhánh ở nước Pháp từng gửi lời mời, không ngờ thời gian qua nửa năm Tổng giám đốc gửi email trước kia, vẫn nhiệt tình như lúc ban đầu, trực tiếp hỏi mình khi nào thì đến nhận cương vị.

Cô để cho mình thời gian nghỉ dài hạn là ba tháng, lại không biết sau khi đến Campuchia, trạm tiếp theo là nơi nào.

Khi máy bay cất cánh, cô mở điện thoại di động theo bản năng, phát hiện ba mươi giây trước anh trả lời mail: Trong nửa năm nay, cảm ơn quản lý Tiêu đã làm tất cả cho công ty, hi vọng tương lai có cơ hội hợp tác lần nữa. Hứa Nam Chính.

Vang lên một giọng nói rất nhỏ, nữ tiếp viên hàng không bắt đầu nhắc nhở tất cả thiết bị điện tử.

Cô chần chừ, vừa định ấn phím tắt máy, điện thoại di động ở lòng bàn tay rung lên, là Hứa Nam Chính.

Cô nhận, để cho mình thoải mái mà nói qua: “Mới vừa đọc mail trả lời của anh, trong nửa năm tỷ suất em tăng ca là tám mươi phần trăm, lại không phê thêm chút tiền thưởng ngoài định mức.”

“Tiểu Tiêu.” Anh gọi tên của cô, hơi im lặng trong chốc lát.

Cô “vâng” một tiếng, cố hết sức nhịn chua xót trong mũi xuống, ngăn chặn nước mắt muốn tràn ra.

Hứa Nam Chinh, em đuổi theo anh nhiều năm như vậy, nhìn phụ nữ bên cạnh anh chút đến chút đi, tại sao anh không thể tha thứ đêm đó em đi tìm Hàn Ninh. Tại sao không nói: Anh không quan tâm, những thứ này đều không quan trọng chứ?

Là ai đồng ý với em, cho dù em muốn buông tha, cũng muốn lôi kéo em tiếp tục đi tới?

Sau khi im lặng rất lâu, anh cũng chỉ nói một câu: “Chú ý an toàn.”

“Được.” Đầu cô ngã lui vào cái ghế sau lưng. “Em phải bay rồi.”

“Được, hạ cánh thì gọi cho anh.”

Cô không trả lời, máy bay hạ cánh cũng không gọi cho anh.

Không nói ra ‘chia tay’ để chia tay, giống như không nói ra ‘bắt đầu’ để bắt đầu, chỉ là tình cảm kết thúc sau khi cầu hôn thì có chút như hài kịch. Vốn là một màn cầu hôn lãng mạn, doođoolooqood nhưng cuối cùng lại không đeo nhẫn, tình cảm đã ấp ủ nhiều năm, Hàn Ninh xuất hiện giống như chất xúc tác, nhưng cũng bởi vì anh, khiến tất cả đều vội vàng cho kết quả.

Hai người giống như là rất ăn ý, từ đầu đến cuối cũng không liên lạc lại.

Vốn cô chỉ định ở Campuchia một tuần lễ, nhưng vẫn ngây ngô đến mùa hoa Phượng nở.

Đường sá ở Xiêm Riệp* rất hẹp, còn chật chội hơn cả Bắc Kinh, nhưng mà tài xế một chút cũng không nóng nảy. Rõ ràng là khói lửa chiến tranh tàn phá qua thành phố, rõ ràng không giàu có bằng Trung Quốc, cuộc sống lại có tiết tấu chậm như vậy, nhưng như vậy lại làm cho người ta thoải mái.

(*Xiêm Riệp hay Siem Reap, là tỉnh lỵ tỉnh Siem Reap miền tây bắc Campuchia.)

Mỗi ngày cô đều ở trong khách sạn ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, nhàm chán thì đi phố quán rượu ăn vài thứ.

Bởi vì nơi này từng là thuộc địa của nước Pháp, chủ cửa hàng có chút lớn tuổi có thể nói chút tiếng Pháp, thỉnh thoảng nói chuyện còn lưu loát hơn tiếng Anh.

Đến khi trời nóng không sai biệt lắm, cô đã nhận được rất nhiều mail của công ty ở nước Pháp, đại ý là nói cô đến để gặp mặt một lần. Đợi đến khi tất cả đã giải quyết, trong ngày quyết định rời khỏi Campuchia gặp phải một trận động đất.

Lúc ấy cô đang thu dọn hành lý, bỗng nhiên trước mắt có chút đung đưa.

Vốn tưởng rằng là hạ huyết áp, lại không nghĩ rằng lại đung đưa kịch liệt hơn, tất cả các ly nhỏ trên bàn đều rơi xuống đất. Bởi vì ở tầng cao, không còn kịp để chạy xuống tầng trệt nữa, cô chỉ có thể lập tức đến góc tường ngồi xổm xuống. Tiếng vang ngoài cửa sổ, tiếng la hét âm ỉ ngoài hành lang, ước chừng duy trì khoảng bốn - năm phút mới im lặng.

Trước kia đi Nhật Bản công tác, thường gặp những chấn động lớn nhỏ, đã sớm luyện được lá gan.

Thật không nghĩ tới đến ở chỗ này, cũng có thể gặp phải động đất.

Bởi vì sợ dư chấn, cô cầm hộ chiếu, ví tiền và điện thoại di động, đi xuống tầng dưới.

Trên bãi đất trống bên ngoài khách sạn, đã tụ tập rất nhiều người hoặc ngồi chồm hổm hoặc đứng. Bên cạnh là một đôi tình nhân nhỏ cũng là người Trung Quốc, đều ở đây gọi điện thoại cho nhà người, vừa nói xong tình huống của nơi này, vừa gật đầu chào Tiêu Dư. Cô cầm điện thoại di động lên nhìn vài lần, trong đầu xẹt qua mặt của anh, nhưng vẫn do dự, để tay xuống.

Bởi vì trận địa chấn này, trên đường gần như lấp kín thành một mảnh. Cô tưởng rằng không kịp chuyển bay, lại phát hiện tất cả đều đã bị hoãn lại, chỉ có thể chờ đợi vô thời hạn. Cho đến khi ngồi xuống, cô mới phát hiện điện thoại di động đã sớm hết pin rồi.

Thay đổi pin khởi động máy, trong giây lát đã nhận được hơn chục tin nhắn.

Hôm nay thế nào?

Còn chưa kịp nhìn tin nhắn, màn ảnh đã rung lên, tên của Hứa Nam Chinh không ngừng lóe lên. Từ cuộc điện thoại trên máy bay lần trước, hai người đã có hai mươi mấy ngày không liên lạc, tại sao bỗng nhiên phá vỡ im lặng?

Cô không nghĩ ra bất kỳ nguyên do nào, nhưng vẫn nghe máy.

“Tiểu Tiểu?” Giọng nói của Hứa Nam Chinh rất trầm, có chút gấp gáp tức giận. “Tại sao không nghe điện thoại?”

Cô định hỏi han, cũng bị anh hỏi mà nuốt trở về.

Xảy ra chuyện gì? Mà tức giận như vậy?

“Điện thoại di động của em hết pin rồi.” Cô nhớ tới suy nghĩ gọi điện thoại cho anh lúc buổi chiều. “Có việc gấp sao?”

Anh nghe thấy giọng nói của cô thì nhẹ nhõm, để cho mình tỉnh táo lại, mới tiếp tục hỏi cô: “Vẫn còn ở Campuchia?”

Cô “vâng” một tiếng, nghe thấy anh còn nói: “Tứ Xuyên động đất, anh sợ em gặp chuyện không may.”

Lúc này cô mới phản ứng lại: “Ồ chỗ này cũng có chút phản ứng, nhưng không nghiêm trọng.”

Nói xong câu đó, hai người giống như là bỗng nhiên không có lời gì để nói.

“Tứ Xuyên, rất nghiêm trọng sao?” Cô nhớ tới rất nhiều bạn bè của mình, vừa mở máy vi tính, vừa phá vỡ sự im lặng.

Trang web được mở ra rất nhanh, cấp độ động đất rất kinh người, số người chết luôn tăng lên.

“Rất nghiêm trọng.” Anh tạm ngừng lại, rồi mới nói tiếp. “Anh chuẩn bị đi khu vực có chấn động.”

Cô nghe hiểu ý tứ của anh, Hứa Nam Chinh luôn như thế, cho rằng thanh niên cực tốt trong thời đại hòa bình này không dùng được, luôn tràn đầy lòng báo quốc không ngờ lại làm thương nhân đầy mùi tiền. . . .
. . Cô tiện tay click vào một trang mới, là một tin tức về dư chấn,

“Chính mình tự đi?”

“Đã bảo người chuẩn bị những nhu yếu phẩm cần thiết cho cứu viện rồi.” Giọng nói của anh có chút mơ hồ, hình như là thói quen cần điều thuốc, nhưng mãi vẫn không nghe được âm thanh bật cái bật lửa. “Đều là tự nguyện ghi danh, trước kia ở 3GR, hiện tại công ty này, có chừng bốn mươi mấy người.”

Mở ra từng trang tin tức, rậm rạp chằng chịt các trang cửa sổ.

Rất cuộc có bao nhiêu bạn bè ở Tứ Xuyên? Cho dù là hơn một trăm trang tức thời đưa tin, cũng sợ hết hồn hết vía.

Ngón trở cô hoạt động, nhìn chăm chăm màn hình.

Dư chấn không ngừng, sóng di động tê liệt. Có khả năng mọi người đã thoát khỏi khu vực chấn động, nhưng còn có vô số người, chờ người đến cứu viện.

Cô đứng lên, đi hai bước, lại ngồi trở lại nơi xa, trong đầu nhanh chóng lướt qua, đều là gương mặt anh hoặc cười hoặc im lặng.

Hứa Nam Chinh ở đầu bên kia điện thoại, đang hút thuốc, qua thật lâu, mới hình như nhận điện thoại của một người khác, sắp xếp chuyện của ngày mai.

“Chú ý an toàn.” Cô suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ nói bốn chữ.

Sau ngày hôm đó, cô quyết định không tiếp tục đi du lịch nữa.

Trở lại nước Pháp nơi sinh sống hồi nhỏ, bắt đầu cuộc sống mới. Sinh mạng vô thường, chỉ có trải qua thiên tai nhân họa, mới có loại cảm giác này.

Một trận địa chấn này, còn nghiêm trọng hơn tin đưa lúc đầu nhiều.

Khi đến công ty chi nhánh ở nước Pháp, không ít đồng nghiệp từng hợp tác chung dự án xuyên quốc gia cũng chạy tới hỏi han ân cần, tuy nhiều người không rõ vị trí Tứ Xuyên cách Bắc Kinh bao xa, vẫn hiểu ở Trung Quốc có động đất mạnh, không ngừng hỏi người nhà, bạn bè cô có khỏe mạnh hay không?

Tuy cô lễ phép đáp lại, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng cô vẫn không yên.

Cho đến một tuần lễ sau, cô mới dám liên lạc với mỗi bạn tốt từ số điện thoại ghi trên sổ ghi chép, xác nhận từng người một có khỏe mạnh hay không.

Về anh, thật ra thì chỉ cần thỉnh thoảng xem tin tức trên web, dù sao cũng có đưa tin, quyền tiền ở công ty được mấy ngàn, quyền tiền quyền người, còn quyền luôn mình đi qua vì dù sao cũng thiếu.

Cuối cùng cô gọi điện thoại cho mẹ, quyền được tiền lương trong hai năm qua và tiền chia hoa hồng.

Hơn một triệu đủ mua bao nhiêu vật tư cần thiết? Nhưng cuối cùng là cách xa vạn dặm, so với anh ở hiện trường, không tính là cái gì.

Trên web có tin tức của anh, cô nhìn qua, đóng cửa sổ tiếp tục xem văn kiện.

Nơi này nhàn nhã hơn trong nước nhiều, không cần làm tăng ca, cô quyết định nuôi một con chó.

Ở chỗ này không ai gọi cô là Tiểu Tiểu, cô không quen lắm, muốn gọi nó là Tiểu Tiểu. Bởi vì con chó này, cô không thể ở khách sạn, phòng ốc là nhờ bạn trai trước của dì nhỏ tìm, không ngờ quanh đi quẩn lại, lại ở chỗ mình sống khi nhỏ.

Ở trong căn phòng này, cô nhắm mắt cũng có thể sờ tới tất cả các chốt mở, tất cả cửa.

Đến khi Tiểu Tiểu có thể dứt sữa, đã nghênh đón ngày nghỉ lễ Giáng Sinh.

Thực ra là cô quá cưng chiều nó, chỗ nào có một con chó một tuổi, còn muốn mỗi ngày phải uống ba lần sữa không?

Năm nay nước Pháp nghênh đón một mùa đông nhiều tuyết rơi, tuần trước bão tuyết đã làm cho giao thông ở rất nhiều nơi rơi vào hỗn loạn. Ông chủ của công ty chi nhánh ở Trung Quốc đúng lúc đến đây nghỉ ngơi, thật sự là chọn thời gian không đúng lúc, ông ta vừa nghe nói Tiêu Dư đã ở nước Pháp gần người hơn nửa năm, sống chết đều muốn mời cô và Tổng giám đốc của công ty chi nhánh ở nước Pháp gặp mặt.

Kết quả bởi vì bão tuyết, cơm trưa biến thành trà chiều.

Cô ngồi ở bên cửa sổ, nghe hai cao cấp nói chuyện, ánh mắt lại mơ hồ nhìn ngoài cửa sổ, tính toán muốn mua bao nhiêu thức ăn về dự trữ, mới có thể ở trong ngày nghỉ Noel, không ra khỏi cửa.

Trên đường có người bị chặn lại tiếp nhận phỏng vấn, cô tùy tiện liếc nhìn, lại cảm thấy cái bóng lưng kia có chút quen thuộc.

Đến khi người kia lộ mặt ra, mới nhìn ra không ngờ là anh.

Rõ ràng là tuyết rơi rất nhiều, ý cười trong mắt vẫn ấm áp như vậy. Cô sợ anh đi xa, vội vàng đứng dậy nói xin lỗi, đẩy cửa gọi một tiếng Hàn Ninh. Hàn Ninh xoay người, thấy cô có chút ngơ ngẩn, sau một lát, mới bỗng nhiên cười một tiếng: “Tiểu Tiểu?”

Lời hỏi này, giống như là người trở về từ gian khổ, mang theo chút nhàn nhạt tang thương và chờ đợi.

Tiêu Dư cười nhìn anh, cũng im lặng một lúc lâu, cố ý làm bộ như kinh ngạc: “Hàn Ninh?”

Anh cười nghẹn ngào: “Không sai, là tôi.” Hai tay anh đút ở trong túi áo khoác, đi tới bên người cô. “Sáng sớm hôm nay máy bay đến trễ, máy bay hạ cánh lại gặp ngay tuyết rơi nhiều, bị ngăn ở trên đường mấy tiếng, tất cả đều thật tệ. May mắn duy nhất là không ngờ vô tình gặp được cô.”

Cô cười ra tiếng: “Tại sao là ‘lại’?”

Anh không tiếng động cười: “Ban đầu vẫn còn oán trách trải qua lễ Giáng Sinh một mình mình, ông trời tặng tôi quà tặng này. Lâu như vậy, cô vẫn luôn ở Paris?”

Cô gật đầu: “Thật ra thì khi còn bé chính tôi ở chỗ này mấy năm.” Khó có được lúc ở nước ngoài gặp được bạn bè, lại nói tiếp khẳng định không ngừng được, cô nhìn anh. “Anh đi công tác, hay du lịch? Là muốn nói chuyện lâu dài, hay ngắn với tôi?”

Hàn Ninh lập tức cười: “Công tác, Paris chỉ là trạm trung chuyển, chẳng qua bây giờ tôi đã quyết định viết báo cáo, Paris gặp bão tuyết, rất có không khí lễ Noel, dứt khoát nghỉ lễ một thời gian.”

32. Chương 31: Gặp Lại Ở Tả Ngạn (1)

Trận bão tuyết này, rất nhiều lộ trình đến trễ.

“Toàn bộ đường cao tốc đều bị phủ kín, mạng lưới xe buýt hoàn toàn tê liệt, hơn ba trăm tuyến đường xe buýt cũng chỉ duy trì số ít còn vận hành.” Tiêu Dư phiên dịch tin tức cho Hàn Ninh, lại tập trung nghe một lát, đến cuối cùng lên tiếng. “Sân bay De Gaulle đóng một giờ, Olli cũng đóng nửa giờ, bạn học Hàn, ngay cả Tháp Eiffel cũng đóng, chúc mừng anh, gặp phải thiên tai.”

Hàn Ninh vốn đã trả phòng, để bay chuyến buổi tối.

Nhưng nếu đã trả, sẽ khó khăn khi dưới loại thời tiết này tìm được nơi ở thích hợp. Bọn họ tìm rất nhiều nơi, đều đầy ngập khách, cuối cùng hai người chỉ có thể đi bộ về nhà cô.

“Tôi thật sự là có mệnh thiên tai.” Hàn Ninh đập tuyết đọng xuống, thuận miệng nói. “Tháng năm ở khi Tứ Xuyên xảy ra động đất, mạng di động tê liệt toàn tuyến, chỉ có thể mang theo cả tổ kỹ thuật vào khu vực gặp nạn. Không ngờ vừa qua khỏi mấy tháng tốt lành, đã đụng phải tuyến đường giao thông ở đây tê liệt, cũng may, cái này không thuộc quyền quản lý của tôi.”

“Anh cũng đi khu vực chấn động?” Cô nhớ lại Hứa Nam Chính.

Anh ừ một tiếng rất nhạt.

Hai người cũng không muốn nói quá nhiều về vụ tai nạn kia, đập tuyết đọng gần mười centimet đi về phía trước.

Sau một lát, anh mới hỏi một câu: “Khu mấy?”

“Khu sáu, rất gần.”

Hàn Ninh kinh ngạc nhìn cô: “Một nơi tốt.”

Cô dở khóc dở cười: “Quả thực tốt, tả ngạn Paris*, nghe rất ít tiền nhỉ?”

(*La Rive Gauche tức Tả ngạn Paris là khu vực bờ nam sông Seine trong thành phố Paris. Tả ngạn Paris ví liên hệ với nghệ sĩ và sinh viên, không chỉ là một khu vực địa lý mà là cả một lối sống phóng khoáng và thời trang tân thời.)

Anh bị nét mặt của cô chọc cười: “Xem ra cô rất hận loại cách nói này.”

“Đều có nguyên nhân cả.” Cô cười giải thích. “Khi còn bé tôi đã ở nơi này, lúc trở về mới lưu hành tình tiết ít tiền vừa rồi, khắp nơi đều có ‘tả ngạn’ quán cà phê, ‘tả ngạn’ tiệm sách. Tôi liền nói trước kia tôi ở tả ngạn, rõ ràng nói là vị trí địa lý, nhưng tôi vẫn bị vô số người khinh bỉ.”

Hàn Ninh suy nghĩ một chút, cũng cười: “Thật giống như tôi trước kia có một bạn gái, nick name gọi là ‘tả ngạn’. Khi đó tuổi còn nhỏ, cảm thấy ‘tả ngạn’ đại biểu cho văn hóa Thánh Địa (1), Rousseau(2), Voltaire(3). . . .” Tiêu Dư cười ha ha: “Đúng vậy đúng vậy, còn có Marie Cuirie, người có văn hóa nhất định phải ở chỗ này uống cà phê, nói chuyện triết học.”

(1: Thánh địa phật giáo.

2: Jean-Jacques Rousseau (1712 – 1778), sinh tại Geneva, là một nhà triết học thuộc trào lưu Khai sáng có ảnh hưởng lớn tới cách mạng Pháp 1789, sự phát triển của lý thuyết xã hội, và sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc.

3: François-Marie Arouet (1694 –1778), nổi tiếng qua bút hiệu Voltaire, là một đại văn hào, tác giả, bình luận gia, nhà thần luận và triết gia người Pháp. Không những thế, ông cũng viết thơ)

Hàn Ninh nháy mắt, trên lông mi đã có tầng tuyết: “Đúng vậy, khi đó cảm thấy cô gái kia thật có văn hóa, sau lại mới phát hiện cô gái kia không phải cả ngày than thở quên mất cái này, chính là than thở năm tháng, quả thật là một Lâm Đại Ngọc phiên bản hiện đại.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng cười đến không ngừng được.

Lúc về đến nhà, Tiểu Tiểu chợt xông ra, Tiêu Dư ngồi chồm hổ xuống, nhỏ giọng nói đùa, đây là anh Hàn Ninh. Về mặt Hàn Ninh đỡ đỡ, buồn cười lại không dám cười, cho đến khi rất tự động tự phát ôm lấy chó giúp cô, mới thở dài một câu: “Đại Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu Tiểu, đa tạ chưa chấp.”

“Theo như tiền phòng đắt tiền nhất, tính mỗi ngày.” Tiêu Dư nói đùa, rót nước nóng cho anh. “Uống đi.”

Anh để chó xuống, nhận lấy cái ly, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, mới cười nói: “Đường như mỗi lần đều là tôi rót nước cho cô, ở Tây Tạng, ở bệnh viện, ở nhà tôi, rốt cuộc cũng uống được của cô một ly nước.”

Tiểu Tiểu nằm xuống ở cạnh chân cô.

Cô có chút im lặng, sau một lát mới cười nói: “Được rồi, tôi nợ anh, tiền phòng miễn một ngày.”

“Tại sao chia tay?” Anh bỗng nhiên hỏi như thế, phá vỡ cân bằng vẫn luôn cố gắng duy trì từ khi bắt đầu.

“Bởi vì anh.” Cô giả bộ nghiêm túc.

Anh giương nhẹ lông mày, tỏ vẻ không tin.

“Có phải anh vẫn luôn không biết, anh là kíp nổ không?” Cô đành cười khổ: “Cuối cùng tôi cho là có thể chấp nhận được anh ấy có nhiều bạn gái trước, nhưng ở cùng nhau, lại luôn bị ảnh hưởng bởi quá khứ, cảm giác anh ấy lại giống như trước đây tùy tiện ở chung một chỗ với người khác. Anh ấy cũng giống vậy, anh là tình địch giả tưởng của anh ấy. Đoán chừng là quá coi trọng đối phương, tất cả mọi người không chịu được đối phương một chút tỳ vết nào.” Cô cau mày. “Về mặt đừng buồn cười như vậy, mối tình đầu của anh bắt đầu tốt đẹp, sau đó sẽ tốt đẹp ”chào tạm biệt, cảm ơn” à?”

Hàn Ninh suy nghĩ một chút: “Bây giờ suy nghĩ một chút, rất dày vò, đủ đóng phim rồi.”

Cô lập tức có hứng thú: “Nói một chút coi, tôi có thể cho bạn tôi làm tư liệu thực tế.”

“Ngay từ đầu cô ấy không đẹp mắt lắm, nhưng đáng người rất đẹp.” Hàn Ninh cố gắng nhớ lại. “Lúc cấp ba chia tay, sau đó trở lại tìm tôi, hẹn tôi đến trên cầu lớn, muốn cùng tôi nhảy cầu tự tử. Viết thư tuyệt mệnh, để cho ba tôi nhìn thấy thiếu chút nữa đánh chết tôi.”

Xác thực rất điện ảnh, cô nghe say sưa ngon lành: “Sau đó thì sao?”

“Sau này?” Anh thở dài. “Sau này tôi nói cái gì cũng không được, đã nói là em nhìn không đẹp, anh không có tình cảm với em. Cô ấy chạy đi phẫu thuật thẩm mỹ, còn tham gia cái gì mà cuộc thi sắc đẹp Daphne*, sau đó tôi trốn khỏi trường quân đội, đi ra ngoài lại nhìn thấy tin tức về cô ấy đầy trời, thành người nổi tiếng trên mạng, năm đó vẫn chưa có nhiều bọn đầu trâu mặt ngựa, coi như là cô ấy nổi tiếng một thời gian rất dài.”

(*Daphne là một thành phố thuộc quận Baldwin, tiểu bang Alabama, Hoa Kỳ.)

Cô há miệng, tỏ vẻ không có gì để nói.

“Hiện tại cô ấy đã có con nhỏ rồi, chồng không kém hơn tôi, trước khi kết hôn còn ăn một bữa cơm, còn nói đùa qua lại, nếu như không phải năm đó tôi câu nói kia, cô ấy cũng sẽ không có ngày hôm nay. Sau này, tôi suy nghĩ lại rất cảm khái.” Anh nhìn cô. “Dần vật thì có dần vật chút, cũng chỉ có một lần như vậy, rất có giá trị, chồng cô ấy không cảm nhận được, coi như là tôi nhặt được tiện nghi. Cho nên tôi nói với cô ấy, ép buộc dần vật một cô gái nhỏ vô cùng tốt, không được, thì cũng là thật lòng quan tâm cô ấy.”

“Anh tỉnh ngộ thật đúng là muộn.” Cô nghe được rất là buồn bã: “Tại sao có quan hệ với anh, đều là mẹ đứa bé vậy?”

Anh nửa cười mà lại như không cười: “Đúng vậy, đáng được ăn mừng, chỉ là tôi vẫn độc thân.”

Đề tài quay trở lại lúc đầu.

“Hàn Ninh, anh thật sự tốt vô cùng, cái gì cũng tốt.” Cô nhẹ đập sống lưng của Tiểu Tiểu, trêu chọc nó chơi. “Nhưng dù sao anh nói chuyện với tôi như vậy, làm tôi rất khổ sở. Tôi đã được nuông chiều từ nhỏ, cho rằng mình rất hiểu chuyện, thật ra thì đặc biệt tùy hứng.” Cô nhấp một hộp nước nóng. “Lại nói chúng ta không tính là quen thuộc, anh cố gắng suy nghĩ một chút chỗ nào của tôi làm cho người ta chán ghét, thật sự rất nhạt nhẽo.”

Cô đi tới phòng bếp, lấy thức ăn cho chó cho Tiểu Tiểu, đổ đầy, lại đi lấy chút nước.

“Ngay từ đầu anh chỉ biết tôi thích anh ấy.” Cô quay đầu lại, nhìn sau lưng anh. “Tại sao không buông tay?”

Hơn nữa người lại giống như anh.

Hàn Ninh dựa vào cạnh cửa, nhìn người đã lâu không gặp, cô vẫn y như cũ: “Không biết.” Anh chợt nhún vai. “Tôi thật sự không biết, dù sao tôi là đàn ông, không sợ lãng phí thời gian.”

Cô không còn gì để nói nữa.

Thay anh dọn dẹp phòng dành cho khách xong, chuẩn bị chút đồ rửa mặt sạch sẽ, trở về phòng.

Thật lâu rồi không lên mạng, mới vừa lên MSN, đã nhìn thấy Kiều Kiều đăng trạng thái: Dằn lòng, hắt nhẹ cái ly của bạn, làm cho cuộc đời khác có suy nghĩ khác.

Cô sưng sốt một chút.

Đoán chừng cô bạn này lại đụng phải đàn ông cặn bã, thất tình rồi.

Bình thường bạn sẽ phát hiện, chuyện này trong cuộc sống, nếu không bình tĩnh thì sẽ rối tinh rối mù, không hề vui mừng, chỉ khi nào có việc xảy ra, nhất định sẽ không ngừng có chuyện bất ngờ tới liên tiếp.

Ngày hôm sau, mới lúc tờ mờ sáng, cô bị điện thoại di động đánh thức.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.” Giọng nói của Hứa Nặc rất bức bối. “Vốn tớ định nửa đêm hôm qua đến gõ cửa, cho cậu một bất ngờ, nhưng đã kẹt ở trên đường năm tiếng rồi, trời đã sáng, còn chưa tới nhà cậu nữa.”

Cô mơ hồ ừ một tiếng: “Cậu chọn lựa thời điểm thật đúng lúc.”

“Mẹ tớ nhất định phải tới thăm cậu, hôm nay chúng tớ tới trước, đoán chừng ngày mai anh tớ sẽ tới?”

Nhịp tim của cô đập dồn dập: “Hứa Viễn Hàng?”

“Cậu cố tình phải không?” Hứa Nặc cười ha ha. “Hứa Nam Chính, là Hứa Nam Chính.”

Cô bò từ trên giường dậy, sưng sốt thật lâu, mới phản ứng được cách nhau một bức tường còn có Hàn Ninh ở đó.

Xuống giường mở cửa, lại lưỡng lự, làm thế nào đây, cứ khéo là anh không có chỗ ở, mà khéo hơn nữa là người nhà họ Hứa đến chúc mừng lễ Giáng Sinh. Mới hơn bảy giờ gọi người tỉnh dậy cũng không tốt, lưỡng lự ở ngoài cửa thật lâu, không ngờ cửa cũng được kéo từ bên trong ra, anh mặc một thân quần áo thể thao, còn buồn ngủ nhìn cô: “Ông già Noel? Dường như có chút đáng yêu.”

Tiểu Dư thực sự muốn khóc cũng không khóc nổi, nhưng lại không thể để cho anh trốn đi, hoặc là đuổi anh đến trên đường lớn: “Nhà tôi có khách tới, bạn học Hàn, xin đừng ăn mặc như vậy sẽ làm người ta suy nghĩ lung tung.”

“Khách?” Anh suy nghĩ, trở về phòng.

Đến cuối cùng lại thay một thân tây trang nghiêm trang, cô nướng bánh mì cho anh, lại suýt nữa bỏng tay: “Là Hứa Nặc và mẹ cậu ấy, ngày mai Hứa Nam Chính cũng tới.” Rốt cuộc Hàn Ninh hiểu rõ vì sao cô thất

thường: “Có muốn tôi tránh đi không?” Cô lắc đầu: “Anh cũng không còn chỗ nào tốt để đi, chẳng qua là không nên nói chuyện lung tung.”

Kết quả cho dù cô thắng thần, vẫn còn đánh giá thấp lực sát thương của Hàn Ninh.

Hứa Nặc gần như không nói gì, nghiêm nhiên không có thái độ ủng hộ anh như lúc ban đầu, thừa dịp khi Hàn Ninh chủ động bồi mẹ ruột đi dạo, rất là nghiêm túc đi theo Tiêu Dư vào phòng: “Có phải vì anh ta cho nên cậu mới chia tay anh tở không?”

Tiêu Dư lắc đầu: “Không phải, đúng lúc anh ta đi ngang qua Paris, tở lấy tư cách là bạn bè chiêu đãi.”

“Đó chính là vấn đề của mẹ cậu.” Hứa Nặc bật dậy, Tiểu Tiểu lập tức sửa soạn, dọa cô ấy phải đằng hoàng tử tế ngồi xuống. “Cậu nói anh tở muốn cái gì có cái đó, hằng ngày mẹ cậu còn chường mắt.”

“Mẹ tở thế nào?” Cô càng nghe càng thấy kỳ lạ rồi.

“Năm nay ông nội tở sinh nhật, cũng là lần đầu tiên cậu không đi chúc thọ, ông cụ lập tức nổi giận, dạy dỗ anh tở một trận.” Hứa Nặc rất là thốn thức. “Người lớn nhìn thấy không nỡ, mới nói cậu đi nước Pháp trước, mẹ cậu tìm anh tở nói chuyện rất nhiều lần, khuyên các cậu chia tay.”

Tiêu Dư không ngờ cô bạn mình sẽ nói như vậy, chỉ nhìn cậu ấy, có chút không tin.

“Nguyên văn có lẽ là như vậy, ba mẹ cậu chuẩn bị hết tất cả cho cậu rồi, không trông cậy vào cậu gã cho chỗ nào tốt, quan trọng nhất là mỗi ngày đều vui vẻ, mà anh tở không làm được một điểm này. Nói trắng ra là không thông qua thời gian thử việc.”

Có người mẹ làm việc thật khí phách.

Hai tháng trước anh ấy cầu hôn, là ngày hai người không thích hợp nhất, bây giờ nhớ lại vẫn rất khổ sở, tuy mỗi ngày ở chung một chỗ, nhưng chỉ là mặt ngoài gió êm sóng lặng.

Không ai biết rõ con hơn mẹ, tuy lời mẹ nói rất không công bằng, nhưng lại rất giống lời nói bao che khuyết điểm khi còn nhỏ của mẹ.

Chẳng lẽ anh ấy và mình chia tay, ngoài Hàn Ninh ra, còn có nguyên nhân ở mẹ?

“Cậu không biết?” Hứa Nặc ngồi nghiêm chỉnh, chỉ sợ Tiểu Tiểu cắn, biểu cảm trên mặt cũng rất là nhiều. “Cậu không biết, vậy sao cậu đồng ý chia tay?”

Cô không lên tiếng.

“Lúc ông nội dạy dỗ, anh tở không nói câu nào, mà nói là lỗi của anh ấy.” Hứa Nặc khó được có lúc nhiều chuyện về Hứa Nam Chính, không chút nào bỏ qua cho cơ hội. “Đúng vậy.” Tiêu Dư nhú chóp mũi lại, đáp nửa thật nửa giả. “Anh ấy cảm nhận cười, lại không chịu đeo lên cho tở, tở đau lòng, không thể làm gì khác hơn là bỏ chạy.”

Hứa Nặc á một tiếng: “Tở đánh chết anh ấy giùm cậu, cầu hôn còn dám do dự.”

“Tở đùa thôi.” Cô đứng dậy. “Ngàn vạn lần đừng nói chuyện này ra.”

33. Chương 32: Gặp Lại Ở Tả Ngạn (2)

Sớm định ra ngày kế đến Paris, thế nhưng anh lại giảm bớt cả hành trình, trong buổi trưa ngày Hứa Nặc đến, đã đến sân bay De Gaulle.

Gần n tháng, trừ tháng năm gọi điện thoại một lần, mình và cô không có bất cứ liên hệ gì nữa. Không có bất cứ lúc nào cũng gọi điện thoại, hoặc sáng sớm hoặc nửa đêm gọi ba lần, ngủ gật hoặc là âm thanh thanh tỉnh, nói qua bây giờ tôi đang ở đâu, đang ở cùng người nào làm cái gì.

Không có người nói theo tôi ăn cơm, thật ra thì chỉ là để cho anh dừng lại nghỉ ngơi, cũng không có ai mỗi khi đến ngày lễ phải đi tặng quà, nhưng thật ra là để anh bù đắp lại những thiếu sót trong ngày thường với người.

Hứa Nam Chinh ngồi ở trong taxi, điện thoại di động của tài xế luôn vang, anh nghe thật lâu mới dùng tiếng Pháp nói một câu, ‘anh có thể nghe điện thoại trước’. Ở phương diện ngôn ngữ, anh luôn có thiên phú hơn Tiêu Dư, chỉ câu nói đầu tiên này đã làm cho tài xế rất ngoài ý muốn, cầm điện thoại lên nói đôi câu rồi nhanh chóng cúp: “Phụ nữ, chính là quá thích ngày nghỉ lễ.”

“Đúng vậy.”

Trời tạnh sau bão tuyết, kiến trúc quen thuộc, cảm giác quen thuộc.

Cánh tay Hứa Nam Chinh khoác lên trên cửa xe, gió thổi từ bên ngoài vào cửa sổ xe, giảm bớt mệt mỏi bốn mươi mấy tiếng không ngủ.

“Lễ Giáng Sinh tới Paris, là vì phụ nữ?” Tài xế thuận miệng nói chuyện.

Anh không trả lời.

Khi tài xế cảm thấy có lẽ sẽ không nói chuyện, anh mới bỗng nhiên lên tiếng: “Đã từng là vị hôn thê.”

Những lời này đặt ở Frankfurt, người nghe nhất định là về mặt tiếc nuối, nhưng bây giờ là ở Paris, lễ Giáng Sinh một người đàn ông long đong mệt mỏi đi ra từ sân bay, đi xem người ‘đã từng là vị hôn thê’, hành trình tình yêu lãng mạn biết bao?

Tài xế rất khó hiểu ám chỉ đôi câu, đại ý chỉ là phụ nữ thật sự nhớ người cũ.

Đúng lúc xe lái qua một tiệm sách quen thuộc, anh nhìn thoáng qua, rõ ràng là không có một bóng người, lại chồng lên rất nhiều bóng dáng.

Trước kia quá liều mạng vì công ty, cấp dưới cũ nhắc tới chuyện xưa, cũng cười nói anh ít nhất chết sớm ba mươi năm. Theo tuổi cao hiện tại là chín mươi để tính, mình cũng chỉ có sáu mươi năm sống tốt, thoáng một cái ba mươi năm, nửa đời trước lại đều có liên quan tới cô.

Cô mười tuổi, mình mười sáu tuổi, ở nơi này ba năm.

Tiệm sách này cô thích nhất, xem sách trong tiệm, thiếu nữ tự nói với mình, ở một bên cố gắng nghe, lại chỉ có thể hiểu ba phần, tức giận đến cắn miệng.

Sau này cô mười tám tuổi, mình hai mươi bốn tuổi, buông tha việc học lên.

Thanh Hoa bảy năm, đã từng có hoặc ngưng ngừng, hoặc văn nghệ hoặc là khoe khoang bạn gái, không kể ra được nhận bao nhiêu quà tặng, loáng thoáng trong ấn tượng luôn là kết quả qua loa. Năm ấy cũng ở chỗ này, cô tốt nghiệp trung học đi du lịch, trong tiệm sách, thiếu nữ từng đổ mắt với mình giờ đã có đứa nhỏ, nơi này đã hình thành thì không thay đổi, trong góc cũng thêm chiếc đàn dương cầm.

Chính là chỗ đàn dương cầm đó, cô đàn một bài.

Mùa đông rất lạnh, ánh mắt của cô nheo lại như mèo con, âm áp nhìn mình, mười ngón tay đàn theo bài nhạc nhưng không đơn giản. Khi đó mới phát hiện, cô chỉ đàn duy nhất một lần, sẵn sàng đặt những chuyện của người khác sang một bên.

Sau đó đến buổi tối gọi điện thoại ngâm nga đôi câu cho Hứa Nặc nghe, lập tức rước lấy một trận kêu to, cảm thán anh già bỗng nhiên học được lãng mạn rồi, khi bị em gái làm chuyện bé xé ra to, anh mới biết bài hát này gọi là ‘First love’, giai điệu có chút buồn, tên lại trực tiếp như vậy.

Khi đó, cũng là lễ Giáng Sinh.

Xe chạy qua ở giữa tiệm sách kia.

“Tại sao chia tay?” Dường như tài xế thật sự tò mò, vừa đúng thời gian ừn tắc.

“Tôi làm quá kém, mẹ của cô ấy không thích tôi.” Anh cười cười, cắn chặt điều thuốc hỏi: “Có thể không?”

“Không sao, lễ Giáng Sinh có thể ngoại lệ.” Tài xế không thấy lệnh cấm hút thuốc, chỉ ám chỉ anh cẩn thận.

Cô luôn không biết nói chuyện, là mẹ cô năm ấy đến Thượng Hải họp. Đêm trước anh uống quá nhiều, khi tỉnh lại đã là buổi chiều, cô đã trở về trường đi học, người ngồi ngay ngắn trong phòng khách lại là người nhìn mình lớn lên, vẻ mặt luôn đoan trang, ánh mắt dịu dàng.

Anh còn nhớ rõ nội dung nói chuyện xế chiều hôm đó.

Đại ý là, để một cô gái nhỏ nửa đêm lái xe đi hội sở, anh làm cho người ta thật sự thất vọng. Từ nhỏ đến lớn, khẳng định những chuyện anh nghe được trong hơn hai mươi năm qua, không có chuyện của cô.

Một người mẹ đưa ra yêu cầu chân thành nhất, nếu như không thể nghiêm túc đối xử, cũng đừng tùy tiện bắt đầu.

Từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, cô không ngừng đến gần, mình lại làm như không thấy, có lúc ám chỉ rất rõ ràng, không tránh thoát chỉ có thể giả bộ ngu. Anh nhớ lời nói mình đáp ứng, khi đó cảm thấy tuổi còn rất trẻ, còn có rất nhiều thời gian, để thay đổi thái độ của mẹ cô.

Sau đó.

Tự tay kéo công ty lên, từ mười mấy người đến cuối cùng đưa ra thị trường, mười nhân vật phong vân, vô số báo đưa tin phỏng vấn Nhưng ai cũng không biết tai họa ngầm đã ẩn dấu từ bốn - năm năm trước, cho đến khi tài vụ báo cáo ra ngoài, trong thời gian ngắn ngủn nửa năm, lỗ từ mấy chục triệu đến mười mấy vạn.

Anh không đốt thuốc, chỉ để như thế một lát, lại bỏ thuốc vào lại trong bao: “Thời gian trước kia, còn chưa có lệnh cấm hút thuốc, bây giờ trở về nhớ lại khói sương trong quán cà phê nhỏ, vẫn khắc sâu ấn tượng.”

“Đúng vậy, rất nhiều tờ báo cũng phê phán, không có khói mù lượn lờ không thể nghĩ ra đó là quán cà phê.”

“Ở tả ngạn không được hút thuốc, nhà Triết Học không cách nào nói chuyện với nhau.” Hứa Nam Chính cười tổng kết, đây là Tiêu Dư đã nói.

Đó là một sáng sớm bình thường, cô cắn bàn chải, đánh giá lệnh cấm hút thuốc ở Paris trên máy vi tính.

Anh nói xong câu đó, không mở miệng nữa, xuống xe, nói với tài xế một câu lễ Noel vui vẻ.

Nơi này anh quá quen thuộc, cho đến khi Hứa Nặc tới mở cửa, mới nhìn qua khe cửa, nhìn bóng dáng vẫn luôn đặt ở trong lòng, chân thật ôm một con chó, ngồi trên đất nói một câu.

Mà Hàn Ninh nửa ngồi trước mặt cô, đang cầm chiếc thìa nhỏ, đang cố gắng đút cái gì đó vào trong miệng con chó.

Hai người nhỏ giọng trao đổi cái gì đó, cô nhú mày lại.

“Anh.” Hứa Nặc cố ý nói to. “Lễ Noel vui vẻ.”

Hứa Nam Chính?

Tay Tiêu Dư có chút cứng ngắc, chú chó trong ngực vốn cũng không chịu uống thuốc, bị câu này kinh động đến, lập tức lao ra ngoài, đung rút thuốc trong tay Hàn Ninh. Trường hợp có chút hỗn loạn kỳ quái này, cô vội đứng dậy từ dưới đất lên, tầm mắt nhìn ra phía cửa: “Thật xin lỗi, em phải đi bắt chó trước đã.” Nói xong cũng chạy trốn chết, để lại tình cảnh lúng túng.

Cho đến khi cô ôm lấy con chó, vỗ về nửa ngày, mới ôm ra ngoài.

Vừa này Hứa Nam Chính để hành lý ở một bên, một tay để ở trong túi quần, nhận lấy cái ly trong tay Hứa Nặc: “Từ mười mấy tuổi em đã nói muốn nuôi chó, rốt cuộc cũng hoàn thành mong muốn.”

“Đúng vậy, vẫn có thể nghe hiểu được tiếng nói của chó.”

Hàn Ninh tự động kéo tay áo sơ mi lên, lau sàn nhà sạch sẽ, tiếp tục cầm chén thuốc lên: “Tiểu Tiểu, trốn cũng trốn không thoát đâu.”

Hàn Ninh nói chuyện phong độ, xưa nay là một câu hai nghĩa, không biết nói là chó, hay là cô.

Tiêu Dư cũng cúi đầu, nói với chú chó trong ngực: “Không ăn, mày sẽ ho không ngừng, ngủ không yên.”

Bên cạnh có chút yên tĩnh, ánh mắt cô nhìn Hứa Nam Chính đang nhìn mình, lại chỉ có thể giả bộ ngu, giải quyết con chó ho cả ngày này trước, Hàn Ninh kia vô cùng cẩn thận, chó cũng bởi vì cùng anh lẫn lộn, cuối cùng còn liếm liếm lòng bàn tay của anh.

Lễ Giáng Sinh vốn cũng không phải là ngày lễ của người Trung Quốc, nhưng bắt buộc dĩ ở chỗ này không khí quá tốt, tất cả mọi người sẽ cảm thấy không phối hợp nào nhiệt một chút chính là đại nghịch bất đạo. Rất nhiều người trong ngành của mình đều là người Châu Á, sẽ không vì lễ Giáng Sinh cố ý trở về nước, cũng lễ loi một mình ăn tết, cô vì để tránh cho xảy ra trường hợp nhạt nhẽo, mời tất cả mọi người đến trong nhà.

Ở bên trong bối cảnh rất náo nhiệt, Hứa Nam Chính ngồi ở trên sofa phía xa, tiện tay lật sách, thực tập sinh tên Nhật Duệ ở công ty, ở bên cạnh anh nói chuyện. Anh nghiêng đầu nghe đôi câu, chỉ cười cười, không lên tiếng.

“Đó là bạn cô? Hứa Nam Chính? Một trong những người đầu sở sáng lập mạng Internet.” Tiêu Dư gật đầu, rất nhanh bồi thêm một câu: “Bạn bè lâu năm, đi công tác ngang qua đây nên chiêu đãi.” Lần này mẹ Hứa Nặc đến là thăm bạn bè lâu năm, thuận tiện dẫn cậu ấy tới đây nghỉ ngơi, tại sao Hứa Nam Chính lại tới? Dì chưa từng đề cập tới.

Cô đã từng kiên trì, nếu như chia tay, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau. Không hợp nhau thì nên quên anh.

Nhưng thời gian qua lâu như vậy, lại ngay lúc chỗ ban đầu, nhìn thấy anh, cơ hội tránh né cũng không cho mình.

“Trước kia, ở trong nước tôi làm phóng viên Tài chính và Kinh tế, đã phỏng vấn qua anh ấy.”

Người đồng nghiệp đó còn muốn nói tiếp, cô đã ‘á’ một tiếng, đi vào phòng bếp pha cà phê.

Đặc biệt chọn loại pha phiên toái nhất, lấy tay bấm máy xay cà phê hột, chỉ là trước thời gian ban đêm chèn chén say sưa mà thôi.

Dần dần có hương cà phê bay ra, Hàn Ninh đã ôm chó đi vào, cho nó nước uống: “Tôi đã mua vé máy bay, ngày mai bay.”

Cô quay đầu lại nhìn anh: “Lúc này đi, chuyến bay đến trễ nhiều như vậy, anh không sợ bị vây ở sân bay?”

Anh chỉ cười nói: “Lần sau trở lại thăm cô.”

Chó liếm từng chút nước trong khay, khi uống no mới hài lòng đi quanh chân anh, hình như muốn thân thiết với anh. Chỉ hai ngày ngắn ngủn, lại không hiểu sao lẫn lộn với anh thành rất quen thuộc, Tiêu Dư nhớ đến anh từng muốn dứt thuốc cho nó, thật sự có chút mềm lòng, chỉ là suy nghĩ thật lâu, vẫn không giữ lại: “Được, lần sau tôi làm người phiên dịch miễn phí cho anh.”

Anh lập tức cười lên, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì tôi cũng nghe hiểu mấy phần, chỉ là thích nhìn cô phiên dịch cho tôi, đầu ra đầy chỉ sợ nói sai cái gì, thật ra thì phát âm đã sớm rồi tinh rồi mù rồi.”

Cô đỏ bốt cà phê ra, không nghĩ ra cái gì để đáp lời anh, anh chợt kêu mình một tiếng, giọng nói không lớn.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy anh bỗng nhiên cách rất gần: “Tháng tư có được hay không? Tôi lại tới thăm cô.”

“Được.” Cô cười. “Nói trước, điện thoại cho tôi hoặc là gửi mail, để tôi đặt khách sạn sớm cho anh.”

Rất khéo léo cách xa, hai người cũng bỗng nhiên có chút lúng túng, cô lùi về phía sau một bước, mới nhìn thấy chú chó đã thối lui đến trong góc, nhìn chăm chăm cửa, đều là đề phòng.

Hứa Nam Chính ở chỗ đó, rất im lặng nhìn hai người bọn họ.

“Có chút khát nước.” Anh nói: “Có cái gì uống không?”

Giọng nói của anh có chút khàn, nghe giống như là thật sự có chút khát.

“Rất nhanh nữa cà phê sẽ pha xong.” Cô suýt nữa làm đổ máy xay cà phê, cũng may Hàn Ninh đã rất bình tĩnh đỡ lấy, để toàn bộ tất cả qua một bên.

“Được, anh định uống một ly.”

Tiếng vang rất nhẹ, anh lại đứng phải đồ đựng thức ăn cho chó bên cạnh, chú chó vốn rúc ở trong góc chột nháy lên, lớn tiếng gâu gâu, tư thế kia giống như lúc nào cũng có thể bay lên cắn người.

Đây là căn nhà hai người từng ở, đáng tiếc vật đổi sao dời, lúc này anh đã hoàn toàn trở thành khách.

Tiêu Dư kêu một tiếng Tiểu Tiểu, lại không nghĩ rằng Hàn Ninh đồng thời kêu ra tiếng: “Tiểu Tiểu.”

Hai người lại không hẹn mà cùng ngừng kêu.

Chú chó ủy khuất sủa nhỏ hai tiếng, xoay người lại cọ ống quần của Hàn Ninh, Hứa Nam Chinh cười cười: “Thêm sữa, không cần đường.” Nói xong, trực tiếp đi ra khỏi phòng bếp.

Lễ Giáng Sinh ồn ào ở đây rõ ràng long trọng giống như ngày lễ tết âm lịch, nhưng ở đây đều là người châu Á, phần lớn đều xem ngày nghỉ lễ như để gặp mặt. Mặc kệ chơi đùa như thế nào say sưa như thế nào, ngày hôm sau đều không cần lo lắng vấn đề đi làm, chỉ dừng để nhức đầu là tốt rồi, cho nên cuối cùng tất cả mọi người đều ồn ào huyên náo.

Vận khí của cô rất tốt, mặc kệ là lắc xúc xắc thế nào vẫn là giết người, cuối cùng so sánh lớn nhỏ cũng không ngoại lệ chi phối toàn bộ. Rất đặc ý vênh váo, khi trừng phạt cũng sẽ không nhẹ nhàng như bình thường, gần như trêu chọc mọi người mấy lần.

Đến cuối cùng nhân quả tuần hoàn rốt cuộc báo ứng đến trên người, để cho cô cách một tờ giấy kiss Hàn Ninh.

Rất biết đường chơi, so với cô để cho người khác đi hôn rồn, lỗ tai, phúc hậu không ít.

Nhưng người nói lên biện pháp trừng phạt này cũng có dụng ý khác, không biết vì sao, từ xế chiều cô và Hàn Ninh đã bị trêu chọc là một đôi, mặc kệ cô giải thích thế nào đều thà chết không tiếp nhận, cũng không người nào chịu tin.

Hôm nay bọn họ bắt được cơ hội, đương nhiên muốn cô tự mình dùng động tác chứng thật mới bằng lòng bỏ qua.

“Á, không phải, ở đây chính là Paris, nên theo tiêu chuẩn nụ hôn nóng bỏng mới đúng.” Thực tập sinh Nhật Duệ nháy mắt, liếc nhìn Hàn Ninh.

Một trận ồn ào vang lên, hoàn toàn lấn át tiếng nhạc.

Hứa Nam Chinh đã rút ra không ít thuốc, đang cầm cái bật lửa, hợp với mấy tiếng nhẹ vang lên, nhưng vẫn không có bật lửa. Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh cười lấy cái bật lửa ra, lấy tay khép lại thay anh đốt thuốc: “Dùng một đêm, không dùng được rồi hả?” Có thể ở dưới ban đêm như vậy, tiếp xúc gần gũi với mặt bìa trên tạp chí Kinh tế Tài chính, tất nhiên cực kỳ nhiệt tình.

“Đoán chừng đúng vậy.” Anh nhỏ giọng nói một câu cảm ơn, không có ý định giao lưu.

Vì không khí, trong nhà chỉ có bốn góc là có thấp nền, một vòng ở giữa thì ngược lại rất tối, mặc kệ người nào có vẻ mặt thế nào đều nhìn không rõ, lại nhờ vào rượu, sớm có chút không khí mập mờ không rõ.

Tiêu Dư bị buộc có chút cứng đờ.

Hứa Nặc không ngừng liếc Hứa Nam Chinh, sau một lát lại nhìn Hàn Ninh: “Nếu không, đổi lại trừng phạt khác nhé?”

“Như vậy đi.” Khi mọi người ở đây nói kiên quyết không được, rốt cuộc có người phụ họa Hứa Nặc. “Nói cho chúng tôi biết tên của mỗi tình đầu? Chỉ cần tên là được, những người chúng tôi đều ở Paris, chắc chắn sẽ không biết anh ấy là ai, cái này không có áp lực chứ?”

“Cái này rất nhân từ, bạn học Tiêu Dư, hai, chọn, một, đó.”

34. Chương 33: Gặp Lại Ở Tả Ngạn (3)

Vốn chỉ là tròng phạt mang tính chất trò chơi.

Nhưng vấn đề lại trùng hợp như vậy, còn đúng dịp không nên ở đây đều ở đây cả thế này.

Hứa Nam Chinh ngồi ở đối diện, cô sợ anh nói gì, rất nhanh nói một câu: “Nói hay lắm nhỉ, chọn cách giấy.”

Nói xong, nhào người ra phía sau lấy quyển sách.

Lòng tự ái của cô, tuyệt không thể cho phép mình trước mặt mọi người, nói ra tên của Hứa Nam Chinh. Nếu vẫn còn đang trong thời gian yêu đương thì đáp án như vậy sẽ là màu hồng phấn vô biên, đổi lấy từng trận ồn ào và ánh mắt hâm mộ, nhưng lúc này đây, chỉ là lúng túng tẻ nhạt.

Cũng may, tiếng Trung luôn mơ hồ như vậy, dễ chơi chữ.

Tất cả mọi người kêu rên liên tục, cô nghiêm trang: “Chỉ nói cách giấy, cũng không nói là mấy tờ.”

Cô đi tới trước mặt Hàn Ninh, cong chân lên rồi nửa ngồi xuống, để sách ngăn ở phía trước, dần lòng tới gần, cũng đang một khắc cuối cùng sách trong tay đã bị anh lấy mất. *d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.*

Sau khi lấy quyển sách đi, mặt của Hàn Ninh đã cách rất gần, mặt mày, sống mũi, khi đến gần, bỗng nhiên cũng trở nên rất rõ ràng.

Xung quanh toàn tiếng hoan hô, hâm mộ, vui mừng, làm không khí có chút mập mờ không rõ.

“Bọn họ muốn xem, thật ra không phải cái này.” Trong mắt Hàn Ninh có chút ý cười.

Cô có chút luống cuống, lại chỉ có thể cứng rắn nở nụ cười: “Anh phá hư quy củ, cũng không phải là tôi không làm được.”

“Hàn Ninh, anh biết chúng tôi muốn nhìn cái gì, còn không nhanh lên.” Người ngồi gần đó, dốc hết sức lực cổ vũ. “Nhìn đôi mắt nhỏ của hai người cũng vắng lửa khắp nơi rồi, để cho chúng tôi những người cô đơn này làm sao mà chịu nổi đây.”

Đột nhiên Tiêu Dư rất sợ anh làm cái gì đó, cảm giác anh bỗng nhiên nắm tay mình, nhiệt độ trong lòng bàn tay, có chút đốt cháy người.

Đang lúc do dự có muốn hất tay của anh ra hay không thì chỉ nghe thấy giọng nói của anh, bỗng nhiên nói ra: “Anh yêu em, Tiểu Tiêu.” Năm chữ, hợp thành tỏ tình đơn giản nhất.

Vốn là mọi người đang chơi đến lúc này, cũng từ kêu rên biến thành ghen tỵ, liên tục ồn ào nói muốn kiss.

Hàn Ninh chỉ cầm tay của cô, cúi đầu tùy tiện dùng môi hôn lên mu bàn tay của cô. Cảm xúc ấm áp mềm mại, cô nhất thời ngẩn người. Cho đến khi Hứa Nặc dùng chân đạp vào chân cô một cái, mới rút cuộc rút tay về.

Dường như Hứa Nam Chinh tạm ngừng động tác, vẫn yên tĩnh hút thuốc như cũ, giống như tất cả mọi thứ đều không liên quan đến anh.

Hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ hội nghị, gần mười tiếng đi đường, anh nhắm mắt lại là có thể nhớ đến mặt của cô, thật không nghĩ đến sớm đã là người đứng xem. Từ sau khi vào cửa cô cười hay lời nói, cũng đều xa lạ như vậy.

Trước khi tới, anh luôn cho là hai người chỉ tách ra, vẫn còn chưa kết thúc.

Cô lấy ra nhiều nước tăng lực và Vodka, bắt đầu lại một vòng.

Hàn Ninh luôn có vận may tốt mà cũng thua ba vòng, mọi người giống nhau chỉ buộc anh trả lời cùng một vấn đề.

“Ở nơi nào biết Tiêu Dư?”

“Ở sân bay Song Lưu, Thành Đô.”

“Câu nói đầu tiên có nhớ không?”

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

“Lần đầu tiên hôn môi ở đâu?”

Anh nhìn Tiêu Dư, khi cô có chút giật mình thì anh đã nói ra khỏi miệng: “Tây Tạng.”

Hứa Nặc phản ứng, lập tức mở to hai mắt nhìn Tiêu Dư, Hứa Nam Chinh bỗng nhiên cứng lại. Rất nhanh tắt thuốc, một tay chống lên, đứng dậy: “Tôi có chút mệt mỏi, ngủ trước đây, mọi người cứ tiếp tục.”

“Woa, thì ra là điểm ngủ ở Cao Nguyên, lần thứ hai thì sao?” Một đám người càng hỏi càng high, chỉ nói good night, bảy tám đôi mắt cũng nhìn chăm chăm Hàn Ninh, quá bát quái rồi, bát quái làm cho người ta máu gà không thôi.

Hàn Ninh cũng yên tĩnh lại, tựa vào ghế sofa bên cạnh, nhìn người hỏi: “Đây là vấn đề thứ tư, chờ anh thắng tôi rồi hỏi.”

Chỉ tiếc, anh không có thua nữa, tất cả mọi người oán trách sao lúc trước không hỏi cái này, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn.

Đùa vui ồn ào đến sau nửa đêm, đã một mảnh ngổn ngang nằm thẳng cẳng. Tiêu Dư cũng nhặt ly rượu lên, để vào bên cạnh trên cái bàn thấp, đi tới giữa mấy người đó, đến phòng bếp đi tìm nước uống.

Hứa Nam Chinh đã sớm biến mất khỏi phòng khách.

Anh quen thuộc từng góc ngách trong phòng này, giống như là nhà của mình vậy, thật sự đi ngủ? Hay tìm một phòng hút thuốc lá? Cô cầm cái ly suy nghĩ có chút mất hồn, nghe sau lưng có chút động tĩnh, khi để ly xuống muốn mở đèn thì lại bị một cánh tay đoạt trước.

Trong bóng tối, cô bỗng nhiên bị người đó ôm lấy eo, trực tiếp đặt ở trên tường.

Trái tim chợt nhảy dựng lên, lực độ và động tác này, quá quen thuộc.

“Cái gì anh cũng không làm, chỉ muốn ôm em một cái.”

Giọng nói của anh rất thấp, một số gần như thì thầm.

Nói xong, Hứa Nam Chinh để cằm ở trên vai cô, thật sự cũng chỉ ôm, không có bất kỳ động tác gì.

Cô nghe tiếng động đi lại bên ngoài, đang cố gắng chống lại cảm xúc quen thuộc này

Tháng chia tay đầu tiên, là khổ sở nhất, anh không gọi điện thoại cũng không có tin tức gì, giống như là cả đời sẽ không tha thứ cho mình. Chiếc điện thoại di động từng là vật bất ly thân của cô, chờ một cú điện thoại bất chợt của anh, thoải mái nói tương tự như ‘hành tung bà xã anh không rõ, có thể đưa ra một gợi ý hay không?’, hòa thuận như lúc ban đầu.

Nhưng ngoại trừ cú điện thoại lúc động đất kia, anh không gọi cho cô thêm lần nào nữa.

Khi rốt cuộc cắt đứt hết tất cả tin tức, không nghĩ tới khả năng sẽ hòa thuận với anh nữa, anh lại bỗng nhiên xuất hiện.

Ngay chỗ quen thuộc như vậy, trong căn phòng này, ôm lấy mình, giọng nói mệt mỏi.

Cổ tay bị anh nắm chặt, máu không thông, có hơi tê.

Cô chờ thật lâu, cũng không cảm giác được anh buông tay mình ra, không thể làm gì khác hơn là hơi động, anh giống như bị đánh thức, nói chuyện hơi có chút giọng mũi: “Hơi mệt chút, có thể ở trên giường em ngủ một lát không?”

Cô không nói gì, ý bảo anh thả tay mình ra trước, dẫn anh đi phòng của mình.

Trên giường vẫn giữ nguyên lúc buổi sáng, loạn vô cùng, cô vừa định dọn dẹp, Hứa Nam Chinh cũng đã nằm lên, cứ như vậy mà ngủ mất. Cổ áo sơ mi đã mở ra, khi nhắm mắt ngủ vẫn còn chau mày lại, xem ra thật sự là mệt chết.

Cô đắp chăn giúp anh, đứng một lát mới đi ra khỏi phòng, đến phòng khách cùng chen lẫn trên ghế sofa với người khác, ngủ say sưa.

Ngày hôm sau bị Hứa Nặc đánh tỉnh lại, cô mơ hồ mở mắt ra, nhìn người trước mắt.

“Anh tớ đi rồi.” Hứa Nặc lấy tay vuốt tóc giữ cô. “Anh ấy bảo tớ nói với cậu một tiếng.”

Tiêu Dư “ừ” một tiếng, bối rối làm cho mi tâm căng lên.

“Tớ nhớ rõ ràng cậu đi Tây Tạng trước, sau đó ở cùng với anh tớ phải không?” Cái nghi vấn này, cô ấy nhìn cả một buổi tối. “Vốn là lòng tớ đầy cảm phẫn, cho rằng Hàn Ninh là kẻ thứ ba, nghe anh ta nói như vậy hoàn toàn hồ đồ rồi, rốt cuộc là ai cướp bạn gái của ai?”

Cô muốn giải thích rõ ràng, lại phát hiện Hàn Ninh thật giống như một cái bóng, trước sau vẫn tồn tại giữa mình và Hứa Nam Chính, dù có nhiều chuyện ngoài ý muốn hơn nữa, giải thích đi chẳng nữa, không nên xảy ra, cũng đã xảy ra.

“Dù sao hiện tại, tớ cũng không có quan hệ gì với bọn họ.”

Vốn là Hàn Ninh vì tránh Hứa Nam Chính, mới quyết định đi mua vé máy bay, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại rời khỏi muộn hơn anh ta. Tiêu Dư lái xe đưa anh đi sân bay, dọc theo đường đi đầu óc đều chậm chạp, cuối cùng nhớ tới Hứa Nam Chính, anh ấy đi sân bay bằng cách nào?

Hàn Ninh bỗng nhiên nói: “Tối hôm qua có mấy lời –”

“Không sao.” Cô cắt đứt rất nhanh, nhìn bên ngoài: “Ra ngoài trễ, phải lái nhanh một chút mới có thể đuổi kịp.”

Hàn Ninh nhìn cô một cái, biết cô không muốn bàn lại đề tài này, cũng không nói thêm nữa.

Lễ Giáng Sinh náo nhiệt, giống như là một cuộc tụ tập của bạn cũ.

Khi nhìn căn phòng trống rỗng, Tiểu Tiểu cũng có chút không thích ứng được, hận không thể cả 24h cũng dính vào bên cạnh cô. Cô một mình cho mớm thuốc cho nó cũng phiền toái rất nhiều, Hàn Ninh giống như nhà tiên tri, cuối cùng khi cô quên gọi điện thoại chỉ nhắc nhở một đôi lời rồi lập tức cắt đứt.

Cho đến bốn tháng sau, anh mới giống như là bỗng nhiên nhớ tới: “Thật giống như tôi nên đi xem em thế nào.”

Tiêu Dư ôm Tiểu Tiểu vào trong ngực, khoanh chân ngồi ở trên giường bấm gửi mail: “Không cần, vừa đúng lúc tháng tư muốn về nước.”

Thật ra thì từ đầu năm có một dự án xuyên quốc gia, cô vẫn muốn đẩy xuống, nhưng bất đắc dĩ đẩy tới đẩy lui vẫn rơi vào trên người mình. Cuối cùng cân nhắc thật lâu, cô tiếp nhận dự án này, từ năm trước ra nước ngoài, đã suốt cả một năm chưa trở về nhà.

Anh bỗng nhiên im lặng, sau một lát mới cố làm thoải mái: “Được rồi, ngày đặc biệt của tôi, kết thúc rồi.”

Cô thở dài, ý vị sâu xa nói: “Đầu tiên, tôi được hưởng tư cách đứng một mình, không phụ thuộc bất kỳ kẻ nào, tiếp theo, tôi trở về công tác, không nên suy nghĩ nhiều.”

Nói xong lời này, cô mới phát giác được mình nói có chút.

Hàn Ninh giống như cũng để ý thấy, bên cạnh vừa đúng có người nói gì đó, anh chỉ qua loa nói một câu chờ, rất nhanh đổi một chỗ im lặng: “Về ngày nào trong tháng tư?”

Thật ra thì cô sớm quyết định ngày rồi, nhưng vẫn rất nhanh nói: “Còn chưa quyết định, dự án này ở Trung Quốc có bốn tổ, không phải đều ở Bắc Kinh, tôi còn không biết sẽ đi đến chỗ nào đầu tiên.”

Hàn Ninh còn muốn nói điều gì đó, cô nhanh chóng tìm một cái cớ, cúp điện thoại.

Ngày đến Bắc Kinh, đúng là buổi chiều nắng chói rực rỡ.

Bắc Kinh cuối tháng tư, tràn ngập cảm giác ngày lễ mừng một tháng năm (ngày quốc tế lao động ở Trung Quốc), bởi vì biết cô muốn trở về, sáng sớm ông nội đã đặt chỗ ăn cơm, khi cô đến tiệm cơm Bắc Kinh, Vương Tây Dao đang nhiệt tình đón khách.

Cô xuống xe, giao hành lý cho phục vụ, đi tới, nhìn cô ấy nói: “Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, em ở nước Pháp thế nào?” Vương Tây Dao hé miệng cười cười. “Từ nhỏ em đã ở đó, cũng sẽ quen thuộc chứ?” Cô “ừ” một tiếng, chỉ cảm thấy cảnh tượng này rất huyền diệu.

Một năm rưỡi trước, cô ấy trở về từ nước ngoài, không ngờ nửa năm sau lại đổi lại mình đi nước Pháp.

Mà hai người rời đi, hoặc là trở về, lại cũng vì một người.

“Lần này trở về muốn ở lại bao lâu?”

“Khoảng chừng nửa năm.”

“Sao không ở lại lâu hơn một chút.” Vương Tây Dao kéo cánh tay của cô: “Khát không? Có muốn uống chút trà trước không?”

“Chị cũng uống trà?” Cô lại thật sự ngoài ý muốn.

“Ông nội Hứa Nam Chính thích, chị cũng theo uống một chút, dần dần cũng quen rồi.”

Cô “à” một tiếng, cảm thấy lời này giống như là đã sớm chờ ở nơi này, mặc kệ cô có tiếp lời hay không, Vương Tây Dao cũng sẽ nói ra.

Cho nên, cô tiếp tục chờ Vương Tây Dao nói lời kế tiếp.

Quả thật, đi lên tầng, cô ấy lại mở miệng: “Hai người thật giống như là chia tay rất vội vàng, chị vừa mới biết hai người ở chung một chỗ, em đã đi nước Pháp rồi.”

35. Chương 34: Mọi Người Đã Thay Đổi (1)

“Ban đầu là Campuchia.” Tiêu Dư sửa cách nói của cô ấy. “Sau mới đi nước Pháp, đảo mắt cũng một năm rồi.” Có lẽ cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để cười nói tự nhiên với Hứa Nam Chính, nhưng mấy chuyện quá khứ đã qua, cô đã sớm không hề kiêng dè nữa rồi.

Vương Tây Dao không ngờ cô thản nhiên như vậy, hơi run sợ, không nói tiếp nữa.

Bên trong phòng bao, hoặc đứng hoặc ngồi, đều là bạn bè từ nhỏ.

Lần này ăn cơm coi như là vì cô đón gió tẩy trần, đương nhiên không có bao nhiêu khách mời.

Hứa Viễn Hàng thấy cô, bỗng nhiên đứng lên, đưa hai cánh tay ra: “Đến đây nào, đến trong ngực anh cảm nhận ấm áp người nhà nào.”

Tiêu Dư bị anh ta nói dở khóc dở cười, đi tới hung hăng ôm lấy anh ta: “Lẽ Giáng Sinh thế nhưng không tới nhìn em.”

Trừ Hứa Nam Chính ra, chỉ có anh ta là tốt với mình nhất, còn hơn người khác không ít.

Hứa Viễn Hàng một tay ôm cô, bị cô ôm ấp cũng có rất nhiều cảm xúc, một tay sờ thuốc, nửa ngày mới lấy ra, đốt lên, thấp giọng nói: “Đi theo anh tới bên cửa sổ nói chuyện một chút bên chứ?” Giọng nói lại dịu dàng hiếm thấy.

Cô gạt đầu, hai người thoát khỏi náo nhiệt, đến bên cửa sổ đối lập hoàn toàn, một hồi lâu lại cũng cười lên.

“Muốn nói cái gì?” Cô nghiêng đầu, nhìn anh ta.

Hứa Viễn Hàng một tay cầm gạt tàn thuốc, bỏ tro thuốc lá: “Nói cái gì? Nói một chút hôm nay giải phẫu người bệnh nhân kia thôi.”

Cô ngược lại không quan tâm: “Được.”

“Thôi, hay là nói em đi.” Hứa Viễn Hàng không nhịn được, vòng trở lại.

Hai người nói câu được câu không, cũng tránh chuyện đã qua, ai cũng không đề cập đến Hứa Nam Chinh. Đến cuối cùng mới coi như là anh ta vào vấn đề chính, cười hỏi cô sao không tìm bạn trai người Pháp.

“Khiếu thẩm mỹ của em rất phương Đông.” Tiêu Dư nghiêm túc suy nghĩ một chút. “Rất khó coi trọng khi không phải là gốc Hoa.”

“Thế còn anh, không giống con bé Hứa Nặc ngốc nghếch kia, đi qua chính là đã qua.” Hứa Viễn Hàng hít sâu một hơi thuốc lá. “Nhìn em nói chuyện, nhìn bộ dạng như vậy của em, một năm này thật đúng là thay đổi không ít, thanh xuân xúc động gì đó, cũng để anh trai anh mài nhẵn rồi? Em nói về mối tình đầu đi, thật đúng là không thể quên được, mối tình đầu của anh đã sinh đứa nhỏ rồi mà anh vẫn còn ảo tưởng, ngày nào đó gặp lại trên phố, cô ấy nói với anh: Hứa Viễn Hàng, em vẫn không thể quên được anh. Có khả năng sao? Không thể nào.”

Tiêu Dư liếc anh ta một cái, không biết nên khóc hay cười: “Anh cũng thay đổi không ít, đổi sang khoa tâm lý học rồi.”

“Ấy” Anh nghiêm trang. “Em để cho anh nói xong đã, anh đã chuẩn bị mấy ngày đấy.”

“Được, anh nói đi.” Cô đầu hàng.

“Nói thật, nếu em có thể giống như Vương Tây Dao, mặc kệ dưới vẻ mặt không biểu cảm gì, cũng có thể cứng rắn dán vào, vợ Hứa Nam Chinh nhất định là em.” Hứa Viễn Hàng đưa tay, vuốt vuốt tóc của cô. “Có thể có ý nghĩa không? Anh trai anh là người nào sao anh không biết? Anh không truy cứu quá khứ đúng hay sai, cũng không phải là muốn định tội phán hình, nhưng nếu tách ra lâu như vậy, có chuyện gì cũng nên cho qua, em thấy đúng không?”

Anh ta đảo ngược lại, muốn khuyên lại không đặt suy nghĩ mình vào giữa, cô nghe thật sự nhịn không được cắt đứt: “Còn muốn nói nữa à?”

“Không có, anh chỉ nhìn thấy hai người trốn tránh không gặp, không quen thôi.” Anh ta cười, hạ thấp giọng: “Có mở rộng mục tiêu chưa?”

Cô không lên tiếng, nhưng cũng không phủ nhận.

“Chần chừ như vậy?” Hứa Viễn Hàng cười ha hả. “Sẽ không phải là anh chứ? Nói thật anh cũng rất thấp thỏm, sợ em vẫn luôn nhớ anh trai anh không ai thèm lấy, đến cuối cùng chỉ có thể để anh tới khắc phục hậu quả.”

Cô không quan tâm đến nhạo báng của anh ta, cầm ly nước uống từng ngụm.

Chuyện đã xảy ra không thể quên được, nhưng dù sao cả đời sẽ không nhớ mãi không quên như vậy.

Trở lại công ty chi nhánh ở Bắc Kinh, đồng nghiệp cũ đã đi sạch sẽ. Còn sót lại mấy người nhìn thấy cô đều rất ngạc nhiên mừng rỡ, cảm khái chưa tới hai năm, đã sớm vật còn người mất.

“Ban đầu lúc Tiêu Dư đi, công ty còn cố ý mở tiệc vui vẻ đưa tiễn.” Tổng giám đốc giới thiệu người với tổ dự án. “Bao nhiêu người không bỏ được, nhưng vẫn bị lão đại IT cướp đi, ai ngờ đến, vẫn còn trở lại.”

Mọi người nghe được nhất thời kinh ngạc, thì ra người của chi nhánh công ty ở nước Pháp phái tới, lại là nguyên lão của công ty ở Trung Quốc.

“Lão đại IT?”

“Hứa Nam Chinh.” Tổng giám đốc cười. “Sẽ không phải là chưa từng nghe qua chứ?”

Có người à một tiếng, hình như nói qua tuyệt đối là kim cương vương lão ngũ, còn là Blood Diamond Nam Phi.

Tiêu Dư chỉ giả bộ trấn định, hắng giọng, tiếp tục họp.

Lúc trước im lặng đi không một tiếng động, lần này bạn gái cũ trở về đương nhiên oán trách không thôi. Vừa vặn tổ bên cạnh nhận dự án đồ trang điểm, lại không tìm được minh tinh phát ngôn thích hợp, gần gần hai năm, trong nước có nhiều nữ minh tinh như vậy thế nhưng đều bán khuôn mặt ra bên ngoài nước, làm đại diện phát ngôn cho loạt các thương hiệu quốc tế.

Cô nghĩ đến nghề nghiệp của Kiều Kiều, tiện tay gọi một cú điện thoại: “Có nữ minh tinh thích hợp không? Khuôn mặt còn chưa bị bán đi ấy?”

Giọng nói của Kiều Kiều xuyên thấu trời cao: “Cậu đã trở lại?!”

Lỗi tai cô bị giọng nói xuyên qua làm đau, chỉ cười “ừ” một tiếng: “Trước tiên nói chính sự đã.”

Đáng tiếc bên kia hoàn toàn không cho cơ hội, dùng mười phút, lộn xộn nói tình trạng của chính mình và Giai Hòa gần đây, 99% đều là vấn đề tình cảm, cuối cùng giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, thần thần bí bí hỏi cô: “Cậu còn nhớ rõ thần tượng của Giai Hòa là ai không?”

“Dịch Văn Trạch.” Loại vấn đề ngu ngốc này.

Không tới hai mươi tuổi đã trở thành một trong ba ngôi sao lớn nhất, lúc Giai Hòa học đại học có gửi cho anh ta một lá thư kèm tấm hình, muốn quên thật đúng là khó khăn.

“Bạn trai trước của Giai Hòa, chính là tiện nam bắt cá hai tay, dường như liên lụy đến nữ chính của chúng ta, nhưng mà Giai Hòa của chúng ta cũng không chịu thua kém, dựa vào thân phận biên kịch của mình, thành công câu được Dịch Văn Trạch.” Kiều Kiều lời ít mà ý nhiều, nói sinh động như thật. “Tối hôm qua, tớ thấy được Dịch Văn Trạch ở phòng mát xa, tự mình ôm Giai Hòa lên trên giường.” Tiêu Dư đang uống sữa tươi, trực tiếp phun lên màn hình máy tính, trắng bóng một mảng.

Nghe Kiều Kiều miêu tả sinh động như thật xong, còn kích thích hơn chuyện cô vừa thấy Kim Thành Vũ đã yêu.

Lập tức gọi một cú điện thoại, để Giai Hòa mượn quan hệ với Dịch Văn Trạch, tìm cho mình nữ minh tinh đại diện phát ngôn. Chỉ mấy câu nói đã chọc cho Giai Hòa ấp úng, cho đến khi người trong cuộc cúp điện thoại, cô vẫn cười đến không ngừng được, khóe miệng vẫn luôn nâng lên.

Điện thoại di động chợt vang lên.

Cô cho là Giai Hòa tìm được một chỗ không có ai, hồi báo thành quả cho mình, nhìn cũng không nhìn lập tức nghe máy: “Thế nào? Dịch Văn Trạch giúp cậu tìm được người rồi?”

Bên kia im lặng, lại còn có người gọi một tiếng Hứa tổng, cô mới phản ứng kịp là ai.

“Sao vui mừng như thế?”

Cô tiện tay gõ lên bàn: “Một bạn tốt của em, thích một minh tinh Hồng Kông đã nhiều năm, bây giờ lại tự mình làm biên kịch cho người này, dường như còn có cơ hội đi chung với nhau.”

“Em đề cập tới chính là người bạn biên kịch kia?”

Cô “vâng” một tiếng: “Sao vậy? Tìm em có việc?”

“Chìa khóa nhà của em, muốn anh đưa tới không?”

“Không cần.” Thư ký lấy văn kiện ra, cô nhận lấy bút ký tên. “Đưa cho ông nội em, gần đây em ở khách sạn, chuẩn bị bán căn phòng kia đi, tránh cho bỏ trống còn phải tìm người dọn dẹp.”

Lại là một đoạn xấu hổ im lặng.

Lúc thiếu niên, hai người chưa từng giấu nhau chuyện gì, khi ở chung một chỗ thì cũng luôn có chuyện nói không hết.

Nhưng bây giờ khó có được lúc liên lạc, anh gọi điện thoại tới mười lần mới bắt máy một lần, lại vẫn luôn nhạt nhẽo. Có lẽ anh đã nhìn thông suốt, muốn dường như không có chuyện gì xảy ra, trở lại quan hệ bạn bè lúc đầu, nhưng đối với mình mà nói, mỗi một cuộc điện thoại của anh, đều cần gấp mấy lần thời gian tới để làm phai nhạt, tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, không cần còn có hi vọng nữa.

Không qua vài ngày, Kiều Kiều lại hào hứng bùng bùng hồi báo tình trạng gần đây, nói Dịch Văn Trạch quay phim bị thương, lại vẫn ngay trước một phòng người, hơn nữa còn trước mặt bạn bè, trước mặt người đại diện nói chuyện điện thoại với Giai Hòa.

“Cậu biết không? Nhiều người nghe như vậy, Dịch Văn Trạch lại thảo luận với Giai Hòa Thượng Hải đang mưa, hỏi cậu ấy có người bên cạnh hay không, Oh my God.” Kiều Kiều xúc động thật lâu. “Chuyện này còn làm cho người ta kích động hơn cả việc trúng năm trăm vạn.”

Cô cắn sandwich, ừ à: “Cậu phải luôn theo dõi tiến độ kế hoạch, để cho tớ giải trí.”

Kiều Kiều sáng khoái đồng ý, lại không nhận được cảm khái đôi câu, mới dám thử dò xét hỏi cô: “Tiểu Tiểu, tớ vẫn không dám hỏi cậu.”

“Hỏi tớ tại sao lúc trước chia tay?”

Điện thoại bên kia vang lên tiếng ừ, cô tiếp tục ăn sandwich: “Tại sao ai cũng tò mò cái vấn đề này, rất nhiều người đã hỏi tớ, ngay cả Hàn Ninh cũng hỏi.”

“Hàn Ninh tốt vô cùng.” Kiều Kiều bỗng nhiên nói.

“Đúng vậy, tốt vô cùng.”

“Thôi, tớ không hỏi cậu tại sao chia tay, tớ chia tay ba mươi mấy lần, nguyên nhân gì cũng đã có.” Kiều Kiều quả quyết buông tha vấn đề không có ý nghĩa này. “Chúng ta tiếp nối người trước, trọng điểm là muốn dùng cảm nếm thử lần nữa.”

Cô ăn xong một miếng cuối cùng, uống nước: “Tớ nghĩ muốn thử.”

“À?”

“Nghĩ tới bắt đầu lần nữa.” Cô lại rất nhanh bồi thêm một câu. “Cũng không phải là cả đời tớ không chuẩn bị lập gia đình.”

Những lời này, cô nói cho Kiều Kiều, cũng đang lặp lại cho mình nghe.

Người bên đầu điện thoại kia lập tức hưng phấn, liên tục hỏi có mục tiêu thích hợp chưa, còn vô cùng trân trọng nghĩa nói cho cô mấy cái quy tắc đẹp mắt, trước nói mấy trận yêu. Vốn cô định nghiêm túc nói chuyện ham muốn, cũng bị biểu hiện quá mức máu gà của Kiều Kiều đánh nát, không thể làm gì khác hơn là dở khóc dở cười nghe cô bạn nói xong, quả quyết kết thúc đề tài này.

Không ngờ, Kiều Kiều thật đúng là đặt việc này ở trong lòng, tới Bắc Kinh công tác lập tức hẹn người đi ca hát.

Cả một phòng người, cả trai lẫn gái đều vừa độ tuổi thanh niên, Kiều Kiều rất khoe khoang, nói thẳng vì cô làm một cuộc hoạt động xem mắt hạng sang. Nhưng cô lại chỉ ngồi một lát, rồi đẩy cửa ra ngoài, đang lấy điện thoại di động ra gọi cho Kiều Kiều, nói mình đi trước, thì có một cánh tay chống ở trên tường bên cạnh: “Nếu như mà tôi không tìm em, em lại thật sự không có ý định tìm tôi?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cặp mắt có ý cười tùm tùm kia.

Thành phố Bắc Kinh nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Anh cùng làm chung ở một toàn nhà văn phòng với công ty mình, đi bộ khoảng chừng năm phút đồng hồ, trở về nước hai tháng trước giờ lại chưa từng đụng phải. Là một chỗ như đèn mờ vậy, lại không giải thích được đụng phải.

“Vì cái gì cứ phải ở loại chỗ này đụng phải anh chứ?” Cô không nhận được trào phúng một câu.

Hàn Ninh lắc đầu, nghiêm trang: “Đây chỉ là lần thứ hai, đừng nói tôi hàng đêm đều như thế.”

Cô chỉ cười không nói.

“Em tới nơi này? Bị người phục?”

Tiêu Dư đau đớn lắc đầu: “Tôi có một người bạn không đáng tin cậy, tự tổ chức cho tôi một hoạt động hữu nghị tương thân tương ái.”

Anh sợ run lên, bỗng nhiên cười, hỏi: “Em có nhu cầu không?”

Cô cố làm thoải mái: “Tuy rằng lần này bị hãm hại, nhưng tôi thật sự hướng tới ý muốn tình yêu tốt đẹp.”

Hàn Ninh giả vờ thở dài: “Tôi vẫn cho là, chúng ta từ tháng mười hai năm ngoái, đã từ từ bồi dưỡng tình cảm rồi.”

Lời của anh, lại làm cô im lặng.

Vừa bắt đầu cô thật sự để phòng ngự của mình xuống, thử cùng anh từ từ phát triển. Nhưng cuối cùng anh cũng biết rõ ràng tình cảm của mình trong quá khứ, nhìn thấy anh, nói chuyện với anh, đều sẽ không tự chủ được nhớ tới rất nhiều việc.

Thay vì như vậy chẳng bằng tìm người hoàn toàn không biết, hoàn toàn hoàn toàn bắt đầu lần nữa.

“Tiểu Tiểu.” Giọng nói của anh thấp xuống. “Chỗ này, xác thực không thích hợp nói lời nghiêm túc như vậy. Làm dần ông, tôi cảm thấy chủ động một chút cũng không có gì, nhưng em không cần luôn né tránh, lui vạn bước, em không cảm thấy chúng ta rất có duyên sao?”

Cô không lên tiếng, lại nghe thấy anh nói: “Tôi so với anh ta, ít đi vài chục năm tình cảm với em, nhưng đến bây giờ chúng ta cũng biết nhau hai năm rồi, chỉ cần em nguyện ý, thời gian cũng sẽ cùng trôi qua càng dài, một ngày nào đó sẽ vượt qua mười năm, hai mươi năm, đúng không?”

36. Chương 35: Mọi Người Đã Thay Đổi (2)

Có người vừa đi ngang qua, rồi lại chợt dừng lại.

“Ôi, trưởng phòng Hàn, thật trùng hợp.” Người nọ nghiêng đầu liếc nhìn Tiêu Dư. “Thật đúng là khéo quá, tiếp tục tiếp tục đi.”

Tiêu Dư cảm thấy người này có chút quen mắt, suy nghĩ một chút, mới phản ứng lại: “Quen biết?”

Mới vừa rồi Kiều Kiều có giới thiệu anh ta, còn giống như nói hai câu quan trọng, cái gì mà đứng đầu ngọn gió gì gì đấy.

Hàn Ninh chỉ cười một lát, nhìn ánh mắt cô đoán được cái gì đó, rốt cuộc khẽ thở dài: “Tôi thừa nhận, lần này vô tình gặp được thật sự có một ít vì người này, nhưng đi một vòng, vẫn rất có duyên không phải sao?”

“Tiếp tục.” Tiêu Dư bảo anh nói tiếp.

“Microblogging.” Anh bĩu môi, nhìn bóng lưng người kia. “Vừa vặn em tương đối bắt mắt, anh ta làm theo em, nên tôi thấy được em.”

Duyên phận này thật đúng là đủ quanh co.

Ánh mắt của anh chuyên chú nhìn mình như vậy: “Đáp án của em là gì?”

“Anh tới đây bao lâu?” Bỗng nhiên cô phát hiện mình bị làm dao động, thời gian hai năm, một lần lại một lần vô tình gặp được, cho dù lần này anh cố ý làm, đều giống như ông trời an bài.

Cô chưa bao giờ ghét anh, thậm chí bắt đầu từ lễ Giáng Sinh đã bắt tri bắt giác không hề bài xích nữa.

Giống như ám chỉ của Tiểu Hàng, tách ra lâu như vậy, mặc kệ có chuyện gì cũng nên cho qua.

“Hơn hai mươi phút.”

Cô “à” một tiếng, cười nhìn anh: “Ông trời giúp anh rồi, hôm nay giao thông của Bắc Kinh rất thuận lợi.”

Anh cũng cười: “Đúng vậy.”

Nét mặt của cô giống như rất bình tĩnh, dời đi sự chú ý của anh.

Nhưng ngay khi anh nghĩ phải tìm một đề tài làm cô quên vấn đề này thì người trước mắt chợt kêu anh một tiếng, anh gật đầu, ý bảo cô nói tiếp. Tiêu Dư do dự, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Em muốn thử một lần, có thể rất chậm rãi, hơn nữa anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ thời gian sẽ có chút dài.”

Cô nói xong thì im lặng.

Hàn Ninh cũng im lặng thật lâu, chợt cúi đầu, cô mở to hai mắt nhìn anh, rất sợ anh làm cái gì đó. Hàn Ninh lại chỉ dùng một loại điệu bộ thân thiết, nhẹ giọng hỏi cô: “Như vậy, em muốn uống cái gì trước nào?”

Cô thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Nếu không, đi ra ngoài trước cái đã rồi nói tiếp?”

Từ từ sẽ đến, rồi bắt đầu lại lần nữa.

Có một số đạo lý để hiểu, mà những người dạy đạo lý cho bạn đã sớm cách xa nhau..

Cô gọi điện thoại cho Kiều Kiều, nói mình có chuyện đi trước một bước, còn chưa nói được hai câu đã bị Hàn Ninh kéo cổ tay đi vào thang máy, ở trong thang máy chào hỏi với quản lý quan hệ xã hội, đại ý là sao Hàn tiên sinh đi sớm như vậy? Tiêu Dư vừa mới cúp điện thoại đi động, thì cố ý nhìn anh một cái.

“Đang nghĩ lung tung gì đó?” Anh nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi cô.

“Quá khứ hỗn loạn của anh.” Cô cũng hạ thấp giọng. “Chẳng lẽ một lát nữa thang máy mở ra, đứa bé giữ cửa cũng hỏi một câu ‘Hàn tiên sinh đi thật sớm’ nhỉ?”

Anh khẽ “à” một tiếng, nheo mắt lại nói: “Nói không chừng, thật sự có khả năng.”

Còn thật sự nghiêm túc nhớ lại.

Khi cửa thang máy nhẹ mở ra thì cô gái cùng đi xuống tầng dưới với bọn họ vừa đỡ thang máy, vừa nói: “Đã cho lái xe tới rồi.” Mới vừa nói xong, lập tức mở xe ra đi vào, cô ấy vội rút chìa khóa xe ra, mở cửa xe giúp Hàn Ninh. “Xin lỗi Hàn tiên sinh, đổi nhóm người mới, tay chân có chút chậm.”

Hàn Ninh cười cười.

Hai người lên xe, cô mới bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó: “Em cũng lái xe tới.”

“Không sao.” Anh cầm điện thoại gọi một cuộc điện thoại, để người ta đưa xe về, báo ra địa chỉ nhà anh.

Đợi đến khi cúp điện thoại, cô mới nhìn anh một cái.

“Anh không có ý gì khác.” Hàn Ninh lập tức hiểu ý của cô. “Em sống ở đâu? Ngày mai anh cho người lái xe đưa qua.”

“Ở Westin Hotels & Resorts, công ty sắp xếp.”

“Còn căn nhà?” Anh hỏi rất tự nhiên.

“Qua mấy ngày nữa, chuẩn bị bán đi.” Cô tiện tay bật nguồn gió của máy điều hòa không khí ra, để gió mát thổi vào người, nhưng vẫn cảm thấy nóng. “Lần này trở về chỉ có nửa năm, không bán đi còn phải mời người dọn dẹp, sẽ rất phiền toái.”

Hơn nữa trước vẫn là Hứa Nam Chính đi trông nom chuyện này, mặc dù không ai nói cái gì, nhưng như vậy cũng nên cắt đứt liên lạc.

Cô ngăn người, Hàn Ninh một tay cầm tay lái, một cái tay khác nắm chặt tay của cô.

Cảm xúc rất ấm, làm cô lập tức tỉnh táo lại.

“Tiểu Tiểu, qua tối hôm nay, có phải muốn sắp xếp một lần nữa hay không?” Lời nói của Hàn Ninh rất nhẹ nhàng, vẫn còn không che giấu được một chút không biết làm thế nào. “Hiện tại, anh không nghĩ nửa năm sau sẽ cùng với bạn gái chia ra sống ở hai nơi.”

Nhịp tim cô đập thật nhanh, ừ một tiếng, cười giỡn nói: “Nhìn biểu hiện của anh.”

Hai người bắt đầu thật bất ngờ, cũng vì vậy thời gian kỳ cục cũng rất lâu.

Mặc kệ mỗi ngày Hàn Ninh đều về rất trễ, cũng sẽ hẹn cô ăn cơm tối hoặc ăn khuya, tuyệt sẽ không có một ngày không thấy mặt. Có một lần mọi người trong tổ đi họp trở về, đến dưới lầu công ty đã hơn tám giờ tối, mấy nam nữ thấy Hàn Ninh đứng hút thuốc dưới lầu tòa nhà, rất nhiều là nhìn bằng hai mắt, nhỏ giọng trao đổi phẩm chất trai đẹp.

Chính là khi châu đầu ghé tai thì Hàn Ninh đã dập tắt thuốc, đi tới.

Người bên cạnh nhỏ giọng ồn ào lên, làm cô xuất hiện xấu hổ hiếm thấy, cho đến sau khi hàm hồ để cho bọn họ đi lên trước, mới hỏi anh: “Sao bỗng nhiên lại tới vậy?”

Hàn Ninh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Không phải bỗng nhiên, điện thoại di động của em tắt máy ba tiếng, anh không tìm được em, không thể làm gì khác hơn là ôm cây đợi thỏ.”

Cô lấy điện thoại di động ra, quả thật là tắt máy.

“Đi thôi? Đã trễ một tiếng rồi.” Anh cầm máy vì tính giúp cô.

“Đi chỗ nào?” Cô cố gắng nhớ lại, hôm nay không hẹn người mà.

“Ăn cơm với bạn em” Anh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, không hiểu sao im lặng nhìn cô, qua một lúc lâu mới nói: “Hơn mười ngày trước Kiều Kiều hẹn bạn trường đua ngựa của anh ăn cơm, cũng hẹn anh, em không biết?”

Cô lắc đầu: “Cậu ấy không nói với em.”

Nói cho hết lời, cô mới hiểu được vấn đề ở chỗ nào, nhưng anh lại không tiếp tục hỏi nữa.

Khi hai người đến, Kiều Kiều đang giơ cái ly, mặt mày hớn hở nói chuyện phiếm với Đỗ Khang, thấy Tiêu Dư thì sợ hết hồn, lập tức quên mình đang nói gì, cho đến khi hai người ngồi xuống, cô ấy mới thừa dịp hai người đối diện không chú ý, nhỏ giọng hỏi cô: “Tớ đặc biệt tránh cậu ra, sao cậu vẫn đến đây.” “Bây giờ anh này là bạn trai tớ, cậu cảm thấy tớ sẽ không đến sao?” Tiêu Dư lời ít mà ý nhiều, cầm ly trà lên nhấp một hớp.

.

Kiều Kiều thành công bị cứng họng, cho đến khi cơm nước xong vẫn còn mãnh liệt nhìn Hàn Ninh.

Hàn Ninh lấy một con dao từ trong túi áo ra, gọt vỏ táo cho Tiêu Dư, cho đến khi cẩn thận xăm mỗi một cây tăm vào mỗi miếng nhỏ, mới nghiêm trang nói: “Vị tiểu thư này, cô đã nhìn tôi cả đêm rồi, làm một người đã có chủ, tôi nói rõ nếu như bạn gái tôi ghen mà nói, sẽ rất đáng sợ.”

Tiêu Dư cầm một quả táo lên, hung hăng nhìn Kiều Kiều một cái: “Có lời cứ nói.”

Kiều Kiều cũng chà xát quả táo rồi ăn: “Không có gì không có gì, tớ chỉ cảm thấy người đàn ông của cậu thật tốt.”

Cô cười cười, ngược lại Đỗ Khang lại phụ họa một câu: “Người biết Hàn Ninh đều biết, cậu ta là tiêu chuẩn của Bò Cạp, tình yêu đời này chính là em rồi, trong đám đàn ông rất hiếm thấy.”

Kiều Kiều rất kinh ngạc, nhìn Đỗ Khang: “Không ngờ ông chú hơn bốn mươi tuổi, cũng sẽ nghiên cứu về chòm sao.” Đỗ Khang rót thêm rượu trắng cho mấy người, ực một cái cạn, cười nói: “Nghe được nhiều rồi, cảm thấy rất trâu chọc, cũng có chút đạo lý.”

Hai người cứ như vậy anh một lời tôi một câu, càng nói càng hợp ý

Tiêu Dư chỉ cần quả táo từng miếng từng miếng một, muốn giải thích với anh vì sao mình không nói cho Kiều Kiều nghe.

Nhưng vì cái gì đây? Không có thời gian? Quên mất?

Nghe đều giống như lấy cớ.

“Ra ngoài đi dạo không?” Hàn Ninh bỗng nhiên cúi người, nhẹ giọng hỏi cô.

Cô gật đầu, đi theo anh rời khỏi phòng, xuống trường đua ngựa.

Mấy ngày nay chính là lúc Bắc Kinh nóng nhất, cô đi vài bước đã chảy mồ hôi, nhìn anh bỗng nhiên dừng lại, nhìn mình.

“Sao vậy?” Cô hỏi anh.

“Ở chỗ này hai năm, em nhìn bạn của em cười ngựa, anh vẫn nhìn em.” Anh cười: “Có nhớ không?”

“Nhớ.” Rốt cuộc cô hạ quyết tâm. “Thật ra thì không phải em không muốn công khai, cậu ấy ở xa em, bình thường cũng không liên lạc, nên mới không nhắc tới.”

“Không sao cả.” Tay anh để lên rào chắn gỗ, nhìn cô. “Muốn cười ngựa không? Anh bảo người ta dắt qua cho em nhé.”

Trễ như vậy, thời tiết lại nóng như thế, cô muốn nói “thôi không cần”.

Nhưng lại nghĩ đến hôm nay đuối lý, vẫn gật đầu nói “được”.

“Em ở đây chờ, anh đi chọn ngựa cho em.”

Anh nói xong cũng đã đi xa, chỉ để mình cô ở lại, đứng ở bên ngoài rào chắn, nhìn phía xa có hai - ba người đang đùa giỡn.

Chỗ này là Đỗ Khang dùng để giải trí cá nhân, người tới đều không phải người ngoài, mới vừa rồi mấy người kia còn chào hỏi cô, lúc này cười ngựa đi lại vòng quanh, còn dừng lại hỏi một câu: “Hàn Ninh đâu? Sao lại nhét bạn gái ở chỗ này?”

Cô cười cười: “Đi chọn ngựa.”

Mấy người kia cười hai tiếng, đại ý là lặp lại các lời nói coi cẩn thận một chút, lại cưỡi ngựa đi mất.

Cô chờ một lúc lâu, Hàn Ninh còn chưa đi ra, định dựa ở trên rào chắn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay họp cả một ngày, mệt mỏi đến nhức đầu, nếu không phải vì bữa tiệc không giải thích được này của Kiều Kiều, cô cũng đã ngủ trên giường trong khách sạn rồi. Nhưng mà cũng vì bữa tiệc không giải thích được này, cũng bóc trần điểm không hòa thuận giữa hai người, anh luôn cố ý mang mình đi gặp bạn bè, chưa bao giờ kiên nhẫn, cô lại chỉ duy trì hai người đơn độc chung đụng.

Trong lúc mình và Hứa Nam Chinh qua lại, thật sự có quá nhiều lần cùng xuất hiện.

Nhưng như vậy, thì quá không công bằng với Hàn Ninh.

Suy nghĩ vụn vặt như vậy luôn ở trong đầu.

Cho đến khi cảm giác có người đến gần, cô mới đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy anh dựa vào ở bên cạnh mình, hai người cách một rào chắn, mặt cũng đối diện nhau. Khoảng cách rất gần, có thể nghe được hô hấp phập phồng rất nhỏ của nhau.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Sao chậm như vậy?”

Trên người anh có mùi thuốc lá mới, chắc là đi hút thuốc lá rồi.

Hàn Ninh không trả lời, thấy cô có chút ngượng ngùng, mới rất chậm mà cười nói: “Anh muốn làm một chuyện.”

Giọng nói rất nhẹ.

Cô nghe được ý của anh.

Ở chung một chỗ lâu như vậy, anh thật sự làm được, cho đủ thời gian. Chưa từng làm bất kỳ hành động thân mật nào, hai người không giống người trưởng thành yêu, trước sau vẫn duy trì khẩn trương bước mỗi một bước đến gần.

Cô cảm thấy lòng bàn tay của mình, cũng bắt đầu nóng đến chảy mồ hôi, đến cuối cùng chỉ cười “ừ” một tiếng, lại nhắm hai mắt lại.

“Giai Hòa. Làm gì, anh còn muốn tám chuyện nữa à?”

“Tên bạn em, anh vẫn nhớ kỹ là tốt hơn.” Anh kéo khóa áo lên giúp cô. “Tránh cho mỗi lần em đều phải nói ‘một bạn tốt của em’, phiền phức khi em nói, anh nghe thấy đầu óc cũng mơ hồ.”

Cô “à” một tiếng, chợt trong lòng có chút mềm nhũn, như bị chạm đến cái gì đó.

Mình nhắc tới vô số lần, Hứa Nam Chinh cũng đã gặp Giai Hòa vô số lần, vẫn là ‘người bạn kia của em’, hoặc là ‘người bạn biên kịch của em’. Bỗng nhiên Tiêu Dư phát hiện tối nay mình so sánh quá nhiều, đúng lúc nên kìm chế lại suy nghĩ lộn xộn lung tung trong đầu.

Cô kéo tay áo sơ mi từ trên khuỷu tay của anh xuống, đột nhiên phát hiện trên cánh tay anh trôi lên một khối tròn sưng đỏ, dùng ngón tay đụng vào một cái: “Đau không? Giống như nổi thứ gì đó?”

Hàn Ninh sờ một cái, không để ý lắm: “Không đau, có chút ngứa.”

Cô cau mày: “Anh thật giống như có chuẩn bị tâm lý sẵn vậy? Có phải tối nay ăn cái gì bị dị ứng hay không?” Không đợi Hàn Ninh thừa nhận, cô chợt hiểu: “Anh dị ứng với hải sản? Vậy sao còn ăn hải sản với chúng em?”

Cô nhớ Tiểu Hàng cũng như vậy, thường ăn cái gì đó, trên người sẽ nổi mẩn đỏ như bệnh sởi vậy.

Hàn Ninh cài khuy áo lại: “Có lúc cũng được, mùa thu tương đối dễ bị dị ứng.”

Anh che giấu, càng làm cho Tiêu Dư có chút tức giận.

Kết quả dĩ nhiên là trực tiếp đến tổng viện Giải Phóng Quân, lấy thuốc cho anh.

Khi Hàn Ninh lấy số thì đúng lúc gặp được một bác sĩ vừa kết thúc phẫu thuật, không ngờ thuốc mới mở ra, đã hơn nửa đêm Phó viện trưởng còn đến thăm bệnh nhân là anh. Người đàn ông trung niên áo mũ chỉnh tề kia, không ngừng cười nói chuyện với Hàn Ninh, khi thấy mẩn đỏ trên tay anh thì lập tức hiểu rõ, nói với Tiêu Dư vẫn luôn đứng bên cạnh: “Từ nhỏ Ninh Ninh đã dị ứng với hải sản, mùa thu phiền phức hơn một chút, say này người bạn gái như con cần phải chú ý hơn.”

Về mặt của Tiêu Dư rất sấm hối, nói mấy câu khách khí, đợi đám người đó đi rồi mới khẽ liếc anh: “Đây chính là bạn ba anh mà lần trước anh đã nói khi đi theo em?”

Hàn Ninh lập tức đầu hàng: “Không cần giận chó đánh mèo đánh anh, ông ấy có phong cách nhà quan lớn, lại chủ nghĩa đại nam tử, nói chuyện vẫn như vậy. Ông ấy đến nhà anh, còn thường dạy mẹ anh đến ”thở mạnh“. Chớ nói chỉ là em.”

Cô lập tức cười: “Không so đo với anh, về nhà chứ?”

Nói xong, mới phát hiện ra mình nói cái gì, ánh mắt không tự chủ quay sang chỗ khác.

“Được, chúng ta về nhà.” Hàn Ninh cười: “Rất nhiều chỗ anh không thể bôi thuốc được, trong nhà chỉ có một con chó, không ai giúp anh, không thể làm gì khác hơn là uất ức em giúp anh bôi thuốc rồi.”

Cái này thật đúng là tự đào hố cho mình tiến vào.

Trong bệnh viện người đến người đi, tối nay đúng lúc hạ nhiệt độ, đều mặc không ít áo ấm, mặc mỏng như hai người bạn họ thật đúng là ít. Hàn Ninh chỉ mặc một cái áo sơ mi, muốn cởi cho cô cũng không cởi được, lặp lại dặn dò rất nhiều lần nói cô ở trong cửa lớn chờ, đừng đứng ở cửa gió thổi lạnh, mới đi lấy xe.

Cô nhìn xuyên qua thủy tinh, nhìn anh chạy bộ đi lái xe, khi đang có chút mất hồn thì có một bàn tay quơ quơ ở trước mắt cô: “Nhìn cái gì vậy?” Cô quay đầu lại: “Đại chủ nhiệm anh còn đang trực à?”

“Bệnh nhân quan trọng, không thể không đến phục vụ.” Hứa Viễn Hàng đánh giá cô. “Đẹp mắt thì đẹp mắt, ngài không lạnh sao?”

“Lạnh chứ.” Tiêu Dư liếc mắt: “Sao mà em biết được tối nay sẽ có gió lớn còn hạ nhiệt độ được?”

Hứa Viễn Hàng “à” một tiếng, do dự một chút, mới nói: “Người mới vừa nãy, là cùng đi khám bệnh với em?”

Cô “ừ” một tiếng.

“Không dễ dàng mà.” Hứa Viễn Hàng buồn bã. “Có thể chờ em lâu như vậy. Trước kia em tới bệnh viện cũng tìm anh trước, hiện tại cũng không cần tìm anh nữa, xa rồi, haizz, quan hệ này đều càng chạy càng xa rồi.”

Tiêu Dư bị anh ta nói có chút khổ sở, không nói tiếp.

Vừa đúng lúc Hàn Ninh lái xe tới đây, cô vội vã nói một câu gấp lại, chạy ra ngoài.

Lái vào gara khách sạn, cô tháo dây an toàn ra, nói em đi cầm ít thứ xuống ngay, lại bị Hàn Ninh kéo cổ tay: “Nói đùa với em thôi, không cần đi nhà anh, anh chỉ cần bôi một ít thuốc là được rồi.”

Cô quay đầu lại nhìn anh: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, em biết rõ nhà anh có nhiều phòng dành cho khách như thế, em thật sự chỉ đi bôi thuốc cho anh thôi.”

Rốt cuộc Hàn Ninh cười bất đắc dĩ: “Thuốc này phải bôi ba ngày, chẳng lẽ em ở nhà anh cả ba ngày?”

“Ba ngày sao?” Cô cố ý dừng một chút, mới nói: “VẬY anh chờ em sẽ lâu hơn, em cũng cần phải kéo vali hành lý xuống.”

Nói xong cũng không cho anh cơ hội phản bác, trực tiếp xuống xe.

Ai biết mới vừa đi vào thang máy, điện thoại di động đã vang lên.

Tên rất quen thuộc, cũng rất lâu rồi không hiện lên.

Cô cầm điện thoại di động im lặng một lúc lâu, mới nhận: “Sao vậy, gọi điện trễ như thế?”

“Tiểu Hàng nói với anh, em đi bệnh viện.” Giọng nói của Hứa Nam Chính rất thấp, bên cạnh còn có người thảo luận sôi nổi, cũng rất nhanh đều im lặng lại, giống như là đi ra khỏi phòng họp. “Sao vậy?”

Hỏi như vậy, giống như hai người ngay ngày hôm qua còn ăn cơm nói chuyện công việc.

Không hề có quan hệ, rồi lại quan hệ phức tạp.

Cửa thang máy mở ra hai bên, cô đi ra ngoài, người trực ban khách sạn gọi một tiếng Tiêu tiểu thư, cô gật đầu một cái, mới nói với di động: “Không có gì, là Hàn Ninh bị bệnh, em đi lấy ít thuốc với anh ấy.”

Nói sự thật ra, mới phát hiện, thật ra thì không khó khăn như vậy.

Cục diện không công bằng như vậy, cô muốn làm một kết thúc. Giống như đã nói ở Paris, Hàn Ninh cái gì cũng tốt, tại sao sẽ phải uất ức như vậy, bị chính mình đóng băng ở trong thế giới hai người.

Đầu bên kia điện thoại im lặng thật lâu.

Cô cầm thẻ phòng, chà sát ba lượt, mới mở cửa ra.

“Em không có việc gì là tốt rồi.” Hứa Nam Chính nói: “Có rảnh rồi tới nhà anh chơi với ông nội anh, hai năm qua cơ thể của ông không được, vẫn luôn nhắc tới em.”

Cô không nói tiếp, mở cửa ra đi vào, đi vào mở tủ treo quần áo ra, nhìn chằm chằm ngăn tủ quần áo, nhưng không biết lấy từ chỗ nào trước.

“Nếu như em cảm thấy có anh ở đó sẽ không tiện, thì nói trước cho anh biết, anh sẽ tránh ra.”

Cô “vâng” một tiếng.

Đối thoại quá lúng túng, cô chỉ có thể chủ động kết thúc: “Em còn có chuyện, cúp trước.”

Nhà Hàn Ninh, coi như là lần thứ hai cô tới, lần trước ở phòng khách làm vỡ một cái ly, ở phòng sách làm chuyện sai lầm, hiện tại lúc đi vào, hai người cũng liếc nhau một cái, bỗng nhiên đều nở nụ cười.

“Không ngờ, còn có thể tới cửa chào hỏi một lần nữa.” Cô hơi hột nói: “Quấy rầy rồi, trưởng phòng Hàn.”

Anh đóng cửa lại, ôm lấy cô từ phía sau, cầm để ở trên vai cô: “Không khách khí, xin coi như nhà mình.”

Cô xì mũi coi thường: “Nói rất hay nhỉ, tình thánh.”

“Chỗ này chỉ có một cô gái đi vào.” Hàn Ninh buông cô ra, lấy đôi dép bông vải mới toanh cho cô. “Tự mình tới cửa, vô lễ với anh, sau đó lại công khai không chịu trách nhiệm bỏ đi mất.”

Cô cười cười.

Không biết vì sao, mặc dù luôn nói đùa, từ trên đường đến bây giờ chỉ cảm thấy tinh thần không tỉnh táo.

Cô bảo Hàn Ninh đi tắm, bản thân ở trong phòng khách, ghế sofa rất lớn, mềm mại làm cho người ta ngồi lên lập tức muốn ngủ. Lần trước tới cũng không lưu ý đến, nhà Hàn Ninh, trang hoàng đều không sắc xảo gì, mỗi chi tiết cũng thoải mái làm cho người ta muốn nghỉ ngơi.

“Em không tắm?” Anh đi ra, đổi áo sơ mi mới, còn có quần vải màu tro bình thường.

“Bôi thuốc cho anh xong rồi tắm.” Cô ngưỡng ngừng nói, hai người đều ướm sững, thật sự có chút mập mờ.

Hàn Ninh sáng tỏ cười một tiếng, ngồi xuống.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, cuối cùng cô kìm chế không được: “Anh phải mặc áo sơ mi để em bôi thuốc cho anh sao?”

Anh ngưỡng ngừng cười cười, bắt đầu mở nút áo, cô cảm ly thủy tinh lên, bình tĩnh uống nước.

Cho đến khi áo được cởi ra, cô mới nhìn thấy dị ứng nghiêm trọng đến mức nào, đỏ thành từng mảng.

Hàn Ninh đưa lưng về phía cô, vẫn không quên nói giỡn: “Thật là thất sách, rèn luyện đáng người tốt như vậy, thế nhưng để lần đầu tiên em nhìn thấy, lại nhìn thấy tình cảnh bi thảm thế này.”

Cô bất đắc dĩ đáp một câu: “Thấy được, xác thực có cơ bụng, đáng người không tệ.”

Cô dùng bông gòn thấm chút thuốc, bôi nước thuốc lên trên mẩn đỏ, càng thêm thâm thẫm. Lúc bắt đầu hai người còn mỗi người nói một câu, sau lại không biết tại sao, đều im lặng.

Cô rất kiên nhẫn bôi thuốc cho anh.

Hàn Ninh bỗng nhiên động đậy, cô sợ hết hồn, sau đó mới phát hiện anh cầm cái ly của mình, uống một miệng nước, uống xong thì để xuống cái ly, cũng không quay đầu lại nói một câu: “Ngủ, ngủ ngon.”

Tay Tiêu Dư còn cầm bông băng, có chút buồn cười, trước khi anh đóng cửa bổ sung một câu: “Đây là thuốc nước, nhớ nằm sấp ngủ, nếu không tất cả đều bị lau sạch.”

38. Chương 37: Cưng Chiều Đến Cỡ Nào (1)

Nhà Hàn Ninh cũng mời dì giúp việc đến dọn dẹp phòng, hai ngày trước cô vẫn dậy sớm, về muộn, đến thứ bảy mới tính làm việc và nghỉ ngơi bình thường một chút. Hơn chín giờ, khi đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về khách sạn thì gặp ngay dì giúp việc tới quét dọn vệ sinh.

Chỉ là không ngờ, anh và mình lúc trước lại mời chung một người.

Từ khi người này bắt đầu làm việc với cô, chỉ dùng thời gian hai, ba năm đã sớm quen thuộc tất cả thói quen sinh hoạt của Tiêu Dư. Dì bị bữa sáng cho Tiêu Dư theo thói quen chuẩn, khi khuấy sữa đậu nành xong thì Hàn Ninh mới đi từ trong phòng ra ngoài.

“Hàn tiên sinh muốn ăn gì?”

“Gì đều được, hay giống Tiểu Tiểu cũng được.”

Tiêu Dư cắn bánh mì nướng, lại cảm thấy Hàn Ninh giống như ở nhờ nhà mình, cảm giác có phần tế nhị.

Cho đến khi dì đi về, Hàn Ninh mới rửa mặt xong, ngồi xuống chỗ đối diện cô.

“Anh mời dì đã bao lâu rồi?” Tiêu Dư hỏi.

“Đại khái hơn một tháng, vẫn chưa quen lắm.”

Anh mới vừa tắm xong, tóc còn hơi ướt, có chút rối loạn.

Hai người liếc nhau một cái, Tiêu Dư mới cười cười, cúi đầu cắn miếng bánh mì: “Tay chân dì ấy không nhanh nhẹn, nhưng mà dọn dẹp rất cẩn thận, qua thời gian anh sẽ quen thôi.” Ánh mắt của anh mang ý cười, trước sau vẫn nhìn cô ăn, không nói gì.

Thật ra thì cô hiểu, anh mời dì người mà mình vẫn dùng khi còn ở trong nước, chỉ là để cho mình quen ở nơi này. Cô nhấp một hớp sữa đậu nành, độ nóng quen thuộc nhất, làm cho buổi sáng tốt đẹp ngày thứ bảy này không chân thật lắm.

Có lẽ đây chính là cảm giác an toàn.

Mày chỉ cần làm chuyện mình thích, sẽ có một người im lặng ở bên cạnh mày giúp xử lý tốt tất cả. Anh ấy cũng không phải là người hiểu rõ mày nhất, lại nguyện ý cố gắng đi tìm hiểu mày.

Ăn xong bữa sáng, cô suy nghĩ rất nhiều lý do, tại sao có thể không xấu hổ chuyển về khách sạn, cũng đều không nói ra.

Ban công có bàn trà rất nhỏ, cô ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Hàn Ninh pha trà cho mình. Nhìn anh nghiêng đầu điều chỉnh nước ấm, đứng dậy đi lấy một bọc trà, dùng cây kéo cắt bỏ. Bỗng nhiên cũng rất có loại cảm giác ở nhà ông nội, chỉ là đều bà nội tới pha trà, ông nội chỉ phụ trách nhận lấy ly trà, uống xong gần nửa ly, khen một câu hôm nay trà như thế nào như thế nào đó.

“Buổi trưa đi ăn món cay Tứ Xuyên không?” Cô chợt nói.

“Nhà hàng Tứ Xuyên?”

(*là Sichuan Provincial Government Restaurant, một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, ở Trung Quốc)

“Không tệ lắm.” Cô mỉm cười nhìn anh. “Không ngờ lại biết Sichuan Ban.”

Hàn Ninh đưa cho cô một ly trà: “Đại lộ số 5 bên trong đường Cống Viện, nhớ không lầm chứ? Anh tới Bắc Kinh bốn ~ năm năm rồi, còn có thể không biết nhà hàng Tứ Xuyên chứ?”

“Hiện tại có danh tiếng, trước khi mở cửa không phải mọi người đều biết.” Miệng Tiêu Dư có chút khát, uống một ngụm hết một ly, đẩy ly trà tới trước mặt anh, Hàn Ninh lại rót cho cô thêm một ly.

Cô cầm ly lên, thấy ở góc ban công để một hộp thức ăn cho chó.

“Cái nhãn hiệu này, Tiểu Tiểu thích nhất.” Cô thuận miệng nói một câu, rất buồn bã nói: “Anh cũng chuẩn bị nuôi chó? Sao còn đặc biệt để người ta mang từ nước ngoài về? Cũng không phải là sữa bột, thức ăn cho chó trong nước vẫn có thể ăn được sao?”

Anh cười: “Chó mà anh nuôi phải có thói quen ăn loại thức ăn dành cho chó này, luôn thích ứng một đoạn thời gian rồi đổi lại khẩu vị.”

Tiêu Dư nhìn anh, gần như là đoán được cái gì, nhưng lại cảm thấy.

“Uống ngon không?”

Cô buồn cười gật đầu: “Không tệ.”

“Năm nay lượng Trà Vương của Vũ Di Sơn, tổng cộng không tới một cân.” Anh cố ý đổi chủ đề, trong ánh mắt lại mang theo ý cười. “Cuối cùng còn lại ba lạng thật là ngàn vàng khó mua.” Cô ‘ừ’ một tiếng: “Sau đó lại bị anh giành được chứ gì?” Anh từ chối cho ý kiến, cô bắt giác buồn cười: “Thành thực nói rõ ràng, anh làm gì Tiểu Tiểu của em rồi?”

Rốt cuộc anh khê thở dài: “Bạn gái quá thông minh, tuyệt đối là gánh nặng.”

Cô còn muốn hỏi tới, chỉ nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, tiếng hăm hừ quen thuộc, một bóng dáng màu trắng chạy ba vòng ở trong phòng khách, sau đó chợt dừng lại, chạy như bay về phía Tiêu Dư. Cô ôm cổ con chó, trên mặt lập tức đặc sánh, bị nó dùng đầu lưỡi liếm nhếch nhác cực kỳ, cũng không còn để ý Hàn Ninh nói cái gì.

Cho đến khi anh đi tới bên cạnh, ngồi chồm hổm xuống, hình như rất bất mãn hành động chiếm tiện nghi trắng trợn của con chó, ôm con chó đến trong lòng ngực mình: “Không cho liếm mặt.”

Nói còn chưa dứt lời, thuận lợi bị con chó liếm đến khoe miệng.

Cô nhìn vẻ mặt của Hàn Ninh, bị trêu chọc cho không tốt: “Xong rồi, anh bị liếm đến miệng rồi.”

Hàn Ninh nghiêng đầu: “Xong rồi, anh bị Tiểu Tiểu chiếm tiện nghi rồi.”

Trên người anh có mùi hương của trà, bởi vì cách rất gần, cũng có thể cảm nhận được hơi thở qua từng câu nói của anh, cô bắt tri bắt giác đỏ mặt, cô hắng giọng: “Vậy làm sao bây giờ?”

Anh giương nhẹ lông mày: “Đương nhiên là muốn chiếm tiện nghi trở lại rồi.”

Nói xong, ngậm lấy môi của cô, hôn thật sâu.

Nụ hôn dài đằng đẳng, mùi vị của trà vẫn còn ở trong miệng.

Chó kẹp ở giữa hai người, rất không vui hầm hừ, đến cuối cùng lại phát hiện mình quả thực là không khí, định chui từ phía dưới cánh tay anh ra ngoài, chạy lui chạy tới vòng quanh hai người. Cô cảm thấy tay của anh rất nóng, làm eo của mình nóng lên, chính là khi lòng dạ rối bời, chân lại đá phải bàn trà.

Một trận rối loạn, sau khi chó sửa liên tiếp, hai người nhếch nhác liếc nhau một cái.

Cái này thật đúng là một loại bữa bãi rồi.

“Rất phiền phức? Lấy con chó trở về?” Cô hỏi anh, giọng nói không tự chủ được mềm mại.

Lúc trở lại, con chó bị gửi lại trong nhà của đồng nghiệp ở nước Pháp, vốn là cô nói đi công tác nửa năm sẽ trở về, nhưng kể khi từ ở chung một chỗ với Hàn Ninh, không phải là cô không có kế hoạch qua mang con chó trở về.

Rất nhiều cách, thủ tục phiền toái không nói, tỷ lệ sống cũng không quá cao.

Cô không biết Hàn Ninh gánh vác chuyện đó, giải quyết đồng nghiệp của mình thế nào, lại đối phó thế nào với khoảng thời gian chuyển con chó về đây.

“Tạm ổn.” Hàn Ninh cũng thả nhẹ giọng nói: “Em nói xem, chúng ta thu dọn chỗ này, còn cái gì cũng không quản trực tiếp, tiếp tục kéo dài nữa sao?”

Đầu lưỡi có anh độ ẩm khi nói những lời này đã làm cho tất cả đều lặng lẽ ấm dần lên.

Cô nghiêng đầu đi trêu chọc con chó, che giấu khẩn trương: “Anh nói anh mang nó về đây, em ở trong khách sạn nuôi thế nào đây?”

Thật ra thì đáp án rất đơn giản, chuyển về nhà ở là được rồi.

Nhưng căn nhà kia có quá nhiều chuyện quá khứ, từ đầu đến cuối vẫn là một khúc mắc.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tạm gửi chó ở nhà Hàn Ninh, nhìn anh đã sớm chuẩn bị tốt thức ăn cho chó cũng biết, thật ra thì anh cũng sớm làm chuẩn bị xong rồi.

Đến cuối cùng khi lôi kéo chào hỏi để đi về, con chó rất mê muội nhìn cô, hình như cũng không hiểu, mình ngàn dặm xa xôi tới đây, tại sao chủ nhân lại đi mất. Tiêu Dư trở lại khách sạn, để toàn bộ những chai lọ đồ trang điểm của mình về chỗ cũ, lần đầu ngồi ở trên ghế sofa, nhưng không biết làm cái gì.

Đến cuối cùng lại mở ti vi theo thói quen, xem các loại tiết mục để giết thời gian.

Từ trước đến nay không xem ti vi nhiều lắm, chỉ ở nhà Hàn Ninh mấy ngày, bởi vì phải chờ anh về nhà, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã có thói quen xem ti vi. Liên tục từ nhảy cầu, đến các loại tiết mục xem mắt đập vào mắt, phim truyền hình cũng tệ hại đến làm cho người ta buồn cười.

Rất nhanh bấm qua một kênh khác, hình như là phỏng vấn, cho đến khi bấm sang một kênh tiếp theo, cô mới bấm trở về theo phản xạ.

Là Hứa Nam Chinh.

Là chương trình phỏng vấn doanh nhân nổi tiếng.

Thời đại thần tượng toàn dân, ngay cả talk show này cũng khó chạy trốn, Hứa Nam Chinh ngồi thoải mái trên ghế sofa, đối mặt nói chuyện phiếm với vài khách quý, còn trả lời người chủ trì, không khí nhất thời thoải mái không ít.

Lúc cô bấm trở về, đúng lúc nói đến chuyện gây dựng sự nghiệp ở Thượng Hải.

“Đã thành công đưa ba công ty ra thị trường, lại là Tướng Môn Hồ Tử, lúc tuổi còn trẻ vẫn không tránh được Phong Hoa Tuyết Nguyệt chứ?”

Đúng lúc người chủ trì khơi lên vấn đề màu hồng phấn, cô vẽ cho không khí.

“Khi đó trẻ tuổi, cảm thấy vì công ty chuyện gì cũng có thể làm.” Anh rất thản nhiên dựa vào ghế ngồi, ánh mắt rất sáng, chợt cười một cái, rất nhanh nhìn vòng quanh sân khấu. “Nhưng mà vẫn có mức độ.” Anh đặt tay lên chân. “Ở trong một mức độ nhất định, để cho tôi vì công ty hy sinh bao nhiêu cũng có thể, Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng khó tránh khỏi.”

Anh nói thật bình tĩnh, từ giọng nói đến ánh mắt.

Tiêu Dư đứng lên, đi tới quầy rượu, sau khi mở tủ lạnh ra, do dự thật lâu cũng không biết uống gì.

Trong những khách quý, cô có biết một người, cũng là quan hệ nhiều đời với nhà họ Hứa.

Khó tránh khỏi nói đùa, tất cả đều ám chỉ tới đời sống tình cảm của anh.

Hứa Nam Chinh bị ép hỏi, chỉ cười, cũng không làm trả lời gì.

Không biết là có phải bởi vì anh hay không, khi người xem đặt câu hỏi thì thậm chí có cô gái nhỏ cầm microphone, rất là giải trí hỏi anh: “Nghe đồn trên mạng Hứa Nam Chinh có mấy bà xã, xin hỏi chuyện này có thật hay không?”

Hứa Nam Chinh dở khóc dở cười, người chủ trì cũng cười đến không nhận được: “Mời anh tới, tôi lại cảm giác mình đang làm tiết mục giải trí.”

Anh cười một lúc lâu, mới nói: “Chuyện này, thật sự không có.”

“Một vấn đề cuối cùng.” Cô gái nhỏ kia rất là hưng phấn, hỏi tiếp: “Hai năm trước nghe nói anh muốn kết hôn, nhưng cuối cùng lại không làm, anh giấu kín chuyện cưới xin sao? Vấn đề này tôi đại diện cho toàn bộ đồng nghiệp trong công ty anh hỏi.”

Nghe thế này toàn trường đều sôi trào rồi.

Tiêu Dư mở chai nước suối ra, xoay người lại nhìn màn hình, đúng lúc Hứa Nam Chinh cũng uống nước, im lặng, cũng không nói chuyện.

Người chủ trì rất thức thời, rất nhanh đổi một đề tài khác.

Từ đời sống tình cảm, nói tới 3GR, bây giờ nói đến công ty, đề tài vừa rồi giống như không đề cập đến nữa, anh cũng khôi phục thái độ lại bình thường, thẳng thắn mà nói, rất có khí độ chỉ điểm giang sơn.

Điện thoại di động chợt rung lên.

Cô cầm lên, là Hàn Ninh.

“Đến nhà rồi?” Cô nghe máy, cố gắng để giọng nói thật thoải mái

“Đến nhà rồi, Tiểu Tiểu rất nể tình.” Giọng nói của Hàn Ninh cũng rất thoải mái. “Anh đang dọn dẹp phòng khách, hiện tại mới tính sạch sẽ.”

Cô cười: “Chớ đùa như vậy, đến chỗ ở mới đều muốn lần qua lần lại.”

“Tiêu Dư.” Anh bỗng nhiên gọi tên cô.

Cô ‘vâng’ một tiếng.

“Không có gì, bỗng nhiên em không có ở đây, nhìn nhà có chút trống rỗng.”

Ở đầu bên kia điện thoại hẳn là đang mở nhạc, tiếng hát rất trầm thấp, để cho giọng nói của anh càng lộ vẻ dịu dàng. Nhất thời cô không biết nói gì, suy nghĩ kỹ một lát, mới nói: “Chính em ở nhà anh vẫn không gặp được anh, người bạn rộn à.”

“Thật ra thì cũng không bận rộn như vậy.” Anh nói: “Anh sợ em không được tự nhiên, nên về nhà trễ một chút. Mỗi lần trở về, em đều ngủ trên ghế sofa rồi, ti vi còn mở, không biết tốn bao nhiêu tiền điện nữa.”

“Em nghe hiểu rồi.” Cô cười nói: “Anh đang đòi tiền điện với em.”

Vài ba lời, hai người nói từ tiền điện đến món cay Tứ Xuyên cho buổi trưa, nói chuyện phiếm không bờ bến.

Cô cố ý chỉnh nhỏ âm thanh ti vi xuống, vẫn còn có thể mơ hồ nghe được đang phỏng vấn, vị khách quý đó mình biết, nói hai tháng trước Hứa Nam Chinh bệnh nặng một trận. Nhịp tim của cô có chút nặng, muốn nghe rõ, rồi lại không thể chỉnh lớn âm thanh.

“Tiểu Tiểu lại lẩn qua lẩn lại nữa rồi.” Hàn Ninh nói một câu: “Một lát nữa gọi lại cho em, anh xử lý trước đã.”

“Được.”

Đợi đến khi điện thoại cắt đứt, cô vội vàng chỉnh lớn âm thanh, Hứa Nam Chinh lại đã sớm nói qua đề tài này rồi.

39. Chương 38: Cưng Chiều Đến Cỡ Nào (2)

Hứa Nam Chinh bệnh, cô vẫn không hỏi bất kỳ ai.

Đoán chừng trừ mình ra, ngay ba mẹ cũng rất rõ ràng, nhưng lại không ai nhắc tới.

Lần trước ăn cơm trưa với mẹ, đúng lúc Hàn Ninh gọi điện thoại tới, nói hai ba câu đã cắt đứt, mẹ nghe thấy không khỏi kỳ quái. Cô không tí mĩ giới thiệu đôi câu, không đến mấy ngày sau, mẹ cũng trực tiếp nói muốn thấy anh.

Tối Trung thu, ngày lễ sung túc, không có lý do cự tuyệt.

Cô có chút nghĩ không ra chủ ý gì, cúp điện thoại, Hàn Ninh giống như đoán được cái gì đó, nhú mày nhìn cô. Cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhìn cái nồi đang sôi ùng ục: “Anh chưng cả một buổi sáng, còn chưa được sao?”

“Hẳn là được rồi.” Anh lại khó có được lúc không xác định. “Chính anh tìm trên mạng có rất nhiều cách, thời gian không giống nhau, cuối cùng suy nghĩ một chút, dù sao cũng thuốc bổ, nấu nhiều thêm một lát cũng không có chỗ xấu.”

Cô dở khóc dở cười: “Đại thiếu gia, cái này cũng phải xem là thuốc bổ gì đã chứ.”

“Tổ yến.”

“Tổ yến?!”

Hàn Ninh vô tội nhìn cô: “Thật sự, chưng cho em ăn.”

“ ”

Cô đeo bao tay vào, lấy chén ở bên trong nồi ra, quả thật không ngoài dự đoán, tất cả đều hóa thành nước. Cô nhìn thẳng lắc đầu, nhưng lại không tiện đá kích anh: “Anh rất giống Giai Hòa, cậu ấy thường xuyên hầm cách thủy tổ yến đến thành nước, để cho em nấu cháo ăn.”

Đương nhiên câu nói sau cùng không thể nói cho anh biết, hầm cách thủy thành nước, dinh dưỡng cũng chỉ là nước tiêu chuẩn mà thôi.

Điện thoại Hàn Ninh rung lên, anh quét mắt nhìn, lại nhìn trở về cái nồi, rất phiền muộn: “Buổi trưa ăn cháo hả?”

Cô lấy cùi chỏ đụng anh một cái: “Sao không nhận điện thoại?”

“Bình thường trong ngày lễ, anh không nhận điện thoại.” Hàn Ninh thành thực nói ra. “Một năm cứ đến mấy ngày lễ như vậy, cuối cùng đều thành ngày tốt để tặng quà, tắt máy lại không được, sợ trong nhà gọi tới.”

Cô “à” một tiếng, chợt nói: “Buổi trưa tùy tiện ăn một chút, buổi tối mẹ em mời anh ăn cơm.”

Nói xong, vẫn rất chột dạ.

Đáng tiếc người sau lưng rất không nề tình, không phát ra bất kỳ âm thanh gì. Cô đổ chén nước này vào trong nồi, khi quay đầu lại nhìn anh thì mới phát hiện anh đang nhìn mình, nửa thật nửa giả cười: “Anh khẩn trương, làm sao bây giờ?”

Tiêu Dư ngẩng mặt, hạ thấp giọng nói: “Thành thật mà nói, em cũng khẩn trương vậy, làm thế nào đây?”

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, cũng cười lên, vừa đúng lúc đi giúp việc tới, nhìn hai người cũng cười. Hàn Ninh lại ho nhẹ một tiếng, nghiêng người đi ra khỏi phòng bếp.

“Tiêu tiểu thư, cái này hay đó.” Di thăng thần thiên vị. “Tôi là một người rất đáng tin.”

Nụ cười vừa nãy của Tiêu Dư có chút cứng ngắc, chỉ thân mật cười cười, không lên tiếng.

Cô cho là anh nói khẩn trương, chỉ thuận miệng nói một chút, nhưng mới vừa để chén cơm xuống, đã bị anh kéo ra khỏi nhà, trực tiếp bắt đầu điên cuồng mua đồ. Thật ra thì cô một chút kinh nghiệm cũng không có, thoát đầu Hàn Ninh còn hỏi ý kiến của cô, cuối cùng định buông tha, đến khi cốp sau bị chất đầy, cô mới thật sự có chút cảm giác khẩn trương.

Tính toán ra, đây là lần đầu tiên đứng đắn mang bạn trai về nhà.

Khi lái xe vào cửa chính thì cô đã cảm thấy nhịp tim có chút nhanh, nghiêng đầu liếc nhìn Hàn Ninh.

“Đừng nhìn anh như vậy, là anh gặp trường bối, cũng không phải là em.” Hàn Ninh nhìn cũng chưa từng nhìn cô, chỉ cười đánh tay lái. “Anh còn có thể gặp mẹ em chứ? Mẹ em sẽ không thích người đẹp trai nhỉ?”
.....

“Đúng vậy, đẹp trai không kiên định.” Tiêu Dư nén cười, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Xe vừa dừng ở dưới tầng.

Trí nhớ của Hàn Ninh rất tốt, chỉ ghé qua một lần đã hoàn toàn nhớ không sai.

Khéo nhất chính là chiếc xe dừng ngay chỗ đậu gần bên cạnh, là của Hứa Nam Chính.

Kể từ khi trở về nước, hai người cũng tránh không gặp mặt.

Mặc kệ bạn lưu luyến quá khứ như thế nào, cuộc sống đều sẽ đẩy bạn đi về phía trước, buộc bạn thấy người không muốn gặp, đối mặt với những vấn đề đã định trước.

“Hứa Nam Chính ở đây.” Cô quay đầu lại nhìn anh. “Mẹ em không nói với em, mà em nhìn thấy xe của anh ấy rồi.”

Anh khẽ cười, đưa tay vuốt tóc của cô, không lên tiếng.

Lúc hai người vào cửa, bởi vì xách đồ quá nhiều, hai dì giúp việc đều chạy đến giúp một tay. Rốt cuộc vòng qua hành lang, khi đi tới phòng khách thì người đang ngồi trong phòng khách cũng quay đầu, nhìn hai người.

Mẹ đang nói chuyện với Hứa Nam Chính, nhìn thấy Hàn Ninh, đứng lên, ôn hòa cười nói: “Tiểu Hàn tới?”

Hứa Nam Chính cũng đứng lên theo.

Lời nói thân thiện, Hàn Ninh đối đáp thỏa đáng, thậm chí lộ ra một chút khẩn trương thận trọng hiếm thấy. Tiêu Dư chỉ ngồi ở bên cạnh anh, cười nhìn về phía Hứa Nam Chính, tầm mắt hai người, rất nhanh lồng vào nhau rồi lướt qua. Trường hợp như vậy quá lúng túng, kết quả vẫn là cô tìm một cái cớ, mang Hàn Ninh vào phòng sách nhìn đồ ông nội sưu tầm.

Rất nhiều vật quý giá cũng bị cô lấy ra từng cái một, nhỏ giọng giới thiệu với anh, phần lớn là thư pháp cổ đại.

“Chữ của anh cũng rất đẹp.” Cô nhẹ nhàng cuốn tranh chữ lại. “Lúc em còn nhỏ ghét luyện chữ nhất, tất cả mọi người nói ông nội em là nhà thư pháp, em phải như thế này như thế kia, khi đó hoàn toàn là mang tâm lý phản lại, sống chết cũng không chịu im lặng viết chữ.”

Anh “à” một tiếng, nhẹ giọng nói: “Chữ của em, xác thực không dám khen tặng.”

Cô khẽ nhúu mày, bày tỏ bất mãn.

Tiếng động ngoài phòng khách hơi lớn, hình như là lại có khách tới.

Giống như Hàn Ninh từng nói, mỗi khi gặp ngày lễ, thật sự là ngày tốt để tặng quà.

Cô cất cuốn tranh xong, bà nội đã bưng mâm trà đi tới, đặt ở trên bàn sách, dường như vô cùng vô ý nói một câu: “Nam Nam muốn đi, không đi đưa tiễn?”

Cô mới cầm ly trà lên, tay còn có chút nóng, vội vàng để xuống: “Không cần? Anh ấy là khách quen nhà chúng ta, không cần tiễn tới tiễn đi.”

“Rất lâu rồi không tới.” Bà nội bảo Hàn Ninh uống trà. “Cháu cũng đã lâu rồi không đi nhà họ Hứa nhỉ? Hai năm qua cơ thể ông Hứa không tốt, ba ngày hai bữa đều nằm viện, Nam Nam cũng thế. . . .” Bà nội dừng lại đúng lúc. “Phòng khách có ít thứ, cháu đưa cho ông Hứa, cầm đưa qua đó.”

Tiêu Dư “vâng” một tiếng, nhìn Hàn Ninh.

Hàn Ninh dùng khẩu hình miệng nói: Đi đi, anh không ăn giấm.

Cô vẫn còn do dự, không tiếng động nói: Sẽ trở lại nhanh.

Ngày lễ thật ra thì không nhiều lắm, Hứa Nam Chính cầm phần lớn, cô chỉ tượng trưng gơ hai túi giấy lên, đi theo anh ra khỏi cửa. Trong cầu thang có rất nhiều người đang đợi đi thang máy, đại đa số là hàng xóm nhìn hai người lớn lên, khó tránh khỏi dừng lại khách khí hai ba câu.

Phần lớn hỏi Tiêu Dư trở lại khi nào, lúc nào phải đi.

“Cơ thể Nam Nam thế nào?” Có một bà dì hỏi một câu.

“Không tệ lắm.” Hứa Nam Chính cố gắng tránh né đề tài này: “Thật ra thì cũng không có gì nghiêm trọng.”

“Người trẻ tuổi chính là như vậy.” Bà dì lắc đầu thở dài: “Cháu là muốn làm mẹ cháu lo lắng chết, bệnh tình nguy kịch xảy ra ba bốn lần mới thông báo, công việc quan trọng, nhưng mà phải lo lắng cho người trong nhà, biết không?”

Hứa Nam Chính lễ phép cười một tiếng, điện thoại di động chợt rung lên, làm bộ “alo” một tiếng, cắt đứt đối thoại này.

Khi đi ra cửa thì anh mới bỏ di động vào lại trong túi, quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Dư đang im lặng: “Sao vậy?”

Cô mím môi, cố gắng cười: “Bị lời nói vừa rồi hù sợ.”

“Thật ra thì không có gì.” Anh nói giống như thật sự không có cái gì. “Tăng ca thêm mấy ngày, đoán chừng là mệt mỏi thôi.”

Cô nghe anh nói, bất giác đã đi theo anh tới trước xe, nhìn anh mở cửa xe, bỏ tất cả đồ vào trong xe. Cho đến khi anh xoay người nhìn mình, mới phản ứng lại, cũng đưa đồ trong tay cho Hứa Nam Chính.

“Lúc nào thì trở về nước Pháp?”

“Có lẽ không trở về nữa.” Lý do có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn phải nói ra: “Hàn Ninh thích ở trong nước.”

Anh cười cười: “Trung thu vui vẻ.”

Trời tối dần buông xuống, vốn là dự báo thời tiết nói tối nay có mưa, lại ngoài ý muốn không có mưa. Ánh trăng thật tròn, không tính là sáng, còn mang theo một vòng ánh sáng, không dám nói là cảnh đẹp Trung thu, nhưng cũng coi như là hợp với tình cảnh.

Từ trong nhà trở về, Hàn Ninh kiên trì không cho cô về khách sạn, mà chở cô về nhà mình.

Cô ngồi ở trên ban công, nhìn ánh trăng bên ngoài ngẩn người, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, mới nhìn cái bóng của anh trên thủy tinh nói: “Em chuẩn bị đi ngủ.”

“Anh còn tưởng rằng em muốn nói ‘đói chết rồi’”

Cô quay đầu lại, nhìn đến anh thả một khay con cua ở trên bàn: “Cua Đồng*, ăn đi.”

(*Cua Trung Quốc hay còn gọi là Cà ra, cua đồng Trung Quốc (Đại áp giải/cua cửa cống lớn, danh pháp khoa học: *Eriocheir sinensis*) là một loài cua nước ngọt thuộc hệ cua đồng có nguồn gốc từ Trung Quốc từ tỉnh Phúc Kiến và được du nhập vào Châu Âu, Bắc Mỹ nơi được xem là một loài xâm lấn. Cua này cũng du nhập vào Việt Nam do con người, nước này xem loài này là loài có nguy cơ xâm hại)

Ngay cả gia vị cũng tẩm rất tốt, trong chén sứ trắng nhỏ, chất lỏng mà tương kèm với gừng băm nhỏ.

“Mười lăm tháng tám, cúc vàng cua mập.” Tiêu Dư hút khê, giọng điệu rất phối hợp cảm thán. “Trước kia ở phương Nam ăn, nay về Bắc Kinh, trong nhà cũng không có thói quen này.”

“Vẫn là nấu cái này tốt hơn, vô cùng thuần thực, sẽ không mất thể diện. ” Hàn Ninh ngồi xuống, tháo sợi dây, ngón tay linh hoạt, cẩn thận tránh hơi nóng từ những con cua này.

“Nóng sao?” Cô nhìn anh dường như rất nhanh sẽ bị bỏng.

“Tạm được.” Rốt cuộc Hàn Ninh tháo dây ra, lưu loát tách con cua ra, đưa cho cô một nửa: “Nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Dạ hội không biết tên trên tivi kia, náo nhiệt không thôi, Hàn Ninh nhìn cô ăn càng ngày càng vui vẻ, rốt cuộc đưa gạch cua của mình tới bên miệng cô: “Sớm biết em thích ăn cái này, anh sẽ ở lại nhà lâu hơn một chút rồi.”

Tiêu Dư ăn đến khoe miệng có màu vàng, bóc thịt cua cho anh: “Đồ lạnh gì đó, ăn nhiều sẽ sinh bệnh.”

“Muốn uống rượu không?” Anh ăn thịt cua, cắn vào tay cô, cười nhìn cô.

Chỉ một hành động rất nhỏ, cô đột nhiên cảm thấy xúc động, khê ừ một tiếng, nhìn anh đi lấy rượu.

Đến cuối cùng hai người đều uống say đến có chút nhiều lời, Tiêu Dư thao thao bất tuyệt nói mình ban đầu ở bên trong hồ Dương Trùng, cùng với người hai bạn tốt ăn hết mười con cua ra sao, miệng tập thể phá vỡ hành động vĩ đại.

Hàn Ninh dựa vào trên ghế sofa, chờ cô uống rượu.

Cô uống đến mức trong bụng nóng lên, quét mắt nhìn quảng cáo trên tivi: “Ôi, quảng cáo chiếc xe này, hai tháng trước em chụp.” Nói xong, quay đầu lại còn muốn nói chụp quảng cáo này có bao nhiêu khó khăn, thì lọt vào trong ánh mắt của anh.

Trong đôi mắt kia, có quá nhiều cảm xúc, cuối cùng cũng bình thản lại, vẫn là nụ cười sáng ngời như trước: “Sao vậy?”

Tim của cô đập có chút nhanh: “Không có gì, Trung thu vui vẻ.”

Anh run lên, nhẹ nói: “Trung thu vui vẻ.”

40. Chương 39: Cưng Chiều Đến Cỡ Nào (3)

Sau đó một khoảng thời gian rất dài, cô đều vội vàng không thôi, cuối cùng Hàn Ninh ôm máy vi tính chờ ở tầng hầm gara.

Tối tệ nhất là có lần cô mới vừa mở cửa xe, đã bị điện thoại gọi trở lại công ty, vốn cho chỉ cần nửa tiếng, lại mất ba tiếng.

Xuống lần nữa đã là hai giờ đêm, cô thấp thỏm đi tới bên cạnh xe, hít sâu một hơi chuẩn bị tâm lý bị chửi, lại không nghĩ rằng đi vòng qua trước xe, nhìn xuyên qua cửa sổ xe thấy người ngồi ở trên ghế, đã sớm ngủ. Sau lưng vừa đúng có xe lái qua, một tia ánh sáng thoáng qua, mặt của anh từ tối thành sáng, lại nhanh chóng ẩn ở trong bóng mờ.

Nếu như lần đó mình không đi vào, có phải vừa nãy khi không bận rộn thì sẽ bận khoản anh còn đang chờ dưới lầu hay không? Có lẽ anh không bắt chợt đi Tây Tạng chơi, thì cũng sẽ không hơn nửa đêm còn ngủ ở chỗ này?

Cô nhìn Hàn Ninh một lát, mới đi vòng qua, gõ mấy cái lên cửa sổ xe.

Anh mở khóa, nhìn cô lên xe: “Thời gian làm việc của công ty các em là theo nước Mĩ?”

“Em cho là sẽ xuống nhanh thôi, không ngờ trễ như thế.” Cô ôm bụng, cảm giác mình sắp bị chết đói: “Em dẫn anh đi chỗ đi nhỏ, em chỉ muốn ăn cơm nhà, mấy ngày nay ăn ở bên ngoài quá nhiều rồi.”

Đương nhiên Hàn Ninh không có dị nghị gì.

Khi hai người đến, vẫn vô cùng náo nhiệt ngồi chật đầy người như cũ. Kể từ khi cô về nước, còn chưa đặc biệt tới đây chơi, không ngờ hai năm trôi qua rồi, buôn bán vẫn tốt như thế.

Cô đi vào nũng nịu đôi câu, dọa dì nhỏ đang nấu cà ri, còn đặc biệt dặn dò phải bỏ nhiều khoai tây một chút. Dì nhỏ giao cho người bên cạnh, rất là lưu luyến không rời nói đáng tiếc, đừng tới ‘bà cốt’ hiểm có.

“Cậu tới đây chơi?” Cô ấy nhìn người mới, nhỏ giọng hỏi anh.

“Xem những người xung quanh đây chơi ”người sói“.” Hàn Ninh nói: “Không khác biệt lắm với trò chơi ”giết người“, chỉ phức tạp hơn một chút.”

“Ôi, lại nói dối hơn cả ai đó.”

Cô nhớ tới hai năm trước, mình thường ở nơi này nhìn người khác chơi trò chơi “giết người”.

Vừa nghĩ tới quá khứ, cô không kiềm chế được nghĩ đến Hứa Nam Chính, dứt khoát chặt đứt việc nghĩ tiếp chuyện này, tháo giày ra, đi vào phòng nhỏ.

Bởi vì là thứ sáu, Mạch Mạch cũng chưa ngủ, đang ôm ipad nói chuyện phiếm.

“Gần ba giờ rồi, còn chưa ngủ?” Tiêu Dư giả vờ quét mắt.

“Phụ nữ không chịu ngủ, sao đàn ông dám đi ngủ trước?” Mạch Mạch buồn ngủ dựa vào bên tường, liếc nhìn Hàn Ninh, nhất thời trong mắt có chút khác thường: “Ba giờ đêm vẫn còn ở cùng nhau, chị Tiểu Tiểu và anh này có quan hệ thế nào?” d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.

Tiêu Dư bị hỏi buồn cười, cố ý nói: “Em giải thích rõ trước, rồi mới nói người này là ai, là ai nói muốn chờ chị?” Nghe lời cậu bé nói vừa nãy, rõ ràng đã bắt đầu hành vi yêu sớm trắng trợn.

Tiêu Dư nhìn cậu em này của mình, không khỏi vui vẻ, không nhịn được nói lại lời nói năm đó.

“Tiểu Tiểu.” Mạch Mạch khép hờ mắt, dùng tiếng Pháp lầm bầm nói: “Chị là mối tình đầu của em, cả đời đều không thể quên. Nhưng chúng ta đều cần đi về phía trước, không phải sao?”

Tiêu Dư há miệng, á khẩu.

Cũng may cậu bé mới mười hai tuổi, bằng không giọng điệu này... giọng điệu này, thật sự nghe như bị mình vút bỏ.

Khi cô á khẩu không trả lời được thì đối diện lại nở nụ cười: “Có đạo lý.”

Hàn Ninh đang dựa vào tường, cách Tiêu Dư một bàn vuông nhỏ, ung dung đốt điếu thuốc, nhìn bọn họ. Anh thả lỏng cả người, dáng vẻ giống như là thật sự rất mệt mỏi, thật ra thì gần đây anh cũng rất bận Tiêu Dư nghĩ đến mình vừa rồi ném anh ở dưới tầng hầm gara nhiều tiếng, rất áy náy đi qua, dựa vào bên cạnh anh nhỏ giọng nói: “Có phải mệt lắm không?”

“Có chút.” Anh để một tay lên trên đầu gối, bắn tro thuốc trên ngón tay. “Chủ yếu là đói bụng.”

Tiêu Dư “à” một tiếng, càng áy náy hơn.

Bởi vì nói muốn tăng ca, anh vẫn chưa ăn cơm tối chờ mình, đến bây giờ cũng nên ăn bữa sáng rồi ý chứ.

Cô tràn đầy áy náy, vẫn lan tràn đến khi hai tay bưng thịt bò cà ri tối, cô đặc biệt gấp thịt bò trong tô của mình cho anh, chỉ sợ anh ăn không đủ no. Dáng vẻ Hàn Ninh ăn vẫn đẹp mắt, đói bụng đến hiện tại rốt cuộc có chút không để ý hình tượng, nhưng dáng vẻ này còn tốt hơn để mọi người thấy dáng vẻ ăn như hổ đói.

Tiêu Dư cũng ăn không để ý nói chuyện, đến khi ăn xong để đĩa xuống nhấp một ngụm nước, mới thở dài một hơi: “Em đã thành công chuyển từ đói chết sang no chết rồi.”

“Em ăn nhiều lại không mập.” Hàn Ninh đưa khăn giấy cho cô: “Anh rất kỳ quái, khẩu vị em luôn rất tốt, sao ăn nhiều mà lại không mập?”

“Dạ dày không tốt, dẫn đến hấp thu không tốt.” Tiêu Dư lau khô miệng, liếc nhìn dì nhỏ từ đầu đến cuối vẫn cười nhìn mình, ý bảo dì ấy đừng nhìn lộ liễu như vậy. “Anh không biết đau đớn thế nào đâu, đói bụng sẽ phải ăn Talcid*, hơi ăn nhiều một chút sẽ phải ăn Domperidone**, tóm lại không thể rời bỏ thuốc dạ dày.”

(*Talcid: chỉ định cho các bệnh liên quan đến axit cấp tính và viêm dạ dày mãn tính, trào ngược dạ dày, viêm thực quản..., loét dạ dày khó chịu và các triệu chứng liên quan đến acid dạ dày như đau dạ dày, ợ nóng, ợ hơi acid,...

**Domperidone: là thuốc chống nôn)

“Hay là cháu vẫn luôn học Hứa Nam Chính, mười bảy mười tám tiếng không ăn cơm.” Dì nhỏ bĩu môi: “Hối hận? Chậm rồi.”

Một câu nói ném ra, tình hình bỗng nhiên có chút yên tĩnh.

Hàn Ninh lấy cớ đi toilet, Tiêu Dư mới nhanh chóng dọn dò một câu: “Anh ấy biết Hứa Nam Chính, cũng biết chuyện đã qua của chúng cháu.”

Dì nhỏ sững sốt một chút: “Trùng hợp như thế?”

So với chuyện trùng hợp thế này cũng có cả, đủ để viết một quyển sách rồi.

Cô không muốn giải thích nhiều hơn nữa, lại ngồi một lát, rồi mang Hàn Ninh đi khỏi.

Thật ra thì có lúc thật sự rất mâu thuẫn. Ở chung một chỗ đã lâu, luôn mang theo anh dung nhập vào cuộc sống của mình, nhưng vì cái gì không có lúc nào là không kéo Hứa Nam Chính vào. Cô muốn nói anh không cần suy nghĩ nhiều, nhưng nói lời hời hợt này thì có ích gì? Có lẽ đều sẽ khổ sở mất mát giống như mỗi lần mình đối mặt Vương Tây Dao ngày trước.

Đã có kinh nghiệm cho nên mới cảm động, mới có thể càng sợ anh sẽ lúng túng khổ sở.

Cô nghiêng đầu liếc nhìn Hàn Ninh, Hàn Ninh giống như có cảm giác, cũng trong lúc đó nhìn cô: “Em muốn bán căn nhà đó, thì ngày mai chính thức ký hợp đồng, anh hẹn tám giờ tối.”

Cô “à” một tiếng, thời gian như vậy không thành vấn đề: “Xế chiều ngày mai em phải gặp bạn mẹ em, vừa đúng lúc ăn xong bữa tối.”

Rõ ràng là mình bán nhà, lại chỉ phải lộ mặt khi ký tên, còn lại đều không cần quan tâm.

Anh tỉ mỉ và kiên nhẫn, quả thực là trình độ cao rồi.

Kể từ lần đó thấy Hứa Nam Chinh, rốt cuộc phá vỡ tình thế luôn bế tắc, để cho cô có thể thuyết phục mình thảnh thơi đi nhìn ông Hứa một chút. Ông cụ đã gầy không ít, người vẫn luôn kể tất cả những công lao vĩ đại trước khi xây dựng đất nước, giờ đã đến lúc gần đất xa trời rồi.

Mỗi lần cô đi thăm, Hứa Nam Chinh đều không ở đó.

Vốn là mọi người đã ngầm thừa nhận chuyện này, nhưng ngày trước vẫn rất lúng túng, gặp phải người cậu luôn ở nước ngoài của Hứa Nam Chinh, bởi vì hàng năm không trở về nước, trong ấn tượng vẫn là cô và Hứa Nam Chinh tốt như thế nào, vừa nhìn thấy cô thì hỏi “sao Nam Nam không về?” Lúc ấy cô lúng túng không thôi, cuối cùng vẫn là ông Hứa nói sang chuyện khác.

Thật ra thì cô vẫn biết, trừ mẹ ra, ở trong mắt đại đa số trưởng bối, mình nên ở chung một chỗ với Hứa Nam Chinh. Có lẽ chính là như vậy, lại thêm vào hoàn cảnh sinh ra và lớn lên, để cho cô chuyện gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần tình yêu của mình.

Ở trong mắt người ngoài đương nhiên được, nhưng mà bản thân như vậy, khó tránh khỏi tùy hứng.

Nhiều năm như vậy có bao nhiêu người bởi vì học lên mà tách ra, bao nhiêu người bởi vì đất khách mà xa nhau, bao nhiêu người bởi vì lực cản từ gia đình mà xa cách, đều là khuất phục thực tế mà vứt bỏ. Những thứ này ở trong mắt cô cũng không thành vấn đề, cũng có thể bởi vì giải quyết thoải mái, nên ngược lại thiếu rất nhiều năng lực.

Vấn đề mà những cảm tình kia gặp phải, có thể có năng lực đi giải quyết.

Buổi tối, Hàn Ninh đặc biệt gọi điện thoại tới, dặn dò cô chớ quên tới ký tên.

Khi cô cúp điện thoại, đã là bảy giờ, bên ngoài đã tối rồi. Trước kia Hậu Hải (Back Lakes) còn chưa nổi tiếng, cô chỉ nhớ mùa đông thảnh thơi trở lại nơi này, trượt băng vô cùng náo nhiệt.

“Buổi tối cháu phải ký hợp đồng.” Cô thu hồi tầm mắt, từ trên ánh nến thượng nâng bình trà lên, lại rót một ly nước. “Khi nào thì đi lên máy bay?”

“Tối nay.” Dì Liêu nhìn cô. “Tiểu Tiểu, cháu nói cả một buổi trưa rồi, sao không nhắc tới bạn trai cháu?”

“ Nói gì, dì muốn nghe chuyện gì. ”

Chỉ cần là phụ nữ chưa lập gia đình, mặc kệ bao nhiêu tuổi, cũng sẽ có ước mơ với tình yêu. Cô nhìn bạn thân của mẹ mình, thật sự có chút không biết vì sao lại nói thế, nên nói chuyện gì đây.

“Tùy tiện nói chuyện thôi, cháu còn không bằng mẹ cháu đâu, lúc tuổi còn trẻ mẹ cháu với dì, thường xuyên nói những chuyện này.”

Vậy cũng phải xem chênh lệch số tuổi.

Cô suy nghĩ một chút, định lấy điện thoại di động ra tìm hình của Hàn Ninh, tìm được tám hình tám cho con chó, đưa cho dì Liêu xem: “Bối cảnh gì gì đó, khẳng định mẹ cháu đều đã nói cho dì biết rồi, trực tiếp xem hình thôi.”

Dì Liêu cầm lấy, nghiêm túc xem, nửa ngày cũng không đánh giá.

Tuy rằng cô cầm cái ly đang uống nước, cũng không tự kiềm chế được khản trương, cũng không biết nữ cường nhân trước mắt này sẽ nói cái gì.

“Rất đẹp mắt, đứa bé sau này của hai người các cháu khẳng định đẹp mắt.” Dì Liêu cười đánh giá.

Cô suýt nữa bị sặc nước, khi đang muốn nói chuyện thì đã có người đứng bên cạnh bàn.

Cô ngửa đầu nhìn sang, dường như Hứa Nam Chinh quét mắt nhìn điện thoại di động dì Liêu đang cầm, lại nhanh chóng dời tầm mắt.

“Nam Nam tới?” Dì Liêu tiện tay để điện thoại di động lên trên bàn, cười gọi một tiếng.

“Vừa nãy ở bên ngoài cửa sổ nhìn thấy hai người, nên trực tiếp đi vào.” Hứa Nam Chinh gạt đầu một cái với Tiêu Dư, ngời xuống.

Nhân viên phục vụ lấy thực đơn rượu ra, anh không nhìn, tùy tiện yêu cầu một ly nước.

Hai người bắt đầu nói đến công việc, là chuyện khách sạn Liên Tỏa.

Ban đầu dự án này vô cùng liên quan đến cô, ít nhiều cô cũng nghe hiểu được một ít lời trong đó, ngược lại nghe càng nhiều thì có chút lúng túng. Nhưng dì Liêu vẫn là trưởng bối, Hứa Nam Chính vừa tới mình đã đi, dù sao cũng hơi khó chịu.

Cô lấy di động về, nhìn đồng hồ. Đợi thêm năm phút đồng hồ nữa.

“Tiểu Tiểu?” Dì Liêu chợt gọi cô.

Cô ngẩng đầu, phát hiện hai người đều nhìn mình, nhất thời có chút không biết làm thế nào.

“Dự án này vốn muốn để cháu làm, chỉ là nhìn cháu cũng không còn tâm tư làm ăn.” Dì Liêu tránh nặng tìm nhẹ, tiếp tục thoải mái nói kế hoạch: “Coi như dì tặng quà lễ kết hôn cho cháu, sau khi đưa ra thị trường ít nhiều cũng sẽ đưa cho cháu chút cổ phần công ty, Nam Nam cũng có ý này.”

Cô có chút ngẩn người, rất nhanh khôi phục lại bình thường: “Không cần đâu ạ, cái gì cháu cũng chưa làm, sao có thể nhận được.”

“Tại sao có thể nói chưa làm.” Trong giọng nói của dì Liêu mang theo ý cười: “Ban đầu không có quan hệ của cháu, dì sẽ không tìm được Nam Nam, không có cậu ấy phí tâm làm, nói không chừng cái kế hoạch này dì cũng sẽ quên mất.”

Cô lại muốn nói gì đó, dì Liêu đã nói tiếp: “Tập tục nhà mẹ cháu, không phải là đứa bé nào lập gia đình, trưởng bối sẽ đưa chút cổ phần sao? Coi như dì nhập gia tùy tục là được.”

Hứa Nam Chính cầm ly nước, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Thì ra là vì mình dự án này mới bắt đầu, cô không muốn lại có liên quan đến nó. Nhưng mà bây giờ lại không thể nói ra trực tiếp nguyên nhân ngay trước mặt Hứa Nam Chính ngay được, tạm thời để đề tài này xuống trước, đợi đến hai ngày nữa nói qua điện thoại là được rồi.

“Đúng rồi.” Dì Liêu nhìn cô không chối từ nữa, bỗng nhiên nhìn Hứa Nam Chính. “Chuyện này, vị hôn thê của cậu sẽ không có ý kiến chứ? Bạn gái thì thôi, nếu là vợ tương lai, thì vẫn nên trao đổi với cô ấy.”

Cô đang cất điện thoại di động, chuẩn bị rời đi, chợt dừng động tác lại.

Đúng lúc sau lưng truyền đến một trận tiếng cười hỗn loạn, lẫn lộn với tiếng nhạc trầm thấp, có chút chói tai.

41. Chương 40: Thật Ra Thì Anh Yêu Em (1)

Hứa Nam Chính im lặng mấy giây, giống như đây không phải là một câu trả lời, mà là một quyết định.

Bỗng nhiên cô muốn chạy trốn, lại nghe thấy giọng nói của anh: “Sẽ không có ý kiến.”

Sau đó nói cái gì, cô cũng không nghe được nữa.

Cho đến khi đẩy cửa kính ra, một dòng gió lạnh đập vào mặt, mới phát hiện ra mình không cài áo khoác ngoài. Bên trong chỉ là một chiếc áo len lông cừu tay ngắn, ở trong nhà thì không sao, nhưng ra ngoài thì có chút không chịu nổi. Cô cái từng nút áo lại, rõ ràng là động tác rất đơn giản, hôm nay lại cài rất lâu.

Đến cuối cùng khi làm xong, mới xem như thở dài một hơi.

Cô đi dọc theo đường, bởi vì sắc trời đã tối, trên mặt hồ trượt băng người cũng ít đi không ít. Trời lạnh như thế này, nhưng thỉnh thoảng những người kia trượt chân còn ngồi trên mặt băng, cười ha ha.

Mặc kệ đường phố bên cạnh mặt hồ đơn giản như thế nào, cho tới bây giờ mặt hồ mùa đông xa hoa trụy lạc này, đám người ồn ào đó trước sau vẫn chưa từng thay đổi.

Điện thoại của Hàn Ninh, rất đúng giờ gọi tới: “Vừa rồi anh nghe đài giao thông nói, chỗ của em bị tuyết phủ, hiện tại lái đến chỗ nào rồi?”

“Em hả?” Cô tính thời gian một chút, nhất định tới trễ rồi. “Em đi ra ngoài có chút trễ, không muốn lái xe, anh tiện đường không? Lái xe tới chở em nhé.”

Hàn Ninh nở nụ cười: “Anh chắc chắn không tiện đường, nhưng mà nếu Tiêu đại tiểu thư đã lên tiếng rồi, cho dù ở Thiên Tân cũng phải nói mình tiện đường.” Anh cúi xuống, dặn dò nói: “Tìm quán bar nào đó ngoan ngoãn ngồi đợi anh... Anh tìm con đường tương đối gần, sẽ tới sớm thôi.”

... ..

Sau khi Tiêu Dư đi khỏi, anh đã bắt đầu bật cái bật lửa đốt thuốc, nhưng bật ba lần, cũng không có chút lửa nào xuất hiện. Không biết là đã lấy lửa hư rồi, hay là vấn đề gì khác.

Nhân viên phục vụ ở một bên rất thức thời, tiến lên bật lửa đưa tới trước mặt anh.

“Tiểu Tiêu vẫn chưa biết?” Người bên cạnh lại ngoài ý muốn.

“Có thể vẫn chưa biết.” Anh nhìn bóng người bên ngoài.

“Cơ thể ông nội cậu thế nào rồi?”

“Không phải rất tốt, tối hôm qua nhận thông báo bệnh tình nguy kịch, chính cháu ở bệnh viện ngốc đến rạng sáng.” Bỗng nhiên anh cười một cái. “Chỉ là cũng may trải qua chuyện của cháu trước, bệnh tình nguy kịch cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.” Không hiểu sao anh bâng hoàng một lát, mới lạnh nhạt uống trà người ta nói: “Đã đến lúc rồi, chúng ta lái xe rồi nói trên đường?”

“Được.” Dì Liêu nâng cổ tay nhìn đồng hồ. “Đi trên đường rồi nói tiếp.”

Hứa Nam Chinh đậu xe ở gần đó, anh đi trước lấy xe, bỗng nhiên dừng lại, nhìn thấy Tiêu Dư vốn đã sớm đi trước một bước đứng ở bên hồ, không nhúc nhích nhìn chằm chằm đám người trượt băng mất hồn.

Anh do dự một chút, đi tới.

“Sao còn chưa đi?” Giọng nói của anh, bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau.

Tiêu Dư sững sốt một chút, quay đầu lại nói: “Đang đợi Hàn Ninh.”

Bởi vì lạnh, hơi thở ra đều là sương trắng nhàn nhạt.

Hai bên bờ hồ mới vừa lên đèn, hai ba người đi tới, cũng nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Bọn họ rõ ràng quen như vậy, lại không tìm được bất kỳ một đề tài đơn giản nào, nói chuyện đôi câu.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến đã từng thấy phỏng vấn Diêu Khiêm*, nói đến linh cảm sáng tác Người xa lạ quen thuộc nhất hồi đó. Bài đó được vô số minh tinh khen, ngồi ở trước ống kính chậm rãi giải thích loại cảm giác đó, trên đời này sẽ có người như vậy, chỉ có bạn quen thuộc từng thói quen của anh ấy nhất, thậm chí ý nghĩa của mỗi nét mặt, lại chỉ có thể làm người xa lạ.

(*Diêu Khiêm: (Yao Qian) đã được sinh ra vào năm 1960 ở miền nam Đài Loan, có nguồn gốc của Chiết Giang)

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào ầm ĩ, bọn họ quay đầu lại theo bản năng, một người đàn ông bị người vây quanh xin ký tên chụp ảnh chung, nhìn mặt có chút quen, lại không nhớ nổi là tiểu minh tinh nào.

Cảnh tượng náo nhiệt gần trong gang tấc, hoặc vui mừng kích động, hoặc mỉm cười chụp ảnh chung, tuy nhiên cũng không có quan hệ gì với bọn họ.

Sau một lát, cô mới cười nói: “Em đi trước.”

Bởi vì đứng ở bên hồ quá lâu, khi lên xe Hàn Ninh xoa xoa tay của cô, chân mày lập tức nhíu lại: “Em luôn chờ ở bên ngoài?”

Cô “vâng” một tiếng: “Ngồi một buổi chiều rồi, ra ngoài đi một chút, ngày nào đó có thời gian đi tới đây chơi nhé?”

Anh như có điều suy nghĩ liếc nhìn bên ngoài: “Hai, ba năm trước em nói tới quán bar Hậu Hải, còn có thể bị người khen câu có phẩm vị, xuất hiện ở chỗ này cũng sẽ bị tạp chí viết lộn xộn, sao còn hưng trí bừng bừng như vậy?”

Tiêu Dư cởi áo ngoài ra, khi ném tới chỗ ngồi phía sau thì phát hiện đã để một ly thức uống nóng, cảm xúc vẫn luôn hoảng hốt hơi bình tĩnh lại, cười mắng câu nông cạn: “Lúc em còn nhỏ sẽ tới đây trượt băng, ai cho anh tới uống rượu?”

“Được, mai tới.” Hàn Ninh suy nghĩ một chút, nhìn cô đang cầm cái ly thức uống nóng, khuôn mặt bị đông cứng đến trắng bệch rốt cuộc có chút ít màu máu. “Thôi, ngày hôm nay đi, anh gọi điện thoại, ngày mai lại đi ký hợp đồng.”

Nhất thời Tiêu Dư không phản ứng kịp, nhìn anh đã nói qua điện thoại, không thể không nhận được.

Tiêu Dư nhìn anh nổi lên hăng hái, cố ý làm khó anh, lấy chiếc xe trượt băng nhỏ, mình lười phải trượt, sẽ để cho anh ở phía sau đẩy chạy loạn khắp nơi. Vốn là bởi vì buổi tối ít người một chút, cũng không phải là chủ nhật, hai người ngược lại thoải mái, chơi thật vui vẻ.

Cô mặc không nhiều lắm, nhưng chơi lặn qua lặn lại như vậy cũng chơi cho cả người đầy mồ hôi.

Đến cuối cùng mệt mỏi dừng lại, Hàn Ninh nửa ngồi ở trước mặt cô, nói chuyện phiếm với cô.

Cô chưa bao giờ hỏi công việc của anh, nhưng biết anh mỗi lần đi Frankfurt công tác, cũng là vì dự án hợp tác với Hứa Nam Chinh. Chỉ là gần đây giống như đều không đi bên kia, là có ý lẩn tránh dự án này? Hay còn nguyên nhân khác?

Ý nghĩ này chạy qua, Hàn Ninh đã tiến gần lên, nghĩ thừa dịp bốn bề vắng lặng hôn trộm cô.

“Ôi?” Cô cười tránh ra, nâng cằm chỉ chỉ phía bên phải. “Anh nhìn một đôi kia không thân thiết lắm? Tại sao phải chạy tới trượt băng nhỉ? Rất xấu hổ.”

Một đôi nam nữ trẻ tuổi, rất cẩn thận lễ phép nói chuyện, vẻ mặt có chút hồ hững. Ý nghĩ nhiều chuyện của cô nổi lên, thật sự muốn đi tới nghe lén.

Hàn Ninh nhìn ra suy nghĩ của cô, cười: “Tâm trạng tốt?”

Cô có chút chột dạ: “Có lúc nào tâm trạng em không tốt hả?”

“Không nói ra, chỉ cảm giác.” Hàn Ninh nhìn cô. “Vừa mới nhìn thấy em, thật sự cho rằng em muốn khóc.”

Cô không lên tiếng, anh cũng không hỏi kỹ nữa, tiếp tục nói chuyện: “Trước kia gặp phải một ít cô gái nhỏ, lúc chia tay cái gì cũng nói, có nói ‘anh sẽ không gặp được người yêu anh hơn em’, hoặc nói ‘em chờ anh cả đời’, nghe qua đã muốn cười, ngược lại có một cô gái nhỏ nói một câu, thật đúng là nhớ rõ.”

Cái gì gặp được một số cô gái nhỏ, rõ ràng chính là bị anh còn trẻ lãng nhăng vứt bỏ mà.

Tiêu Dư sáng tỏ cười một tiếng, không vạch trần: “Nói cái gì?”

Hàn Ninh tiếp tục giả vờ ngốc nghếch: “Nói anh nhất định sẽ đụng phải một người đạo hạnh cao hơn, thất bại thảm hại.”

Cô cười ra tiếng: “Ý của anh là, đạo hạnh của em cao hơn anh? Không phải đâu nhỉ, trưởng phòng Hàn?”

Anh nhìn cô cười, sau một lát mới nói: “Trêu chọc em thôi. Không dám nói em đạo hạnh cao, chỉ có thể nói em không dễ dụ, có thể khẳng định tiền bạc không ít hơn anh, em cũng xinh đẹp hơn anh, mơ ước của em không ít hơn anh, thật đúng là bó tay hết cách, chỉ có một việc là người duy nhất thật lòng.”

Anh nói nửa vui đùa, nửa nghiêm túc.

Cô không thể làm gì khác hơn là cười đùa, nhìn xéo anh: “Cái người có bao nhiêu tự kỷ này, còn xinh đẹp hơn phụ nữ.”

Gió hơi lớn, anh tự tay cầm lấy khăn quàng cổ của cô, rất nghiêm túc vòng hai vòng, còn buột lại. Khăn quàng cổ này vốn là dùng để làm trang trí, ngược lại bị anh lấy làm đơn giản như vậy, thật sự ảm áp, đắt cũng là đắt mà thôi.

Trước khi ký hợp đồng căn nhà, đã được Hàn Ninh dọn dẹp không tẻ lắm, chỉ cần mình đi phòng ngủ lấy đồ là được rồi,

Cô không có nói cho Hàn Ninh biết mình đi trong khoảng thời gian này, vẫn là Hứa Nam Chính cầm chìa khóa nhà mình, cho nên trước sau vẫn kiên trì tự mình dọn dẹp đồ đạc ở trong phòng ngủ, cũng may Hàn Ninh không nói gì.

Bởi vì có phòng để quần áo độc lập, phòng ngủ cũng chỉ có một ít đồ vật lộn xộn.

Cô cầm mấy valy trống, để đồ trang điểm vào, đến cuối cùng cũng không để lại vài món nào.

Cả tủ nước hoa đều trống rỗng, mang đi hết, chuẩn bị làm quà tặng tặng cho nhân viên nữ trong công ty Hàn Ninh. Những lọ nước hoa kỳ công kia, cô nhìn ba giây, cũng để vào trong valy.

Tủ đầu giường để vài cuốn sách, cô cầm lên tùy tiện liếc mắt nhìn.

Người đọc .

Thật lâu trước đó, mình từng trước lúc ngủ đọc sách cho anh ấy, đề cập tới quyển sách này. Khi đó cô còn chất vấn một người bạn rợn như anh, tại sao có thể có lòng rảnh rỗi đọc loại sách giải trí này, ai có thể ngờ tới tình cờ nói tới sách này, đã quay thành phim, đạt giải Oscar.

Trong trang bìa là chữ viết của Hứa Nam Chính, trước sau anh vẫn luôn có một thói quen, sẽ ghi nhớ ngày mua sách.

Thời gian ngay trong năm nay.

Rõ ràng một hàng con số, làm cho vô số phỏng đoán vội vàng xẹt qua, anh ấy vẫn luôn ở chỗ này? Nhịp tim dần dần bắt đầu rối loạn, không còn gánh nặng tốc độ, cô cầm điện thoại di động lên theo bản năng.

Gọi điện thoại thì rất đơn giản, nhưng đến cuối cùng là muốn có kết quả gì đây?

Cô đứng lên, nhìn xe Hàn Ninh dưới lầu.

Rốt cuộc vẫn để điện thoại di động xuống, đặt sách đến dưới tầng thấp nhất trong valy.

Buổi tối hẹn bạn Hàn Ninh đánh tennis, cô đánh luôn không tốt, cộng thêm mấy ngày nay không tiện, định ở ngoài sân ngồi trên ghế chờ. Cũng may bên cạnh chính là hồ bơi, cũng không có người sẽ so đo đáng ngồi của cô, cô cũng thừa dịp cởi giày ra, dựa vào trên ghế, vừa uống nước ấm vừa nhìn bọn họ chơi bóng.

Đường bóng của Đại Lực lưu loát đẹp đẽ, thắng không nghỉ ngơi chút nào.

Hàn Ninh vừa nhận lấy khăn lông lau mồ hôi, vừa đi đến bên người cô, đường hoàng cầm mắt cá chân của cô: “Trời lạnh như thế này, còn đi chân không?”

Mấy người bạn sau lưng anh cũng giả bộ không thấy, ngồi ở đối diện hai người.

Tiêu Dư tránh không được tay của anh, định cầm áo đắp lên trên đùi, vừa định muốn đá tay của anh ra, anh đã buông ra trước rồi.

Anh im lặng cười, cô lại không thể làm gì khác hơn là nói: “Em không ở trên xe hay ở bên trong phòng, đều là hai mươi mấy độ, làm sao lạnh được. ” Nói xong, lập tức dời sang đề tài khác. “Đánh bóng không tệ.”

Thật ra thì, là cực kỳ tốt.

Nhưng hàng ngày không nói lời khen anh được.

Cô luôn uống nước nóng, nhưng vẫn đau bụng, suy nghĩ có cần ám chỉ Hàn Ninh về sớm hay không.

Còn chưa nói ra miệng, Hàn Ninh bình thần ngồi xuống, cố ý nhỏ giọng: “Nói tóm lại, các phương diện của anh đều coi như không tồi, không bằng khế cần rang, gả đi thôi.” Giọng nói tuy không chút để ý, nhưng trong mắt không có bất kỳ ý đùa giỡn nào.

Cuối cùng, lại là bạn Hàn Ninh phát hiện ra sắc mặt của cô khác thường đầu tiên: “Bà xã cậu giống như không thoải mái lắm?”

Lúc này Hàn Ninh mới quay đầu lại, nhìn kỹ người bên cạnh, Tiêu Dư khẽ nắm tay của anh, nhỏ giọng nói: “Không sao, có lẽ là cảm lạnh rồi.” Anh chỉ nhúu lông mày lại: “Sao không nói sớm, anh đưa em trở về?”

Cô nhìn anh thật sự tức giận rồi, không biết nói cái gì nữa, chỉ mèm mại cười một cái: “Không sao.”

Trên đường trở về, từ đầu đến cuối một tay Hàn Ninh cầm tay lái, một tay khác nắm lấy tay cô, máy điều hòa không khí mở lớn hơn nữa, bàn tay của cô vẫn rất lạnh, đến dưới lầu khách sạn vẫn không chút thay đổi nào.

Anh lái xe vào gara, đột nhiên hỏi cô: “Anh có thể đi lên ngồi một chút không?”

Cô sửng sốt một chút, chưa kịp phản ứng, anh cũng đã phủ định lời nói của mình: “Không được, anh nhớ tối còn có một cuộc họp qua điện thoại nữa.” Anh nghiêng người qua, hôn cô một cái, khẽ mỉm cười nói: “Chính mình ngoan ngoãn đi lên, không nên suy nghĩ lung tung.”

Suy nghĩ lung tung? Cô nghĩ đến đề tài tối nay theo bản năng.

Nhưng vẫn giả bộ ngu, cười hỏi anh: “Suy nghĩ lung tung chuyện gì? Suy nghĩ xem anh đưa em trở về xong, có tiếp tục đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm không?”

Hai người bình thường vui đùa quen rồi, cho tới bây giờ đều là một câu thật một câu vui đùa như vậy.

Thế nhưng anh lại bỗng nhiên nghiêm túc: “Anh thật sự chỉ về nhà, không phải đi chỗ bậy bạ gì đó.”

Cô sửng sốt một chút, không ngờ anh trả lời nghiêm túc như vậy, nhất thời có chút không nói tiếp được, im lặng một lúc lâu mới miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, vậy khi anh về nhà thì dùng điện thoại bàn gọi cho em, chính em sẽ tính toán thời gian, nếu ba mươi phút mà còn chưa tới nhà, em sẽ cho rằng anh đi ăn chơi đàng điếm rồi.”

“Được.”

Kết quả cô trở về phòng, trực tiếp đắp chăn nằm ở trên giường ngủ mất. Đường như qua thật lâu, mới nghe được điện thoại di động đang vang lên, sờ tới điện thoại bấm nút nghe, phát hiện trời đã sáng rồi.

Cô mơ hồ, giãy giụa ở trong nửa mê nửa tỉnh: “Vừa đến nhà?”

Anh nói: “Không có, chỉ là vừa mới nhớ tới, đồng ý gọi cho em một cuộc điện thoại.”

Cô bị đau đầu rồi, bị anh thản nhiên nói một câu làm cho cười lên: “Sáng sớm mới gọi điện thoại cho em, nhất định là đi Phong Hoa Tuyết Nguyệt rồi.” Bên kia đột nhiên kêu cô một tiếng, cô ‘ạ’ một tiếng, sau đó chỉ nghe thấy anh nói: “Trong khoảng thời gian này anh có một kỳ nghỉ dài hạn, đi du lịch nhé?”

Đi du lịch?

Cô do dự một lát, mới lười biếng nói: “Được.”

Hai người ở chung một chỗ hơn nửa năm, mình vẫn ở trong khách sạn, vừa không về nhà, cũng không ở chung với anh. Nếu như đi du lịch, khẳng định không thể lại chia ra. Cô không tiếp tục nghĩ sâu nữa, miễn cưỡng lên tinh thần tiếp tục nghe anh nói kế hoạch, giọng nói của anh mang theo ý cười, rất êm tai.

Sau một tuần lễ anh đều đã sắp xếp đâu vào đấy, Tiêu Dư cũng bởi vì tạm thời muốn xin nghỉ dài hạn, không thể không liên tục tăng ca, trước khi đi bàn lại tất cả công việc.

Khi ăn bữa trưa thì Hàn Ninh chợt nói có chuyện gấp cần xử lý, không theo như ước định tới đón cô.

Cô định sẽ để cho trợ lý đi mua một phần thức ăn trở lại, cùng đồng nghiệp ngồi ở trong phòng giải khát, vừa nói chuyện vừa ăn cơm. Khi đang gấp một khối sườn om tối lên đưa vào trong miệng cắn thì nghe thấy có người thảo luận tin tức tài chính là kinh tế sáng nay.

Cô mơ hồ nghe được tên của Hứa Nam Chính, không muốn nghe nhiều, nhưng dường như trừ mình ra, cả trai lẫn gái trong phòng giải khát đều ở đây chú ý tin tức này. Đối thoại của bọn họ nói cũng không rõ ràng, cô lại rất rõ ràng nghe được một câu: “Có người mạnh bạo đoán, nói Hứa Nam Chính trong tối ngoài sáng không chế cổ phần công ty, thì có hơn tám mươi nhà, có thể không xảy ra vấn đề sao? Cây to đón gió mà.”

“Lòng tôi đều tan nát rồi, tôi còn muốn đi tới phòng thị trường của bọn họ đấy.”

Hứa Nam Chính, Hứa Nam Chính, cái tên này lặp lại liên tục, không ngừng xuất hiện tại trong miệng mấy người kia.

Cô không biết mình ném hộp cơm, trở lại chỗ ngồi thế nào, nhưng nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, cũng không dám mở bất kỳ websites nào tìm kiếm tin tức đó. Ngón tay ở trên bàn phím, gõ chữ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ chữ, cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Cho tới bây giờ tin tức về anh không gián đoạn, tốt - xấu, sớm nên tập mãi thành thói quen rồi.

Thật vất vả điều chỉnh tốt tâm trạng đi vào phòng họp để họp, nhưng ngay cả ông chủ cũng cố ý nhìn cô một cái.

Cảm giác lo lắng tràn ngập, toàn bộ quá trình họp nói những gì, cô hoàn toàn không nghe vào.

Cuối cùng giải tán, rốt cuộc cô không nhìn được mở google ra, nhập chữ khóa cần tìm vào.

Cả trang tin tức nhảy ra, tất cả đều là ngày hôm nay, tựa đề đều không ngoại lệ đều là ‘3GR sắp đưa ra thị trường, kinh động đến cấp cao đánh vào ‘án hối lộ’, hiện đang tiếp nhận điều tra.’

Không phải cô chưa từng thấy qua loại tin tức này, đại đa số đều là án ăn hối lộ vô cùng nghiêm trọng, truyền thông không lấy được tin tức chính xác, cũng không dám viết lung tung, cũng chỉ có thể viết ‘đang tiếp nhận điều tra’ không rõ ràng như thế, mở nội dung ra thì cũng chỉ là suy đoán. Tất cả tin tức đều lựa chọn bắt đầu viết từ khi 3GR sáng lập, từ người đầu tư mãi cho đến bối cảnh kinh nghiệm của Hứa Nam Chính, tất cả đều bị moi ra, chiên xào qua một lần.

Từng hàng chữ, đều là suy đoán, không ngừng suy đoán.

Không có bất kỳ tin tức xác thật nào.

Cô thật sự ngồi không yên, tạm thời xin nghỉ, lái xe trực tiếp trở về nhà.

Không biết vì sao, rõ ràng là chưa tới bốn giờ rưỡi, nhưng đường Tam Hoàn lại tắc xe nghiêm trọng như thế. Cô càng gấp gáp, càng không có cách nào di chuyển được một bước, mãi mới chờ đến lúc dòng xe chạy bắt đầu xê dịch, trước mặt lại xảy ra sự cố tông vào đuôi xe liên hoàn.

Chờ đợi, chỉ có thể đợi.

Cô không thể trực tiếp đi hỏi Hứa Nam Chính, cũng không dám đi hỏi người bên cạnh anh, đến cuối cùng chỉ còn lại ba mẹ mà thôi.

Nếu như hôm nay ra tin tức, vậy hẳn là mấy ngày trước cũng đã xảy ra chuyện rồi, nhưng vì cái gì không ai nói cho cô biết? Cô nhìn tình hình loạn thành một đoàn phía trước, giống như là bị rút đi tất cả sức lực, chỉ có thể dựa vào ở trên ghế ngồi suy nghĩ mất hồn.

3GR vẫn là thứ anh xem trọng nhất, mặc kệ ở bên ngoài có bao nhiêu đầu tư, thậm chí dè Liêu đầu tư dự án lớn như vậy, anh cũng chỉ làm chơi thôi.

Anh đang nhớ tình cảm của người bạn gái cũ này, giống như ở 3GR mới có thể tìm được lòng trung thành.

Nhưng vì sao chính ở nơi đó, hết một tối hai, nhiều lần gặp phải các trò chèn ép.

Giống như là có cái gì đó nghẹn ở ngực, mỗi một lần hít thở đều đau thấu tim can, mặc kệ là nhẹ hay nặng, cuối cùng chỉ có thể dừng lại rồi hít thở, dùng sức siết chặt tay lái. Ngón tay không ngừng dùng sức, dùng đến không còn cảm giác, lại vẫn không thể khống chế được tốc độ hít thở, càng ngàng càng cố hết sức.

Điện thoại di động không biết khi nào thì bắt đầu liên mạng vang lên ở bên trong túi xách, cô mò mẫm nửa ngày mới cầm lên được, tên Hàn Ninh không ngừng hiện liên tục. Cô nhìn thật lâu, mới bấm nút nghe.

“Tiểu Tiểu.” Hàn Ninh gọi tên cô.

Cô vâng một tiếng, không dám nói nhiều, sợ anh nghe ra tâm trạng của mình.

“Buổi chiều anh có một cuộc họp rất quan trọng.” Anh dịu dàng dặn dò cô. “Điện thoại di động cần tắt máy một khoảng thời gian, nếu như em có chuyện gì, thì gửi tin nhắn cho anh.”

Cô lại ‘dạ’ một tiếng.

Hàn Ninh im lặng trong chốc lát, dường như còn có muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ nói buổi tối sẽ liên lạc lại, rồi vội vã cúp điện thoại.

Kết quả vào nhà, trừ hai dì giúp việc, hoàn toàn không có bất kỳ người nào.

Cô gọi điện thoại cho mẹ, mẹ cô vừa nghe nói cô đang ở trong nhà, chỉ rất nghiêm túc dặn dò cô, không nên liên lạc với bất kỳ kẻ nào của nhà họ Hứa, cô cũng muốn hỏi, mẹ đã lập tức hiểu ý của cô, lập tức nói buổi tối trở về lại nói tiếp, không cho cô bất kỳ cơ hội nào hỏi đến.

“Tiểu Tiểu.” Cuối cùng giọng nói của mẹ cô cũng có chút nặng nề: “Chuyện như vậy không phải con có thể nhúng tay vào, trong thời kỳ nhạy cảm này con cũng không thể làm bất cứ chuyện gì. Con và nó cùng lớn lên, Nam Nam là loại người nào, con còn phải rõ ràng hơn mẹ, tin tưởng nó không có việc gì như vậy là đủ rồi. Đúng không?”

Cô không lên tiếng.

Cũng bởi vì cô hiểu, cô mới kích động như thế.

Trong nhà trống rỗng, cô mở cửa phòng ngủ ra, vén chăn lên, nằm trên giường.

Vốn chỉ muốn nằm nghỉ ngơi, nhưng lại từ từ ngủ mất, giấc ngủ không quá yên, trùng điệp lặp lại rất nhiều hình ảnh.

“Nhiệt độ 38 độ, anh đang ở bên ngoài phòng vũ đạo đọc sách, mình ở bên cửa sổ đưa chân lên, không ngừng lặp lại các loại động tác cơ bản. Mỗi lần xuyên thấu qua khung gỗ cửa sổ nhìn lên anh, đều là một tư thế, thật không biết sách có gì hay mà xem chăm chú như thế.

Năm ấy, nhìn thấy anh nhận được thư thông báo trúng tuyển Thanh Hoa, thế nhưng quá hưng phấn, lỡ tay xé thành hai mảnh. Mình ghen hờn nhìn trần trời, thế nhưng anh lại cười lên.

Vô số trận bóng rổ, cô đều luôn ngồi ở hàng trước nhất, dùng âm thanh lớn nhất gọi tên của anh.

Ánh mắt của anh rõ ràng như thế, dường như nửa ngồi ở bên giường, đang nói chuyện với mình.

“Trước đây em đàn dương cầm cho anh nghe, anh trở về đặc biệt khẽ ngâm nga giai điệu cho Hứa Nặc nghe, hỏi em ấy là có ý gì, từ ngày đó trở đi, anh không chạm vào bất kỳ cô gái nào nữa.”

“Nhiều năm như vậy anh mang theo em từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, lại trở lại Bắc Kinh, vẫn luôn nghĩ chậm một chút nữa, đến khi tất cả ổn định đã mới bắt đầu.”

“Không nhớ học viện quân sự, là bởi vì đang thời kỳ hòa bình, anh không muốn mang quân hàm cứ vô ích như vậy cả đời, liều mạng mở công ty, là không muốn người khác nói cháu trai của Hứa Thành không có tiền đồ, anh thừa nhận trong quá khứ quá đặt nặng công ty lên trên hết, mà anh chưa bao giờ đưa bất kỳ một cô gái nào tới trước mặt em.”

Đến cuối cùng cũng đều cảm thấy đang nằm mơ, làm sao có thể vẫn chưa tỉnh lại. Trong ánh trăng mờ dường như là nghe âm thanh ba mẹ nói chuyện, gần như dùng toàn bộ sức lực, vẫn quanh co không thoát ra được khỏi cơn ác mộng.

Ở bên trong không gian cảm giác không có chút sức lực nào, rốt cuộc có nguồn nhiệt rất ấm áp, từ từ an ủi bất an của cô.

Cho đến khi rốt cuộc mở mắt ra được, chống lại là một đôi mắt khác, vẫn sáng ngời giống như ánh mặt trời mùa hè, yên tĩnh như ngày trước: “Gặp ác mộng?”

Giọng nói của Hàn Ninh rất mệt mỏi.

Trong nhà không có ai, cũng không mở đèn, chỉ có ánh trăng nhẹ chiếu vào.

Ba mẹ đang ở phòng khách nói chuyện, bởi vì đóng cửa, cô nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng mà đã trễ thế này, nhất định là đang nói chuyện Hứa Nam Chính.

“Mấy giờ rồi?” Cô nhẹ giọng hỏi anh.

“Hơn mười một giờ rồi.” Anh khẽ cười: “Ba mẹ em để cho anh ở cùng em, chính anh ở bên giường ngồi xổm hai tiếng rồi, không có em phê chuẩn, không dám lên giường nằm.”

Vốn cô đang khổ sở, nghe lời như thế hoàn toàn không cười nổi, lại còn nở nụ cười cứng ngắc: “Lên đây đi, nhìn anh mệt như vậy, cũng không làm được chuyện gì xấu.”

Anh không lên tiếng, cúi xuống giày, nằm phía sau cô, ôm cô ở trước người mình.

Cô cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, lặng lẽ lấy tay sờ, mới phát hiện trên mặt mình toàn là nước mắt.

“Buổi chiều anh họp cái gì?” Cô muốn nói gì đó, cảnh thái bình giả tạo: “Còn phải tắt máy?”

“Không có gì, bị người gọi đi nói chuyện.” Anh thản nhiên nói: “Những người đó quy củ tương đối nhiều, yêu cầu tạm thời tắt máy.”

43. Chương 42: Thật Ra Thì Anh Yêu Em (3)

Anh sờ tới mu bàn tay của cô, lồng vào năm ngón tay cô, giữ ở trong lòng bàn tay.

Nếu như Hứa Nam Chính bị điều tra, người phụ trách dự án lớn mấy năm gần đây chính là Hàn Ninh. Cô lập tức hiểu ý tứ của anh, cũng xác nhận phỏng đoán của cô, thật sự là rất nghiêm trọng.

Âm thanh trong phòng khách dần biến mất, có lẽ ba mẹ đã đi phòng sách rồi.

Vốn cô có rất nhiều lời muốn hỏi, có lẽ vừa rồi mở mắt thấy Hàn Ninh, cũng đã hoàn toàn dao động suy nghĩ này. Hơn nữa sau đó Hàn Ninh cũng bị cuốn vào chuyện này.

“Không quan trọng, lần này người bị điều tra án nhận hối lộ không phải là anh ta, Hứa Nam Chính cũng giống anh bị liên lụy thôi.” Giọng nói của Hàn Ninh rất thấp, nói ở ngay bên tai: “Cây to đón gió, quả thực vài năm nay anh ta có làm một số việc nhanh chóng một chút, nhưng loại sai lầm này anh ta sẽ không phạm phải. Án ‘Thẩm Anh’ đề cập đến nạn tham ô thối nát, cường độ kiểm tra tương đối ráo riết, điều tra rõ ràng xong cũng sẽ thành quá khứ.”

Tiêu Dư ‘à’ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Lời của mẹ nói rất đúng, từ nhỏ đến lớn, anh ấy là loại người nào không phải mình rõ ràng nhất sao?

Nhưng vì cái gì suốt cả một ngày sẽ hoảng loạn như vậy?

Ngày hôm sau khi tỉnh ngủ thì dì giúp việc đã để áo sơ mi mới ở trên cửa, cô lấy vào đưa cho Hàn Ninh: “Dì giúp việc nhà em rất thần kỳ, chỉ cần gặp qua anh một lần, đã biết số đo quần áo của anh.” Hàn Ninh nhướn mày, bắt đầu nới cúc áo sơ mi, mặc vào thử một lần, quả thật ngay cả số cổ áo cũng đều rất chuẩn.

Anh sờ một cái cằm, cười hỏi: “Có phải rất chán chường hay không? Có thích hợp chụp cảnh cướp trong phim hay không?”

Tiêu Dư bị hành động của anh chọc cười, mắt không tự chủ cong lên, lúc này mới cảm giác khóe mắt rất đau.

Có lẽ là ngày hôm qua giày vò, hai người một sưng mắt, một mắt quầng thâm, trước sau đi ra ngoài ăn cơm, hai ông bà cũng có vẻ sáng khoái tinh thần.

Mẹ không ngừng hỏi tình hình công việc gần đây của Hàn Ninh, Tiêu Dư ăn cháo trắng, cho đến khi ăn xong rồi đồ ăn cũng chưa đụng một món nào.

“Không phải là hai người các con muốn đi du lịch sao?” Mẹ thuận miệng hỏi: “Nghĩ kỹ đi chỗ nào chưa?”

Hàn Ninh tươi cười rạng rỡ: “Nam Cực.”

Mẹ tức cười: “Bây giờ có thể đi sao?”

Hàn Ninh gật đầu, nhận lấy bánh bao dì giúp việc đưa: “Có thể, chỉ là rất ít đi trong nước, cháu muốn đi chỗ nào mà trước kia Tiểu Tiểu chưa đi, thì đi chỗ đó.”

Mẹ mỉm cười nhìn ba: “Bây giờ trẻ con ngay cả Nam Cực cũng dám đi.”

Ngược lại ba không quan tâm, liếc nhìn Tiêu Dư luôn vùi đầu ăn: “Nhất định phải đi trong khoảng thời gian này sao?”

Một câu nói này, giống như phá vỡ không khí ấm áp mà mẹ và Hàn Ninh tạo ra.

Tiêu Dư tiếp tục ăn cháo, hoàn toàn không nghe câu hỏi này, ngược lại Hàn Ninh lấy cùi chỏ đụng cô một cái, cô mới mờ mịt ngẩng đầu nhìn mọi người, Hàn Ninh nhỏ giọng cười nói: “Nghĩ gì thế? Đang hỏi em có phải đã chuẩn bị tốt hành trình, chuẩn bị đi trong khoảng thời gian này phải không?”

Tiêu Dư sững sốt một chút, sau đó lập tức cười: “Trong khoảng thời gian này anh có kỳ nghỉ dài hạn hiếm có, đương nhiên là muốn đi, hơn nữa không phải là anh nói, thời gian đi Nam Cực tốt nhất chính là tháng 11 sao?”

Mẹ nghe được câu này, lập tức hỏi tới thủ tục chuẩn bị đi Nam Cực du lịch.

Ba nhận lấy tờ báo dì giúp việc đưa tới, liếc nhìn, không nói chuyện nữa.

Bởi vì Hàn Ninh ý tưởng đột phát, cô vì lần du lịch này chuẩn bị rất nhiều thứ. Trước mấy ngày chuẩn bị lên đường, mới được Hàn Ninh nhắc nhở có muốn đi kiểm tra sức khỏe hay không, tránh cho đi sâu vào trong chỗ vô cùng lạnh xảy ra vấn đề gì.

Cô suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, hẹn Hứa Viễn Hàng sắp xếp cho mình.

Mấy ngày nay giống như không có bất kỳ chủ kiến nào, tất cả đều hoàn toàn dựa vào Hàn Ninh chỉ huy, để cho cô chuẩn bị cái gì, phải đi làm cái gì.

Khi đến bệnh viện thì Hứa Viễn Hàng đang giải phẫu, cô bị vị y tá mang theo lên trên kiểm tra xong, cũng đúng lúc anh ta vừa ra ngoài.

Hai người vào phòng làm việc, nói rất nhiều chuyện tào lao, Hứa Viễn Hàng bỗng nhiên im lặng, nhìn cô một lúc lâu mới hỏi: “Liên lạc với anh trai anh chưa?”

Tiêu Dư lắc đầu: “Không có, mẹ em nhắc nhở em, bây giờ anh ấy đang bị điều tra, tốt nhất không cần liên lạc với anh ấy.”

Hứa Viễn Hàng kéo ngăn kéo lấy thuốc ra, rất nhanh để lên miệng hút: “Cũng đúng, tốt nhất hiện tại ai cũng đừng dính vào. Anh cũng bị ba mẹ anh cảnh cáo, không cần hỏi thăm chuyện làm gì, cũng không cần hỏi bất kỳ kẻ nào.”

Anh nói xong, lại hút hai hơi, dập tắt ném vào thùng rác: “Bỏ chuyện kia qua một bên, chỉ là từ nhỏ đến lớn tình cảm đặt ở trên người kia, biết chuyện như vậy chắc là cũng trôi qua thật khổ sở? Anh hiểu, Hàn Ninh khẳng định cũng hiểu, mà anh nhìn em đối xử với anh trai anh thế nào đều xem như là đương nhiên, người ta không nhất định rộng lượng như vậy.” Anh ta thở dài. “Đi chơi thật vui, để giải khuây.”

Cô gật đầu: “Không cần anh nói, em đương nhiên biết. Hiện tại em có Hàn Ninh, anh ấy có cuộc sống mới của mình, trừ khi em thật sự có thể giúp, còn lại em sẽ không nhúng tay vào.”

Bỗng nhiên có người gõ cửa, nhắc nhở Hứa Viễn Hàng thời gian giải phẫu tiếp theo.

Anh ta đứng lên, buộc lại áo: “Em nói là Uông Hạ? Haizzz. Thôi, không nói nữa. Kết quả kiểm tra sức khỏe của em, hai ngày này anh sẽ để người làm nhanh cho em, đi thôi, anh tiễn em ra ngoài.”

Buổi chiều Hàn Ninh ở bãi bắn bia chơi, đợi đến lúc cô đến đó, anh đang bắn súng, súng và người giống như gắn bó thành một thể, loại bóng lưng sắc bén này cô chưa từng thấy qua.

Thành tích đương nhiên cũng làm cho người ta trở mắt. Cô có chút không yên lòng, loại địa phương như thế này trước kia cô thường đến cùng với Hứa Nam Chính, người nội bộ tới mới có súng tốt để dùng, khi đó Hứa Nam Chính bắn một phút đồng hồ, cô sẽ nghe âm thanh khuếch đại, đếm giá tiền viên đạn cho anh, không ngừng nói: “Không có 100, cũng không có 200...”

Cô nhìn Hàn Ninh như vậy nửa tiếng, không biết đốt bao nhiêu tiền.

“Hàn Ninh.”

Bỗng nhiên có người mở miệng kêu một tiếng.

Hàn Ninh nghiêng người sang, một tay còn giữ súng lên, dường như là chân chừ rồi mới hạ khẩu súng xuống bên cạnh người, mở bao tay màu đen ra: “Khéo như vậy?” Tiêu Dư đang im lặng tính toán hôm nay Hàn đại thiếu gia bùng nổ bắn hết bao nhiêu viên đạn, lúc này cũng theo anh quay đầu, một cô gái tóc ngắn, đứng đối diện cười với Hàn Ninh: “Đúng vậy, gần đây thật nhiều chuyện phiền lòng, đến để trút ra hết.”

Hàn Ninh cười cười, dường như chân chừ trong phút chốc, hoàn toàn không mở miệng giới thiệu các cô với nhau.

Tiêu Dư nghi ngờ nhìn anh một cái, cô gái trước mắt thiện ý cười với cô một tiếng, vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Ưông Hạ”

Ưông Hạ?

Rốt cuộc Tiêu Dư hiểu rõ vì sao Hàn Ninh khác thường, khẽ nắm tay Ưông Hạ: “Tiêu Dư.” Ưông Hạ mới đi từ bên ngoài vào, tay có chút lạnh, nghe Tiêu Dư nói tên cũng hơi ngẩn ra, mỉm cười nói: “Cười tức có âm thanh?”

Cô không ngờ cô gái này cũng biết tên của mình từ đâu tới, chỉ gật đầu thản nhiên nói: “Đúng vậy, chính là ‘cười tức có âm thanh’”

Vài câu đối thoại ít ỏi, mà như đánh ám ngữ.

Tiêu Dư không am hiểu về bắn súng, sau khi Ưông Hạ đến đây, lại rất có dáng vẻ ngang hàng ngang về với Hàn Ninh

Mỗi lần Ưông Hạ nói chuyện gì đó với cô, cô đều chỉ cười, tùy ý đối đáp đôi câu. Cô không hiểu sao cô gái này lại thân thiện với bản thân mình như thế, hoặc là cô ấy đã nghe Tiểu Hàng hoặc Hứa Nặc nói về bản thân mình, là mấy đời thân nhau với nhà họ Hứa?

Đến cuối cùng, Hàn Ninh nhìn cô luôn ngồi, chỉ có thể kiên trì kéo cô đến trước người, tay cầm tay cô bắn bia.

Bên cạnh còn đứng đứng đối diện, cầm Hàn Ninh để lên trên vai cô, rồi ngấm bia: “Hôm nay chúng ta ở chung một chỗ vãn vãn sáu tháng, thời gian trôi qua thực vui vẻ.” Cô ‘ừ’ một tiếng, biết rõ mình bắn rất cùi bắp, nhưng vẫn rất phối hợp theo tay của anh, bóp cò.

Thành tích dĩ nhiên là hết sức hồng bét.

“Trời ạ, bà xã của tay súng thần tượng sao lại bắn kém như vậy?” Anh có chút kinh ngạc thành tích của cô.

Cô đánh cùi chỗ vào trước ngực anh, bị đánh anh nhe răng trợn mắt, che ngực cười khổ: “Gần đây thường xuyên đau lòng, bị một cú đánh của em như vậy, đoán chừng bệnh tim muốn phát tác rồi.” Cô cho là anh nói đùa, nhìn thấy sắc mặt anh bỗng nhiên trở nên rất kém cỏi, ngược lại thật sự bị sợ nhảy dựng lên: “Có phải ngày hôm qua ngủ không ngon không?”

Hàn Ninh ngượng ngùng cười: “Đúng vậy, anh làm Liễu Hạ Huệ một đêm, quả thực không thể nào ngủ ngon.”

Giọng nói của anh không nặng không nhẹ, vừa khéo có thể để cho người ở xung quanh nghe rõ ràng, ngay cả Ưông Hạ cách ba bốn bước bên ngoài cũng nghiêng đầu cười, nhìn hai người một cái.

Bởi vì đùa giỡn này, Hàn Ninh mới xem như thật để sủng xuông, nhỏ giọng thảo luận với Tiêu Dư đi chỗ nào ăn cơm. Tiêu Dư còn kháng cự từ trong lòng, kháng cự cùng ăn cơm với cô gái trước mắt này, mà dù sao cô ấy cũng là bạn của Hàn Ninh, nếu đã ngoài ý muốn đụng phải lại không tốt khi thật sự không quan tâm đến.

Khi cô không ngừng xây dựng thành lũy trong lòng thì Hàn Ninh bỗng nhiên cười nói với Uông Hạ: “Bà xã anh đặc biệt thích ăn giấm, tuyệt đối không để cho anh cùng ăn cơm với bất kỳ một cô gái nào, có cô ấy ở đó cũng không được, cho nên.”

“Dù sao đêm nay em cũng phải đi xem bệnh nhân, vì vậy gặp lại sau.” Uông Hạ rất có phong độ nhận lời.

Mọi người đều là người thông minh, nếu Uông Hạ biết cô là ai, đương nhiên là biết ý của Hàn Ninh.

Nào có thể đoán được xe mới đến nửa đường, thì nhận được điện thoại của mẹ.

Không biết vì sao, cô nhìn tên mẹ hiện trên màn hình điện thoại di động, trái tim đập liên tục không ngừng, càng đập càng nhanh, cũng không dám nhận. Cho đến khi Hàn Ninh nhìn cô một cái, cô mới giật mình nhấn phím nghe. Đối thoại rất ngắn gọn, chỉ nói cho cô địa chỉ bệnh viện, bảo cô mặc kệ đang ở đâu đều phải nhanh chóng chạy tới, bác sĩ liên tục thông báo bệnh tình đã nguy kịch rồi, từ đầu đến cuối ông Hứa vẫn không ra khỏi phòng phẫu thuật.

Mẹ còn chưa nói hết, lạnh lẽo đã theo từ trong đáy lòng lan tỏa ra, lạnh lẽo thấu xương.

Không có quan hệ của Hứa Nam Chính, không có quan hệ của hai nhà, cô cũng là người mà ông Hứa đã nhìn lớn lên từ nhỏ, thân như ông nội của mình. Trong nháy mắt tất cả cảm xúc rồi ren phức tạp xông tới, lại nhanh chóng tan ra, chỉ còn lại đau lòng khắc cốt, kể từ khi mình trở về nước, không ngừng có người nói cơ thể ông cụ không tốt, để cho cô xem nhiều một chút.

Bởi vì Hứa Nam Chính, số lần cô tới cửa ít ỏi có thể đếm được.

Mỗi lần ngồi được mười phút, gấp gáp không cần chờ chào tạm biệt mà đã đi, cố ý không để ý đến ông cụ giữ lại.

Cô cúp điện thoại, nước mắt đã sớm chảy xuống không ngừng, hoàn toàn ngừng cũng ngừng không được. Khi còn bé cơ thể ông nội không tốt, ông Hứa sẽ thường xuyên ôm mình đi tới trong nhà trẻ đại viện, thật ra thì chỉ cách mấy trăm mét, nhưng vẫn ôm đến sáu bảy tuổi.

Nói gì mà con muốn chăm sóc mà ba mẹ không thể chờ, thật ra thì chỗ nào muốn phụng dưỡng, chỉ là ngồi chăm sóc một chút, nói một chút về các tin đồn thú vị ở các nơi trên thế giới, mình cũng bởi vì chia tay với Hứa Nam Chính, không làm được.

Hàn Ninh không nói một lời dừng sát ở ven đường gần đó.

Cho đến khi cô khóc không được nữa, mới dịu dàng hỏi cô: “Có phải xảy ra chuyện lớn gì rồi hay không? Nói cho anh biết địa chỉ, chúng ta hãy đi đến đó trước.” Tiêu Dư gần như khóc đến nỗi nói không ra lời, siết chặt lấy tay anh, ổn định thật lâu mới nói: “Là ông nội của Hứa Nam Chính, anh có biết em từ nhỏ chính là do ông nhìn đến lớn, em đi, không phải là bởi vì Hứa Nam Chính, Hàn Ninh, bệnh tình của ông nguy kịch rồi, một ngày, đoán chừng là chịu đựng không được nữa mẹ mới gọi điện thoại cho em.” Cô nói năng lộn xộn, cho tới bây giờ cũng chưa lộ ra vẻ đau lòng như thế. “Hàn Ninh, thật xin lỗi.”

“Nói thật xin lỗi làm gì?” Hàn Ninh lau nước mắt cho cô: “Nói cho anh biết địa chỉ, anh đưa em qua đó.”

Cô cũng không biết tại sao mình nói xin lỗi, dường như về Hứa Nam Chính mặc kệ là chuyện gì, bây giờ chỉ cần nhắc cô tới, đều cảm thấy có lỗi với anh. Có lẽ Tiểu Hàng nói đúng, quan hệ giữa mình và nhà họ Hứa, Tiểu Hàng hiểu, ba mẹ hiểu, Hàn Ninh cũng hiểu.

Nhưng chỉ có anh, cho dù không nói, một chút cũng sẽ để ý.

“Đừng khóc nữa.” Hàn Ninh lau đến lòng bàn tay đều ướt rồi, nhỏ giọng an ủi cô. “Bây giờ chúng ta đang ở vùng ngoại ô, lái trở về cũng mất thời gian rất lâu, nói địa chỉ cho anh nghe trước đã.”

Phải nhanh, trong lòng trôi lên suy nghĩ này, cô lập tức đổi lại nắm tay anh thật chặt: “Tổng viện, tổng viện Giải Phóng Quân.”

Anh đưa cho cô khăn giấy, lập tức chạy lên đường cao tốc.

Đến khi thang máy lên tầng mở ra thì Tiêu Dư bỗng nhiên không dám đi ra ngoài.

Đoạn đường này Hàn Ninh lái như bay, cô hoàn toàn không dám hỏi tình hình, chỉ sợ không kịp, nhưng khi đến chỗ này rồi, cô lại càng sợ hãi. Cho đến khi Hàn Ninh nắm cả vai của cô, dẫn cô đi ra ngoài, bên ngoài phòng giải phẫu đứng rất nhiều người.

Cô nhìn thấy bóng lưng của mẹ, vừa định đi tới, ánh mắt vội vã đảo qua, bỗng nhiên đứng lại.

Lạnh lùng tái nhợt dưới ánh đèn, Hứa Nam Chính thẳng tắp quỳ gối bên ngoài phòng giải phẫu, cả cánh tay đến đầu gối đều là đường vòng cung đơn giản. Cô và anh chỉ cách mười mấy bước, rất nhiều người quen mặt đứng ngay trước mắt, giống như là hiệu quả đặc biệt của chiếu hình, tất cả âm thanh của mọi người cũng trong nháy mắt trở nên mơ hồ.

Anh ấy chưa bao giờ cong quá đầu gối, nhưng vẫn vì người kính yêu nhất, quỳ xuống.

Nhưng ngay cả chỉ cách một cánh cửa kính, cũng không nhìn thấy người bên trong thế nào.

44. Chương 43: Đã Từng Tan Rã (1)

Anh không nhúc nhích quỳ ở nơi đó.

Không nhìn thấy vẻ mặt.

Cô cứ đứng như vậy nhìn anh, không biết đã trải qua bao lâu, mới cảm giác bị người khác nắm tay.

Mẹ cô mím môi nhìn cô, lại cũng không biết nên nói gì.

Có lẽ bà cũng không đành lòng, Hứa Nam Chính cũng là người mà bà nhìn lớn lên từ nhỏ, nếu như không phải vì một chút lòng riêng của người làm mẹ, thì sao lại lần lượt dùng thân phận trưởng bối khuyên Hứa Nam Chính rời khỏi Tiểu Tiểu chứ?

Bà hiểu rất rõ tính cách của Nam Nam, kiêu ngạo, không chịu thua, lại rất tôn kính trưởng bối. Cho nên chỉ cần bản thân bà tìm anh nói, mặc kệ là bản thân bà chất vấn anh, hay là xuất phát từ một trưởng bối bối khẩn cầu, anh đều sẽ không tiếp tục nữa... ..

Bà nhìn dáng vẻ thần hồn phách lạc của Tiêu Dư, hơi gật đầu với Hàn Ninh.

Cửa thang máy lặng lẽ mở ra, một người có dáng vẻ long đong mệt mỏi đi nhanh qua bên cạnh bọn họ, không đợi mọi người phản ứng kịp. Ông đã thấy Hứa Nam Chính, bước chân không những không dừng lại, mà ngược lại bước nhanh hai bước tới trước kéo mạnh Hứa Nam Chính lên: “Được lắm, ông nội anh thương anh nhất, không ngờ cuối cùng cũng là anh, làm cho nhà họ Hứa chúng ta mất hết mặt mũi!”

Đột nhiên vang lên một tiếng tát, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Nhưng người bị đánh cũng không có bất kỳ tránh né gì, chỉ theo cú tát lui nửa bước.

“Chú hai.” Hứa Viễn Hàng xông tới ngăn ở trước mặt Hứa Nam Chính. “Anh hai cũng vừa mới biết tin tức.”

Một vài người đã xông lên ngăn cản nắm đấm chuẩn bị rơi xuống, đoán chừng ai cũng không ngờ đường đường là một Thiếu tướng, có thể ở trong bệnh viện đánh con trai của mình. Cũng may gia đình quân nhân không phải là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, tầng này lại chỉ còn người trong nhà họ Liễu, sẽ không nói linh tinh truyền chuyện này ra ngoài.

Anh không rên một tiếng, không đếm xỉa đến.

Rốt cuộc đợi đến lúc mọi người ngăn ba anh lại, anh mới lại quỳ xuống.

Không có bất kỳ thứ gì giảm xóc, đầu gối bịch một tiếng nện trên mặt đất, đồng thời nện vào đáy lòng cô. Trong ngực có cái gì đó xông lên, lại suýt nữa khóc thành tiếng, nhưng cuối cùng vẫn nắm tay thật chặt, đè lại tất cả nước mắt.

Ép tới ngực đau đớn, đau không dám hít thở.

Cô hiểu anh không cách nào giảm bớt được áy náy.

Quả thật ông Hứa lấy anh làm kiêu ngạo, nhưng cho tới bây giờ mọi người trong nhà họ Hứa cũng đều gió êm sóng lặng, chỉ có anh luôn dừng lại không được. Mỗi một bước của anh luôn ngăn trở, là như đánh vào mình, ông cụ nghe xong làm sao mà dễ chịu được.

Giống như lúc trước anh nghỉ học ở Thanh Hoa, giống như trận bão táp ở 3GR.

Hôm nay lại là án nhận hối lộ, một ông cụ bình thường đều nhất định không chịu được, huống hồ là cơ thể ngày càng sa sút? Ngay cả cuối cùng anh được chứng thực không có bất cứ vấn đề gì, lại vẫn chậm mất rồi.

“Có muốn đi xuống dưới một chút hay không?” Hàn Ninh nhỏ giọng hỏi cô. “Đi ra ngoài mua chút thức uống nóng?”

Mặc kệ nói như thế nào, một màn này rơi vào trong mắt người nào, cũng sẽ xúc động.

Cô khẽ gạt đầu, không lên tiếng.

Tất cả sau đó, cô trở lại khách sạn cũng không còn nhớ rõ.

Tiếng khóc cao thấp trộn lẫn vào nhau, cô cũng gần như khóc đến thở không ra hơi, hoàn toàn không dám nhìn Hứa Nam Chính sẽ như thế nào.

Từ khi cô trở lại khách sạn Hàn Ninh luôn canh giữ ở bên người cô, nhìn cô khóc đến ngủ, đến nửa đêm mới khẽ gọi cô tỉnh dậy, cho cô uống từng ngụm nước ấm. Hai người không nói với nhau tiếng nào, tầm mắt của anh trước sau vẫn không hề rời khỏi cô nửa bước, đến giữa trưa ngày hôm sau cô tỉnh lại, mới nhìn thấy Hàn Ninh ngồi ở trên mặt thảm bên giường, ngủ thiếp đi.

Rèm cửa sổ không kéo lên, ánh nắng xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào hơi mờ, anh ngủ rất yên tĩnh.

Rất giống vẻ mặt anh ngủ khi ở trên máy bay lúc trước.

Trong cái gạt tàn thuốc gần như chất đầy tàn thuốc, mùi thuốc lá khắp phòng, cô cứ mở mắt như vậy mà nhìn anh, cho đến khi anh bỗng nhiên tỉnh lại, cũng nhìn cô: “Người đẹp ngủ, em đã tỉnh?”

Cô ừ một tiếng, cả đêm khóc làm mắt sưng vù khó chịu, nhưng lại không dám nhớ lại bất kỳ một màn nào của tối hôm qua. Chỉ đè ép khổ sở xuống đáy lòng, khàn giọng nói: “Em đói rồi.”

Anh mỉm cười, ngồi thẳng người: “Được, đi ăn cơm thôi.”

Tiêu Dư nhìn anh đứng lên, áo sơ mi nhăn không còn hình dáng, cứ như vậy mà đi vào toilet rửa mặt. Tiếng nước chảy rót vào trong lỗ tai, lại một ngày nắng, cũng làm cho cô cảm thấy tất cả tối hôm qua đều là giấc mơ.

Bởi vì khắp người đều là mùi thuốc lá, cô chỉ có thể đi tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra chỉ mặc bộ áo dây, khi đứng đối diện tủ treo quần áo chọn quần áo, đột nhiên cảm thấy sau lưng bị ngón tay anh sờ trớn, ngay lập tức thần kinh căng thẳng, lại nghe thấy anh hỏi một câu: “Khi xăm có đau không?” Lúc này cô mới hiểu được, cái anh nói là hình xăm.

Bởi vì hình xăm từ vị trí cổ áo xuống, lại ở phía sau lưng, bình thường đừng nói là người khác, ngay cả mình đều nhìn không tới.

Dần dần lại quên mất.

Ngón tay của anh rất dịu dàng, vuốt ve dọc theo hình xăm: “Tại sao xăm một đôi cánh, anh nhớ được đây là một hình vẽ theo phong tục, gần như tất cả mọi người không thể nghĩ ra mình nên xăm hình gì, cũng đều sẽ lựa chọn hình này.” Anh thật sự nhìn rất cẩn thận, hình xăm từ cột sống kéo dài đến bả vai. “Cũng giống như em sẽ chọn.”

Lời của anh, phẳng phất như lời của người xăm hình ở nước Pháp.

Người kia đề nghị cô chọn lựa hình xăm đặc biệt, nhưng cô lại vẫn kiên trì xăm hình này. Cô không biết tại sao người khác phải lựa chọn hình này, nhưng khi cô ngay lúc đó, chỉ có cảm giác cả đời mình cũng trôi buộc ở trên người Hứa Nam Chính, mặc kệ là cuộc sống hay tình cảm, mặc kệ đi rất xa, cũng không chạy khỏi kết cục này.

Cho nên cô nghĩ xăm một hình xăm mà sau đó không thể xóa, để quên anh, hoàn toàn cách xa.

Quá trình xăm hình kéo dài bốn tiếng, nghe nói là phụ nữ có thể chống đỡ đến được cực hạn, toàn bộ quá trình cô không dùng thuốc tê. Người xăm hình sợ cô thật sự không chịu nổi, không ngừng khuyên cô chu vi của hình xăm trước mặt này, ít nhất phải làm hai lần mới có thể hoàn thành, nhưng mình vẫn kiên trì như cũ.

“Nhìn đẹp không?” Cô cắt đứt suy nghĩ nhớ lại của mình.

Anh không lên tiếng, chỉ ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hôn lên phía sau lưng cô: “Đẹp.” Anh ghé vào sau tai cô nhẹ giọng nói, âm thanh mang theo chút lười biếng tùy ý, cảm xúc ấm áp phía sau lưng, làm cả người cô không có một chút hơi sức nào.

Cái ôm rất ấm áp, hôn môi đã sớm thành thói quen.

Nhiều ngày như vậy, mình có bao nhiêu mệt mỏi, thì anh có bấy nhiêu mệt mỏi, thậm chí còn mệt mỏi hơn.

Anh cũng bị bắt đi điều tra.

Cô đột nhiên phản ứng lại, xoay người, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh: “Anh giả bộ lâu như vậy, có phải cũng bởi vì án nhận hối lộ không?” Hàn Ninh khó có được lúc sững sốt một chút, mới thở dài: “Vẫn không gạt được em. Chỉ là không nghiêm trọng lắm, anh nói rồi, tình hình của anh tốt hơn Hứa Nam Chính, cho đến bây giờ anh ta vẫn bị theo dõi, còn anh không phải đã khôi phục tự do rồi sao?”

Cô á khẩu không trả lời được, thật ra thì nên nghĩ tới sớm hơn, cuối năm bận rộn như vậy vì sao anh lại có ngày nghỉ dài hạn đi du lịch với mình. Vụ án này nghiêm trọng, anh làm cấp cao sao lại dễ dàng thoát khỏi liên quan được? Là mình đều đặt quá nhiều lực chú ý ở trên người Hứa Nam Chính sao? Vốn tin tức về Hứa Nam Chính rất nhiều, vượt qua cả tin 3GR được đưa ra thị trường, đương nhiên truyền thông sẽ nhìn chằm chằm không thả.

Nhưng Hàn Ninh thì sao? Anh chưa bao giờ nói qua, tình cảnh của mình.

Đau lòng áy náy, còn có rất nhiều cảm xúc phức tạp không rõ, làm cô có chút nói không ra lời. Hàn Ninh nhìn thấy ánh mắt của cô lại bắt đầu đỏ lên, nụ cười lập tức biến mất, hôn lên trán cô một cái: “Không phải anh đã nói không có chuyện gì sao? Nhiều nhất là sau này để bà xã nuôi, không có chuyện gì lớn.”

Cô bị chọc cho tức cười: “Được, đánh một danh sách khai báo tất cả những bất động sản thuộc quyền sở hữu của anh ra đây.”

Còn chưa nói dứt lời, đã bị anh ôm đột ngột, ôm hôn nồng nàn. Cô bị dọa giật nảy mình, cũng rất nhanh nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn xâm nhập lâu dài này.

Anh không ngừng đi về phía trước, cô đi theo bước chân của anh, không ngừng bị anh hôn lui về phía sau. Cho đến khi đi tới bên giường, anh mới buông cô ra, nhỏ giọng nói: “Ngày hôm qua nhìn em khóc giống đứa bé, cái người này, xem ra em đều ý chí sắt đá với tất cả mọi thứ, nhưng khi khóc lên thì càng khó dỗ hơn những cô gái động một chút là khóc.”

Hai tay cô vòng ở cổ anh, nở nụ cười rất nhạt: “Anh biết cô gái kiêu kỳ cái gì nhất không? Chính là bị so sánh.”

Anh ‘vâng’ một tiếng, lại hôn nhẹ lên lỗ tai của cô: “Anh không so sánh, là anh đau lòng cho em.”

Cô cảm giác bàn tay nóng bỏng của anh vuốt sau lưng của mình, còn có làn da bên hông. Lặp lại liên tục, khiêu khích nhiệt độ giữa hai người, không trao đổi ngôn ngữ, đến cuối cùng anh mới cúi đầu, khẽ cắn chặt xương quai xanh nhô lên của cô.

Bỗng nhiên vang lên một trận tiếng rung, là tin nhắn của Hàn Ninh.

Anh cau mày, cầm điện thoại di động lên liếc nhìn, thoải mái trên mặt biển mát, khe thở dài: “Ba anh đến đây.”

“Thư ký của ông nói ông chỉ đi ngang qua Bắc Kinh, ông muốn cùng ăn một bữa cơm tối với anh.” Anh vừa lấy thuốc ra, vừa giải thích: “Tối nay không phải là thời cơ tốt để hai người gặp mặt, anh đoán chừng sẽ bị dạy dỗ một đêm.”

Hàn Ninh vừa chuẩn bị đốt thuốc lên, nghiêng đầu thấy cô bởi vì nụ hôn triền miên vừa rồi mà đỏ mặt, trong lòng âm ập ngồi xuống: “Xong rồi, anh không nở đi.”

Tiêu Dư dờ khóc dờ cười: “Khi nào thì anh mới có thể nghiêm chỉnh một chút, chuyện lần này lớn như vậy, cẩn thận buổi tối nhìn thấy ba anh có đi không về.” Nói xong, nhớ tới những ngày qua mình đối xử qua loa với anh.

Những hình ảnh linh tinh, từ từ lướt qua trước mắt, vẻ mặt anh rõ ràng mệt mỏi như vậy, mình lại không phát hiện.

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Anh ôm lấy cô. “Đi dạo thả lỏng một chút, hẹn bạn bè ăn cơm, tâm sự.”

45. Chương 44: Đã Từng Tan Rã (2)

Anh vừa đi, cả căn phòng đều im lặng.

Đang thời gian làm việc cô cũng không biết có thể hẹn được người nào, chỉ có thể một mình đi dạo ở trên đường. Tháng mười một Bắc Kinh nổi gió rồi, gió mùa đông, ngay cả quần áo dày cũng có thể thổi xuyên vào.

Đại đa số mọi người đều vội vàng bước đi, cô không có việc gì, ngược lại đi rất chậm.

Tối hôm qua khóc suốt một đêm, sớm đã mất hết sức lực, đến cuối cùng thật sự là lạnh từ lòng bàn chân đến lục phủ ngũ tạng.

Vốn muốn định đi ăn chút cơm, về khách sạn chờ Hàn Ninh trở lại, lại không nghĩ rằng Hứa Viễn Hàng gọi điện thoại tới, muốn cô đi lấy kết quả kiểm tra sức khỏe. Cô có chút sững sờ, lúc này chính là thời gian chuẩn bị hậu sự, sao anh ta còn rảnh rỗi giúp mình đi lấy kết quả? Lại nói chỉ có một ngày, sao có kết quả nhanh như thế?

“Tiểu Tiểu, em đi tới đây.” Hứa Viễn Hàng biết mình lấy cớ này có bao nhiêu thất bại: “Anh van em.”

Cô chưa bao giờ nghe Hứa Viễn Hàng nói như vậy, có cảm giác không tốt xuất hiện, bật thốt lên: “Có phải vì anh của anh không?” Hứa Viễn Hàng im lặng trong chốc lát, khẳng định nghi vấn của cô: “Đúng vậy.”

Vừa đúng lúc cô dừng lại ở bên ngoài Tân Quang Thiên Địa, gió thổi rất mạnh, chỉ có thể đẩy ra cửa kính đi vào.

Người qua lại không dứt, không chút nào bởi vì thời gian làm việc mà giảm bớt.

Cô không nói lời nào, Hứa Viễn Hàng cũng không lên tiếng nữa.

“Ngày hôm qua ở bệnh viện.” Cô nhìn quầy chuyên bán nước hoa đã từng lưu luyến kia, đã đổi người bán hàng mới, không biết tại sao trùng hợp như thế, lại cũng có một nam một nữ đang chọn loại nước hoa kỳ tích kia. “Anh đã khuyên em nên kiêng dè.”

“Tiểu Tiểu, mọi người đều có sự ích kỷ đúng không?” Hứa Viễn Hàng cắt đứt lời cô nói: “Anh cũng ích kỷ, nếu như mà anh trai anh thật sự yêu thương em như vậy, em để cho anh đuổi Hàn Ninh bỏ chạy cũng được.”

Tiêu Dư không biết nên làm phản ứng gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói: “Gần đây nhà các anh có rất nhiều chuyện, anh không cần đều đặn đặt sự chú ý lên chuyện của em và Hứa Nam Chính, hỗ trợ gia đình nhiều một chút”

Hứa Viễn Hàng lại cắt đứt lời cô nói một lần nữa: “Tiểu Tiểu, anh van em, anh lấy kết quả kiểm tra sức khỏe cho em, chính là để em lấy cơ không cho Hàn Ninh biết. Tiểu Tiểu, nhiều năm như vậy, anh đã cầu xin em lần nào chưa?”

Giọng nói của anh ta đều mang theo nước mắt, Tiêu Dư bị anh ta nói có chút không nói tiếp được.

“Tiểu Hàng, thật xin lỗi.” Cô dựa vào cửa kính, nhìn thấy một người ở bên trong đang đi về phía này. “Hàn Ninh rất quan trọng với em, quan trọng hơn anh tưởng tượng nhiều. Anh trai anh cũng có vị hôn thê, thời điểm lộn xộn như vậy, không thể tiếp tục có bất kỳ tin tức bất lợi nào.”

“Tiêu Dư!”

Hứa Viễn Hàng thực sự nóng nảy: “Chỉ dựa vào tình cảm nhiều năm như vậy, dựa vào quan hệ hai nhà chúng ta, nếu anh ta để ý, em chia tay cũng không quá đáng. Em biết cái gì là tình cảm không? Em biết cái gì là tình cảm không? Không phải tình yêu, anh nói với em chính là tình cảm!”

Cô bị rúng đến gần người, Hứa Viễn Hàng lại khàn giọng nói: “Không phải em yêu anh trai anh đến chết đi sống lại sao? Coi như em không yêu, em và anh ấy ở cùng nhau nhiều năm như vậy, ngay cả anh và Hứa Nặc cũng không sánh nổi. Anh trai anh xảy ra chuyện lớn như vậy, em không thể tới nhìn một chút được sao? Trước còn chưa tính, ông nội anh đã đi rồi, em không thể tới nhìn anh ấy một chút sao?”

Cô chưa từng cãi nhau với Hứa Viễn Hàng, những lời này của anh ta, giống như là một thanh dao găm rất mỏng, dễ dàng vạch trần vết thương mà cô dùng hết hơi sức mới dưỡng tốt. Cô cảm điện thoại di động, hoàn toàn nói không ra nữa chữ.

Qua thật lâu, giọng nói của Hứa Viễn Hàng mới dịu lại.

“Thật xin lỗi Tiểu Tiểu, thật xin lỗi. Mấy ngày nay nhà anh xảy ra quá nhiều chuyện, anh đã không chịu nổi nữa rồi, anh trai anh mới vào phòng ICU (phòng chăm sóc đặc biệt), mặc dù không nguy hiểm, nhưng anh vẫn muốn em có thể tới đây.”

Trừ bốn chữ ‘ICU’* ra, cô hoàn toàn không có sức lực đi lý giải lời nói của Tiểu Hàng.

(Trong tiếng Trung chữ này có 4 chữ)

Nhưng kia bên vẫn còn nói thao thao bất tuyệt, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi: “Không ở Tổng viện, hiện tại anh cũng không dám để cho người trong nhà biết, chỉ nói là lại bị người bắt đi điều tra. Tiểu Tiểu, nếu thật sự không được thì em gọi điện thoại cho Hàn Ninh, anh sẽ giải thích với anh ta.”

Rốt cuộc cô ép buộc mình nói ra tiếng: “Tại sao nghiêm trọng như thế?”

“Nửa năm trước anh trai anh đã được cấp cứu, là viêm cơ tim, khi đó em mới vừa trở về nước.” Anh ta thở dài một hơi. “Loại bệnh này chính là phải nghỉ ngơi, nhưng nửa năm này bên cạnh anh ấy việc lớn việc nhỏ không ngừng nghỉ, tối hôm qua em cũng thấy đấy, chú hai anh lại không phân tốt xấu cũng tức giận.”

Lời của anh ta nói đứt quãng, nói làm Tiêu Dư nghe không rõ.

Đến cuối cùng cô cũng gần như dùng sức để đứng lại, đi tới bên ngoài kính, ngồi mép bồn hoa ở quảng trường.

Rất nhiều người đi qua, nhìn thời tiết gió thổi lạnh thế này lại có người ngồi ở bên ngoài.

Hứa Viễn Hàng nói tiếp: “Ông Hạ là ai? Anh cho em biết, ngay cả anh cũng không biết. Một năm nay cơ thể ông nội anh không tốt, lại luôn hỏi chuyện của em và anh trai anh, anh trai anh đều nói là lỗi của anh ấy, anh ấy không cần em nữa, em biết em là người ông nội anh thương yêu nhất, vì chuyện này không biết tức giận bao nhiêu.” Anh ta ngừng lại một chút, giọng nói có chút bất đắc dĩ. “Anh trai anh hiểu thuận với ông cụ thể nào em cũng biết mà, cuối cùng công cụ bất chấp, bảo năm nay anh ấy nhất định phải kết hôn, anh ấy hoàn toàn không cự tuyệt, chỉ nói một câu: Ông bảo cháu cưới người nào thì cháu sẽ cưới người đó.”

“Anh chỉ biết cô ấy là bạn học thời đại học của anh trai anh, cháu gái của đồng đội trước kia của ông anh.” Hứa Viễn Hàng nói xong toàn bộ, mới nói tiếp: “Tiểu Tiểu, những lời anh khuyên em trước đó, quả thật là vì tốt cho em, thế nhưng lần này coi như anh dựa vào tình cảm giữa em và anh để nói, anh cũng van em có thể tới nhìn anh ấy một chút.”

Cô cúp điện thoại, ngồi ở ngoài trời thật lâu, gọi điện thoại cho Hàn Ninh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn ở tình trạng không gọi được.

Cho đến khi trời có chút tối, cô mới chặn một chiếc taxi, đi bệnh viện.

Trời tối rất nhanh.

Taxi tài xế không ngừng phân tích quốc gia đại sự, cô nghe đến nổi huyết Thái Dương có chút căng lên, nhỏ giọng nói một câu mở radio đi, lúc này tài xế mới ngừng nói chậm rãi bật lên. Giọng điệu không liên quan đến nhau, đề tài chẳng dính dáng gì, cho dù là tin tức tình hình giao thông cũng tốt, cô chỉ muốn tinh thần nghỉ ngơi một lát.

Thật không nghĩ đến cũng là lời bình Tài chính và Kinh tế, luôn lấy 3GR làm ví dụ, phân tích thị trường internet.

Cái gọi là chuyên gia, đang nhớ lại sự bùng nổ internet vào năm 2003, kèm theo nói có sách, mách có chứng, kết quả của trùm internet lúc đó. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy dạ dày có chút đau, mới nhớ tới cả ngày nay vẫn chưa ăn gì.

Hứa Viễn Hàng đang đứng ở cửa chính bệnh viện, lúc nhìn thấy cô thì cảm kích nợ nần cười, vội vàng mang cô đi vào, vừa đi vừa thấp giọng kể tình hình. Cô nghe, mặc anh ta giúp mình thay quần áo, quần áo màu xanh đậm và dép chuyên dụng, những thứ này cũng làm cho cô cảm thấy xa lạ mà lạnh lẽo. Cho đến khi đi theo anh ta đi vào, cũng có chút lùi bước. điễn đàn lê quý đôn.

Hình ảnh tối hôm qua quá rõ ràng, chồng lên ngay trước mắt, hoảng hốt còn có nét mặt cực kỳ bi thương của anh.

Cho đến khi đi qua cửa, cô mới nhìn đến trên giường lớn, là Hứa Nam Chính chân thật.

Dường như anh đang ngủ, yên tĩnh và thả lỏng khó có được.

Đã từng có bao nhiêu ngày đêm, anh nằm ngủ ở bên cạnh mình, hoặc là cười, hoặc là thân mật, hoặc là ngủ say, cô không dám đi tới, hai y tá bên cạnh nhìn cô, chỉ dùng khẩu hình miệng nói với Hứa Viễn Hàng: Đang ngủ.

Hứa Viễn Hàng bảo y tá đi ra ngoài, mình cũng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có cô và anh.

Cô nhỏ giọng ngồi xuống ghế dựa ở cạnh giường, nhìn anh ngủ.

Dường như qua thật lâu, lại dường như chỉ là thời gian ngắn ngủi, lông mi của anh đột nhiên động đậy, cô vẫn còn đang ngây người, đã thấy anh mở mắt nhìn mình

Cô im lặng nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Khát nước sao?”

Hứa Nam Chính lắc đầu, không lên tiếng.

“Em mặc như vậy, có phải rất xấu hay không?” Cô đã sớm suy nghĩ xong rất nhiều lời nói không liên quan gì, e sợ hai người bọn họ nhạt nhẽo lúng túng “Tiểu Hàng nói quần áo của em rất dơ, nhất định phải mặc cái này vào.”

Anh im lặng nhìn cô, rót cuộc mở miệng: “Ông nội anh qua đời rồi.”

Cô ngẩn người, chuyện như vậy cô không thể nào không biết, cho dù ngày hôm qua anh không nhìn thấy mình, hiện tại qua gần một ngày sao mình lại không biết chứ.

Nhưng cuối cùng cô vẫn khẽ gật đầu, không nói tiếp nữa.

Ánh mắt của anh vẫn luôn nhìn cô, không dời chỗ khác, không biết là muốn nói chuyện, hay là hoàn toàn không có lời nào để nói.

Cô không ngừng tự nói với mình, nếu mình đến thăm bệnh nhân, thì nên nói gì đó, nhưng càng bị anh nhìn càng không nghĩ được đề tài nào.

Anh đột nhiên nói: “Khó có được lúc em đến thăm anh, không cần vất hết óc nói chuyện.”

Anh hiểu cô rất rõ, cho dù là một động tác nhỏ, cũng biết ý nghĩ của cô.

Cô tiện tay vén tóc đến sau tai, lúng túng nghiêng đầu, làm bộ như đang nhìn số nhảy trên máy móc, bỗng nhiên cảm thấy trên lỗ tai có chút cảm xúc mềm nhũn, thật lạnh.

Khi kinh ngạc quay đầu lại thì anh đã thu tay: “Đều tháo xuống rồi hả?”

Cô ừ một tiếng, cố gắng che giấu mình ngăn người vừa này.

Khi đó luôn muốn quên chuyện có liên quan tới anh, soi gương tháo được năm sáu phút, mới dứt khoát lấy xuống tất cả bông tai.

Nhớ ban đầu bởi vì lỗ tai có đủ loại khuyên tai này, Hứa Nam Chính không ít lần nói với mình. Tiểu Hàng còn từng kéo xuống đùa giỡn, làm cô bị sưng đỏ một mảng, thậm chí có thể nhớ lại rõ ràng anh bôi thuốc cho mình ở trước gương trong nhà vệ sinh, bản thân lại không tự chủ được đưa tay vén sợi tóc rối xuống trên trán lên cho anh.

“Tiểu Tiểu.”

Cô gạt đầu, anh khẽ cười, nói: “Anh nghe thấy bụng em kêu lên, có phải đói bụng hay không?”

Thật ra thì khi đói bụng dạ dày cô đều luôn xuất hiện cơn đau, bị anh nói ra, mới thuận nước đẩy thuyền nói: “Đúng vậy, cả ngày cũng chưa ăn gì.”

“Muốn ở lại ăn chung không?”

Cô suy nghĩ một chút: “Em hỏi Tiểu Hàng một chút, bây giờ anh có thể ăn được thức ăn hay không.”

“Được.”

Kết quả Tiểu Hàng đi vào, nghe Hứa Nam Chính nói muốn ăn thứ gì đó, trong mắt hiện lên vui vẻ hiếm thấy. Kéo Tiểu Dư nói muốn đi mua cơm, ra đến ngoài cửa, Hứa Viễn Hàng mới cầm tay của cô, nhỏ giọng nói: “Anh chỉ nói một câu.”

Cô không hiểu nhìn anh ta.

Hứa Viễn Hàng thở dài: “Hãy quay lại với nhau, mặc kệ Hàn Ninh hay Uông Hạ gì đó, anh thật sự hận lúc trước anh khuyên em buông tay, hận không thể đánh chết anh.”

Trừ Hứa Viễn Hàng ra, không ai sẽ trực tiếp nói lời như vậy.

Mặc kệ bất kỳ kẻ nào và với quan hệ gay gắt gì.

Cô nói: “Nói mê sảng gì đó, đã qua bao lâu rồi? Nhanh đi mua cơm, em đói đến mức dạ dày cũng đau luôn rồi.”

“Anh vẫn không hiểu vì chuyện gì mà hai người chia tay.” Hứa Viễn Hàng nhìn cô chằm chằm. “Lúc trước cho là lỗi của anh trai anh, nhưng sau đó anh càng ngày càng cảm thấy không đúng, nhưng hai người chưa bao giờ liên lạc, anh chỉ muốn, mà thôi, cũng đã qua rồi. Như bây giờ, anh không đành lòng, khi vừa mới đến bệnh viện đã nhìn thấy mặt mũi em trắng bệch, anh trai anh vừa thấy em đã lập tức chịu nói chuyện”

“Tiểu Hàng.” Tiểu Dư cắt đứt lời anh đang nói. “Anh còn nói nữa là em đi trước đây.”

“Rốt cuộc có vấn đề chỗ nào?” Hứa Viễn Hàng có chút nôn nóng. “Kết hôn còn có thể ly hôn mà”

Đến cuối cùng là sai ở đâu? Có lẽ là đều không sai ở chỗ nào.

Thời gian không nói một tiếng, giữ lại vô số kỷ niệm lộn xộn. Nào có chuyện không thể vãn hồi như vậy, chỉ là tách xa nhau quá lâu, để cho chúng ta đều đã có quá nhiều chuyện không cách nào bỏ qua, không đành lòng được.

“Tiểu Hàng.” Tiêu Dư mệt mỏi nở nụ cười. “Em yêu Hàn Ninh, không có khả năng chia tay với anh ấy. Giống như anh nói, anh cũng không quên được mối tình đầu, có thể để cho anh hối hận quay trở lại chia rẽ gia đình của cô ấy, anh có thể làm được không?” Không đợi Hứa Viễn Hàng nói chuyện, cô đã lắc đầu cười một tiếng: “Anh có thể làm được, có lẽ, cô ấy cũng đã sớm quên anh rồi.”

46. Chương 45: Đã Từng Tan Rã (3)

Tiểu Hàng biết rõ Hứa Nam Chính không thể ăn quá nhiều, nhưng vẫn giống trống khua chiêng mua rất nhiều.

Khẩu vị của hai người rất giống nhau, thức ăn bày trên bàn đều là cô thích.

Hứa Nam Chính chỉ ăn qua loa chút cháo trắng, lại gấp cho cô rất nhiều món ăn, không biết là bởi vì đói bụng quá lâu hay vì nguyên nhân khác, cô cơm nước xong dạ dày lại càng đau hơn.

Nhân viên chăm sóc đi vào dọn dẹp phòng bệnh, cô lại ngồi một lát, y tá mang vào đây hai túi nước biển lớn nhỏ. Khi kim châm vào mu bàn tay anh, đột nhiên cô cảm thấy rất khổ sở, nhớ tới lúc còn rất nhỏ mình ho khan không ngừng, mỗi ngày đều phải treo ngược nước muối, Hứa Nam Chính luôn nghĩ hết các loại biện pháp dụ dỗ mình, cuối cùng bắt đắc dĩ hỏi y tá cùng truyền nước biển với cô.

Mặc kệ anh là một trong những đầu sỏ internet, có bao nhiêu nhà muốn nhập cổ phần công ty, người ngoài đổ con mắt ‘tướng môn hổ tử’ mang lại cho anh quá nhiều vỏ bọc, anh cũng phải gạt tất cả những chuyện như sự nghiệp thất bại, người thân ốm mất.

Khi y tá điều chỉnh tốc độ truyền thì có một cô gái đi vào.

Hỏi han ân cần, cẩn thận từng ly từng tí.

Hứa Nam Chính chỉ qua loa ứng phó đôi câu, không nói quá nhiều. Cô gái kia còn kéo một valy hành lý, giống như là mới đi công tác trở về từ chỗ rất xa, lo lắng trong mắt cô ấy rất rõ ràng.

Xem ra, ngay cả là hôn nhân trưởng bối bày mưu đặt kế, anh vẫn có năng lực giữ chặt trái tim của một cô gái.

Tiêu Dư cầm điện thoại di động lên, bỗng nhiên nói: “Công ty còn có việc, em đi trước.”

Ánh mắt của anh thật bình tĩnh, thậm chí còn có vài phần ý cười: “Trẻ như thế? Chắc là Hàn Ninh tìm em?”

Cô thuận nước đẩy thuyền, cười cười.

Uông Hạ nghe xong hơi vui mừng: “Hàn Ninh? Rất lâu rồi tôi chưa nhìn thấy anh ấy. ” Lúc này cô ấy mới rất nghiêm túc tự giới thiệu mình. “Tôi là Uông Hạ, cô là gì của Hàn Ninh?”

Tiêu Dư cũng cười: “Bạn gái.”

“Trùng hợp như thế?” Uông Hạ cười lên, gò má xuất hiện một lúm đồng tiền nhàn nhạt. “Tôi cũng biết anh ấy rất sớm, trước kia bạn học thời trung của tôi với anh ấy..., chuyện này cũng không cần thiết phải nói ra.”

Tiêu Dư không cần suy nghĩ cũng biết, cô ấy nói ra lời này là có ý gì, chỉ bắt đắc dĩ cười một tiếng.

Thế giới này rốt cuộc là nhỏ bao nhiêu.

Không ngờ mới đi ra khỏi bệnh viện, Hàn Ninh thật sự gọi điện thoại tới.

Cô bị gió thổi có chút cảm rồi, vừa nghe anh nửa thật nửa giả nói đầu trí với vị thủ trưởng đứng đầu phía Nam như thế nào, đứng ở ven đường đón taxi. Mới vừa rồi ở trong bệnh viện một chút hơi ẩm tích góp được đã bị gió thổi mất sạch, vẫn không có một chiếc xe trống nào.

“Vừa rồi em có gọi điện thoại cho anh, nhưng vẫn luôn không kết nối được.”

Hàn Ninh cười nói: “Ba anh rất phiền khi đang nói chuyện với người khác mà có âm thanh khác lẫn lộn vào.”

Giọng nói của anh rất thoải mái, cô cũng coi như thoải mái nói, tán gẫu với anh.

Đến khi rút cuộc ngồi lên xe taxi, anh mới đột nhiên hỏi: “Đón xe?”

Cô sửng sốt một chút, nhanh chóng nói địa chỉ cho tài xế nghe, ngược lại hỏi anh: “Sao anh biết em đón xe?”

“Ở chỗ này của anh nghe thấy đều là tiếng gió, còn có tạp âm ven đường.” Anh chậm rãi giải thích: “Em nhận được điện thoại của anh, còn chần chừ đứng ở ven đường, nhất định là buổi chiều quên lái xe ra ngoài, lại chưa đón xe được.”

Trong taxi có mùi thuốc lá rất nặng, hẳn là hành khách trước đó lưu lại, cô nhớ tới buổi sáng mình tỉnh ngủ, mùi hương trong phòng, chợt cũng có chút nhớ anh.

Nghe giọng nói của anh, nhớ bộ dạng của anh, cô nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Tiểu Hàng điện thoại cho em, Hứa Nam Chính nhập viện rồi. Em nghĩ là bạn bè nhiều năm với anh ấy, mấy ngày nay nhà bọn họ xảy ra nhiều chuyện như vậy, phải đi bệnh viện nhìn anh ấy một chút.” Cô lấy hết dũng khí nói xong, Hàn Ninh lại thật giống như không để ý gì: “Nghiêm trọng không?”

Cô qua loa nói bệnh tình, theo như Tiểu Hàng nói là không có vấn đề.

Đến bây giờ điều tồi tệ nhất cũng đã cùng nhau xuất hiện, cũng sẽ không còn phiền phức gì tồi tệ hơn nữa, chỉ cần điều dưỡng tốt, sau khi thăm tra xong hoàn toàn, anh ấy mới có thể cùng với 3GR cùng đứng lên.

“Muốn ăn Cua Đồng.” Cô đổi sang đề tài khác.

“Không thành vấn đề.” Hàn Ninh nói xong, mới phát hiện thực tế của vấn đề. “Ở khách sạn ăn, giống như không tốt lắm, đi ra ngoài ăn nhé?”

Cô vỗ vỗ người ngồi trước, nói cho tài xế đi địa chỉ khác, sau đó nói với điện thoại: “Em đi mua cua, gặp ở dưới lầu nhà anh được không?” Cô nói xong, lại nghĩ tới đến mình bị gì. “Nhà anh có Talcid không?”

Hàn Ninh bị hỏi đến dở khóc dở cười, Cua Đồng vốn tính hàn, lúc cô đau dạ dày lại dám tham ăn.

Khi cô giờ tám con Cua Đồng lên đi vào cửa, Hàn Ninh và Tiểu Tiểu một người một chó trở mắt nhìn nhau. Hàn Ninh dựa vào tượng điêu khắc trên mặt tường cửa gỗ, Tiểu Tiểu thì ‘ha ha’ lè lưỡi, nhìn một túi con cua cô mang về, cô ngượng ngùng cười cười nói: “Ăn không hết, ngày mai cũng có thể ăn.” Hàn Ninh nhận lấy túi đựng con cua, nắm lấy tay của cô: “Lạnh như vậy? Có muốn tắm nước nóng trước không?”

Cô ừ một tiếng, bỗng nhiên nói: “Em thấy Ông Hạ rồi, nghe nói anh và bạn học của cô ấy có quan hệ khá sâu xa?”

Hàn Ninh thở dài một hơi, ánh mắt ngay lập tức dịu dàng, nhỏ giọng nói: “Anh biết ngay mà, em trở lại khẳng định hỏi anh những lời này, bà xã, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi.”

Anh nói xong lời cuối cùng, dĩ nhiên cũng ném Cua Đồng xuống bên chân, kéo cô đến vào trong ngực, ôm thật chặt.

Cằm của anh ép chặt ở trên vai cô, thật lâu cũng không có nói gì nữa.

Vốn là cô nói đùa, không ngờ anh đột nhiên ôm lấy mình như vậy, ngược lại có chút thấp thỏm.

“Hàn Ninh?” Cô khẽ gọi anh.

Anh ừ một tiếng, buông cô ra, cười vuốt vuốt tóc của cô: “Quả nhiên vẫn có tác dụng như vậy, ôm một cái cũng không náo loạn nữa?” Anh lại cầm túi cua đi vào phòng bếp. “Anh hấp cua cho em, em ngoan ngoãn xem ti vi chờ anh.”

Đèn phòng bếp mở lên, xuyên thấu qua kính mờ rơi xuống đất, cô có thể nhìn thấy anh bắt đầu làm.

Dáng vẻ như vậy, rất bình thản, nhưng cũng lại dễ cho người ta rất an tâm.

Lời nói lúc buổi chiều của Hứa Viễn Hàng vang lên bên tai lần nữa, từng lời khuyên và hỏi, cũng tra hỏi vấn đề mà cho tới nay cô không dám nghĩ tới. Nếu như Hứa Nam Chính quay đầu lại tìm mình, mình sẽ làm như thế nào?

Cô ôm lấy chó, cởi giày ngồi ở trên ghế sofa, nhìn bóng dáng cao lớn mông lung đó.

Ở trên núi tuyết Tây Tạng, khi cởi áo leo núi cho mình mặc, bên trong chỉ mặc một cái áo khoác mỏng màu đen, để một tay trong túi áo như vậy, một tay khác cầm điều thuốc, dưới lá cờ tung bay trong gió hắt cằm, nói: “Cô có thể hiểu như vậy, khi chưa tới lúc kết hôn, chúng tôi vẫn rất tôn trọng tự do yêu đương.”

Hàn Ninh khi đó, Hàn Ninh bây giờ, khuôn mặt vẫn như cũ, lại không có chút liên quan nào.

Lúc Hàn Ninh bưng con cua đi ra, cô đã ôm chó nằm trên ghế sofa ngủ mất.

Hàn Ninh nhỏ giọng đặt con cua lên bàn, đi tới bên sofa, bế ngang cô lên. Nào có thể đoán được cơ thể cô mới cách ghế sofa, một đôi tay lập tức ôm cổ của anh, mở mắt ra: “Con cua, em muốn ăn con cua trước.”

Cô nói xong, Hàn Ninh mới đỡ khóc đỡ cười dụ dỗ cô: “Không phải em đau dạ dày sao? Anh cho em uống thuốc trước, con cua này ngày mai cũng có thể ăn.” Cô dựa đầu vào trên vai anh: “Em cảm giác anh càng lúc càng giống người đàn ông gia đình rồi, Hàn Ninh, khi lần đầu tiên em gặp anh, anh là điển hình con trai nhà đại viện, còn là loại người mắt cao hơn đầu, tự cho là đúng thối nát.”

Hàn Ninh “ừ” một tiếng, ôm cô đi về phòng ngủ: “Có phải chính là loại người không học vấn không nghề nghiệp, lại vô tích sự ngậm thuốc mỗi ngày, liếc mắt nhìn người đặt biệt muốn bị đánh phải không?”

Cô hé miệng cười: “Đúng vậy, còn lái chiếc xe biển trắng bộ đội, cũng không có việc gì thì đi rêu rao khắp nơi, ở trên đường phố Trường An quay đầu xe lung tung ảnh hưởng đến giao thông...” Hàn Ninh thật sự bị cô chọc cười, dịu dàng nói: “Ở trên đường phố Trường An thì thôi, ba anh lại dạy dỗ anh chuyện này, thỉnh thoảng chặn trên đường cao tốc đến sân bay là được rồi.”

Cô á một tiếng: “Không đúng, sao chuyện này nghe giống chuyện của Tiểu Hàng vậy?”

Hàn Ninh dùng chân đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào, đặt cô đến trên giường: “Hứa Viễn Hàng?”

Tiêu Dư gạt đầu: “Khi còn bé anh ta đặc biệt thích gây họa. Có một lần len lén mang em đi vùng ngoại ô ăn món ăn nhà nông, sau đó lúc trở lại đi cao tốc Kinh Xương, anh có biết mấy chiếc xe công cộng hay tăng tốc độ, suýt nữa tông vào đuôi xe của xe chúng em, anh ta lập tức lái tới chặn ngang phía trước chiếc xe, kéo tài xế từ trên xe xuống, để người ta đứng với tư thế hành quân.”

Hàn Ninh không biết nên khóc hay cười: “Đây cũng là quá ỷ thế hiếp người rồi.”

“Đây cũng không phải, anh ta đơn thuần tốt bụng làm chuyện xấu thôi.” Tiêu Dư cười: “Ước nguyện ban đầu của anh ta không phải như vậy, chiếc xe công cộng kia lái quá nhanh, dù thế nào đi nữa sau đó anh ta lại bị Hứa Nam Chính đánh, vẫn nói mình sợ hành khách trên xe gặp chuyện không may.”

Ánh mắt của Hàn Ninh rất yên tĩnh, nhìn cô mặt mày hớn hở nói chuyện lúc còn trẻ.

“Hàn Ninh.” Cô đột nhiên dừng lại, nghiêm túc nhìn anh. “Thật ra thì, em đều có hai mươi mấy năm tình cảm với tất cả mọi người trong nhà họ Hứa. Thân thích nhà ba em rất ít, hoàn toàn không có anh em hay chị em nói chuyện hợp ý, bên nhà mẹ đều ở Hồng Kông hoặc ở nước ngoài, ngoại trừ dì nhỏ ở Bắc Kinh ra, đều không quá gần gũi. Tiểu Hàng, Hứa Nặc, còn có Hứa Nam Chính, đều giống như người thân của em vậy.”

Lúc anh ôm cô đi vào, còn chưa kịp mở đèn.

Ánh đèn hành lang chiếu vào, đúng lúc anh đưa lưng về phía nguồn sáng duy nhất này, hoàn toàn không nhìn rõ về mặt.

Nhưng giọng nói của anh rất dịu dàng: “Anh biết rõ, Tiểu Tiểu, những thứ này anh đều biết.”

Ánh mắt của anh ở trong bóng tối, im lặng nhìn cô, Tiêu Dư cũng nhìn anh, lại đưa tay ôm cổ của anh một lần nữa, chủ động hôn lên môi của anh, chậm rãi thử dùng đầu lưỡi thăm dò chạm một cái vào hàm răng của anh. Không đợi động tác tiếp theo, Hàn Ninh cũng đã nghiêng đầu, hoàn toàn bắt đầu nụ hôn sâu.

Hai người giống như đang đồng thời dùng sức, dùng hết sức lực hôn đối phương.

Anh tuyệt đối là cao thủ hôn môi, gần như không cần tốn nhiều sức lực, làm cô thở dốc không ngừng, lại không muốn trốn đi. Đến cuối cùng khi anh buông cô ra, hô hấp của hai người đều có chút cố hết sức, không đợi trở lại bình thường, Tiêu Dư lại khê hôn lên khoe miệng của anh: “Hàn Ninh, chúng ta đi Thượng Hải sống. Ba anh không thích anh ra nước ngoài, vậy chúng ta định cư ở Thượng Hải. Chính em đã từng học đại học ở Thượng Hải, không tính là xa lạ, ở đó cách nhà anh lại rất gần, nhất định ba mẹ anh sẽ rất vui về.”

Hoàn toàn rời khỏi đây, không để anh tiếp tục có điều lo lắng, không để cho mình cơ hội dao động nữa.

Đây là năng lực cô có thể làm vì anh, nguyện ý làm vì anh.

47. Chương 46: Một Người Tác Thành (1)

“Được.” Dường như Hàn Ninh đang cười, răng môi dây dưa với cô, nhỏ giọng nhận lời. “Bà xã em thật khéo hiểu lòng người, hôm nay ba anh còn ra lệnh, để cho anh lập tức trở về Nam Kinh, đoán chừng sống ở Thượng Hải với ông, vậy cũng không có vấn đề gì.” Cô sững sốt một chút, tránh né một chút: “Sao anh không nói với em?”

Bởi vì những lời này của anh, cô hốt hoảng một trận không lý do.

Suy nghĩ một chút, mới hỏi tới anh: “Nếu như mà em không nói muốn đi Thượng Hải, chẳng lẽ anh muốn chính mình trở về Nam Kinh?”

Anh bất ngờ im lặng, không lên tiếng.

Không tiếng động trả lời, chứng minh cho suy nghĩ của cô.

Thời gian, trong lúc đó giữa mình và anh lặng lẽ thay đổi tất cả.

Ngay cả một cú điện thoại không thẹn với lương tâm, một người già qua đời, chỉ cần có liên quan đến Hứa Nam Chinh, cô sẽ sợ Hàn Ninh suy nghĩ nhiều. Cũng không phải không xin lỗi, lại nhiều hơn nữa là thật sự sợ anh hiểu lầm mặc kệ là núi tuyết Cao Nguyên, giữa trưa tuyết bay tán loạn, giao thông Paris tê liệt, nụ cười của anh luôn làm bản thân dao động.

Vào giờ phút ảm áp này, cô đã sớm thành thói quen, thậm chí là lệ thuộc vào.

Cho tới nay mỗi khi cô mệt mỏi nhất thì anh sẽ vươn tay ôm lấy mình, cho một cái ôm hoàn toàn khoan dung. Cô hiểu không nên vào lúc này, nhưng ánh mắt và động tác của anh hoàn toàn đánh tan sự do dự của cô.

Cô lại không dám hỏi suy nghĩ rời đi của anh, chỉ lấy tay ôm chặt eo của anh. Làn da nóng rực, không biết là người nào làm bỏng người nào, anh im lặng thật lâu mới nhỏ giọng nói ở bên tai cô: ∞∞∞∞∞∞∞∞∞ “Tiểu Tiểu, hôm nay anh rất sợ, sợ em sẽ không bao giờ về nhà nữa.”

Anh nói xong, cúi người hôn cô thật sâu.

Rất tự nhiên dung hòa vào nhau, không dùng ngôn ngữ để trao đổi, hai người đã dán chặt ở chung một chỗ, không ngừng vuốt ve làn da của nhau, muốn đánh tan do dự và bàng hoàng vừa nãy, đều không nhớ đến nữa.

Đến cuối cùng, cô đã khấn trương không thôi, đôi tay giữ chặt eo anh.

Không dám hít thở, cũng không dám động.

Thế nhưng anh lại bỗng nhiên dừng lại, hung hăng cắn môi của cô: “Anh đi phòng dành cho khách ngủ.”

Cô không hiểu, mở mắt ra, mơ màng nhìn sôi trào mãnh liệt trong mắt anh.

Hàn Ninh thở dài một hơi, chỉ dùng tay vuốt tóc của cô, ngón tay lướt qua viền tai của cô, một đường trượt xuống, thẳng đến khi cô căng thẳng đứng người dậy, mới cười nói: “Bà xã, đừng nóng vội, khi nào đến thời điểm tốt nhất nhất định sẽ cho em.”

“Hàn Ninh!” Vốn Tiêu Dư đã khấn trương, bị anh nói xong gần như muốn thêu cháy.

Anh lập tức cười, cúi đầu chạm vào môi cô một cái.

Thật bất ngờ ngủ lại, trong khoảng thời gian dài hai người đều dè dặt cẩn trọng. Cô rất nhanh trở về khách sạn, bắt đầu cùng với anh sắp xếp tất cả mọi chuyện đi Thượng Hải, mẹ nghe xong không có bất kỳ ý kiến gì, từ nhỏ cô đã không ở bên cạnh ba mẹ, đương nhiên cũng sẽ không có quá nhiều cảm giác lệ thuộc vào.

Chỉ là vẫn quan tâm chăm sóc như trước.

Bắt đầu tết năm nay, cô chủ động mang Hàn Ninh về nhà.

Mẹ ngầm thừa nhận, nhưng trước sau vẫn duy trì trạng thái xem thái độ của ba với Hàn Ninh thế nào rồi mới tán thành.

Cô không ngờ mẹ không chỉ thích Hàn Ninh, mà dường như rất hợp ý với anh, gần như là không chỗ nào không nói chuyện, rất có cảm giác bạn lâu năm. Ngày đó là ngày có thời tiết tốt hiếm có trong mùa đông, bọn họ ngồi ở ngoài ban công bên cửa sổ sát đất uống trà, ánh nắng ấm áp vẽ ra hình dáng của Hàn Ninh, còn có đôi mắt luôn mang theo ý cười cực kỳ rõ ràng kia.

“Thượng Hải cũng tốt, chỉ là mùa đông quá lạnh người, không giống phương Bắc có hơi ẩm sẽ thoải mái một chút. ” Mẹ cười nhấp một hớp trà nóng: “Các con nên đợi qua mùa đông rồi đi.”

“Trước kia ở nơi đó cháu có một căn nhà nhỏ, đặc biệt có lò sưởi ấm áp.” Hàn Ninh rót cho mẹ thêm chút trà. “Chỉ là ý của con cũng vậy, chờ Tiểu Tiểu ở chỗ này qua tết âm lịch trở về, vừa đúng lúc cùng nhau trải qua ngày sinh nhật mừng một tháng giêng.”

Tiêu Dư nhìn thấy tay phải anh mò mẫm trong túi quần theo thói quen, không khỏi âm thầm buồn cười, ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta xuống lầu đi dạo một chút nhé?”

Hàn Ninh cười đến ung dung thản nhiên, dễ nhận thấy cô đang tìm cơ để mình rời khỏi đây.

Hai người vụng về đi xuống lầu, cô lập tức kéo anh đến sân sau, bày ra tư thế ‘mời tự nhiên’: “Anh không cần sợ mẹ em, bà đã sớm thành thói quen, trong nhà không đi gần đàn ông không hút thuốc lá.”

Hàn Ninh dở khóc dở cười: “Vừa rồi anh đang sờ điện thoại di động, bà xã đại nhân.”

Cô nhướn mày, vừa định nói chuyện lại cảm giác cổ tay bị nắm chặt, đã bị anh cầm vặn ngược đến phía sau, thành công bị anh kéo vào trong ngực.

Hàn Ninh khẽ hít hà, giọng điệu ý vị sâu xa nói cảm thán: “Mùi hương này thật thơm.”

Cô biết anh đang nói đến dầu gội mình dùng, rõ ràng là dùng chung một chai với anh, lại còn muốn nói mập mờ như vậy, cô muốn tránh ra, nhưng cánh tay bị vặn đến phía sau, mặc kệ như thế nào cũng không nhúc nhích được: “Cẩn thận bị mẹ em nhìn thấy.”

Anh chỉ là cười, dùng cằm cọ lên trán của cô.

Cô bị anh cọ có chút ngứa ngáy, nghĩ đến đây là ở nhà mình, nhưng lại có chút ngượng ngùng hiềm thấy, liếc mắt len lén quan sát xung quanh xem có người xuất hiện hay không, xuyên thấu qua cửa kính có thể nhìn thấy trong phòng khách có bóng của nhiều người.

“Thế nào?” Hàn Ninh cảm thấy cơ thể cô bỗng nhiên cứng lại, quay đầu lại theo bản năng, cũng nhìn thấy người tới.

Thủy tinh phản quang quá mãnh liệt, nhưng ngay khi tia sáng khúc xạ vào bên trong, cũng có thể nhìn ra anh ta.

Gần như là quay đầu trong nháy mắt, Hàn Ninh đã đẩy cô ra, kéo tới cửa kính phòng khách.

Ngày này mỗi năm, Hứa Nam Chính đều sẽ tới thăm ba mẹ, năm này qua năm khác, dường như đã sớm thành thói quen. Có lẽ là ngã bệnh nên gầy gò đi một chút, anh ấy lại có vẻ cao, ánh mắt lại ảm áp hiềm có: “Năm mới vui vẻ.”

Tiêu Dư giật mình lo lắng, Hàn Ninh thì ngược lại đi lên trước, cười nói: “Năm mới vui vẻ.”

Hứa Viễn Hàng chỉ nở nụ cười với hai người, không nói gì. Bốn người tương đối nhạt nhẽo một lát, cho đến khi đi giúp việc bưng khay trà ra ngoài, Hứa Nam Chính mới nói có mang theo vài thứ bác gửi đến, đi lên tầng trước một bước.

Hứa Viễn Hàng cũng không đi theo sau, mà ngược lại ngồi với bọn họ ở trong phòng khách, im lặng không nói uống nước trà.

Tiêu Dư hiểu tính cách của anh ta, sợ anh ta nói chuyện gì đó không nên nói, không thể làm gì khác hơn là không ngừng hỏi anh ta chút lời nói hời hợt, đến cuối cùng ngay cả Hàn Ninh cũng nghe không nổi nữa, cười vỗ vỗ mu bàn tay của Tiêu Dư: “Điện thoại di động quên ở trên tầng rồi, anh đi lên lấy đây.”

Cô cau mày nhìn anh, ý bảo anh không cần tránh.

Hàn Ninh chỉ cười búng nhẹ lên trán cô, dùng khẩu hình miệng nói: Lập tức xuống ngay.

Nói xong lập tức đứng lên.

Tiêu Dư bất đắc dĩ, nhìn anh lên lầu, mới quay lại nhìn Hứa Viễn Hàng: “Bình thường anh rất vô lý mà? Sao hôm nay không nói một lời nào?” Hứa Viễn Hàng bất đắc dĩ cười một tiếng: “Anh không biết nói gì, sợ mở miệng lại nói sai.” Không hiểu sao anh ta yên tĩnh một lát, mới hỏi: “Nghe nói em phải đi Thượng Hải? Chuẩn bị định cư ở phương Nam?”

Cô “vâng” một tiếng: “Cách nhà Hàn Ninh gần một chút.”

“Cũng cách bọn anh xa một chút đúng không?” Hứa Viễn Hàng dựa vào ghế sofa nhìn cô. “Một năm này cũng không biết là vì sao, luôn có thể nhớ tới khi còn bé, mỗi ngày chúng ta cùng nhau đi nhà trẻ, thời gian học tiểu học. Trước kia em nói đi thế nào anh đều không có cảm giác, dù sao em nhất định sẽ trở về, dù sao chỗ này mới là nhà của em. Nhưng lần này khi vừa nghe nói em phải đi, thì cảm thấy khổ sở.”

Cô không nói gì nữa.

1400 km, chỉ cần bay hai tiếng.

Nhưng cô hiểu ý trong lời nói của Tiểu Hàng, đã từng có tình cảm thân mật khăng khít, theo người bên cạnh mình thay đổi cũng sẽ thay đổi. Quan hệ từ từ xa lạ một chút, mọi người và chuyện ở Bắc Kinh cũng sẽ không tiếp tục có quan hệ gì tới mình, bao gồm chuyện năm tháng trước kia ở trong đại viện.

Buổi tối ba cố ý giữ Hứa Nam Chính và Tiểu Hàng ở lại ăn cơm.

Người phương Bắc ăn cơm thích uống rượu trắng, một chai Mao Đài bảy mươi sáu năm vừa mới mở ra, mùi rượu đã tràn ngập cả căn phòng. Tiêu Dư chưa bao giờ thấy Hàn Ninh uống rượu, dùng chân khê chạm vào chân của anh, ám chỉ anh không được thì ngăn vịn lần dừng cật mạnh.

Hàn Ninh nhẹ giọng thì thầm: “Ba vợ tương lai muốn uống, cho dù liều chết cũng phải tiếp tục đến cùng.”

Cả bình Mao Đài lâu năm, bị bọn họ uống hết.

Lúc đi về, ba mới nhớ tới đám người Hứa Nam Chinh lái xe tới, nhưng bởi vì Nguyên Đán, tài xế cũng đã về nhà ăn tết rồi, hoàn toàn không có người có thể đưa bọn họ về. Cũng may Tiêu Dư chỉ tượng trưng nhấp gần nửa ngụm, đường đi lại không tính là xa, chỉ có thể do cô tự mình lái xe, đưa hai người trở về nhà họ Hứa.

Xe là của Hàn Ninh, trước đó cô cũng đã lái qua rất nhiều lần, đương nhiên là vô cùng thuần thục không trở ngại chút nào. Nào có thể đoán được mới vừa lái đi ra ngoài mười phút, Hứa Viễn Hàng lại không được, bảo cô dừng sát ở ven đường, bắt đầu ỏi lên ỏi xuống.

Tiêu Dư mở nắp một chai nước suối, đưa cho anh ta.

“Để... để anh ngồi một lát” Hai tay Hứa Viễn Hàng cầm chai nước suối, ý bảo cô ngàn vạn lần đừng đụng vào mình.

Cô sợ anh ta ngồi không vững, trực tiếp ngã vào trong rãnh nước ven đường, chỉ có thể đứng ở chỗ cách đó ba bốn bước, lo lắng đề phòng nhìn anh ta. “Ồi?” Hứa Viễn Hàng quay đầu lại liếc cô. “Em có thể... có thể cách anh xa một chút hay không em nhìn làm anh ỏi không ra được.”

Cô đỡ khóc đỡ cười, lại đi lui về sau hai bước, cũng không dám cử động nữa.

Sau lưng chính là xe của Tiểu Hàng, đứng bên cạnh xe là Hứa Nam Chinh.

Bên người không ngừng có xe đèn thoáng qua, hai người bọn họ cách nhau ba bước, nhưng mà lại như là không có chút quan hệ nào, không có ngôn ngữ trao đổi, Tiểu Hàng đang ngồi ở ven đường, không nhúc nhích.

Thời gian giống như dừng lại, quá khứ còn chưa đi qua, thì tương lai vẫn chưa tới.

Gió rất lớn, rất nhanh mang tất cả ẩm áp trên người đi, đến lúc Tiểu Hàng lắc lư đứng lên, tầm mắt đảo qua trên hai người bọn họ, cuối cùng cũng không nói một câu nào.

“Đã xong rồi?” Tiêu Dư cài dây an toàn xong, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Hứa Viễn Hàng.

“Để cho anh ngồi một lát nữa.” Hứa Viễn Hàng quay cửa kính xe xuống, mắt say lơ lơ lim dim nhìn sóng biển ở ngoài cửa sổ.

Cô gơ tay lên nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ.

Cô hiểu Tiểu Hàng chỉ đang tức giận mình, từ lúc bắt đầu ăn cơm anh ta đã không ngừng chạm cốc với Hàn Ninh, nhưng mà một câu cũng không nói với mình. Kết quả hành động theo cảm tính của anh là anh uống đến say như vậy ý, đau khổ chính là cơ thể mình.

Qua kính chiếu hậu, một người khác cũng quay cửa kính xe xuống, vừa định đốt thuốc, bỗng nhiên nói: “Anh đi xuống hút điếu thuốc.”

“Anh.” Khi anh mở cửa, Hứa Viễn Hàng đột nhiên nói: “Điện thoại di động em hết pin rồi rồi, cho em mượn điện thoại di động của anh dùng một chút.” Hứa Nam Chinh lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, ném cho anh ta, xuống xe dựa lên cửa xe.

48. Chương 47: Một Người Tác Thành (2)

“Ngày đó ông nội anh qua đời.” Giọng nói của Hứa Viễn Hàng có chút như đi trên mây, vẫn say đến lợi hại, ánh mắt lại nhìn chằm chằm theo dõi anh. “Anh lái xe đưa anh trai anh về nhà, không dám đi, ở nhà cùng với anh ấy.” Anh dừng một chút lại nói tiếp: “Sau đó cũng là anh đưa anh ấy đi bệnh viện, cho nên nhìn thấy một ít thứ không nên nhìn.”

Tiêu Dư nghe anh ta nói, không dám nói lời nào, cũng không dám tiếp tục nghe tiếp nữa.

Hứa Viễn Hàng cúi đầu mở điện thoại di động ra, một lát sau đó bỗng nhiên truyền ra giọng nói của một cô gái, đang dùng tiếng Đức đọc cái gì đó, giọng nói giống như đang trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh.

Sau một lát, có một giọng nói của đàn ông hỏi: “Bản gốc hay văn dịch?”

Tiếng đọc sách dừng lại, cô gái mang theo ý cười nói: “Là văn dịch.”

Đối thoại đơn giản, lại có thể nghe ra quan hệ của hai người.

Cô gái tiếp tục đọc, đến cuối cùng hoàn toàn nghe không ra cô đang đọc cái gì.

Tiêu Dư dựa vào trên ghế ngồi nghe.

Âm thanh, giọng điệu, tất cả đều quen thuộc như vậy. Ngữ điệu nhàn nhạt của người Germanic, cùng với gió bắc thổi vào từ ngoài cửa xe, nhanh chóng đóng băng trái tim, từng chút một càng ngày càng chậm.

Tất cả hình ảnh lúc trước hiện ra trong mắt, trốn không thoát, trốn không thoát nữa rồi.

Khi tất cả cũng quay ngược trở về lại thời điểm ban đầu, đêm nghỉ ở trong thôn nước Mã Lai, mình còn chủ động ôm anh.

Đoạn ghi âm trong điện thoại di động đột nhiên ngừng lại.

Tiểu Hàng nói: “Anh ấy hủy bỏ hôn ước rồi.”

Rốt cuộc cô đã hiểu tại sao khi ở bệnh viện Tiểu Hàng lại nói ra những lời đó, giọng của hai người bọn họ anh ta không thể nào nghe không ra. Là dưới tình huống thế nào, Hứa Viễn Hàng nghe được đoạn ghi âm này? Sau đó mới liều mạng cầu xin mình tự đi bệnh viện nhìn anh ấy.

Cửa xe bỗng nhiên bị mở ra, Hứa Nam Chính ngồi lên ghế lái phụ, mang theo mùi thuốc lá mới.

“Nói chuyện điện thoại xong rồi hả?” Anh hỏi người ngồi đằng sau.

Hứa Viễn Hàng ừ một tiếng, đưa di động đưa cho anh.

Không khí như vậy, Hứa Nam Chính lại như không biết chút nào, chỉ nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế ngồi, không biết là đang ngủ hay là thế nào, không tiếp tục phát ra bất kỳ âm thanh gì nữa.

Cho đến khi lái xe tới bên ngoài tiểu viện nhà họ Hứa, Tiêu Dư nhìn bọn họ xuống xe, cũng xuống xe theo.

Khi cô đóng cửa xe vào thì Hứa Nam Chính và Tiểu Hàng đồng thời quay đầu lại nhìn cô, cô thả lỏng chính mình nhìn Hứa Nam Chính lần cuối cùng.

Tiểu Hàng lập tức xoay người, cũng không quay đầu lại vào cửa tiểu viện.

Tiêu Dư đi tới, ngửa đầu nhìn anh, tóc bị gió thổi bay loạn, phía trước mắt mờ hồ không rõ.

Hứa Nam Chính vươn tay theo bản năng, kéo cái mũ lông lên giùm cô: “Có lời gì, sau này có nhiều thời gian để nói, mau trở về đi.” Cô không nói gì, cứ như vậy mà nhìn anh, giống như chỉ cần một cái chớp mắt cũng sẽ không gặp lại nữa.

Tay của anh rời khỏi cô trong nháy mắt, rốt cuộc vươn cánh tay, ôm cô vào trong lòng.

Sức lực rất lớn, cô phản ứng không kịp nữa, lỗ mũi đụng vào bộ ngực anh, lại cứ như vậy mà chảy nước mắt ra, cũng ngăn không nổi nữa.

Tình cảm nhiều năm, cuối cùng cũng đã không thể quay trở lại được nữa.

Giống như luôn nhớ đến mùa hè năm mười mấy tuổi, con ve ồn ào cùng với mồ hôi đầm đìa cũng rõ ràng như vậy, thầy dạy múa đột nhiên đè chân của mình, đau thấu xương, cũng đang trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn thấy anh đứng ngoài cửa sổ.

Hết thảy tất cả mọi chuyện, cũng không quay trở về được nữa.

Trong tiếng gió rất lớn, anh nói với cô: “Tiểu Tiểu, sau này anh sẽ rất bận rộn, rất nhiều người đang nhìn anh, chờ xem chuyện cười của anh. Có thể cần thời gian mấy năm 3GR mới có thể bắt đầu lần nữa, em lại

không muốn thấy bất kỳ tin tức gì có liên quan đến 3RG, cũng không cần lại đi quan tâm con người Hứa Nam Chinh này. Em giúp anh nhiều năm như vậy, đã đủ rồi, không cần tiếp tục nữa.”

Cô nói: “Tốt.”

Anh nói: “Anh sẽ không tìm em nữa, cũng sẽ không chú ý đến tin tức của em nữa.”

Cô nói: “Tốt.”

Anh nói: “Sau này anh sẽ không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, nếu như có bất kỳ truyền thông nào đưa tin chuyện riêng của anh, cũng sẽ lập tức bảo người ta xử lý xong, sẽ không để cho em thấy bất kỳ tin tức gì.”

Cô nói: “Tốt.”

Anh nói: “Anh sẽ không đi Thượng Hải, sẽ không có cơ hội gặp lại anh.”

Cô đã lệ rơi đầy mặt, nhưng vẫn nói: “Tốt.”

Im lặng thật lâu.

Hai người đều im lặng.

Anh bỗng nhiên nhỏ giọng, dùng tiếng Pháp nói một câu cuối cùng, nói lỏng cánh tay.

Trầm thấp nói xong, thậm chí cô cho là mình nghe lầm, nhưng câu nói chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi này, giống như buổi tối nhiều năm trước, hâm nóng lòng của cô, chặn cổ họng của cô.

Không nhúc nhích được, nói không ra, rốt cuộc cô cũng không trả lời được câu giống như vậy.

Ánh mắt của anh đen mà sâu, cũng không quay đầu lại xoay người bước đi, bóng lưng rõ ràng.

Cái ôm ấm áp bỗng nhiên biến mất, cô chỉ cảm thấy lạnh, nước mắt trên mặt bị gió thổi khô, đau như bị dao cắt.

Cô đều luôn không quên được, đêm đó cả người cô ướt đẫm ở cạnh bể bơi được anh đỡ lấy, quay đầu lại một thoáng đã nhìn thấy anh, là có tâm trạng như thế nào. Giống như là bị Thượng đế cho dừng hình, ở phía xa, đám người huyền ảo bờ bên kia, còn có âm nhạc cũng bị làm mờ hồ đi, chỉ có ánh mắt của anh trực tiếp chăm chú, nhìn mình như vậy.

Cả người anh cũng ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi, hai người có bộ dạng chặt vật hiếm có như vậy xuất hiện trước mắt mọi người.

Cô không biết dừng khí từ đâu tới, cứ như vậy mà đi đến gần, chỉ muốn một lần cuối cùng, rất rõ ràng nói cho anh biết tình cảm của mình. Người trước mặt là thích từ nhỏ, thích duy nhất, chỉ cần đôi môi chạm vào nhau như vậy cũng đã không thể hô hấp được nữa.

Cho đến khi hai người cũng không thể hô hấp, nhưng vẫn dán vào hồ nước lạnh lẽo, càng không ngừng hôn sâu.

Anh nói: “Đủ chưa?”

Tùy ý như thế, nhưng trong giọng nói cũng mang theo thở dốc.

Nếu như anh không phải cháu của Hứa Thành, anh cũng sẽ không muốn liều mạng chứng minh mình, thậm chí không tiếc hy sinh tất cả. Khi đó anh tin chắc chỉ cần hai người yêu nhau, mặc kệ bao lâu cũng sẽ ở bên nhau, lại quên cuộc sống có thể thay đổi tất cả.

Nếu như khi đó có thể tiếp tục yêu đương, vẫn kiên trì, thì sẽ có kết quả thế nào đây?

Khi lái xe trên đường trở về, chỉ còn lại một mình cô.

Cô mở radio, cố gắng tìm tiết mục vui vẻ để nghe, nhưng hốc mắt vẫn không ngừng cay cay.

Lúc về đến nhà, cô ngồi ở dưới lầu thật lâu, để cho tâm trạng của bình tĩnh trở lại, thậm chí ở trong nhà vệ sinh dùng khăn lông ngâm nước đá, đắp lên mắt, để đôi mắt khóc đến sưng đỏ đôi sưng một chút.

Cho đến sau nửa đêm, cô mới nhẹ nhàng đi lên lầu.

Hàn Ninh ngủ rất sâu, lông mi không nhúc nhích, cô ngồi xổm xuống ở bên giường nhìn mặt của anh. Từ mắt đến sống mũi, rồi đến đôi môi, cằm, cuối cùng cúi xuống chạm vào đôi môi của anh.

Không ngờ anh lại vươn tay, trong nháy mắt ép đầu cô xuống, lòng bàn tay nóng bỏng để sau gáy cô, đầu lưỡi trực tiếp trượt vào trong miệng của cô, vị rượu trộn lẫn với vị bạc hà ngọt ngào, xâm chiếm mỗi một tác ý thức của cô.

Cuối cùng khi anh buông cô ra thì mới miễn cưỡng nhắm mắt nói: “Anh chờ em, còn đặc biệt ăn kẹo cao su nữa.”

Cô rưng rưng cười, “vâng” một tiếng: “Ném được rồi.”

Anh ôm cô vào trước ngực, nhẹ giọng thì thào: “Có phải ba em lấy rượu quý nhiều năm ra không, anh nhớ được một người bạn của anh mua một chai rượu Mao Đài lâu năm, tám năm đã bảy tám vạn, vậy một chai bảy mươi sáu năm cũng phải hai mươi mấy vạn.”

Cô cười: “Đúng vậy, ba em thật sự coi anh là con rể rồi.”

Hàn Ninh khê hôn bả vai cô, không nói gì nữa.

Chỉ mấy phút, cô đã nghe được tiếng hít thở đều đều của Hàn Ninh, không ngờ anh nhanh như vậy đã ngủ mất rồi. Chỉ là theo lượng rượu anh uống, hẳn là chống đỡ chờ mình trở lại.

Cả đêm lạnh thấu tim đã dần dần có chút ấm áp.

Tất cả cũng sẽ qua đi, bao gồm cả điều tra án “hối lộ”.

Chỉ là khi kỳ nghỉ dài ngày của Hàn Ninh kết thúc thì anh đã đưa một phong thư từ chức. Bỗng nhiên Tiêu Dư rất sợ nhìn thấy ba mẹ của Hàn Ninh, mỗi lần nhắc tới Hàn Ninh đều cười trừ, thậm chí còn nói: “Anh đã sớm nói với ba anh rồi, anh tìm một người vợ hiền môn đăng hộ đối, từ đó quyết định thay đổi triệt để làm người một lần nữa, chỉ một chuyện có thể khiến lãng tử quay đầu này, em đã được điểm tuyệt đối rồi.”

Trước khi rời đi, cô mang theo Hàn Ninh mời bạn học tiểu học dùng cơm, trong bữa cơm tiếng nói tiếng cười liên tục, tất cả mọi người cười nói như uống thuốc vậy, thật sự bị trai đẹp của quân khu Nam Kinh tới theo đuổi rồi. Tất cả mọi người đều lớn lên từ trong đại viện, đã sớm biết rõ đoạn tình cảm ngắn ngủi của Tiêu Dư và Hứa Nam Chính, tuy nhiên cũng ăn ý một chữ cũng không nói.

Ngay cả Hứa Nặc cũng cười liên tiếp, nói mình có đủ các loại hâm mộ ghen ghét.

Trong bữa cơm cô đi ra ngoài hóng mát, cũng đang ở hành lang gọi điện thoại thì thấy được bạn cũ.

Hướng Lam.

Người đã lâu không gặp, kể từ đêm rời khỏi phòng làm việc của Hứa Nam Chính, đã chưa từng thấy lại cô ấy.

Là một kíp nổ giống như Hàn Ninh, cô cảm giác không phải mình không vượt qua được chướng ngại, nhưng có lúc hận đến nghiến răng nghiến lợi, hiện tại mặt đối mặt, lại chỉ còn Hướng Lam bắn khoả lo lắng.

“Chị Tiểu Tiêu.” Hướng Lam nhìn cô. “Em vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với chị, nhưng hoàn toàn không có cơ hội tìm được chị.”

Cô mỉm cười: “Tôi đi nước Pháp, mới trở về nước được nửa năm.”

Hướng Lam im lặng.

Tiêu Dư liếc nhìn phòng bao cô ấy mới đi ra, cũng là tiếng nói tiếng cười không ngừng: “Trở về đi, có cơ hội sẽ liên lạc lại.”

“Em thật sự là không biết.” Hướng Lam nhìn thấy cô thật sự muốn đi, mới bỗng nhiên nói ra tiếng. “Ngày đó em thật sự là không biết tổng giám đốc Hứa với chị, thật xin lỗi, chị Tiểu Tiêu, thật xin lỗi.”

Cô ấy nói rất nhiều lời thật xin lỗi, ngay cả phục vụ vừa đi ngang qua cũng không khỏi ghé mắt.

Tiêu Dư chỉ cười cười, xoay người rời đi.

Không ngờ Hàn Ninh đã đứng ở cửa phòng bao, nhìn cô gái đỏ hốc mắt kia hỏi: “Sao vậy?” Tiêu Dư hàm hồ giải thích: “Một người bạn trước kia.”

49. Chương 48: Một Người Tác Thành (3).

Hàn Ninh rất bất ngờ ở Bắc Kinh qua tết âm lịch.

Mồng một đầu năm cũng là sinh nhật của cô.

Người khác đón giao thừa, nhưng đối với cô mà nói là chờ từng giây đến sinh nhật của mình, nhận đủ loại quà tặng, còn gần như có ba - bốn tiếng gọi điện thoại chúc mừng.

Đương nhiên, trước đó, cô còn phải đứng đắn xem chương trình tết âm lịch cùng với ba.

Hàn Ninh luôn làm bộ nghiêm túc xem chương trình, sau đó lặng lẽ nhấn cho một tin nhắn, phần lớn là hài hước than phiền, chọc cho cô không nhịn được cười. Thời gian càng ngày càng đến gần mười hai giờ, cô cười nhìn anh một cái, chỉ cần qua mười hai giờ, chính là anh ở cùng với cô qua lần sinh nhật thứ nhất. Hàn Ninh lẳng lặng nhìn lại cô, tầm mắt hai người dính vào nhau, nỗ lực thật lâu mới tách ra được.

Trong lòng bàn tay cô rung lên, cầm lên liếc mắt nhìn, tin nhắn anh vừa gửi, lại khó được có lúc không hề trên chọc nữa: Muốn quà tặng gì?

Muốn cái gì? Cô âm thầm cười, lặng lẽ gõ chữ: Nào có hỏi như thế, một chút bất ngờ cũng không có. Một chữ cuối cùng gõ xong, cô lại hoảng hốt cảm thấy đối thoại như vậy rất quen thuộc, ba năm trước đây ở Hồng Kông, Hứa Nam Chính long đong một mình chạy tới, cùng trôi qua lần sinh nhật đầu tiên với bạn gái. Khi đó anh ấy đã từng hỏi như thế, mình cũng từng oán trách, vì cái gì không bất ngờ tặng chứ.

Nhưng mà bây giờ, cô mới cảm nhận được người hỏi câu này có tâm trạng thế nào.

Tay cô để ở trên mu bàn tay của Hàn Ninh, nhẹ nhàng cầm tay anh. Rốt cuộc cô có thể hiểu được, người nghiêm túc hỏi những lời này, là nghĩ muốn tặng một quà tặng tốt đẹp nhất. Cô để tay ở Hàn Ninh trên mu bàn tay, nhẹ nhàng cầm tay của anh.

Quà tặng cũng không quan trọng, quan trọng là người bên cạnh quan tâm đến mình.

Anh đang do dự, phỏng đoán mình thích gì, muốn cái gì

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một trận tiếng pháo nổ, lẫn át tiếng ti vi.

“Được rồi, các con đi ngủ đi.” Rốt cuộc mẹ cười mím mở miệng, nói: “Nhìn hai người các con cả đêm anh nhìn em, em nhìn anh, làm mẹ cũng không xem được trong ti vi thế nào.”

Cô ngưỡng chừng cười, lôi kéo Hàn Ninh rời khỏi phòng khách.

Bởi vì lễ mừng năm mới, đi giúp việc cũng không ở đây, chỉ còn lại hai người bọn họ và ba mẹ.

Hàn Ninh luôn siết chặt tay cô, đi qua hành lang không mở đèn, cầu thang trong bóng tối, cho đến khi đi vào phòng, anh mới bỗng nhiên ôm cô, hôn cô thật sâu.

Cô bị anh làm cho sợ hết hồn, trái tim đập thành thịch thịch loạn lên, bị anh hôn đến khó có thể chống đỡ, gần như muốn chạy trốn chết. Thế nhưng anh lại giống như vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra. Rốt cuộc khi anh buông cô ra, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Ngoài cửa sổ tiếng pháo nổ quá lớn, tiếng nói của anh thế nào cũng không nghe thấy.

Cô lại bỗng nhiên cười một tiếng, vươn tay tới trước mặt anh: “Quà tặng đâu?”

Anh im lặng nhìn cô, cô cũng mỉm cười nhìn anh.

Tình cảm trong mắt anh nồng đậm như vậy, trong nháy mắt kia thậm chí cô có loại ảo giác, cho là anh sẽ cầu hôn.

Nhưng cuối cùng anh chỉ cười cúi đầu, dùng cái trán đụng vào trên trán cô: “Ngày mai anh dẫn em đi ra ngoài, nghĩ xem muốn cái gì thì nói ra, trực tiếp mua tuyệt không do dự.”

Cô có chút mất mát, nhưng vẫn bị anh chọc cười: “Dường như anh đang ở giai đoạn thất nghiệp.”

Hàn Ninh cười: “Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa*, nuôi em vẫn dư dả.”

(*Lạc đà gầy so ra còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.)

Hai người cười nói, ở trong tiếng pháo nổ không ngừng, đụng mặt, hôn nhẹ đối phương.

Anh nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Cô ừ một tiếng: “Anh đã nói rồi.”

Anh nói: “Bỗng nhiên anh rất hâm mộ anh ta, có thể nhìn em từ nhỏ đến lớn, nhìn em từ một chút xiu đến lớn lên.” Anh cầm tay của cô, nói tiếp: “Anh chỉ nghĩ đến bàn tay nhỏ nhỏ lúc em còn bé một chút, đã cảm thấy thật đáng yêu.”

Cô ngẩn người, Hàn Ninh nói ‘anh ta’ là Hứa Nam Chính.

Cô không ngờ rốt cuộc anh vẫn nhắc tới.

Kể từ khi ở chung một chỗ, cho tới bây giờ anh đều sẽ không cố ý nhắc tới anh ấy, nhất là quá khứ sớm chiều làm bạn của mình và Hứa Nam Chính.

Sau đó anh không nói gì nữa, giống như là cực kỳ mệt mỏi, chỉ cởi áo khoác rồi nằm ở trên giường ngủ thật say.

Ngày hôm sau khi tỉnh ngủ thì đã là hơn mười một giờ.

Cô mở mắt ra không thấy được anh, trên ghế sofa chỉ ném quần áo của mình, áo sơ mi và áo khoác của anh cũng không thấy bóng dáng, bao gồm anh cũng không có trong phòng. Giống như là đột nhiên biến mất, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Cô tìm điện thoại di động, rốt cuộc tìm thấy ở dưới gối anh, có một tin nhắn đã viết xong, im lặng nằm trên màn hình điện thoại:

“Tiểu Tiểu, ngày đó rượu thật nồng, nhưng anh vẫn chờ em trở về, nhìn em ngồi mấy tiếng ở dưới phòng khách. Anh nghĩ hẳn là anh đã sai rồi, cho tới nay, đều cho rằng chúng ta cũng sẽ có mười năm hai mươi năm hồi ức, thậm chí nhiều hơn. Mà anh quên tính toán thời gian của anh ta, nếu như chúng ta quen biết mười năm, thì em và anh ta cũng quen biết ba mươi ba năm. Tiểu Tiểu, sinh nhật vui vẻ, anh nghĩ anh có thể tặng cho em quà tặng tốt nhất, chính là tương lai của em và Hứa Nam Chính.”

Anh để lại lời nói rất bình thản, không có bất kỳ chữ nào nói chia tay rồi đi, nhưng người đã không còn ở đây.

Gọi điện thoại thì chỉ có âm thanh chờ đợi bình thản, không có người nào nghe máy.

Mặc kệ gọi bao nhiêu, đều không có người nào nghe máy.

Đây là lần đầu tiên Hàn Ninh chủ động rời đi, anh đã từng nói đàn ông chủ động một chút cũng không có gì, đã từng thế nào cũng không muốn buông tay.

Nhưng cô còn rất nhiều lời chưa nói ra.

Ở Lâm Thành đang có trận bão tuyết, sau giữa trưa giao thông tê liệt, khi mình nhìn xuyên qua thủy tinh phủ làn hơi nước, khi nhìn thấy anh thì vui mừng thế nào. Bắt đầu từ khi đó, chính là mình và anh cùng bắt đầu, chân chính bắt đầu. Cho tới bây giờ anh đều biết mình yêu Hứa Nam Chính, yêu thấm vào trong xương tủy, nhưng anh vẫn lần lượt ôm lấy mình như cũ, âm áp kiên định yêu mình.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, cô chỉ liều mạng tự nói với mình tỉnh táo lại gọi từng cuộc cho anh, vẫn không người nào nghe máy, càng không ngừng có điện thoại và tin nhắn gửi đến, đại đa số đều là các loại lời nói dí dỏm, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Dưới tầng đã có âm thanh chúc tết náo nhiệt.

Không khí tết luôn là nồng nhiệt như vậy, thậm chí ba mẹ cũng không biết Hàn Ninh đã rời đi.

Cô ngồi ở trên sofa, trong đầu đều là bắt đầu từ sân bay Song Lưu, tất cả biểu cảm cùng với lời nói của anh, vẫn luôn có thể nghĩ ra biện pháp tìm được mình, giống như là bỗng nhiên trở lại mấy năm trước, anh đột nhiên xuất hiện ở dưới lầu nhà mình, chuyện trò vui vẻ lựa gạt được điện thoại của mình. Cô giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhanh chóng gọi vài cú điện thoại, liên lạc với bạn học lấy chồng xa ở quân khu Nam Kinh.

Người bên kia nhận điện thoại còn cười hi hi, giấu cợt thỏ tinh cô sao lại tìm đến mình vậy? Tiêu Dư cố gắng ổn định lại mong đợi to lớn, chỉ nói cô ấy giúp cô tìm điện thoại nhà của Hàn Ninh. Đầu tiên bên kia kinh ngạc kêu lên một tiếng, mới sâu kín cảm thán cô lại bắt cóc người con trai này rồi, rất nhanh đọc cho cô một số điện thoại.

Điện thoại vang lên hai tiếng, một người phụ nữ xa lạ nghe điện thoại.

Cô lễ phép không chế âm thanh, nói: “Bác gái, tết âm lịch vui vẻ.” Mẹ của anh hẳn là rất kinh ngạc, đợi đến khi màn chào hỏi kết thúc, nghe cô muốn tìm Hàn Ninh, mới đột nhiên hỏi: “Khi ba Hàn Ninh đến Bắc Kinh giải quyết công việc thì Hàn Ninh có nói chuyện của hai con, giống như đã qua rồi.”

Cô không ngờ tới ngày hôm đó anh sẽ nói như vậy với ba của anh.

Giống như đã sớm có quyết định.

Cô hàm hồ chỉ nói không tìm được Hàn Ninh, cần phải nhờ đến bác gái để tìm được anh, cũng may mẹ anh ngoại trừ hơi kinh ngạc ra, vẫn rất nhanh đáp ứng muốn giúp cô gọi cuộc điện thoại này.

Cô biết Hàn Ninh hiểu thuận, nhất định sẽ không không nhận điện thoại của ba mẹ, cũng không dám nghĩ tới anh sẽ gọi điện thoại lại cho mình.

Chưa từng chịu đựng một ngày khó như vậy, nhưng mà hôm nay là mừng một đầu năm, còn là sinh nhật của mình, cô chỉ có thể ở lại dùng cơm tối với ba mẹ xong, lấy cớ nói muốn về nhà cho chó ăn, lái xe trở lại nhà.

Khi mở cửa thì chỉ có Tiểu Tiểu nhào lên, bên trong nhà không có bất kỳ ánh đèn nào.

Cả một ngày hôm nay anh không gọi điện thoại tới, cũng không có về nhà.

Đây chính là Hàn Ninh, đây mới là Hàn Ninh.

Người đứng trên núi tuyết, ngậm lấy điều thuốc khê hắt cầm với mình, nói “khi chưa tới lúc kết hôn, chúng tôi vẫn rất tôn trọng tự do yêu đương.” là Hàn Ninh.

Lần đầu Hứa Nặc thấy anh, vui mừng ở phòng bếp kêu loạn muốn báo cáo toàn quân là Hàn Ninh.

Người ôm mình bước qua sàn nhà đầy miêng thủy tinh, để nhẹ đến trên ghế sofa, công bố muốn chính cô ở trong phòng yên tĩnh cũng là Hàn Ninh.

Cô ôm con chó, ngồi ở trên ghế sofa nhìn ngoài cửa sổ.

Đêm hôm đó anh ôm lấy mình nói ‘anh cho là em sẽ không trở về nhà nữa’, là tuyệt vọng thế nào?

Điện thoại chợt chấn rung lên, suốt cả một ngày vang lên liên tục cô đều đã tê dại, nhưng chỉ có tiếng chuông rung là của Hàn Ninh. Trong nháy mắt, nhịp tim cô như muốn dừng lại, tiêu hao tất cả sức lực.

Cô nhìn chăm chăm điện thoại thật lâu, lại bỗng nhiên phản ứng kịp, sợ anh biến mất lần nữa, vội cầm điện thoại di động để vào bên tai.

Trong điện thoại truyền đến một trận tiếng pháo rất to, làm lỗ tai sinh đau.

“Tiểu Tiểu” Giọng nói của anh rất thoải mái: “Còn có lời tạm biệt cuối cùng gì muốn nói?”

Âm thanh trước sau như một, chỉ câu vui đùa giống hệt lúc bắt đầu, đã làm cho cô trong nháy mắt mũi cay cay.

Cô nói không ra lời, anh cũng không nói gì nữa.

Thời gian từng giây từng phút, tiếng pháo ngoài cửa sổ cũng càng ngày càng lớn, phải qua mười hai giờ.

Rốt cuộc cô mở miệng, rưng rưng cười nói: “Muốn ăn Cua Đồng*, mỗi lần đều là anh chưng, rốt cuộc muốn bao nhiêu thời gian, bỏ những gia vị nào cho tới bây giờ anh đều không nói cho em biết.” Những thứ kia bỏ vào trong tủ xương quá nhiều, điều cô muốn nói cũng quá nhiều.

(*Cua Trung Quốc hay còn gọi là Cà ra, cua đồng Trung Quốc (Đại áp giải/cua cửa cống lớn, danh pháp khoa học: *Eriocheir sinensis*) là một loài cua nước ngọt thuộc hệ cua đồng có nguồn gốc từ Trung Quốc từ tỉnh Phúc Kiến và được du nhập vào Châu Âu, Bắc Mỹ nơi được xem là một loài xâm lấn. Cua này cũng du nhập vào Việt Nam do con người, nước này xem loài này là loài có nguy cơ xâm hại)

Nhưng cô chân chính muốn nói là, không có anh cái gì em cũng không làm được, anh xem, ngay cả chưng cua cũng không làm được.

Thật lâu sau đó, rốt cuộc anh mới nói ra tiếng, lại có một chút giọng mũi nồng đậm: “Nấu nước nóng chờ anh, mười phút về đến nhà.”

Vẫn luôn sẽ có một người, có lực hấp dẫn để bạn nhượng bộ vô điều kiện, tìm được người như vậy rất khó khăn, cho nên khi chúng ta gặp được, đều sẽ phần đầu quên mình. Nhưng mà, có thể tìm được người luôn không ngừng thỏa hiệp với bạn, lại nói cũng dễ dàng.

Anh ấy không phải là người kiêu ngạo. Nhưng lại luôn thẳng thắn thừa nhận, anh ấy yêu bạn.

Cô ghen lại nói “vâng” một tiếng, kêu tên của anh.

Chỉ mấy giây này thôi, khóe mắt đã tràn đầy nước.

“Sao vậy?” Anh cười, dịu dàng không che giấu được. “Không biết nòi ở đâu?”

“Em mới không đi phòng bếp.” Cô nhẹ giọng nói: “Lái xe không cần quá gấp, em vẫn luôn ở đây.”

Hàn Ninh nở nụ cười cười vài tiếng, có giọng mũi nhàn nhạt.

“Còn nữa.” Cô hỏi anh. “Có chuyện, là về anh, mà trước đó em đã nói cho người khác biết rồi, anh có tức giận hay không?”

“Là cái gì? Nói nghe một chút.”

“Ngày đó em nói cho Tiểu Hàng, em yêu Hàn Ninh.” Cô nói cho anh biết: “Những lời này, không ngờ lại để cho người khác nghe được đầu tiên.”

Đổi lại bên kia điện thoại im lặng trong thời gian dài.

“Em nói quá muộn.” Anh bỗng nhiên nói một câu như thế.

Ngược lại Tiêu Dư sững sốt.

“Anh nói, Tiểu Tiểu, em nói quá muộn rồi, tất cả những cửa hàng có thể mua chiếc nhẫn cầu hôn đều đóng cửa rồi.” Hàn Ninh thở dài, cười nói: “Chờ anh trở lại.”

Cô sẽ chờ Hàn Ninh trở lại, trở lại thành phố đã học đại học kia.

Vài năm sau, khi thời niên thiếu mình đuổi theo bước chân người khác kia, nhất định sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất của toàn bộ ngành nghề lần nữa. Cô nghĩ, anh ấy luôn quá chói mắt, quá liều mạng. Có lẽ khi đó, anh ấy hoàn toàn che không được tất cả tin tức của mình, cô sẽ thấy rất nhiều tạp chí, rất nhiều tin tức, nhìn thấy anh mập hoặc là gầy.

Sau đó sẽ có người chỉ vào tên của anh, nói người này là lão đại sau lưng nghiệp vụ di động của Trung Quốc, là tướng môn hổ tử.

Có lẽ cô sẽ ở thời điểm ai cũng đều không biết, viết ra câu chuyện này.

Tiêu Dư nằm ở trên ghế sofa, nhớ tới đêm hôm đó, mình bởi vì chuyện của ông nội Hứa, khóc đến gần như không thở được. Có bóng người luôn ngồi ở bên giường, coi chừng mình, nửa đêm còn đánh thức, cho cô uống từng ngụm từng ngụm nước ấm.

Khi đó cô cũng đã biết, kết quả cuối cùng của câu chuyện, là tên Hàn Ninh.

— Hết trọn bộ —

Tác giả có lời muốn nói:

Quyển sách này, ngừng gần một năm, rốt cuộc kết thúc hạnh phúc.

Về phần xuất bản, sẽ tùy duyên thôi.

Gặp một đời một kiếp nhé.

— ———oOo—— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-dang-den-gan>